biblioteca rao

Herbie Brennan

STĂPÂNUL TĂRÂMULUI

Traducere din limba engleză
MONICA MARIANA VLAD



Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRENNAN, HERBIE
Împăratul de purpură / Herbie Brennan; trad.: Monica Vlad
București: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-932-9

I. Vlad, Monica (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

HERBIE BRENNAN
Ruler of the Realm

2009

ISBN 978-973-103-932-9

PROLOG

În exteriorul orașelor metalice – protejate prin vrăji și ferite de intemperii – atmosfera din Hael[1] era una extremă. Temperaturile de suprafață se ridicau la 460°C în atmosfera de dioxid de carbon, iar efectul de seră era atât de intens încât putea topi până și plumbul. Un nor de acid sulfuric de vreo douăzeci și cinci de kilometri înconjura zona respectivă pe o înălțime de vreo cincizeci de kilometri, răspândind asupra suprafeței o beznă veșnică.

Din cauza acestor condiții, fiece membru din anturajul lui Beleth era obligat să ia înfățișarea demonică tradițională – îndesată, strașnic de puternică, cu pielea lucioasă și aripi scurte – în vreme ce Beleth însuși luase chipul impunător și uscățiv al Prințului Întunericului a cărui față încornorată le era atât de cunoscută practicanților de magie neagră de pretutindeni.

Grupul respectiv ședea în Sala Mare a donjonului lui Beleth, o structură construită în bazalt ce stătea agățată de stânca singuratică asemenea unei broaște uriașe. O ploaie acidă, adusă de un uragan care rareori se domolea, brăzda fereastra transparentă. Ochii lor sticloși și

---

[1] În textul original Hell (engl.) = Iad (rom.) (n.tr.)

adaptabili pătrundeau prin sticla cu urme adânci și prin bezna profundă de dincolo și le oferea priveliștea unei câmpii care se desfășura încetișor, presărată cu bucăți netede de stâncă și întretăiată, în partea de est, de un vulcan în activitate.

– Portalurile speciale…? tună Beleth.

Un demon urât mirositor pe nume Asmodeus zise la repezeală:

– La locul lor, Stăpâne.

– Toate?

– Da, Stăpâne.

– Trupele?

– În așteptare, Stăpâne.

– Vrăjile de atac?

– La locul lor, Stăpâne.

– Cele de iluzie?

– La locul lor, Stăpâne.

– Blumurile[1]?

– Pregătite, Stăpâne.

Vulcanul din partea de est scoase fum negru și lavă ce se prelinse sub formă de râu incandescent de-a lungul câmpiei. O mică colonie de Niffi cu colți de oțel se sperie și o rupse la fugă.

Beleth se aplecă înainte, cu o privire întunecată:

– Băiatul?

– La lo… Asmodeus se opri la timp și schimbă răspunsul. Băiatul, Stăpâne?

În mod normal, ei ar fi comunicat telepatic, fără a exista astfel posibilitatea unei interpretări greșite. Însă aici, departe de vrăjile de amplificare din orașe, le era mai ușor să revină la vorbire.

Beleth tună cu nerăbdare:

– Băiatul! Băiatul! Idiotul ăla de băiat!

Asmodeus își trecu limba peste buze.

– În câteva zile, Stăpâne.

---

[1] Blum – oțel semilaminat în formă de bară, cu secțiune în general pătrată; lingou de oțel turnat și eboșat prin laminare (n.tr.)

Spera din tot sufletul să fie adevărat. Beleth l-ar fi jupuit de viu dacă ceva n-ar fi fost în regulă.

Însă pentru moment Beleth păru mulțumit de răspuns. Se ridică în picioare și măsură cu pasul sala străveche. Se întoarse. Se uită urât. Zâmbi.

– Deci, zise el triumfător, cucerirea Tărâmului Elfilor poate începe de acum!

UNU

Aroma de mirodenii era copleșitoare.

Chiar în fața ușii, în interior, erau trei saci de pânză desfăcuți: unul plin cu păstăi uscate de vanilie, unul cu boabe de piper și unul cu halud, fin măcinat, de culoare aurie, ce răspândea o aromă îmbătătoare. Dincolo de sacii de pânză erau butoiașe și lădițe, pline ochi cu plante aromatice. Multe dintre ele străluceau, răspândind tente de portocaliu, roșu și verde. În spatele lor se afla o tejghea dintr-un lemn de culoare închisă cu niște rafturi înțesate cu mistere – asafetidă[1] pentru controlul demonilor, rădăcină măcinată de lotus, bulbi de tilosa, scorțișoară, păstăi de cardamom[2], semințe de susan și mătrăgună[3] special amestecate pentru a deschide încuietori magice.

Maestrul Ghicitor în Mirodenii o privea pe Blue de după tejghea. Era un bărbat mic de statură și subțirel cu spinarea încovoiată, care fie refuzase tratamentele de reîntinerire, fie era prea bătrân acum și

---

[1] Asafetidă – (cunoscută și drept balega diavolului, gumă puturoasă, hrana zeilor, chimen uriaș, etc.) este o specie de *Ferula* originară din Iran. E folosită drept condiment. (n.tr.)

[2] Cardamom – arbust înrudit cu ghimberul, reprezintă una dintre cele mai căutate și mai scumpe mirodenii din lume. (n.tr.)

[3] Mătrăgună – plantă erbacee otrăvitoare din familia solanaceelor, cu flori brune-violete care conțin atropină și cu fructe negre, lucitoare, întrebuințată în medicină pentru proprietățile ei antiseptice și cardiace; beladonă, doamna-codrului, doamnă-mare. (n.tr.)

nimic nu-i mai putea schimba culoarea părului sau îndepărta ridurile de pe chip. Avea niște ochi foarte spălăciți și o privire inteligentă.

Blue se apropie cu prudență de el, întrebându-se dacă o putea recunoaște, așa cum era ea deghizată. De data asta nu se pusese problema să se îmbrace în haine de băiat, bineînțeles – exista o foarte mare șansă să se iște un scandal. Însă felul în care *arăta,* într-adevăr ar fi păcălit pe oricine. Vraja artizanală de iluzie o transformase într-o femeie de treizeci și un pic de ani (de două ori și ceva vârsta ei actuală!) și purta veșmintele obscure ale unei casnice sărmane. Ar fi putut să aibă și vreo câțiva copii care să o tragă de fustă, deși – Blue se cutremură – Slavă Domnului nu avea. Însă arăta de parcă ar fi avut, ceea ce îi oferea garanția că nimeni nu și-ar fi închipuit că se afla în prezența Reginei. În mare, îi garanta faptul că nimeni n-o observa chiar deloc.

Singura ei problemă era părul. Dintr-un moft își comandase un păr des și blond, de divă, lung până în talie care – iată! – strica tot efectul, așa că fusese nevoită să și-l prindă. Fie că era iluzie sau nu, părul ăla atârna *greu*. Se simțea de parcă ar fi purtat un coif militar. Oare Maestrul Ghicitor în Mirodenii va observa? Avea o reputație teribilă. Oare va putea el să vadă prin vraja de iluzie la fel de ușor cum se presupunea că vede prin… alte lucruri? Nu că asta ar fi contat. Ea era oricum așteptată.

Îi trecu prin minte, așa într-o doară, că el ar putea spune ceva, că i-ar putea oferi chimen dulce sau chilli sau un colac din făină de porumb, însă el doar o privi fix.

Blue spuse foarte încet:

– Înțeleg că Doamna Pictată v-a povestit despre mine, Mare Maestru Ghicitor în Mirodenii.

Preț de o clipă, el păru derutat. Apoi îngăimă un „Ah“ și ieși încetișor de după tejghea și trase zăvorul de la ușă. Ea auzi clinchetul unor sisteme magice de siguranță. Vitrina rămase în întuneric. Erau siguri în prăvălie. Nimeni nu putea vedea înăuntru.

Maestrul Ghicitor în Mirodenii se întoarse spre ea:

– Alteță… exclamă el.

În vocea lui se simțea o ușoară urmă de întrebare, însă totodată făcu o plecăciune adâncă. Coloana sa strâmbă îl făcu să se aplece într-o parte.

– Putem fi auziți? întrebă Blue.

El își îndreptă spatele cu un efort extraordinar și scutură din cap.

– Vrăjile care asigură intimitatea au intrat în funcțiune în momentul în care am închis ușa.

– Perfect, zise Blue. Mare Maestru Ghicitor în Mirodenii, eu...

– Memnon, șopti el și, surprinzându-i expresia feței, adăugă: Iertați-mă, Alteță, însă nu se cuvine ca Regina să mi se adreseze cu titlul pe care îl am. Își plecă ochii: Numele meu este Memnon.

Blue își înăbuși un zâmbet. Memnon Maestrul Ghicitor în Mirodenii era un alt fel de Madame Cardui, un maniac în privința manierelor alese și al etichetei. Nu era de mirare că Madame Cardui îi vorbise atât de frumos despre el.

– Maestre Memnon, zise Blue, adresându-i-se cu un titlu onorific pentru a-l putea înlocui pe celălalt. Madame Cardui v-a spus de ce mă aflu aici?

El încuviință:

– Da, Alteță.

– Știți că nu aveți voie să vorbiți cu nimeni despre această vizită.

– Da, Alteță.

– Și puteți face lucrul pe care îl vreau de la dumneavoastră.

De data asta se simți o ușoară undă de îndoială înainte ca el să spună:

– Da, Alteță.

– Ce se întâmplă? întrebă Blue pe dată.

– Alteță, îmi dați voie să șed în prezență Domniei Voastre?

Blue îl privi chiorâș, apoi înțelese ce anume îi ceruse. Memnon era foarte bătrân și problema pe care o avea la coloană făcea ca statul în picioare să fie ceva mai dificil.

– Da, da, bineînțeles.

De data aceasta el se mișcă chiar și mai încet.

– Am un taburet în spatele tejghelei, Alteță. Pe când se așeza, zise: Pot face ceea ce doriți, însă Doamna Pictată mi-a spus că trebuie să lucrez fără asistenți.

– Chestiunea e confidențială, zise Blue. Nimeni în afară de mine și de dumneata nu trebuie să afle.

„Și nici măcar tu nu vei ști, gândi ea, dacă ceea ce mi-a spus Madame Cardui e adevărat."

El își îndepărtă privirea de parcă ar fi fost stânjenit într-un fel.

– Atunci Domnia Voastră trebuie să-mi dea o mână de ajutor, Alteță, bâigui el.

Fusese prevenită că era posibil să se întâmple acest lucru.

– Asta nu va fi o problemă, Maestre Memnon, zise ea cu hotărâre. Spuneți-mi doar ce trebuie să fac și voi face.

– Da, Alteță.

Mai era și altceva: își putea da seama după tonul vocii lui.

– Ce mai e?

Maestrul Ghicitor în Mirodenii își ridică ușor capul și o privi drept în ochi.

– Alteță, a rămâne singură cu mine în labirint se poate dovedi a fi un lucru periculos. Ezită preț de o clipă, apoi adăugă: Foarte periculos, într-adevăr.

DOI

Henry era agitat la gândul că-și vizita tatăl.

Nu-și dăduse încă seama de ce anume. Te-ai fi putut gândi că ar fi fost fericit să scape de mama lui pentru o perioadă. Și era. Însă asta nu-l împiedica totuși să fie agitat. Odată intrat în apartament, tata ar fi dat bucuros mâna cu el și i-ar fi zâmbit larg și i-ar fi spus: „Intră, bătrâne, intră!“ (Taică-su îi spunea „bătrâne“ tot timpul de când se despărțise de mama lui). Însă cu toate astea, Henry tot era agitat.

Poate era zona de vină. Acum un an, tata își luase viața în propriile mâini și se lăsase purtat de val. Acum locuia într-un cartier ultramodern. Detesta să se gândească la cât plătise tata ca să locuiască acolo. (Îi arătase odată broșura. Era o lucrare groasă și costisitoare à la Metro Goldwyn Mayer cu foiță peste o fotografie în culori. Și nu se numea broșură, i se zicea pliant.) Cel puțin nu trebuia să stea mult. Avea pregătită scuza cu Hodge. Se ducea să hrănească pisica domnului Fogarty.

Henry ținu degetul mare apăsat pe sonerie și așteptă. După un minut, sună din nou. Cu un ciudat sentiment de ușurare, începu să creadă că tata ar putea fi plecat în oraș. Sună a treia oară, hotărându-se că dacă nu ieșea nimeni în zece secunde, avea să plece. O să dea telefon mai târziu, o să spună că a sunat la ușă și o să crească în ochii tatei fără să

se ciodănească cu el. Nu că tata ar fi vrut să se ciodănească. Doar că tot întreba ce face mama. Și nu întrebările erau cele care îl deranjau pe Henry, ci privirea din ochii tatei când punea acele întrebări.

… Nouă… zece… unsprezece… doisprezece… treisprezece… paisprezece… Nu era cu siguranță nimeni acasă. Era liber ca pasărea cerului, își făcuse datoria. Putea pleca acum. Era ca și cum ar fi fost învoit de la școală.

Fără să vrea, întinse mâna și împinse ușa.

Ușa nu era încuiată. Se crăpă vreo câțiva centimetri. Henry se uită prostește la ușă, întrebându-se despre ce era vorba. Nimeni nu ieșea și lăsa ușa deschisă, chiar și atunci când apartamentul era gol. Era ca și cum ai fi căutat problemele cu lumânarea. Chiar și tatăl său știa cu siguranță asta. Prelungirea asta a canalului poate că era acum ultramodernă, însă zona din jurul ei era încă destul de periculoasă. Noile apartamente cu vedere spre țărm reprezentau desigur ținta oricărui nemernic din cartier.

Henry împinse din nou ușa și aceasta se deschise și mai mult. Îi trecu prin minte un gând oribil. Și dacă tata *nu lăsase* ușa descuiată când plecase. Și dacă o încuiase, așa cum făcea întotdeauna. Și dacă venise vreun nemernic și *distrusese încuietoarea!* Vreun nemernic care era acum înăuntru, cotrobăind prin toate sertarele…

Lui Henry i se strânse stomacul de o frică maladivă. Văzuse prea multe filme de groază. Împingi o ușă descuiată și intri într-un apartament gol și ceva cu o mască ca în *Scream* țâșnește din umbră și-ți zdrobește țeasta cu un vătrai. Însă nu se temea doar pentru el. Se tot gândea că poate tata se întorsese acasă și chestia cu mască, la fel ca în *Scream,* se ivise în spatele *lui*. Îi tot apărea în minte un trup pe podea și sânge ce păta covorul în culori șterse.

Cu inima bătându-i tare, Henry împinse cu putere ușa și se strecură în apartament.

Ușa din față se deschidea spre un hol dreptunghiular ce avea un cuier-pom, o oglindă de perete și o caraghioasă măsuță lăcuită care se voia să arate în stilul secolului al XVIII-lea. Erau două uși care dădeau din hol. Cea mai îndepărtată ducea în ceea ce pliantul descria ca fiind

„Dormitorul Principal“, ce avea un covor pufos din lână pură virgină, un pat dublu – la ce-i mai trebuia tatei un pat dublu acum că nu mai locuia cu mama? – și niște ferestre-uși meschine ce dădeau într-un balconaș cu scară de incendiu. Mai erau acolo, Henry știa asta, o ușă ce dădea în camera de zi și o baie. Ușa mai apropiată din hol dădea și ea spre camera de zi. Pliantul o numea „Foaier“.

Henry apăsă cu prudență clanța ușii de la camera de zi.

Încerca să se miște în cea mai mare liniște, însă inima îi bătea atât de tare acum încât avea impresia că putea fi auzită de la jumătatea drumului din stradă. Simțea că i se face rău de la stomac. Cel mai rău lucru dintre toate era că știa, *știa* cu siguranță că avea să-și găsească tatăl zăcând pe podea mort sau pe moarte. Își dorea să fi avut cu el o armă de orice fel, însă acum era prea târziu.

Foaierul era cea mai mare cameră din apartament, garnisit cu piele albă, extrem de costisitoare, cu o scară îngustă în spirală ce șerpuia spre o „chilie“ pe care pliantul o numea cameră de oaspeți. Mai vedeau și o ușă ce dădea spre o bucătărie, o ușă către o a doua baie, o ușă către un birou pe care tatăl lui nu-l folosise niciodată (probabil pentru că fusese proiectat pentru un pitic), o ușă spre dormitorul principal. Erau și ferestre ce se deschideau spre un alt balcon, de data aceasta fără scară de incendiu, cu vedere spre canal. Covorul, el văzu asta imediat, era curat și nu zăcea nici un trup pe el.

Henry oftă și simți cum inima i se mai domolește.

– Tati…? strigă el, încruntându-se.

Însă privirea încruntată era doar un obicei – nu era nici un trup pe podea, nici un strop de sânge pe covor. Poate că cel mai bun lucru dintre toate era că întregul loc era strălucitor și luminos, fără umbre din care să țâșnească personaje cu măști ca în filmul *Scream*.

– Tati…?

Nu primi nici un răspuns. Locul era pustiu.

Se simți ușurat, doar că nu-și putea explica de ce lăsase tata ușa deschisă. Poate că începea pur și simplu să uite. Dumnezeu știa că avea destule pe cap în ultimul timp. În primul rând era chestia aia cu mama lui Henry care avea o relație cu secretara lui. Apoi era faptul

că aceasta îl dăduse afară din propria lui casă. (Pretinseseră că fusese „de comun acord“, însă Henry știa mai bine cum stăteau lucrurile.) Apoi mama insistase ca ambii copii – Henry fiind cel care se împotrivise – să rămână la ea. Dacă te gândeai bine, mama lui Henry avea de dat socoteală pentru o grămadă de lucruri.

Henry se gândi că ar fi mai bine să mai rămână un pic pe-acolo. Nu putea pur și simplu să se cărăbănească acum și să lase ușa din față deschisă. Însă nici nu o putea încuia, în cazul în care tata plecase fără cheie, poate că doar se dusese puțin până la magazinul din colț, riscând să dea ochii cu niște Nenorociți Anonimi. Deci tot ceea ce-i rămânea era să-și facă un ceai și să aștepte. După ce se întorcea tata, îl putea saluta și putea pleca apoi să-l hrănească pe Hodge.

Găsi destul de ușor pliculețele de ceai – dintr-un motiv știut numai de el, tata le ținea în frigider și nu avea mare lucru pe-acolo. Introduse pliculețul de ceai într-o cană pe care scria „Teleportează-mă, Scottie, nu e nici o urmă de inteligență aici“. Și de vreme ce nu era nici lapte, încercă să pună o lingură de iaurt natural și își luă cana cu el în camera de zi. Se așeză pe canapeaua costisitoare din piele și se zgâi cu tristețe în cana lui de ceai. Iaurtul fusese o greșeală. Se separase și plutea deasupra sub formă de buline inegale. Se gândi dacă să riște și să-l guste sau să se ducă înapoi în bucătărie și să-și facă alt ceai.

Încă nu ajunsese la nici o concluzie când ușa băii se deschise și de acolo ieși o tânără. Avea părul ud, era desculță și-și ținea un prosop înfășurat în jurul ei.

Îl zări pe Henry și țipă.

TREI

Labirintul Maestrului Ghicitor în Mirodenii se afla pe podeaua pivniței de sub prăvălie. Blue fu surprinsă de dimensiunea acestuia. Și-l închipuise ceva mai mare. Însă se gândi că știa el ce face. Madame Cardui îi zisese că el exersase – în foarte mare secret – timp de două generații.

Blue se uită în jurul ei în cameră. Spirala labirintului era evidențiată de mici bucăți de cristal de stâncă. La intrare se găsea un vas de alamă pentru ars tămâie, așezat pe un trepied. Lângă acesta era o măsuță joasă cu un vas din cupru brunat[1] și două flacoane de sticlă, una conținând mirodenii, cealaltă un lichid limpede. În apropierea mesei se afla unul din acele scaune de modă veche, fără spătar, cu tăblia acoperită cu piele. Într-o latură se găsea un bufet sau probabil un șifonier: era greu de deslușit. Și asta era tot, cu excepția globurilor de iluminat fixate de grinziele din tavan. Păreau murdare și slab luminate.

– Ce vreți să fac eu? întrebă ea.

Memnon tocmai încuia ușa. Acum părea chiar și mai supărat.

– Alteță, sunteți sigură că nu doriți să fie prezent și altcineva? Poate o gardă de încredere...?

---

[1] Brunat – (despre piese de oțel sau de cupru) acoperit prin brunare cu un strat protector de oxizi de culoare închisă (n.tr.)

– Nimeni, zise Blue cu hotărâre.

Nu era atât faptul că se afla aici – ceea ce plănuise nu era ilegal –, cât era posibilitatea ca întrebările ei și răspunsurile lor să poată ajunge la urechile… ei bine… tuturor. În această cameră ea va confecționa secrete de stat.

În momentul în care el se îndepărta de ușă, Blue întrebă:

– Despre ce pericol e vorba? Adică, în ceea ce mă privește.

Maestrul Ghicitor Memnon părea cu gândurile în cu totul în altă parte.

– Aș putea încerca să vă omor, Alteță.

Blue îi aruncă o privire bătrânelului și își înăbuși un zâmbet. De-abia dacă era destul de puternic să strivească o muscă, darămite să-i facă ei vreun rău. Însă aprecia atât îngrijorarea, cât și devotamentul lui, așa că spuse cu calm:

– Mare Maestru Ghicitor, îmi asum responsabilitatea deplină a ceea ce are să se întâmple. Dacă veți încerca să-mi faceți vreun rău, veți fi scutit de acuzațiile de crimă, trădare și orice altceva de acest gen.

Expresia de pe chipul acestuia îi spuse că el era departe de fi liniștit, așa că adăugă cu bândețe:

– De ce nu-mi spuneți cu exactitate ce se întâmplă ca să fiu pregătită? Ea zâmbi apoi. Ca să mă apăr. Dacă e nevoie.

Memnon oftă.

– Ceremonialul este unul foarte simplu, Alteță. Atunci când voi fi îmbrăcat cu mantia, voi înghiți mirodenia și voi intra în labirint. În momentul când ajung în centru, mirodenia va fi început deja să-și facă efectul. Când zeul își face apariția, puteți intra în labirint să-i puneți întrebări.

– Și când e posibil să fiu în pericol?

– Atunci când zeul își face apariția.

Ei bine, era destul de simplu. Însă zeul își va face apariția prin Maestrul Ghicitor, folosindu-i trupul, așa că nu va fi chiar un atac din partea unui taur înfuriat. Dacă asta chiar avea să se întâmple cu adevărat.

Pentru a-i distrage atenția, îl întrebă:

– Și cum anume doriți să vă ajut în acest ceremonial?

– Alteță, voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să îmbrac mantia. Pe lângă asta, vă voi ruga să bateți la tobă în momentul în care intru în labirint.

Și lucrul ăsta părea simplu. Îi ținea haina și bătea la tobă. Nu că ar fi avut nevoie de ajutor pentru așa ceva, însă până și ceremoniile simple aveau protocolul lor.

Îi trecu un gând prin minte și spuse:

– N-am mai bătut niciodată la tobă.

– Nu e mare scofală, zise Maestrul Ghicitor neclar.

Părea să fie cu gândul în altă parte.

– Alteță, sunteți sigură...?

Blue zise „da“ și urmări cum se prăbușește în cele din urmă acea încăpățânare a lui. El nu voia, însă avea să facă acel lucru.

Memnon spuse încetișor:

– Țineți asta, Alteță.

Pentru o clipă ea nu-și dădu seama ce se întâmpla, apoi văzu că el îi întindea un pachețel transparent, ceva mai mare decât o monedă, cu o mirodenie de culoare galbenă-portocalie.

– Ce e asta? întrebă ea în momentul în care palma i se închise în jurul acestuia.

– Nard[1] modificat genetic – vă poate oferi oarecare protecție. El își coborî privirea. Putem începe, Alteță?

Bufetul se dovedi a fi un șifonier, iar mantia ce atârna în el era de-a dreptul magnifică. Era un veșmânt încărcat, lung până în podea, făcut din penele vreunei păsări exotice care ar fi făcut până și un păun să se rușineze. Chiar și în lumina slabă a globurilor de strălucire, culorile dansau și licăreau. O mantie demnă de un zeu, gândi ea, și se întrebă cum va arăta gârbovitul de Maestru Ghicitor îmbrăcat cu ea.

---

[1] Nard, s.m. – 1. Nume dat mai multor specii de plante erbacee originare din regiunea munților Himalaya *(Nardostachys); spec.* plantă cu rădăcină scurtă și groasă, fibroasă și foarte aromată, cu frunze moi și flori roșii-purpurii *(Nardostachys iatamansi)*. 2. Esență parfumată extrasă din rădăcina de nard. – Din ngr. nárdos. (n.tr.)

Însă el mai luă din șifonier și o tobă mică din lemn, care arăta mai degrabă jerpelită.

– E din piele de dragon, murmură el în timp ce i-o întindea.

Blue se uită în jos la suprafață aceea uzată de culoare verde.

– Ați zis cumva piele de dragon?

– Doar o bucățică, Alteță. Animalul nu a fost rănit în nici un fel când a fost luată.

Blue continuă să se zgâiască la tobă. Nu-și putea închipui cum putea cineva preleva o bucată de piele de la un dragon fără a-l răni… sau fără a fi devorat, că tot veni vorba. Poate că el mințea. Dragonii fuseseră protejați de ani de zile și pedepsele pentru omorârea unuia erau severe. Însă avea alte lucruri în minte pentru moment. Îl privi pe Maestrul Ghicitor drept în ochi.

– Și ce fac cu asta?

Dacă Alteța Voastră ar dori să ia loc pe un scaun și să – el reuși să pară preocupat, nervos și stânjenit în același timp – așeze toba între genunchii Alteței Sale…

Blue făcu acest lucru fără prea mare tamtam, împingând fusta în jos și așezându-și toba în poală.

– Acum, Alteță, bateți în tobă încetișor: unu-doi.

Blue bătu în tobă cu vârfurile degetelor. Pentru un instrument atât de mic, făcea un zgomot surprinzător de tare și de răsunător. Se uită în sus la Maestrul Ghicitor.

– Încetișor, Alteță, sublinie el. Lăsați pielea de dragon să facă toată treaba.

Ea bătu din nou, de data asta mai încet. Nota suna tot tare, însă de data asta Maestrul Ghicitor păru mulțumit.

– Acum, zise el, unu-doi, ca bătaia unei inimi omenești.

Blue întinse mâna și mângâie pielea de dragon. Se simțea netedă, însă mai simțea și un înveliș fin de păr verde sub degetele ei. *Bum-bum*. Se uită în sus la Maestrul Ghicitor. *Bum-bum*.

– Perfect! zise el. Așa. Exact așa și la viteza asta, până ajung în centrul spiralei. Apoi mai lent și mai ușor. Înțelegeți? El clipi și adăugă: Alteță?

Blue încuviință.

– Acum, Alteță, zise Maestrul Ghicitor, dacă ați dori să lăsați toba pe scaun și să mă ajutați cu mantia…

Era completamente nepregătită pentru mantie. Deși părea voluminoasă, era făcută din pene, așa că se aștepta ca aceasta să fie ușoară, însă în clipa în care încercă să o ia de pe umeraș, mantia se zvârcoli și se răsuci asemenea unei vietăți și se dovedi a fi atât de grea încât fu nevoie de toată forța ei ca să o poată ține. Doar Dumnezeu știa cum avea să se descurce cu ea Maestrul Ghicitor.

– Luptați-vă cu ea! îi ordonă el imediat. Nu reprezintă un pericol real, însă va încerca să vă sugrume!

Cum putea să nu reprezinte un pericol real dacă ceva încerca să te sugrume? Și de ce dobitocul ăsta bătrân nu-i menționase de nenorocita de mantie dacă era atât de preocupat de siguranța ei? Însă se luptă vitejește cu veșmântul războinic.

– Pe umeri! strigă Maestrul Ghicitor. Puneți-mi-o pe umeri! Se va calma de îndată ce va veni în contact cu mine!

„Dacă i-o pun pe umeri o să-l trântească la pământ“, se gândi Blue. Chestia se simțea de parcă ar fi cântărit o tonă. Însă el se încovoiase, iar mantia devenise acum atât de violentă, încât fu cât pe ce să-i scape din mâini. Brusc se află pe umerii lui. Maestrul Ghicitor se clătină puțin, genunchii i se încovoiară, însă reuși să se țină drept. Mantia, așa cum prezisese el, se liniști pe dată.

– Vă mulțumesc, Alteță, zise el.

Blue se așeză pe scaunul din piele, mângâind absentă cu o mână pielea de dragon. Era aproape ca și cum ar fi dezmierdat o pisică. Pielea vibră încetișor de parcă ar fi tors. Însă își ținea ochii ațintiți la Maestrul Ghicitor, care se afla acum la intrarea în labirint. Arăta magnific în mantie, mult prea magnific pentru un bărbat de statura lui. Veșmântul îl schimbase, împrumutându-i o uriașă autoritate și prestanță. Pentru prima dată se pomeni întrebându-se dacă n-ar fi fost, la urma urmelor, o idee bună să aducă o gardă cu ea. Însă lăsă deoparte acest gând.

Oricare ar fi fost iluzia de mărime, el rămânea tot bătrânelul plăpând de dedesubt. Era în perfectă siguranță.

El vărsă conținutul lichid dintr-un flacon – era oare apă? – în vasul de cupru; apoi, scoase dopul celui de-al doilea flacon. Pe dată un miros îmbătător de nucșoară umplu aerul. Totuși mirodenia nu era nucșoară: își dădu seama de asta imediat. Erau ușoare note citrice și un puternic iz de mosc care avea în el o curioasă notă de ceva în putrefacție. Maestrul Ghicitor goli flaconul în lichid și amestecă cele două elemente cu o spatulă. Aruncă o privire spre Blue.

– Bateți în tobă, vă rog, Alteță.

Blue tresări ușor, apoi bătu în tobă. Cu o singură mișcare rapidă, Maestrul Ghicitor dădu pe gât amestecul din vas și intră în labirint.

PATRU

Pyrgus trebuia să recunoască în sinea lui că îi era teamă.

Ca Prinț Moștenitor, nu i se permisese niciodată să viziteze orașul Yammeth – sau orice alt loc din Cretch, la drept vorbind – și chiar și atunci când fugise, o prudență firească îl ținea departe de locul respectiv. Însă acum era aici; și nu-i plăcea acest lucru.

Orașul nu era deloc așa cum și-l imaginase el. Era mai curat, în primul rând – mult mai curat decât capitala, căreia fiecare Elf al Luminii îi făcea reclamă ca fiind un exemplu remarcabil pentru Tărâm. Era de asemenea – detesta să o admită – mai bine organizat, deși acest lucru nu era surprinzător, de vreme ce era un oraș mai nou. Capitala avea aproape două mii de ani vechime. Orașul Yammeth fusese construit cu mai puțin de patru sute de ani în urmă, când ținutul Cretch fusese cedat Elfilor Nopții după Războiul de Independență Parțială. Îl construiseră pornind de la zero, cu ajutorul trudei demonilor, și îl proiectaseră, spuneau unii, cu scopul de a imita întinderile metalice ale Tărâmului Hael.

Poate tocmai acest lucru îi dădea o stare de nervozitate. Sau poate era din cauza nivelului luminii.

Pyrgus era obișnuit cu aleile întunecate. (Slavă Domnului, locuise pe o astfel de alee până îl decoperiseră gărzile tatălui său.)

Însă aceasta era diferită. Chiar și străzile principale din Yammeth erau slab luminate. Și nu doar slab luminate: globurile de strălucire din felinarele stradale răspândeau o lumină de culoare verde-albăstruie care făcea ca totul să pară de parcă fusese năpădit de ciupercă. Ochelarii înrăutățeau lucrurile și mai mult. Toată lumea purta aici ochelari, inclusiv Pyrgus, asta făcând parte din deghizarea lui. Însă Elfii Nopții aveau nevoie de ei din cauza ochilor lor sensibili la lumină. Pentru Pyrgus, tot ceea ce reușeau să facă ochelarii era să întunece și mai tare lucrurile. Deja se împiedicase de vreo două ori și încercase să treacă printr-o ușă de sticlă. Pesemne că fusese nebun să vină aici.

Traficul nu ajuta cu nimic. Cea mai populară formă de transport printre Elfii Nopții era ceva ce pur și simplu nu vedeai în alte zone ale Tărâmului: o placă plutitoare de un singur loc pe care o încălecai. Din nefericire, plăcile erau stăpânite de vrăji ieftine, setate mai degrabă pentru viteză decât pentru altitudine, și majoritatea Elfilor Nopții le conduceau cu o viteză amețitoare chiar pe deasupra capetelor trecătorilor. Dacă erai pieton, așa cum era Pyrgus, aveai o foarte mare șansă să-ți pierzi capul înainte ca urechile să apuce să perceapă zumzăitul care se apropia. Ceea ce însemna că evita arterele principale întunecate și rămânea pe străzile lăturalnice și mai întunecate. Pentru a ajunge oriunde, aici îți lua o eternitate.

Totodată, părea să fi ajuns la zidul de hotar al Moșiei Ogyris. Chiar și în lumina asta amărâtă, putea zări roșul și auriul specifice crestei Ogyris de pe pânza ornamentală din vârf.

Pyrgus se uită în jurul său. Nu-și putea permite să folosească poarta principală, însă știa că mai erau și altele și trebuia să găsească una anume. Ceea ce căuta el acum era statuia Lordului Hairstreak. Însă aceasta era sculptată din sticlă vulcanică și era aproape imposibil de văzut în această lumină slabă, doar dacă nu cumva te loveai de ea. Cu siguranță nu o putea vedea acum. De-abia dacă putea zări ceva acum. În disperare de cauză riscă și-și scoase ochelarii – câți trecători s-ar putea uita la el suficient de aproape încât să descopere că nu avea

ochi de pisică? – și o zări! Cel puțin crezu că o zărise: o gâlmă pe un promontoriu impunător. Trebuia să fi fost o alee spre sud…

Da! O văzuse! Iată aleea, delimitată, într-o parte, de zidul moșiei.

Pyrgus își puse din nou ochelarii pe nas și se furișă încetișor pe alee. Din fericire, aceasta părea a fi pustie. Însă cum putea fi cineva sigur că vede bine cu nenorociții ăștia de ochelari? Și-i scoase din nou și aleea era într-adevăr pustie. Înaintă cu repeziciune, pipăind cu o mână zidul, și ajunse într-o clipă la poarta laterală. Era încuiată, bineînțeles, și luciul maroniu al învelișului de vrajă sugera că a se cățăra pe ea s-ar putea dovedi letal. Însă nu poarta îl interesa pe el. Conform informațiilor pe care le deținea, trebuia să existe o mică intrare pentru pietoni – nu mai mare decât o ușă îngustă din lemn – puțin mai…

Da, iat-o: o mică nișă în zid. Se strecură prin ea, încercă ușor clanța și – da!!! – era deschisă, exact așa cum i se promisese. Pyrgus intră, închise ușa și spuse în gând o rugăciune triumfătoare de mulțumire. Se afla pe Moșia Ogyris!

Lucru destul de ciudat, putea vedea mai bine aici, în parte datorită faptului că moșia era sub cerul liber, în parte pentru că putuse acum să scape de nenorociții de ochelari. Dacă îl zărea cineva era oricum mort, fie că descopereau că era un Elf al Luminii sau nu. Se uită în jurul său. Se afla pe o potecă îngustă care cotea printr-o pajiște întinsă, pentru a dispărea într-un crâng. Vor fi gărzi la capătul acesteia, asta cu siguranță. Familia Ogyris poate că nu era de origine nobilă, însă era teribil de bogată, ceea ce-o făcea să fie un magnet pentru orice hoț din Tărâm. De fapt, gărzile erau probabil apărarea lor cea mai slabă. Se înfioră, gândindu-se la câmpul de mine care păzea odinioară fosta Fabrică de Lipici Miraculos a lui Chalkhill și Brimstone. Nu puteai ști niciodată cât de departe puteau merge Elfii Nopții.

Pyrgus se pomeni că se oprește chiar la intrare și își îndreptă spatele pentru a-și aduna forțele. Se afla în siguranță atâta timp cât urma instrucțiunile. În perfectă siguranță. Nu fusese niciodată în mai mare siguranță ca acum.

Necazul era că instrucțiunile erau *complicate*.

Scoase bucata de hârtie din buzunarul vestei și descoperi, spre oroarea lui, că și fără ochelari nu putea citi notițele. Ce nu era *în regulă* cu el? Ar fi fost atât de simplu să ia cu el un glob de strălucire portabil sau măcar un breloc-lanternă. Dar nu. Poate că fusese puțin prea… entuziasmat…?

Fie că fusese sau nu prea entuziasmat, acum avea posibilități limitate. Se putea întoarce în stradă să recitească instrucțiunile sub un felinar și să riște să fie văzut de toată lumea. Sau se putea încrede în memoria sa. Nu era loc de dispută aici, zău așa. Nu se putea expune riscului ca cineva să afle ce punea el la cale.

Pyrgus părăsi poteca și o tăie de-a curmezișul pajiștii. Se rugă în gând să se îndrepte spre o boltă de trandafiri cățărători.

Moșia era mult mai mare decât și-o închipuise el. După cincisprezece minute tot nu vedea casa, deși *găsise* obeliscul, ceea ce era totuși un lucru liniștitor. Odată ce găsea și lacul, putea merge de-a lungul malului apei până ce ajungea la ponton.

Lacul, atunci când îl găsi, era de asemenea mult mai mare decât și-l închipuise el. O proprietate privată de dimensiunea asta în mijlocul unui oraș trebuie să fi costat cât răscumpărarea unui Împărat. Mergea pe malul apei, căutând din priviri silueta pontonului, când o lumină țâșni în stânga lui.

Pyrgus se lăsă în jos pentru a se ascunde. Primul său instinct fu că declanșase vreo cursă, însă în momentul în care privi atent spre boscheți, descoperi că o seră uriașă fusese brusc iluminată. Rămase întins acolo unde se afla, așteptând. Exista șansa ca cineva să fi aprins globurile de strălucire. Însă nu văzu nici o siluetă care se mișca, nici o umbră, nimic care să sugereze că se afla cineva prin preajmă. Globurile de strălucire puteau fi setate să se aprindă automat.

După o vreme, începu să se târască înainte. Cu precauție.

Cu cât se apropia mai tare, cu atât se convingea mai mult că nu era nimeni în seră. Sau dacă era, stătea nemișcat. Ajunse la o concluzie, riscă și se ridică în picioare. Așteptă. Stătea în picioare la marginea luminii ce se revărsa dinspre seră, perfect vizibil pentru oricine

se întâmpla să se uite în direcția lui… însă încă destul de departe ca să poată fugi dacă cineva ar fi făcut-o.

Nimic. Nici o voce speriată, nici un zgomot de alarmă. Se pare că globurile de strălucire erau setate să pornească automat.

Își dădu seama că-și ținea respirația și-i dădu drumul cu un suspin. Acum că părea să nu fie în nici un fel de pericol, se opri să privească mai bine sera. Era o construcție cu mult mai solidă decât crezuse el și, în momentul în care se apropie mai mult, observă că sticla avea strălucirea denunțătoare a unui înveliș de ranforsare magic. Înăuntru se afla ceva valoros. Mintea sa se întoarse brusc la momentul în care el eliberase pasărea Phoenix a Lordului Hairstreak. Pasărea fusese închisă într-o cușcă de sticlă cu același tip de înveliș de vrajă. Ținea oare Ogyris aici niște biete creaturi? Sera era cu mult mai mare decât cușca lui Hairstreak.

Pyrgus își lipi nasul de sticlă și văzu pe dată că era un lucru cu totul diferit. Înăuntru, așezate în tăvițe, erau șiruri întregi de flori exotice, iar petalele lor licăreau și scânteiau în lumină. Însă chiar și aruncând o privire fugară își dădu seama că acestea nu erau plante naturale. Fiecare tulpină, fiecare boboc, fiecare inflorescență, fiecare frunză erau delicat sculptate din cel mai fin cristal de stâncă. Întregul conținut al serei era un artefact, o operă de artă uimitoare, neprețuită, aproape de nepătruns, expusă în ciudățenia unui cadru natural.

Oare fiecare floare fusese cu adevărat sculptată în parte? Singura posibilitate diferită era magia și nu cunoștea nici o vrajă care ar fi putut crea un asemenea efect. Vrăjile de iluzie erau de departe mult prea grosolane, iar cele de transformare se dovedeau mult prea limitate. Vreun maestru sculptor crease, poate, cu multă afecțiune fiecare piesă, iar Negustorul Ogyris le așezase una câte una în această seră uriașă. Erau sute de flori de cristal. Costurile trebuie să fi fost amețitoare.

Pyrgus încă se mai zgâia, cu un amestec de teamă și admirație, la florile de cristal, când simți o mână pe umăr.

CINCI

– Ești fiul lui Tim? întrebă fata cu neîncredere, după ce Henry reuși să o calmeze. Nu mi-a spus că are un fiu.

Bună treabă, tată, gândi Henry. Fata nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani, mult prea tânără pentru tatăl său care era în mod categoric o persoană de *vârsta a doua,* pentru numele Domnului! Ea avea părul castaniu-roșcat – ei bine, ca altcineva, din altă parte – și o siluetă cu niște forme grozav de rotunjite, iar acel prosop nu părea să-i ofere prea multă siguranță din moment ce ea țipase.

– Ți-a spus totuși că are o soție? întrebă Henry, apoi își dori să nu fi avut limbă.

Era genul de chestie care suna foarte, foarte răutăcios; și dacă tatăl său nu-i spusese, atunci era posibil ca Henry să-i fi stricat proaspăta „vrăjeală“ de la prima întrebare pe care o pusese. Era cât se poate de sigur că aceasta era noua „vrăjeală“ a tatei și, deși fata era de departe foarte tânără, Henry nu-l putea condamna. Nu după tot ceea ce făcuse mama lui.

– Da, bineînțeles, zise fata, încruntându-se, însă fără să pară deloc deranjată. Dar, am crezut că soția lui e lesbiană. Nu știam că lesbienele au copii.

Chestia asta îl frapase și pe Henry atunci când ieșise la iveală.

– Ba da, au, zise el pe un ton serios. Cel puțin, mama are. Da' poate că nu era lesbiană când ne-a avut pe noi – se mai întâmplă uneori.

El zise acest lucru într-un mod atât de jalnic, încât expresia de pe chipul fetei se mai înmuie puțin.

– Îmi pare rău, zise ea. E groaznic – nici măcar nu-ți știu numele.

– Henry, îi spuse băiatul.

Își dorea să fi adunat dinainte bilele albe și să se fi dus direct spre casa domnului Fogarty.

– Și al tău care e?

– Să nu râzi – e Laura Croft.

Henry o privi fără nici o expresie.

– Știi tu, la fel ca jocul ăla pe calculator. Și filmul. Doar că pe ea o cheamă Lara.

– Oh, da… zise Henry ca să se afle în treabă.

Nu juca jocuri pe calculator și părea să n-aibă niciodată timp să meargă la film.

– Mă bucur să te cunosc Laura.

El întinse mâna, apoi își dori să nu o fi făcut-o pentru că era foarte îngrijorat de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă ea dădea drumul la prosop.

Însă ea îi strânse mâna fără nici o problemă, apoi, fie că îi citise gândurile sau probabil pentru că îi urmărise privirea, zise:

– Păi, mă duc să mă îmbrac. Eram la duș – de aceea nu te-am auzit. Tatăl tău trebuie să se întoarcă dintr-o clipă într-alta. Fă-ți un ceai sau ceva de genu'.

Ea se uită la cana din mâna lui.

– Oh, ți-ai făcut deja – asta-i bine. Mă întorc într-o secundă.

El observă că ea dispare prin ușa dormitorului principal, și nu că urcă scara în spirală.

Se așeză pe canapea, întrebându-se cum avea să scape din povestea asta înainte ca tata se întoarcă. Ceea ce se întâmplase era destul de rău. Gândul la o conversație în trei cu tata și noua lui prietenă era ceva groaznic de imaginat. Își sorbi ceaiul și descoperi că se răcise, nu conta, pentru că oricum avea un gust scârbos. Însă renunță

la gândul de a-și face altul. Renunță de asemenea și la gândul de a-i pomeni mamei despre toată această întâmplare, chiar și faptul că trecuse să-l vadă pe tata.

Fata se întoarse purtând un costum galben de culoarea muștarului care ar fi înnebunit pe oricine și care, într-un fel, se potrivea cu nuanța părului ei. Avea părul încă ud, însă și-l pieptănase peste cap. Îi zâmbi pe neașteptate.

– Știi cum mi-am dat seama că ești într-adevăr fiul lui Tim, și nu vreun ucigaș psihopat care se dă drept el?

Henry scutură din cap.

– Ești o copie fidelă a lui, zise Laura. Apoi adăugă cu seriozitate: Ai o privire atât de emotivă.

– Uite ce e, zise Henry stânjenit, trebuie să plec.

Era cât pe ce să adauge „am o pisică de hrănit“, însă își dădu seama că asta ar fi sunat de-a dreptul stupid.

– N-ai cum să pleci încă, îi spuse Laura cu hotărâre. Tim m-ar omorî. Lasă-mă să-ți fac alt ceai. Ea aruncă o privire în ceașca lui cu cocoloașe de iaurt. Acela arată ciudat.

Henry se așeză din nou pe canapea. Nu-și dădea seama cum putea pur și simplu să plece, oricât de mult și-ar fi dorit acest lucru. Laura se duse la bucătărie. El o urmări prin ușa deschisă, umblând de colo-colo cu dezinvoltura celui care locuiește de mult într-un anumit loc.

– Vrei lapte și zahăr? strigă ea.

– Nu mai e lapte, zise Henry.

– Oh, ba da, e.

Și era. Ea se întoase cu un ceai făcut într-o cană adecvată, deși el nu-și închipuia unde anume o găsise. Sau unde găsise laptele.

Luă o înghițitură.

– Tu și tata sunteți… știi tu…?

Ea îl privi o clipă zâmbind, apoi îl ajută zicând:

– Un cuplu? Da. Suntem. Nu e chiar *atât* de bătrân față de mine.

– Cred că nu, zise Henry, deși nu credea deloc asta.

– Nu sunt o vânătoare de averi, îl asigură Laura.

Henry o privi cu surprindere. Nu-i trecuse niciodată prin minte că tatăl lui avea o avere destul de mare care să merite a fi vânată. Însă acum că se gândea la asta, Tim Atherton era administratorul unei companii de succes – conducea un Merțan, pentru numele lui Dumnezeu – ceea ce trebuie să fi însemnat că era destul de bine situat. Și avea un cont de cheltuieli pentru a-și distra partenerii de afaceri, așa că știa cele mai bune restaurante. Pentru cineva care nu avea familie, părea probabil bogat.

Henry zise, de data asta cu sinceritate:

– Nici n-am crezut că ești.

Laura se așeză lângă el pe canapea. Își făcuse și ea un ceai.

– Numai că, vezi tu… zise ea. Ezită, însă doar o fracțiune de secundă. Nu știu de ce nu mi-a spus despre tine, Henry – bănuiesc e chestia aia care are legătură cu vârsta: e foarte sensibil în această privință – însă vreau să știi că-l iubesc pe tatăl tău. Adică, nu mă aștept ca tu să mă accepți, sau să mă placi măcar – îți iubești mama, știu asta. Însă nu eu le-am distrus căsnicia: n-am nici o legătură cu asta. Și e important să știi că nu sunt vreo fufă pusă pe căpătuială.

Chestia asta era groaznic de stânjenitoare, însă în ciuda disconfortului, tot ceea ce gândea el era că nu mai auzise niciodată pe nimeni folosind cuvântul fufă în afara filmelor alb-negru.

– Nici n-am crezut că ești, zise el din nou.

Poate dacă o lăsa să-și spună păsul, îl lăsa să plece înainte să se întoarcă tatăl lui. Nu credea că o să iasă basma curată dacă tata se întorcea. Ca să o încurajeze, o întrebă cu ezitare:

– Cum v-ați întâlnit – tu și tata?

– Într-un club, zise Laura.

O clipă se gândi că ea trebuie să-l fi luat în balon, apoi văzu după figura ei că vorbea serios. Tata mergea în *cluburi?* Era cel mai bătrân fante din oraș? Deschise gura să spună ceva, nu găsi nimic de zis și o închise iar. Din fericire Laura trăncănea întruna.

– De obicei nu merg în cluburi, însă soră-mea m-a târât în ăsta. Mi-a zis că o să-mi ridice moralul, însă de fapt tot ceea ce dorea ea era companie. Era pur și simplu la fel de groaznic cum sunt cluburile

de obicei. Nu prea umblu după bărbați de vârsta mea – ăștia sunt mereu la agățat și singurul lucru despre care știu să vorbească este fotbalul. M-am hotărât să stau o jumătate de oră doar ca să-i fac pe plac Sheilei – Sheila este soră-mea – după care să plec acasă. Dar atunci l-am văzut pe Tim, singur la bar. Bea vin; toți ceilalți bărbați – de fapt, băieți – beau bere. Arăta atât de byronian[1]: înțelegi ce vreau să spun, avea o figură atât de tragică.

Ăla era sigur tata – o figură tragică. Nevasta lui tocmai îl părăsise în favoarea secretarei, copiii tocmai îl părăsiseră în favoarea soției, tocmai își pierduse casa în favoarea unui apartament cu vedere spre țărm, cu un pliant pretențios. Totuși, nu era sigur că asta s-ar numi byronian. Henry puse ceașca jos pe podea.

– Uite ce e, îmi pare rău, însă chiar trebuie să plec. Am ceva de făcut. A fost – a fost foarte drăguț să te cunosc și îmi pare rău că te-am speriat când, știi tu, când ai ieșit din duș și toate astea. Și îți mulțumesc pentru ceai: a fost excelent. Totuși, poate o să-i spui tatei că am trecut pe-aici…

O ușă se pocni cu zgomot pe undeva. Laura zise înveselită:

– Poți să i-o spui chiar tu. Trebuie să fie el.

Henry se uită în jurul lui, căutând cu disperare o cale de scăpare, însă apoi tata intră în cameră, iar ea zâmbi și zise:

– Uite, Tim. Uite cine-i aici!

---

[1] Byronian – (adj.) de Byron, al lui Byron; în maniera lui Byron, un mare poet englez (1788–1824) (n.tr.)

ȘASE

În momentul în care Maestrul Ghicitor în Mirodenii ajunse în centrul spiralei, întreaga sa înfățișare se schimbă. Spatele i se îndreptă. Părea mai înalt. Mantia cu pene se umflă, creând iluzia de ceva înfiorător de mare. Însă cu mult mai impresionant era felul în care se mișca. Pașii ezitanți, suferinzi ai bătrânului dispăruseră, iar el pășea acum asemenea unui războinic. Se răsuci spre a o privi pe Blue și scoase un șuierat. Ochii îi ardeau.

Cu un fior, Blue văzu că până și fața i se schimbase. Putea fi încă recunoscut – deși cu greu – însă trăsăturile-i erau pronunțate și umflate, buzele i se îngroșaseră și aveau o nuanță albăstruie. Lucrul cel mai rău dintre toate erau dinții care, în mod incredibil, se măriseră astfel că păreau aproape ca și cei de animal. Scoase un alt șuierat, un sunet sibilant[1], lung și profund, care tăie aerul asemenea unui cuțit. Apoi dădu ochii peste cap. Trupul începu să-i fie scuturat de un tremur violent.

– Mare Maestru Ghicitor… șopti Blue alarmată.

Toba din piele de dragon îi scăpă dintre degete și se rostogoli de-a lungul podelei.

---

[1] Sibilánt – în sintagmele *consoană sibilantă* sau *sunet sibilant* desemnează o consoană articulată prin apropierea vârfului limbii de alveola superioară. (n.tr.)

Tremurul Maestrului Ghicitor deveni și mai violent, un fel de convulsie, ca cineva care se pregătește să aibă o criză de proporții. Capul începu să i se tragă înapoi ritmic cu forță crescândă.

– Mare Maestru Ghicitor! exclamă Blue din nou.

El se lăsase acum în patru labe, ca un animal, însă convulsiile erau încă și mai violente. Ceea ce o îngrijora pe ea într-adevăr era acea smucitură a capului – se gândea că bărbatul își putea rupe gâtul. În ciuda accesului brusc de teamă, ea începu să înainteze spre el. Orice s-ar fi întâmplat, el avea mare nevoie de ajutor.

– Înapoi! șuieră Maestrul Ghicitor.

O privi fix pentru o clipă cu acei ochi fioroși, apoi capul își relua smuciturile. Scoase un urlet ca de lup și își cuprinse țeasta cu ambele mâini.

– Stai… departe… icni el cu un efort extraordinar. Nu… ești… în siguranță… în interiorul spiralei!

Blue se opri, cât pe ce să pună piciorul la intrarea în labirint. Mintea îi era răvășită. Spirala nu reprezenta altceva decât niște semne pe podea. În interiorul sau în exteriorul ei nu era nici o diferență. Și în afară de asta, el avea nevoie de ajutor. Nu-l putea lăsa să se rănească, oricât de importantă ar fi fost această consultație pentru ea. Cu toate astea, ezită.

Dar apoi, în mod cu totul incredibil, Maestrul Ghicitor fu din nou în picioare, însă de data asta era cu totul schimbat. Nu se mai vedea nici urmă de bătrânul acela gârbovit. În locul său se înălțase o creatură de proporții gigantice. Pentru o clipă creatura păru voluminoasă și înaltă. Îi trecu prin minte gândul că ar putea fi vorba de o vrajă de iluzie, însă aceasta nu era nici un fel de iluzie; sau cel puțin nu era nici o iluzie pe care să o fi văzut-o ea vreodată. În ciuda tuturor acestor lucruri, Maestrul Ghicitor în Mirodenii nu se schimbase. Îi putea încă recunoaște trăsăturile sale îmbătrânite, bietul trup deformat. Însă era ca și cum vreo entitate extraterestră ar fi pătruns în el și l-ar fi umflat asemenea unui balon. Se aștepta ca dintr-o clipă într-alta să-i vadă pielea crăpând și ceva uriaș să iasă la iveală.

Creatura care fusese Maestrul Ghicitor în Mirodenii începu să danseze.

Era un dans grosolan și neprelucrat, un dans împiedicat și șovăitor care evoca scene ale unor terenuri mlăștinoase și te ducea cu gândul la furia fiarelor pădurii. Undeva în mintea sa, Blue își imagină că aude ritmurile sălbatice ale muzicii primitive și sunetul unor voci mormăite.

Creatura se răsuci și se uită drept în ochii ei…

Și îi zâmbi.

Vocea care răsună în cameră nu ar fi ieșit niciodată din beregata Maestrului Ghicitor în Mirodenii. Răsună asemenea pielii de dragon, însă păstră în ea fiorul infinit al abisului, o voce atât de străină, atât de altfel încât o făcu să se cutremure.

– Te văd pe tine, Regină a Elfilor, zise acea voce.

ȘAPTE

Pyrgus se răsuci, ducând instinctiv mâna la cuțitul ce-l ținea la brâu. Apoi văzu revărsarea de păr negru și lung.

– Ce naiba faci aici? întrebă Gela supărată. Ți-am spus să te duci *la ponton!*

Avea o voce minunată, însă un accent ciudat, probabil datorită faptului că originile familiei Ogyris proveneau din Haleklind.

– M-am pierdut, îi spuse Pyrgus la repezeală.

Ceea ce nu era întocmai adevărat de vreme ce sera îi atrăsese atenția în timp ce căuta pontonul, însă descoperise că trebuia să aibă foarte mare grijă cu Gela, altfel riscai să te bombardeze cu o mie și una de întrebări. Inima îi bătea încă cu furie, însă n-avea nimic de-a face cu șocul trăit în momentul în care simțise acea mână pe umăr.

– Cum oare te puteai pierde? întrebă Gela. Ți-am dat instrucțiuni precise. Nu știi că poți fi *omorât* dacă te pierzi?

Începea interogatoriul. Pyrgus se hotărî să răspundă la prima întrebare și să o ignore pe a doua.

– Nu ți-am putut citi instrucțiunile, zise el.

– De ce? Tu ai fost ăla care le-a notat. Nu te poți plânge că nu mi-ai înțeles scrisul.

– Nu, nu pot. Și nici n-o fac. Spun doar că nu am putut citi instrucțiunile – instrucțiunile pe care eu le-am notat. Ezită, apoi adăugă: Pentru că… Era cât pe ce să spună „Pentru că nu le-am văzut“, dar își dădu seama că răspunsul ăsta ar duce la o altă întrebare și schimbă cu: Pentru că nu am adus nici o sursă de lumină cu mine.

– N-ai adus nici o sursă de lumină cu tine? întrebă Gela neîncrezătoare.

Ea își scutură capul cu neîncredere.

Pyrgus se hotărî să oprească această discuție prostească punând la rândul lui o întrebare:

– Ce sunt chestiile alea din seră?

Gela era o fată cam de vârsta lui, însă aici înceta orice fel de asemănare. Pyrgus era un prinț care arăta ca un țăran: mic și îndesat. Nimeni n-ar fi luat-o pe Gela drept țărancă nici într-o mie de ani. Hainele pe care le purta aveau emblema estompată a unor meșteri iscusiți. Părul avea aspectul și strălucirea unei tunsori făcute de o mână expertă, iar trăsăturile chipului ei erau foarte fin conturate. Pentru un Elf al Nopții avea ochii mari. Mari și limpezi. Era, pur și simplu, cea mai exotică creatură pe care o văzuse el vreodată.

– Aa, zise ea.

Pyrgus așteptă răspunsul.

– Aa?

– Alea sunt niște chestii pe care tu nu trebuia să le fi văzut.

Pyrgus aruncă o privire spre seră.

– De ce nu? întrebă el curios.

– Oh, vezi tu…

Gela ridică din umeri și zise cu nonșalanță:

– Sper că n-ai atins geamul, da?

– Nu…

Sau poate că o făcuse. Nu-și lipise el oare nasul de geam? Acum, că Gela stătea atât de aproape de el, Pyrgus nu-și putea aminti. Se uită la ea cu suspiciune.

– De ce?

– Tata are un sistem de alarmă la el. Un câmp de forțe letal și chestii de genu' ăsta.

– Câmp de forțe letal și chestii de *genu' ăsta?*

Gela ridică din umeri iar.

– Ei, știi tu. Ar putea să te omoare.

– Doar *atingând* geamul?

Nu-i venea să creadă. Chestia asta era *mai rea* decât câmpul de mine din piatră cubică a lui Chalkhill și Brimstone.

– Nu sunt prea sigură, zise Gela. Poate că nu doar atingându-l. Însă dacă ai încercat să intri…

– Ei bine, n-am încercat, zise Pyrgus. Și nici să ating geamul. Se încruntă: Chestia asta nu e puțin cam… extremă? Adică știu că sculpturile trebuie că sunt foarte valoroase, însă…

– Oh, nu-i vorba de asta. E pur și simplu o politică stupidă.

Politică? Chestia asta devenea din ce în ce mai confuză.

– Ce are a face o seră cu politica?

Gela oftă profund.

– Eu n-ar trebui să știu asta, însă tata le cultivă pentru cineva.

– Cultivă ce? întrebă Pyrgus, total bulversat.

Ea făcu semn în direcția serei.

– Florile.

– Alea nu-s flori, zise Pyrgus. Sunt sculpturi.

Gela își înclină capul și îi azvârli o privire disprețuitoare.

– Dacă nu sunt *flori,* pufni ea, de ce crezi tu că sunt luminile aprinse?

Pyrgus se uită la ea cu o privire goală.

Gela zise cu răbdare exagerată:

– Dacă ar fi doar *sculpturi,* de ce ar lăsa tata luminile aprinse în toiul nopții? De ce ar vrea ca locul să fie luminat în totalitate și să atragă în felul ăsta atenția oamenilor când nu-i nevoie să o facă? Și, în primul rând, de ce le-ar ține într-o seră? Și de ce nu te-ar lua la bătaie gărzile lui nesuferite chiar în clipa asta?

Singura dintre întrebările Gelei care într-adevăr avea sens era ultima. „De ce *nu* mă iau la bătaie gărzile lui nesuferite chiar în clipa

asta?“ se întrebă el. Nu credea ce spusese ea despre flori, însă erau sute de sculpturi de cristal înăuntru, fiecare dintre ele valorând o avere. De ce *nu* avea tatăl Gelei o întreagă armată de gărzi în jurul lor? Și-ar fi putut-o cu siguranță permite.

Chipul Gelei luă una dintre acele priviri periculoase pe care o avea când era nerăbdătoare.

– Pentru că gărzile atrag *atenția*. Vezi tu, nici una din chestiile astea nu trebuie să se întâmple. Pui niște gărzi în jurul a ceva și toată lumea știe că acel lucru e important. Tata nu vrea decât să-și cultive florile în liniște, noaptea, când nu e nimeni prin preajmă. Face sticla să devină opacă în timpul zilei, așa că înăuntru nu se poate zări nimic. Ea clipi încetișor, acoperindu-și și descoperindu-și acei ochi minunați. Și în afară de asta, are niște vrăji cu *adevărat* periculoase în acea clădire.

– Și de ce n-o face opacă și noaptea? Înăuntru sunt globuri de strălucire.

– E ceva legat de lumina stelelor, zise Gela neclar. Ea aruncă o privire peste umăr. Uite ce e, ai de gând să stăm aici toată noaptea și să discutăm despre horticultură?

– Pentru cine le cultivă? întrebă Pyrgus.

Nu era încă sigur dacă credea că acelea *erau* într-adevăr flori, însă se putea dovedi a fi ceva folositor dacă intra puțin în joc.

– Ăsta-i un secret, îi spuse Gela cu asprime.

– *Tu* știi?

– Bineînțeles că știu – doar sunt favorita lui tati, nu-i așa? Pufni. Însă ți-am spus deja prea multe. Înălță din nou capul. Acum, mergem la ponton pentru întâlnirea noastră, sau ai uitat tot tămbălăul pe care l-ai făcut în legătură cu asta?

– Mergem la ponton, zise Pyrgus.

Se dovedi că pontonul nu era chiar așa departe – își amintise instrucțiunile destul de bine înainte ca sera să-i atragă atenția. O urmă de-a lungul malului lacului, apoi în sus pe o potecă scurtă până la un debarcader mititel. Într-o parte a lui era o mică construcție din lemn.

Gela împinse ușa și dispăru în interior. Pyrgus ezită preț de o clipă, apoi o urmă.

Înăuntru era o beznă de-ți băgai degetele-n ochi. Vocea Gelei pluti poruncitoare prin întunericul din fața lui.

– Închide ușa.

Pyrgus închise ușa în urma lui și pe dată un glob de strălucire se aprinse undeva deasupra. Răspândea o lumină slabă așa cum preferau Elfii Nopții, însă el reușea să vadă destul de bine. Gela stătea în picioare câțiva metri mai departe lângă două bărci cu vâsle și un echipament de pescuit. Arăta înnebunitor.

– Ei bine, întrebă ea, ai de gând să-mi spui de ce suntem aici?

Pyrgus se duse țintă spre ea și o sărută.

OPT

Henry scăpă în cele din urmă, oarecum consolat de faptul că tatăl său era chiar și mai stânjenit decât el.

Înțelegea foarte bine de ce tatăl lui neglijase să-i menționeze despre copii unei iubite care era suficient de tânără pentru a-i fi fiică. Nu era mare scofală. Însă tata se simțea vinovat – se putea vedea asta în ochii lui. Își văzuse noua drăguță așezată pe canapea și pe Henry stând stânjenit lângă ea și ai fi crezut că fusese prins cu mâna-n sac.

– Aa, Henry, bătrâne. Nu mă așteptam să vii azi. Văd că ai cunoscut-o pe... pe... văd că ai cunoscut-o pe Laura. Ea, îî, stă la mine vreo câteva...

Și pentru că el se cam pierduse cu firea, Laura zise cu răutate:

– Nu mi-ai spus că ai un fiu, Tim. Apoi clipi și adăugă: *Sau o fiică.*

Și bietul Tim, care mergea la discotecă și era acum pe cont propriu, se lansă într-o explicație atât de întortocheată că Henry nu-și putu aminti nici o iotă. Și probabil că ar fi continuat să explice dacă Henry n-ar fi spus, „Este OK, tati", și ceva din vocea lui îl convinse pe Tim că într-adevăr *era* OK: adică, dacă făcuse ceva groaznic, se dovedise necredincios sau ceva de genu', fusese oricum iertat. Nu părea

să se îngrijoreze în privința Laurei, probabil pentru că era clar după zâmbetul ei că nu-i păsa chiar deloc.

Când episodul explicațiilor luă sfârșit, tata deveni brusc atât de însuflețit și propuse ca Henry să rămână și după-amiază ca să meargă împreună să ia masa undeva mai târziu, de parcă mama lui n-ar fi tunat și fulgerat dacă ar fi descoperit vreodată acest aranjament. Henry spuse nu și mai bâigui ceva legat de domnul Fogarty.

După asta, discuția degeneră într-una din acele conversații incomode de genul: „Și ce naiba mai faci?" până în momentul în care Henry se ridică și anunță cu hotărâre că pleacă, ceea ce era probabil o ușurare pentru toată lumea.

Acum se afla în capul străzii domnului Fogarty și era foarte îngrijorat.

Până acum, Henry se obișnuise cu gândul că părinții lui vor divorța. Trăiau separat, mama lui avea o altă parteneră de viață, așa că ce altceva aveau de gând să facă? Însă faptul că tata își găsise o altă femeie făcuse, într-un fel, ca situația *să se definitiveze*. Dacă exista cea mai mică șansă ca mama și tatăl lui să se poată împăca, aceasta dispăruse acum definitiv. Sau va dispărea de îndată ce mama lui afla despre Laura. Nu conta că mama fusese cea care stricase lucrurile în primul și în primul rând. De îndată ce ar afla că tata se consola cu altcineva – cineva tânăr și drăguț – nu i-ar fi putut-o ierta niciodată. După asta, rămâneau doar formalitățile legale.

Inclusiv custodia.

Henry se întrebă dacă el și Aisling vor trebui să se prezinte la proces. Dacă trebuia, poate că judecătorul o să-i întrebe cu ce părinte vor dori să stea. Ce mai coșmar va fi atunci. Nu putea să ceară pur și simplu să stea cu tata acum că era în tandrețuri cu Laura. Nu într-un apartament micuț – în care erai obligat să auzi tot felul de lucruri. Însă dacă spunea că stă cu mama, știa că tatăl lui o să sufere. Și, în afară de asta, nu voia să stea cu mama. O ura la fel de tare cum o iubea și nu se îndoia că nu era decât o chestiune de timp până ce Anaïs avea să se mute la ei acasă.

Dar poate că judecătorul nu te întreabă. Poate că decide el pur și simplu ce trebuie să se întâmple și tu nu ai ce spune în privința aceasta. Ridică din umeri.

– Bună, Hodge, zise el cu tristețe când bătrânul motan apăru ca din senin și începu să se frece de gleznele lui.

În bucătăria domnului Fogarty era întuneric, așa că el atinse ușor întrerupătorul înainte de a lua un pliculeț de Whiskas din dulap. Apoi la repezeală îl luă și pe al doilea. Domnul Fogarty nu era de acord cu pliculețele Whiskas, despre care susținea că nu erau prea bune pentru un motan, însă Hodge părea cam slăbuț în ultimul timp – trebuia să i se facă probabil o deparazitare –, iar domnul Fogarty nu era aici. Domnul Fogarty se dusese să-și viziteze fiica în Noua Zeelandă.

Dacă ăsta chiar era adevărul-adevărat.

Gândul acesta îl lovi pe Henry ca un trăsnet. Știa că domnul Fogarty era Înalt Portar al Tărâmului Elfilor. Știa că Blue fusese încoronată Împărăteasă a Elfilor. Vizitase chiar el Tărâmul. Însă stând aici în bucătăria domnului Fogarty și hrănindu-i motanul, totul i se păru… totul i se păru…

Lumina se stinse de parcă becul s-ar fi ars. Henry ignoră asta. Nu era încă atât de întuneric și putea schimba becul mai târziu. Oricum o să plece de aici în câteva clipe.

… Totul i se părea o *nebunie,* asta era ce voia să spună. Era un *adolescent,* pentru numele lui Dumnezeu. Câți adolescenți cunoștea el care credeau în elfi? Nu existau lucruri precum elfii, nu exista un loc precum Tărâmul Elfilor. *Nu exista un loc precum Tărâmul Elfilor*. Propoziția asta îi răsună în minte asemenea unei voci.

Necazul era că își *amintea* de Tărâmul Elfilor. Henry așeză pliculețele de Whiskas lângă farfurioara lui Hodge pe blatul de bucătărie. Dacă își amintea de Tărâmul Elfilor, înseamnă că ceva nu era în regulă. Da, ceva nu era în regulă cu memoria lui. Se uită în jos la motan, care se uita în sus la el cu niște ochi mari, rugători. Nu încăpea îndoială, ceva nu era în regulă cu *mintea* lui!

Dintr-odată lui Henry îi fu foarte teamă.

Ieși din bucătărie în mieunatul indignat al lui Hodge și se duse în grădina din spatele casei. Simțea o apăsare în piept și avea nevoie de aer. Crepusculul de afară luase o tentă albăstruie și se simțea o ușoară trepidație în pământ de parcă ar fi trecut niște camioane de mare tonaj. Henry simți că-i vine să vomite.

Nu există un loc precum Tărâmul Elfilor, repetă vocea din capul său.

Totul începea să capete un sens înspăimântător. Știa că stresul te poate îmbolnăvi – tatăl său avea un ulcer supărător de ani de zile, doar pentru că avea o slujbă importantă –, iar prea mult stres te poate îmbolnăvi *mintal*. Oricine știa asta. Doar că te gândești că acest lucru nu ți se poate întâmpla ție niciodată.

Și *avusese parte* de mult stres în ultimul timp, nu-i așa? Mama lui avea o legătură amoroasă. Tatăl său fusese dat afară din casă. (Și își găsise o iubită, a nu se uita acest lucru.) Părinții săi urmau cu siguranță să divorțeze, deși nici unul din ei nu ar fi admis acest lucru. Ceea ce însemna că era posibil ca Henry să fie trimis într-un fel de orfelinat până făcea optsprezece ani. Sau va trebui să locuiască cu mama și cu Aisling, ceea ce era chiar mai rău. *Bineînțeles* că era stresat. Chiar în acest moment era mai stresat decât fusese vreodată în viața lui. Tot ce voia era să scape, să scape de nenorocita de maică-sa și de nenorocita de soră-sa și de dobitocul ăla slab de tatăl său și de toate certurile de acasă…

Și nu era asta exact lucrul pe care-l făcuse? Nu scăpase el oare de toate astea? Nu-și crease el o lume imaginară și pur și simplu…

Nu există un loc precum Tărâmul Elfilor.

… trăise în el?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât căpăta mai mult sens. Tărâmul Elfilor din imaginația sa nu era deloc ca Tărâmul Elfilor despre care citești în cărți. Al lui era plin de eroi – genul de oameni așa cum își dorea Henry să fie și cum nu fusese el niciodată. Și adolescenții erau la putere. Pyrgus era un prinț și ar fi putut deveni Împărat dacă l-ar fi interesat asta. Blue era Regină acum, stăpână absolută a Tărâmului. Putea face orice își dorea. Dacă ai fi adolescent

și ai vrea să-ți creezi o lume imaginară, nu ți-ai închipui una în care adolescenții să fie la putere?

Trepidațiile de sub picioarele lui părură că devin din ce în ce mai puternice. Oare câte camioane puteau trece?

Henry se uită la tufa de liliac sălbatic unde îl întâlnise prima dată pe Pyrgus. Unde *crezuse* el că-l întâlnise prima dată pe Pyrgus. Totul părea atât de real. Însă visele par reale când le visezi, iar halucinațiile i se par reale unui nebun.

Blue părea reală. Henry își aminti prima dată când *o* văzuse. Atunci când intra în cadă.

Brusc își dădu seama de unde provenea toată *treaba asta*. N-avea iubită. Ei bine, o avea pe Charlie Severs, însă ea era o prietenă care, pe deasupra, se mai întâmpla să fie și fată. Nu erau o pereche sau ceva de genu'. Ei doi nu... ei bine, se înțelege. Toți băieții de la școală aveau iubite. Sau cel puțin ieșeau cu multe fete. Majoritatea pretindeau că făceau treaba aia. Și el pretinsese uneori că o făcuse, dar fără să fie adevărat. Era puțin cam rușinos în prezența fetelor când se ajungea la genul ăsta de lucruri. Nu-și putea închipui niciodată să-i ceară vreuneia să... Dar asta nu însemna că nu voia. Te cred și eu că voia! Orice băiat de vârsta lui voia, fie că o făcea sau nu.

Era altceva. Și-ar fi tăiat mai degrabă degetele decât să o admită, însă era puțin cam romantic. Nu voia doar aventuri de-o noapte. Voia o fată pe care să o poată, se înțelege (chiar și în gând mormăia cu rușine acel cuvânt), *iubi*. Să alerge împreună prin lanuri de grâu și să o salveze când avea nevoie să fie salvată, și să o țină de mână, și să-i aducă flori, și să-i scrie poezii, și... și...

Și chestii de genu' ăsta.

Doar că fetele nu mai erau interesate de genul ăsta de lucruri. Dacă începeai să scrii poezii și să aduci flori, fetele te luau drept un obsedat.

Așa că el își imaginase o fată frumoasă de care să se îndrăgostească. O fată de modă veche, genul de fată prințesă a elfilor. Și Blue chiar că *era* o prințesă a elfilor. Cel puțin până o încoronaseră Regină. Și ei făcuseră chestii eroice împreună, ca de exemplu să-și salveze

fratele. Și fratele ei era cel mai bun prieten al lui. Și totul se întâmpla pe Tărâmul Elfilor, pentru numele lui Dumnezeu, așa că nu avea cum să aibă de-a face cu nenorocita de maică-sa sau cu nenorocita de soră-sa, sau oricare din problemele lui reale.

Se mișca precum un zombi în clipa în care părăsi curtea luminată în albastru a casei domnului Fogarty și o luă în sus, pe stradă, spre stația de autobuz. Nu mai trecea nici un tir.

Când ajunse acasă, descoperi – în ciuda tuturor promisiunilor și declarațiilor solemne ale maică-sii – că Anaïs se mutase la ei.

NOUĂ

– Cine ești? șopti Blue.

Voia să spună: „Ce ești?“ însă i se părea că sună necuviincios și chiar periculos. Creatura din centrul spiralei nu mai era Marele Maestru Ghicitor în Mirodenii. Se contura drept un uriaș înaripat și o privea ca un animal sălbatic.

– Eu sunt Yidam, replică creatura.

Nu mai auzise niciodată acest cuvânt și nu știa dacă era vorba de un nume sau de o descriere. Madame Cardui zisese că Maestrul Ghicitor Memnon era posedat de un zeu când își făcea prevestirile, însă era unul din Zeii Vechi care stăpâniseră lumea înainte de venirea Luminii. Din câte își dădea Blue seama, Zeii Vechi erau atât de fioroși încât puteau foarte bine să fi fost și demoni. Ăsta chiar arăta ca un demon.

– Zeule Yidam, zise Blue doar ca să se afle în siguranță, poți vedea viitorul?

– Eu exist în afara timpului, replică Yidam.

Blue ezită. Nu voia să enerveze entitatea, însă era important ca lucrurile să fie clare.

– *Îmi* poți vedea viitorul?

Spre uimirea ei, Yidam zâmbi.

– Vino și așază-te lângă mine, Regină a Elfilor, zise acesta.

În cameră nu se auzea nici un zgomot cu excepția bătăilor inimii ei. După o clipă destul de îndelungată, Blue se hotărî să fie mai degrabă sinceră decât diplomată.

– Marele Maestru Ghicitor mi-a spus că ai putea să mă omori dacă pătrund în spirală.

– Marele Maestru Ghicitor s-a înșelat.

Și iată cum îi fusese ei spus acest lucru drept în față în câteva cuvinte simple. Îl credea ea oare pe Maestrul Ghicitor? Sau îl credea pe Yidam? Putea ea oare risca să se apropie de el?

Lui Blue îi trecu prin minte deodată că singurul lucru între Yidam și ea era desenul unei spirale pe podea. Ar fi putut să parcurgă spațiul dintre ei doar printr-o simplă săritură. Orice senzație de siguranță pe care o simțea era de fapt o iluzie. Își înfrânse teama și intră în spirală.

În timp ce se lăsa pe vine lângă el, Blue înțelese că acea creatură îl transformase complet pe bătrânul Maestru Ghicitor. Creatura se ridica deasupra ei și, de foarte aproape, ochii acesteia păreau mistuiți de flăcări interioare. Se luptă din răsputeri să nu se ferească în momentul în care creatura întinse spre ea niște mâini enorme, de parcă ar fi vrut să o sugrume.

Însă mâinile se lăsară încetișor pe coroana de pe capul ei. Blue simți cum pișcătura unui fulger îi coboară încet de-a lungul șirei spinării și își dădu seama că primise o binecuvântare.

– Îți mulțumesc, Zeule Yidam, murmură ea.

Orice binecuvântare era plăcută, însă dacă creatura nu-i putea vedea viitorul, atunci își pierduse degeaba timpul.

Yidam se aplecă ușor în față.

– Ești curajoasă, Regină a Elfilor.

Părea ceva de-a dreptul incredibil, însă pentru o clipă avu impresia că ochii aceia fioroși începură să scânteieze.

– Dar ești suficient de curajoasă pentru a înfrunta ceea ce aș putea eu să-ți spun?

Blue îl privi printre gene. Cuvintele lui Yidam erau tulburătoare. Aduceau în discuție ceva ce îi bântuise gândurile chiar din clipa în

care se hotărâse să-l consulte pe Maestrul Ghicitor în Mirodenii. Își dorea ea oare cu adevărat să cunoască viitorul? Un viitor care ar putea cuprinde și detalii referitoare la moartea ei? Sau, chiar mai rău, moartea lui Pyrgus sau a lui Henry? Ar putea ea trăi dacă știa toate acestea?

Chiar își dorea ea să cunoască viitorul Tărâmului? Și dacă Yidam îi spune că vor cădea pradă dușmanilor sau hoardelor de demoni? Și dacă totul avea să se năruie și să se destrame? Cum ar putea ea continua să trăiască, știind că tot efortul ei fusese în zadar?

Însă era aici și avea nevoie de îndrumare. Și asta trecea înaintea tuturor acestor lucruri.

– Zeule Yidam, zise Blue, ce se va întâmpla dacă pornesc un război împotriva Elfilor Nopții?

ZECE

– Crezi în elfi? întrebă Henry.

– Pardon?

Henry se aplecă înainte.

– Crezi în *elfi?* întrebă el din nou, cu voce și mai joasă.

Se aflau într-o cafenea nouă numită La Ropo care se dovedise extrem de populară printre toți cei de la școală. Erau cel puțin zece alți elevi la mesele alăturate (câțiva dintre ei îmbrăcați ca niște punkeri) și el cu siguranță nu-și dorea ca *ei* să-l audă.

– În elfi? repetă Charlie, privindu-l straniu. Ca ăia care se pun în vârful bradului de Crăciun?

Henry încuviință.

– Doar că ăștia sunt reali.

– Sunt reali?

Charlie era evident maestră în repetarea a tot ceea ce spunea el în seara asta.

– Cum ar fi omuleții ăia mici cu aripi care zboară repede printre toporași?

Henry se dădu bătut și spuse:

– Cred că am văzut unul odată.

– Crezi că ai…?

– Charlie, zise Henry printre dinți, te rog să încetezi să tot repeți orice spun eu. Da, am zis că am văzut unul odată.

– Ai văzut un omuleț cu aripi care zbura repede printre toporași?

– Eram foarte stresat atunci, zise Henry.

Asta îi captă atenția. Charlie știa totul despre stresul în care se afla Henry. Ea se încruntă.

– Din cauza maică-tii ai început să vezi lucruri?

Charlie părea scandalizată.

– Cred că da, zise el. Adică, ce altceva ar putea fi? Îi trecu prin minte un gând. Și nu zbura printre toporași: l-a prins Hodge.

– Motanul domnului Fogarty?

Henry încuviință.

– Da.

Umbra unui zâmbet înăbușit se ivi pe buzele lui Charlie.

– Motanul domnului Fogarty a prins un elf?

– Uite ce e, zise Henry cu insistență, până azi, am crezut că toate astea au fost reale. Apoi am mers să-l văd pe tata, și el are o iubită, și când m-am întors acasă, mama o instalase deja pe Anaïs la noi.

– Oh, Doamne! exclamă Charlie, în mod evident șocată.

Orice urmă de zâmbet îi dispăruse de pe chip.

– Adică va trebui să stai cu maică-ta și cu Aisling, iar acum și cu această îngrozitoare Anaïs?

– Nu e chiar atât de îngrozitoare. Și e destul de drăguță, pe bune. Adică, vreau să spun că se străduiește. Însă, înțelegi tu…

– Oh, înțeleg foarte bine, zise Charlie cu încrâncenare. O să divorțeze, nu-i așa? Dacă taică-tău și-a găsit o iubită?

Henry încuviință cu tristețe:

– Cred că da.

Charlie îi luă mâna între ale ei.

– Nu-i chiar atât de rău cum crezi, Henry. E destul de groaznic, însă nu e chiar atât de rău cum crezi. Și când totul e gata, s-a terminat definitiv.

Părinții lui Charlie divorțaseră și mama ei se recăsătorise cu un bărbat pe care Charlie îl adora.

Henry zise nesigur:

– Știi ce se întâmplă cu copiii? Ca mine și Aisling? Adică trebuie să mergem la tribunal? Și cine spune unde o să locuim? El înghiți cu greutate. Adică, nu vreau să locuiesc cu mama și Anaïs – asta ar fi pur și simplu prea îngrozitor pentru tata –, însă nu pot nici să mă mut la el dacă are o iubită. Ți-am spus că e tânără? Doar cu câțiva ani mai mare decât noi. Nu mă pot muta acolo, nu că și-ar dori și el asta oricum, așa că trebuie să merg la orfelinat sau ceva asemănător până fac optsprezece ani?

– Nu știu, Henry, zise Charlie. Eram prea mică pentru a ține minte ceva. Oricum, cred că mama și tata au aranjat lucrurile între ei și mie mi-a plăcut să locuiesc cu mama – îl uram pe tatăl meu bun. Nu era deloc o situație asemănătoare cu a ta. Ea privi gânditoare într-o parte preț de o clipă, apoi își întoarse din nou privirea spre Henry. Care e treaba cu elfii?

Henry oftă.

– Oh, e o prostie. Scutură din cap și încercă să zâmbească. Se întâmpla după ce a început toată tărășenia asta – cu mama și Anaïs. Sau cel puțin după ce am auzit de asta. Cred că pur și simplu nu m-am putut împăca cu ideea. Adică, cât de des afli că maică-ta e lesbiană? Cred că voiam să evadez: înțelegi tu, să scap de… toate lucrurile astea. Și de vreme ce nu era alt mod de a scăpa, cred că am… am început să inventez chestii. În mintea mea. Bănuiesc că mi-am creat o întreagă altă lume stupidă în minte…

Din nou acel zâmbet nedeslușit.

– Și pur și simplu, într-un fel… am intrat în ea.

Privirea de pe chipul lui Charlie îl făcea să plângă.

– Da'… ce s-a întâmplat de fapt? întrebă ea cu un curios amestec de confuzie și compasiune.

Ajunsese deja prea departe ca să mai poată acum da înapoi. Și, în afară de asta, avea încredere în Charlie. Vorbise întotdeauna cu ea, încă de când erau mici. Trase adânc aer în piept și reuși să vorbească destul de jovial.

– Am avut această… chestie… nu știu cum să-i spun, halucinație sau ceva asemănător, sau vis, sau falsă memorie sau…

– Henry, spune-mi doar ce s-a întâmplat.

Henry continuă stânjenit:

– Păi, după ce a ieșit totul la iveală despre mama, m-am dus acasă la domnul Fogarty. Trebuia să-i fac curat în șopron. Și în timp ce eram acolo, Hodge a apărut și avea ceva în gură. O chestie care semăna cu un fluture. Știi și tu cum sunt pisicile. Îl prinsese, da' nu era mort, așa că am încercat să i-l iau. Ezită, apoi adăugă: Și atunci am văzut că era un elf.

– Ai crezut că era un elf?

– Da.

După o clipă, Charlie zise:

Spune mai departe.

– Cred că era doar un fluture, zise Henry. Dar am creat această poveste fantastică despre un fluture care era un prinț elf pe nume Pyrgus…

– Pyrgus? repetă Charlie.

Henry încuviință.

– Mai avea și alt nume?

– Pyrgus Malvae, răspunse Henry.

– Ăsta-i un nume de fluture, zise Charlie. Asta-i denumirea latină pentru un fluture hesperida.

– Așa e? se minună Henry. După un răstimp adăugă: Bănuiesc că trebuie să fi știut asta. În mod subconștient. Și fluturele ăsta hesperida are niște aripi maronii cu pete albe?

Charlie încuviință.

– Da.

Henry scutură mirat din cap.

– Cred că am adăugat asta la povestea mea fantastică. Fluturele hesperida se transformă în elf și eu i-am dat numele lui de fluture în latină. Scutură iar din cap. Mă aflu într-o mare belea, Charlie.

– Cred că s-ar putea să ai dreptate, zise Charlie încetișor.

UNSPREZECE

Henry pierdu ultimul autobuz spre casă.

Locuia la aproape șase kilometri și jumătate în afara orașului și când își sună mama în speranța că ar putea să vină să-l ia, îi răspunse robotul (cu vocea tatei imprimată pe bandă, ceea ce fu o adevărată dezamăgire). Așa că acum mergea prin ploaie. Nu că i-ar fi păsat prea mult de asta. Nu se putea gândi decât la cele câteva cuvinte spuse de Charlie: „Cred că s-ar putea să ai dreptate".

Charlie era cea mai dulce și mai bună fată pe care o cunoștea. Dacă ar fi fost vreo cale prin care să-l menajeze, ar fi găsit-o. Însă Charlie crezuse că el avea probleme. Charlie crezuse – și o spusese într-o manieră foarte diplomatică – că el ar putea avea nevoie de „ajutor". Prin care se înțelegea ajutor psihiatric, deși ea, de fapt, nici nu pronunțase cuvântul psihiatru: spusese „terapeut".

În spatele lui se auzi zgomotul unui motor și o lumină de la farurile unei mașini care se apropia. Henry se dădu mai aproape de marginea drumului fără să se uite în urmă: purta o jachetă de culoare deschisă, deci putea fi ușor reperat de către cel din mașină. Charlie nu spusese nici „o problemă psihică". A vorbit foarte frumos despre „niște tensiuni emoționale" și „surmenaj". Exact genul de lucru la care se gândise și el. Era calmă, optimistă și încrezătoare, în maniera

în care se presupune că trebuie să te porți cu nebunii. Însă concluzia era totuși aceeași. Ea crezuse că era nebun de legat.

Mașina dădu impresia că încetinește, însă nu păru că vrea să-l depășească. Henry aruncă o privire în spatele lui.

Deasupra drumului se vedea plutind un disc argintiu și strălucitor.

DOISPREZECE

Era ca atunci când fugise de tatăl lui. Acum își vedea de treaba sa, încercând să-l convingă pe barman că era suficient de mare ca să poată comanda bere, pentru ca în clipa următoare să se zgâiască la un grup de soldați mătăhăloși care i se adresau cu domnule pe un ton de o politețe exagerată, dar care erau completamente pregătiți să-i rupă mâinile dacă nu făcea exact ceea ce spuneau.

Doar că de data asta nu era tata cel care îi trimisese: era sora lui mai mică, pentru numele lui Dumnezeu! El știuse întotdeauna că avea să i se urce la cap acum că devenise Regină. Era destul de autoritară încă de pe vremea când era doar prințesă.

Pyrgus zâmbi la cei șase soldați înalți și mătăhăloși ce stăteau în jurul mesei sale de la han și încercă să pară mai încrezător decât era în realitate.

– Vă rog să-i prezentați complimentele mele Maiestății Sale, îi spuse el cu importanță ofițerului care îi însoțea, și să o informați că mă voi întoarce la palat cât voi putea eu de *repede*.

Rostise aceste cuvinte, fără însă să spere că va avea succes.

– Îmi pare rău, domnule, zise căpitanul, dar Maiestatea Sa a insistat ca dumneavoastră să veniți chiar acum, domnule. Avem ordin să vă escortăm, domnule. Căpitanul clipi încetișor. Acum, domnule.

Pyrgus știa despre ce era vorba, bineînțeles. Avusese deja două mesaje de la Blue, care-i fuseseră înmânate de către un Trinian portocaliu. Primul era un bilețel prietenos prin care i se cerea să vină la palat „pentru a vorbi despre ceva important". Și pentru că pe acesta îl ignorase, Trinianul apăruse pe neașteptate câteva zile mai târziu. De data aceasta tonul era mai puțin prietenos. I se „ordona" să se prezinte la palat imediat „pentru a discuta probleme de importanță majoră pentru Tărâm". El îl ignoră și pe acesta. Blue ar face bine să-și dea seama că nu toată lumea avea să-i cadă la picioare de îndată ce pocnea din degete. Însă acum trimisese artileria grea.

Mai făcu o încercare.

– Dacă mi-ați permite să merg până acasă și să mă schimb… zise el și gesticulă vag, cu zâmbetul încă pe buze. După cum vedeți, nu sunt îmbrăcat așa cum trebuie pentru a participa la o întâlnire la palat.

Lucru care chiar era adevărat. De când abdicase de la tron, își făcuse o virtute din a se îmbrăca neîngrijit. În acel moment, purta o jachetă zdrențuită din piele și o pereche de pantaloni maro care ar fi fost o rușine până și pentru un crescător de porci. Simțul libertății era un sentiment extraordinar.

– Îmi pare rău, domnule, zise căpitanul, ordinul Maiestății Sale spune să veniți imediat. A fost fost foarte clară în acest sens. Nu a menționat nimic despre îmbrăcăminte. Se uită chiorâș la Pyrgus. Cred că hainele dumneavoastră sunt acceptabile, domnule.

Pyrgus oftă.

– Oh, prea bine, căpitane – o să vin cu voi.

– Acum, domnule?

– *Chiar* acum, căpitane.

Afară îi aștepta un ouklo galben. Plutea la o înălțime de câțiva centimetri pentru a se putea avea cu ușurință acces la el și scotea un ușor bâzâit din cauza excesului de energie provenind de la o recentă vrajă de alimentare. Cel puțin, Blue se gândise la confortul lui.

Trăsura se clătină ca o barcă în momentul în care se sui la bord. Spre surprinderea lui, căpitanul și doi dintre oamenii săi se urcară și ei în ouklo și se așezară în fața lui cu niște expresii împietrite pe chip.

Cele trei gărzi care mai rămăseseră se urcară repede în faţă împreună cu vizitiul. Trăsura porni încetişor de îndată ce uşa se închise. Pyrgus auzi *zgomotul* unei încuietori magice şi schiţă un zâmbet. Nu voiau să rişte şi să-l piardă.

– Şi bănuiesc că nu ştiţi despre ce e vorba, aşa-i? îl întrebă el pe căpitan doar de dragul conversaţiei.

– Nu, domnule, mă tem că nu, domnule.

– Nu e nici o criză? Nu e pe cale să izbucnească nici un război? N-a fost eliberat nici un demon?

– N-am auzit să se fi întâmplat ceva din toate astea, domnule, zise cu răceală căpitanul.

– Nu, şopti Pyrgus. Bănuiesc că n-ai auzit.

Soldaţii profesionişti nu ştiau niciodată nimic despre astfel de lucruri. Renunţă la a mai face conversaţie, se lăsă pe spate şi închise ochii.

Scaunele oukloului erau umplute cu acea spumă ortopedică tratată cu vrajă, care se mula pe fund şi i-l presau încetişor din când în când, prevenind astfel disconfortul unei călătorii prea îndelungate. Sentimentul era că stăteai pe o mână gigantică, iar Pyrgus nu era pe de-a-ntregul convins că-i plăcea asta. Indiferent cât de tare se încorda, orice astfel de strângere îl lua mereu prin surprindere aşa că avu o uşoară tresărire involuntară. Era ca şi cum ar fi avut un tic facial enervant, doar că de data asta nu era vorba de faţă.

Pentru a-şi distrage atenţia de la asta, aruncă o privire prin geamul trăsurii.

– Acesta nu e drumul spre palat, zise el brusc.

– Nu, domnule, într-adevăr, domnule. Asta pentru că nu mergem la palat, domnule.

– Unde *mergem?* se încruntă Pyrgus.

– Nu ne e permis să vă spunem, domnule. Din motive de securitate, domnule.

Chestia asta era ceva tipic pentru Blue. Se dovedea aproape la fel de paranoică ca şi domnul Fogarty. Totuşi, pesemne că era vorba despre ceva destul de serios dacă voia să-l întâlnească altundeva decât la palat.

Îi trecu prin minte un gând și întrebă:

– Doar eu vin la această întâlnire?

– Nu aș putea să vă spun, domnule, zise căpitanul.

Scaunul îi presa fundul într-un fel care îi distrăgea atenția. Ignoră asta și se uită din nou pe fereastră. Poate că se pripise puțin, atunci când ignorase primul mesaj al lui Blue. O fi ea autoritară, dar proastă nu e, și acum, după ce *a devenit* Regină, răspunde de tot ce se petrece în Tărâm. Știa ce părere avea el referitor la chestiunile legate de Stat, așa că era puțin probabil ca să fi trimis după el dacă n-ar fi fost ceva important. Puținul lucru pe care îl putea face era să o sprijine. Se încruntă. Acum se simțea vinovat.

Trăsura, își dădu el seama, părăsea orașul prin Cripple's Gate. Ceea ce însemna că Blue îl convocase nu doar departe de palat, dar și departe de orice reședință oficială. După toate probabilitățile închiriase sau, și mai probabil, o pusese pe Madame Cardui să pregătească vreo casă ferită de ochii curioșilor. Se întrebă unde anume ar putea fi acel loc.

Vreo douăzeci de minute mai târziu, locul ales de Blue se dovedi a fi un mic conac, înconjurat de copaci și de atât de multe dispozitive de securitate că Pyrgus se stăpâni cu greu să nu râdă. Chiar trebuia să vorbească cu Blue despre toată prostia asta. Doar că silueta din pragul ușii nu era a lui Blue.

Era a lui Black Hairstreak.

TREISPREZECE

Henry îngheță. Chestia asta semăna îndeaproape cu o Întâlnire de Gradul Trei. Aeronava era masivă – de dimensiunea a două sau trei camioane cu remorcă – și plutea hârâind, la aproximativ doi metri deasupra suprafeței drumului (care vibra așa cum vibrase pământul acasă la domnul Fogarty, gândi el fără să acorde o importanță prea mare acestui lucru). Era asemănătoare oricărei fotografii trucate a unei farfurii zburătoare pe care o văzuse el vreodată – un fel de disc de metal strălucitor cu o umflătură în vârf și o lumină ce se revărsa prin partea de jos. Era și un șir de hublouri mici și rotunde (deși el nu putea vedea nimic prin ele) și deasupra lor un alt cerc de lumini. În orice clipă, dacă era să fie ca în filme, avea să se aștearnă o rampă argintie și un omuleț verde cu cap mare și ochi enormi avea să își facă apariția.

Farfuria zburătoare desfășură o rampă argintie și un omuleț verde cu cap mare și ochi enormi ieși.

Henry încercă să fugă, apoi brusc se simți cuprins de un calm neașteptat.

În această stare calmă și înghețată deveni foarte conștient de tot ce se petrecea în jurul lui. În mod special de liniște. Nu se mai auzea zgomotul traficului. Micile sunete de fundal ale animalelor

și insectelor de noapte încetaseră. Hârâitul farfuriei zburătoare nu se mai auzea.

Era o farfurie zburătoare frumoasă. Foarte frumoasă, într-adevăr.

Omulețul era în mod clar verde, însă nu era verdele acela deschis, sau oliv, sau culoarea ierbii, sau ceva de genul ăsta. Dacă ar fi fost să completezi un raport pentru poliție (deși era o prostie să te gândești să completezi un raport pentru oricine) ar fi trebuit să spui că acesta avea o nuanță verzuie a pielii, ceea ce de altminteri ar fi putut fi gri.

Omulețul verde se întoarse spre el. Ochii lui erau foarte mari, foarte negri și foarte frumoși. Dacă Henry se uita adânc în ei, putea vedea stele și constelații. Putea vedea profunzimile Spațiului. Omulețul verde începu să se îndrepte spre Henry.

Undeva adânc îngropat în acel Henry care era calm era un al doilea Henry care țipa să fie eliberat. Cel de-al doilea Henry era panicat, isteric, îngrozit. Cel de-al doilea Henry voia să se lupte, voia să-l doboare pe omuleț, să-l strivească de pământ asemenea unui gândac (și ar fi putut să o și facă, de vreme ce membrele omulețului erau fusiforme ca niște vergele). Însă cel mai mult dintre toate, cel de-al doilea Henry voia să fugă de omulețul verde și de farfuria mare și strălucitoare, de parcă ar fi fost fugărit de însuși dracul.

Henry urlă, însă nu reuși să scoată nici un fel de sunet. Nu se putea mișca. Omulețul verde se uita la el și el era complet paralizat. Îi trecu prin cap că avea să moară.

Omulețul verde îl privi adânc în ochi și îi pătrunse în minte.

Era oribil să ai pe cineva în capul tău: ca o insectă care se zvârcolea fără încetare în urechea lui, doar că era mai rău. Omulețul verde se zvârcolea fără încetare în mintea lui Henry, ridicând trape ici și colo și uitându-se în cele mai intime gânduri ale lui Henry. Iată, într-unul era sora lui Henry, Aisling, cu un pumnal înfipt în cap. Iată, era Blue în baie. Iată, într-altul era mama lui Henry explicând de ce anume tot ceea ce făcuse ea fusese, de fapt, spre binele lui Henry.

Omulețul verde părea să caute ceva. Sau poate doar se convingea cine anume era Henry. Se zvârcoli, se tot zvârcoli și cercetă și scormoni.

O dată urmări o amintire de-a lui Henry care stătea pe WC. Se duse peste tot, nu-i rămase nimic nescormonit.

Apoi se retrase.

O rază de lumină albastră și strălucitoare izbucni de la farfuria zburătoare și se jucă pe deasupra capului lui Henry. Deși nu se mișcă, se simți de parcă ar fi fost răsturnat cu picioarele în sus și așezat în cap. Apoi fu întors din nou în poziția inițială și începu să tremure. Tremurul deveni o vibrație și vibrația deveni un țipăt. Lumina albastră începu să-l ridice pe Henry și să-l îndrepte spre farfuria zburătoare.

Ceva în interiorul lui îi spuse că probabil visa. Era singurul lucru care avea sens. Probabil că obosise de la atâta mers pe jos către casă și se așezase undeva la marginea drumului ca să tragă un pui de somn. Acum visa. Peasemne că asta făcea, pentru că plutea spre carcasa de metal, lucru care ar fi fost imposibil dacă n-ar fi visat.

Henry era în interiorul farfuriei zburătoare. Lumina dispăruse, omulețul verde dispăruse și nu părea să fie nimeni altcineva înăuntru. Nu mai era nici paralizat. Își putea mișca mâinile, brațele și picioarele. De fapt, se simțea ca un om normal. Însă ceea ce se întâmpla *nu* era normal. Se afla la bordul unei farfurii zburătoare și extratereștrii se căraseră undeva. Asta însemna că putea fugi.

Voia să fugă. Numai Dumnezeu știa cât voia el să fugă. Dar…

Era ceva în neregulă cu el. Acum știa acest lucru cu siguranță. Nu visa. Era prea real ca să viseze. Dar, în același timp, era exact la fel ca un vis. Lucrurile se întâmplaseră. Acum lucrul care se întâmplase era că se descoperise pe el explorând, nu fugind.

Farfuria zburătoare era la interior mai mare decât părea din exterior, ca un tardis[1]. Se afla într-o cameră cu pereți argintii și o podea moale și pufoasă care părea într-un fel… organică. Nu erau ferestre și nu putea vedea nici o sursă de lumină. (Deși era lumină: o strălucire trandafirie și prietenoasă.) Era și o ușă fără clanță, însă când se

[1] Tardis (engl. Time and Relative Dimension(s) in Space) este o mașinărie spațială sau o navă spațială în literatura science-fiction britanică. (n.tr.)

apropie de ea, aceasta se deschise în mod automat așa cum se deschideau ușile în *Star Trek*. Sau la supermarketul Tesco.

Se afla pe un coridor care șerpuia asemenea unui curs de apă. Și din acest coridor șerpuiau alte coridoare mai mici – adeseori lungi doar de câțiva metri – care ducea spre alte camere. Henry șerpui și el de-a lungul coridorului și descoperi camere cu niște păstăi metalice, camere cu suporturi pentru arme (armele semănau cu niște puști cu laser), o cameră plină ochi cu niște ouă gigantice. (Cel puțin așa crezu el că ar putea fi ouă gigantice, din moment ce erau mari și albe și aveau formă de ou.) I se păru că rătăcise ore bune, uitându-se atent în toate camerele. Lucrul amuzant era că nu găsise nici o bucătărie și nici o baie.

Descoperi o cameră oribilă și înspăimântătoare.

Deschise ușa și fu pe jumătate orbit de-o lumină strălucitoare. Apoi ochii i se obișnuiră și se pomeni uitându-se la niște tuburi uriașe și transparente, fiecare mai mari decât el. Era și un labirint de fire și conducte ce duceau de la tuburi la un pupitru de comandă aflat în mijlocul camerei. Aproape jumătate din tuburi erau iluminate în violet, așa că puteai vedea că înăuntru era un lichid gros și unsuros, ce fierbea încet ca într-un acvariu mare. În lichid pluteau zeci de bebeluși goi, cu ochii închiși, iar mânuțele lor se deschideau și se închideau într-un ritm înspăimântător.

Încercă să spargă tuburile ca să elibereze bebelușii, însă tuburile erau făcute dintr-o sticlă care nu se spărgea. Se întrebă dacă își putea da seama cum să le deschidă folosindu-se de pupitrul de comandă, dar îi era teama ca nu cumva, accidental, să le facă rău. După ceva vreme părăsi camera, suferind cumplit.

În spatele lui, bebelușii își deschideau și-și închideau mânuțele… își deschideau mânuțele și-și închideau mânuțele… își deschideau…

Descoperi un hublou și privi prin el. Se aștepta să vadă drumul pe care mersese, însă în loc de asta privi într-o întunecime presărată cu cele mai strălucitoare stele. Privea în Spațiu. Farfuria decolase. Nu mai era nici o posibilitate de scăpare.

O tristețe mare îl copleși și se așeză, jos, lângă hublou ca să doarmă puțin.

Se trezi înconjurat de omuleți verzi care se zgâiau la el cu niște ochi negri enormi. Erau conduși de o femeie înaltă, cu părul blond, care arăta în totalitate ca o ființă umană și era foarte, foarte frumoasă.

– *Vreau să-ți arăt ceva, Henry,* zise femeia, și el o auzi destul de clar, cu toate că ea nu-și mișcase buzele deloc. Femeia înaltă și frumoasă îl privi cu tristețe. *Vreau să-ți arăt ce se va întâmpla dacă oamenii nu învață să-și respecte planeta.*

Ea se întoarse și făcu un gest spre un monitor aflat pe un perete în spatele ei.

Ecranul se lumină cu imagini ale unei lumi devastate. Văzu orașe distruse de războiul nuclear. Văzu oceane năpădite de poluare. Erau și copii care mureau de foame pentru că Pământul era suprapopulat. (Printre ei se vedeau și copii albi, nu doar obișnuiții puști cu ochii mari și cu burțile umflate din Africa.) Se vedeau oameni ale căror fețe erau năpădite de cancer pentru că pătura de ozon fusese în cele din urmă distrusă. Imaginile înfățișau uragane și cutremure, și valuri mistuitoare care înghițeau continente întregi. Erau și mutanți din cauza radiațiilor, care nu mai erau ființe umane, care se târau de-a lungul deșerturilor sterile.

Încercă să-și îndepărteze privirea, însă nu-și putu mișca capul.

– *Le vei spune?* întrebă femeia. *Îi vei preveni de ceea ce are să se întâmple?*

Alte voci se auziră în cor în capul lui:

– *Henry va fi Cel Ales!*

Fără nici un fel de avertizare, Henry fu dezbrăcat și așezat pe-o targă mobilă. Era înconjurat de omuleți verzi, însă aceștia purtau acum halate albe. Spre stinghereala lui, femeia aceea frumoasă se afla și ea acolo. Purta și ea un halat alb. Lângă targa mobilă se aflau tăvițe cu instrumente chirurgicale și un fel de mașinărie cu niște brațe ascuțite, cu freze și bisturie ce arătau de parcă ar fi fost adunate laolaltă de un dentist nebun.

Femeia cea frumoasă zâmbi cu bunăvoință.

– *Trebuie să te pregătim,* spuse ea.

– *Henry va fi Rege,* ziseră vocile în cor. *Henry va fi Regele cel Ales*.

Mâinile extratereștrilor se întinseră și-l atinseră. Se simțea un miros îmbătător de antiseptic. O spumă fu împrăștiată pe tot trupul lui, la început rece, apoi ca un acid care ardea atât de tare, că de-abia îl putea suporta până în momentul în care altceva se revărsă peste trupul lui și îndepărtă acea spumă. Creaturile îi examinară fundul și organele genitale.

„Lăsați-mă în pace!“ gândi Henry, însă descoperi că nu putea vorbi.

– *Pregătiți implantul,* zise o voce aspră în mintea lui, diferită de toate vocile pe care le auzise înainte.

Femeia cea frumoasă era aplecată deasupra lui, încă zâmbindu-i larg. În mână ținea freza de dentist, care se învârtea cu un *vaiet* ascuțit. Însă nu o îndrepta spre gura lui: o îndrepta spre ochiul lui.

Henry începu să țipe și nu se mai putu opri din țipat.

PAISPREZECE

– Are sens, zise Blue.

Stăteau așezați printre orhidee în sera din spatele Sălii Tronului. Era un loc ciudat pentru un Consiliu de Război, însă tatăl ei protejase locul cu atât de multe vrăji încât era cea mai secretă cameră din palat.

Blue își plimbă ochii de la unul la celălalt. Înaltul Portar Fogarty arăta tot ca un bătrânel, însă tratamentele de întinerire începuseră să dea roade. Se simțea în el o energie deosebită și pielea îi arăta mai bine. Lângă el, Madame Cardui stătea cu ochii închiși, dar Blue știa că era cât se poate de trează. Aceștia doi erau prietenii ei. Privirile dezaprobatoare veneau din partea celor trei generali în uniformă: Creerful, Vanelke și Ovard. Își dorea ca Pyrgus să fi fost aici. Se simțea depășită numeric.

Blue își trecu limba peste buze.

– Priviți problema așa cum o fac *ei,* zise ea. Totul a fost cu susul în jos de luni bune de zile. Unchiul Hairstreak a încercat să preia tronul de două ori și a eșuat…

– Tocmai de aceea e puțin probabil să încerce din nou, Maiestate, interveni generalul Ovard răbdător.

Fusese cel mai apropiat sfătuitor militar al tatălui său. Însă ea nu-și putea permite să arate că era slabă.

– Dați-mi voie să termin, generale.

Apoi, fără să aștepte vreun răspuns, se întoarse către ceilalți.

– Hairstreak este totuși ambițios. Și cu toate că a eșuat, Elfii Nopții încă îl susțin.

– Nu vor mai suporta încă o înfrângere, mormăi Ovard.

De data asta Blue îl ignoră.

– Acum vreau să priviți cealaltă latură a situației. *Noi* am fost cât pe ce să pierdem prima dată. Ce s-a întâm…

– Oh, haideți, Maiestate, cu greu aș spune că am fost cât pe ce să pierdem.

De data asta nu era Ovard, ci generalul Creerful. Erau bătrâni. Militarii importanți erau întotdeauna bătrâni. Împărăteasă sau nu, n-o vor lua niciodată în serios. Se uitau la ea și vedeau o fetiță.

Blue îi aruncă o privire aspră.

– Tatăl meu, Împăratul-de-Purpură, a fost asasinat, generale. Aș spune că asta ne-a adus destul de aproape de eșec.

Creerful lăsă privirea în jos și nu mai zise nimic. După un răstimp, Blue continuă:

– Ce-a urmat a fost un complot iscusit care ar fi putut avea șanse de izbândă. De fapt, aproape că așa s-a și întâmplat. Nu uitați că fratele meu a fost exilat din Palatul de Purpură. Am avut foarte, foarte mult noroc să găsim niște aliați. Nu am fi înclinat niciodată balanța în favoarea noastră fără ajutorul lor. Nu putem sconta pe un astfel de noroc a doua oară și unchiul meu știe asta.

Madame Cardui deschise ochii.

– Elfii Pădurii sunt prietenii noștri, zise ea cu blândețe. Sunt sigură că ar putea fi convinși să ne ajute din nou.

Blue o admira extrem de tare pe Madame Cardui, însă o fixă cu o privire fermă.

– Elfii Pădurii sunt prietenii dumneavoastră, zise ea cu hotărâre. Nu e același lucru. Când ne-au ajutat, au făcut-o pentru că și propriile lor interese erau în joc. Nu putem fi siguri că ne vor ajuta iar.

Madame Cardui încuviință cu blândețe și închise iar ochii.

– Probabil că aveți dreptate, Maiestate.

Blue se întoarse spre ceilalți.

– Acum priviți ce s-a întâmplat în maniera în care ar face-o un Elf al Nopții. Împăratul-de-Purpură a fost omorât. Noul Împărat-de-Purpură a abdicat. Acum pe tron e un copil. Care pe deasupra mai e și fată!

Brusc, toată lumea începu să vorbească deodată. Chiar și Madame Cardui deschisese ochii iar.

Blue ridică o mână pentru a calma spiritele.

– *Uitați* cum stă treaba! zise ea cu sălbăticie. Eu am doar șaisprezece ani. N-am experiență în politică sau războaie, sau orice altceva de acest gen. Și sunt *fată*. Mă aflu acum aici doar pentru că fratele meu n-a vrut tronul. N-aș fi devenit Regină niciodată. Eu trebuia să cresc liniștită și să mă mărit cu vreun prinț străin, și să-i dăruiesc o droaie de plozi idioți. Nu trebuia să cunosc treburile Statului. Trebuia să arăt bine și să mă obișnuiesc cu asta. Așa mă vedea tatăl meu. Așa mă vede și unchiul meu. Așa sunt văzută de Elfii Nopții.

Înaltul Portar Fogarty vorbi pentru prima oară de când începuse consiliul.

– Are dreptate, zise el.

Blue îi aruncă o privire recunoscătoare.

– Puneți-vă în locul lor. Dușmanul vostru e slăbit deja și e condus acum de un copil care nu știe chiar nimic. Vă puteți gândi la un moment mai propice pentru atac?

Fogarty zise neîndurător.

– Deci care e soluția?

Asta era. În ciuda întrebării lui, domnul Fogarty știa în ce direcție bătea ea. Era momentul ca și ceilalți să facă același lucru.

– V-am spus soluția mea înainte de-a începe acest consiliu, Înalt Portar. Atacăm noi primii.

Generalul Ovard se înecă, apoi se întoarse spre ea gata-gata să facă o criză de apoplexie.

– Asta ar declanșa un război civil!

Blue trase adânc aer în piept.

– Da, zise ea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, pe care generalul Vanelke o rupse în cele din urmă. Era cel mai în vârstă dintre cei trei generali, un veteran al câtorva campanii militare și de obicei primul care-și exprima părerea. Fusese neobișnuit de tăcut în timpul acestui consiliu, însă acum își drese glasul.

– *Sunteți* o copilă, Maiestate, zise el fără menajamente. Dacă e să fim corecți, trebuie toți să admitem asta, și e treaba capetelor mai în vârstă să vă-ndrume acolo unde pot. Însă mult mai important e faptul că n-ați văzut niciodată ce înseamnă un război. Prima acțiune a Elfilor Nopții a fost oprită înainte de-a lua amploare cu adevărat. Cea de-a doua a fost un act de trădare care a produs doar o mică bătălie. În nici unul din cazuri nu s-a ajuns la război. Însă ceea ce propuneți acum e războiul, Maiestate.

Blue încuviință, privindu-l cu atenție.

– Da. Și ce anume doriți să spuneți, generale Vanelke?

– Ce vreau eu să spun, zise bătrânul general cu sobrietate, e că aceia care n-au trăit niciodată experiența unui război sunt adeseori cei mai grăbiți *să meargă* la război. Pur și simplu nu-și dau seama de enormitatea acestui pas. Se aplecă în față. Dați-mi voie să vă explic, Maiestate, că războiul – și în special războiul civil – va face rău Tărâmului. Înainte de toate va însemna moarte. Nu sute, ci mii, poate chiar milioane își vor pierde viețile. Și nu bătrânii și cei neputincioși, ci cei mai tineri și cei mai buni, însăși floarea Tărâmului nostru, cei cu cel mai mare potențial și care au toată viața în fața lor. Pierderea doar a unei singure astfel de persoane ar fi o tragedie. Războiul înmulțește această tragedie peste măsură.

Blue vru să spună ceva, dar el o țintui cu privirea și continuă:

– În al doilea rând, va fi suferință. Pentru dumneavoastră, Maiestate, războiul e o decizie, o mâzgăleală pe hârtie. Pentru alții, poate reprezenta pierderea brațelor și picioarelor, orbire, invaliditate. Și nu doar pentru soldații Maiestății Voastre. Sunt plătiți într-o oarecare măsură pentru a accepta astfel de riscuri. Însă vor suferi și civilii. În orice război civil, pierderile în rândurile civililor sunt întotdeauna enorme. Apoi vor fi multe distrugeri. Chiar și un război decisiv și de scurtă

durată – cum sunt rareori războaiele civile – provoacă o distrugere la scară largă. Vrăjile-armă au ajuns la niște performanțe formidabile în zilele noastre. Dușmanul nostru e bine echipat. Sunteți pregătită să administrați astfel de vrăji propriilor oameni? Sunteți pregătită să socotiți prețul care va fi plătit de generațiile viitoare? Își îndreptă umerii. Și, în sfârșit, zise el, deși puteți considera aceasta drept trădare, există posibilitatea să nu câștigăm.

Blue zise încetișor:

– Cauza noastră este una dreaptă, generale.

Știa că ceea ce spusese el era adevărat, fiecare cuvințel pe care-l rostise, însă dacă nu exista posibilitatea de-a alege între război și pace? Dacă exista doar posibilitatea de-a alege între un război și altul mai mare, un război mai îndelungat, unul chiar mai sângeros? Deși se lupta din răsputeri să nu arate ceea ce simțea, Blue era îngrozită. Se gândise mult și bine la ce avea de gând să facă. Era sigură – cât se poate de sigură – că asta trebuia să facă. Însă era îngrozită că ar putea să se înșele. Generalul Vanelke, probabil fără să știe, nu făcuse altceva decât să dea glas îndoielilor pe care ea însăși le avea.

Dreptatea n-are nimic de-a face cu asta, continuă el necruțător. Dumnezeu e de partea celui puternic și învingătorul scrie cărțile de istorie. Ați vorbit o clipă mai devreme despre Elfii Pădurii drept posibil aliați – sau cel puțin Doamna Pictată a făcut-o. Elfii Nopții au și ei propriii aliați puternici – hoardele de demoni din Hael. Poate că or fi portalurile închise acum, dar războiul ar constitui un enorm stimulent pentru a le redeschide. Și când se vor redeschide, vom descoperi că am mușcat mai mult decât putem mesteca.

Și asta era adevărat. Faptul că portalurile Hael erau închise fusese un factor important în decizia ei. Însă, la fel ca și Vanelke, știa că acestea nu vor sta închise la nesfârșit. Totul depindea de cât de repede se mișcau, cât de repede câștigau. Se simți brusc foarte bătrână. Înainte de a deveni Împărăteasă, totul păruse atât de simplu. Aveai Tărâmul și îl conduceai – ce putea fi mai ușor de-atât? Însă odată așezată coroana pe fruntea ei, totul devenise atât de complicat.

– Problema, generale Vanelke, zise ea răbdătoare, e că dumneavoastră vorbiți de parcă am putea alege între război și pace. Însă nu cred că aceasta e alegerea cu care ne confruntăm. Cred că unchiul meu va decide foarte curând să înceapă el însuși un război și ne vom confrunta cu toate ororile pe care le descrieți și chiar mai rău, și cu alte două dezavantaje: nu vom fi pregătiți și vom fi pierdut elementul surpriză. Cel puțin dacă lovim noi primii, vom putea obține o victorie rapidă și vom reduce la minimum ororile.

– Probabil că putem evita completamente toate aceste orori, o întrerupse altă voce.

CINCISPREZECE

– Unde *ai fost?* îl întrebă Blue îmbufnată.

Îi lăsaseră pe ceilalți în mica seră și stăteau ghemuiți unul într-altul, într-una din nișele de siguranță din spatele tronului principal.

Pyrgus zise acuzator:

– Ți-ai trimis *gărzile* după mine!

– Ce altceva puteam face? șuieră Blue cu furie printre dinți. Ți-am trimis două mesaje și tu le-ai ignorat.

– Da, ei bine, mica ta armată a fost deturnată, nu-i așa?

Blue se holbă la el.

– Ce?

– Gărzile tale. S-au lăsat deturnate. Unde crezi că am fost în tot acest timp?

– Tocmai asta te-am întrebat și eu, sublinie Blue, exasperată.

– Am fost cu unchiul Hairstreak, zise Pyrgus.

Și chestia asta i-a închis gura, observă el cu satisfacție.

Însă după o clipă, ea zise:

– Hairstreak te-a răpit?

– E un fel de-a spune.

– Mă enervezi la culme, Pyrgus. Ce vrei să spui prin „e un fel de a spune“?

Pyrgus hotărî că se distrase destul.

– I-a făcut un *zălog* căpitanului gărzilor. Bietul băiat m-a dus direct la el, în loc să mă aducă la tine.

– Și celelalte gărzi?

– Au urmat ordinele.

Blue îl privi dusă pe gânduri. Un *zălog* era o vrajă foarte costisitoare, chiar și pentru cineva care poseda o avere ca cea a lui Hairstreak. Era clar că-și dorea foarte tare să pună mâna pe Pyrgus.

– Zi-mi ce e mai rău, îi ceru ea.

– De fapt… zise Pyrgus, s-ar putea *să nu fie* cel mai rău. De aia voiam să vorbesc cu tine departe de urechile celorlalți. Ți-a trimis un mesaj.

– Referitor la ce?

Pyrgus, care era într-adevăr puțin cam prea înalt pentru nișa de siguranță, se lăsă să alunece până ce se ghemui confortabil pe podea. După o ușoară ezitare, Blue i se alătură. Era genul de cuibăreală pe care o practicau când erau copii, când viața era de departe mai puțin complicată.

– Nu știu dacă să cred asta sau nu, zise Pyrgus încetișor, însă uite ce s-a întâmplat…

Pyrgus încă avea cuțitul halek și se întreba ce repercusiuni politice ar fi avut folosirea acestuia asupra unchiului său. Dar însuși *faptul* că avea cuțitul halek era ciudat. Conacul mișuna de oamenii lui Hairstreak, cu toate astea nu fusese perchiziționat nici măcar o singură dată. Asta nu era deloc tipic pentru Hairstreak, care era în viață astăzi doar pentru că tratase chestiunile legate de securitate într-un mod foarte serios.

Pentru moment, Pyrgus se decise să-și țină mâinile deoparte și să aștepte. Hairstreak zise scurt:

– O gustărică? Ordle, sau ceva de genul ăsta? Sau ai prefera ceva de băut? Bănuiesc că ești destul de mare acum ca să bei o bere, nu-i așa?

Pyrgus credea că era, însă avea nevoie să aibă capul limpede. Nici mâncarea nu-l inspira. Era aproape o tradiție să otrăvești porția de ordle atunci când voiai să scapi de un dușman. Patru Împărați-de-Purpură muriseră așa în ultimii cinci sute de ani. Pyrgus fusese deja otrăvit o dată și nu-și mai dorea să repete experiența.

– Nu, mulțumesc, zise el cu răceală.

Stăteau împreună în ceea ce semăna cu o sufragerie mititică. În șemineu ardeau niște bușteni și mirosul îi amintea lui Pyrgus de pădure. Hairstreak stătea cu spatele la foc, un vechi truc care să-l arate mai masiv și să-l facă să pară mai amenințător. Însă nu făcu nici o tentativă de a părea amenințător în momentul în care zise:

– Bănuiesc că ar trebui să spun că-mi pare rău că te-am adus aici în aceste condiții.

Era prima dată când Pyrgus îl auzise pe Lordul Hairstreak cerându-și scuze pentru ceva. Așteptă.

Haistreak zise:

– Ar trebui să vorbesc cu sora ta, dar ea nu vrea să mă vadă și, sincer să fiu, nu e așa de ușor de găsit ca tine. Își schimonosi fața în ceea ce probabil credea el că e un zâmbet „de unchi“. Ar trebui să acorzi într-adevăr mai multă atenție siguranței tale, Pyrgus.

Pyrgus îl urmări, întrebându-se în doru' lelii dacă unchiul său n-ar trebui să-și urmeze el însuși sfatul. Trei pași, cel mult patru, și ar fi putut să-i împlânte cuțitul halek în stomac. Dacă lama cuțitului nu se sfărâma, asta era. Lordul Hairstreak ar fi mort și Tărâmul ar avea o problemă mai puțin. Dar, în acest stadiu, era doar o foarte neîntemeiată speculație. Așteptă.

Hairstreak zise:

– În orice caz, vreau să-i duci un mesaj surorii tale.

Lui Pyrgus îi trecu prin cap că probabil sora lui se întreba unde se dusese el. Cu cât stătea mai mult cu Lordul Hairstreak, cu atât era posibil ca ea să se îngrijoreze și mai tare. Să fie îngrijorată și iritată. S-ar putea împăca probabil cu faptul că era îngrijorată, era chiar amuzant atunci când era vorba de soră-sa, însă devenea foarte greu de controlat când era iritată.

– Care e mesajul? întrebă el brusc.

– Că Elfii Nopții doresc să negocieze, zise Hairstreak.

– Ce să negocieze? întrebă Blue.

– O nouă relație, zise Pyrgus.

ȘAISPREZECE

Henry deschise ochii și descoperi că era din nou înapoi pe drum.

Nu mai era întuneric, era plină zi. Se uită în jurul său, întrebându-se cum se întâmplaseră toate astea. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că mergea pe jos către casă, târziu în noapte, după ce petrecuse ceva timp cu Charlie. Se dăduse mai spre marginea drumului ca să lase o mașină să-l depășească și brusc farurile mașinii se transformaseră în lumina zilei. Lucru care nu părea posibil, însă așa era.

Dar *unde* se afla?

Se uită iar în jurul său. Drumul pe care se afla părea undeva departe, la țară. Șerpuia printr-un amestec de mici câmpuri care nu păreau deloc cunoscute.

Soarele strălucea.

Cum ajunsese aici? În mod evident trecuse de locul unde trebuia să cotească spre casă și ajunsese undeva la țară. Lucrul cu adevărat înfiorător – *înspăimântător* chiar, dacă era să fie cinstit – era că uitase tot ce se întâmplase între momentul în care se apropia mașina și clipa de acum. Asta n-avea cum să fie un lucru bun. Asta însemna că pățise ceva la cap sau ceva asemănător. Poate că mașina îl lovise.

Se opri și se pipăi cu grijă pe tot corpul. Nimic nu părea rupt și nu vedea nici urmă de sânge. Totuși, o lovitură serioasă putea să-ți

afecteze memoria. Era cât se poate de sigur că auzise despre boxeri care se cam scrântesc după ce primesc multe lovituri în cap. Devin energici, vorbesc singuri și probabil că nici nu-și mai amintesc anumite lucruri.

Problema era că nu-l durea nimic. Nici capul și nici altceva. Îl mânca puțin nasul într-o parte, dar nu de asta ai parte atunci când te lovește o mașină și îți zdrobește capul?

Totuși, unde se afla? În față se vedea un zid și o plăcuță pe care scria: „Fermă de cai“. În regiune *erau* ferme de cai, însă nici una nu se afla atât de aproape de zona unde locuia el. Când trecuse de cotitura respectivă, *continuase* în mod clar să meargă mai departe. Și mersese. Și mersese…

Era ciudat că nu-l dureau picioarele. Mersese toată noaptea.

Teama pe care o simțea Henry coborî până la nivelul unei dureri îndepărtate. Nu știa unde se afla. Nu știa cum ajunsese aici. Fără prea multă emoție își dădu seama că începea să se scrântească. Nu încăpea îndoială că începea să se scrântească. Mai întâi văzuse elfi, acum se pierduse.

Se întoarse și începu să meargă către ce anume spera el să fie direcția spre casă.

ȘAPTESPREZECE

– Ce fel de nouă relație? întrebă domnul Fogarty cu suspiciune.

Blue se uită la Pyrgus care zise:

– Lordul Hairstreak crede că ar fi în interesul tuturor dacă Elfii Nopții și Elfii Luminii semnează un tratat de non-agresiune.

Toți din cameră se priviră unii pe alții. Majoritatea părură șocați, cu o generoasă revărsare de neîncredere. După o clipă…

– În ce condiții? întrebă generalul Vanelke.

Pyrgus nu era încă sigur ce anume simțea în legătură cu toate astea. Avea la fel de puțină încredere în unchiul său ca și Blue și dezinvoltura cu care Hairstreak îl răpise îl lăsase mai tulburat decât o admitea. Ridică din umeri.

– În esență fiecare parte e de acord să nu pornească războiul împotriva celeilalte. Dacă sunt controverse, acestea se soluționează prin negociere sau arbitraj. El a zis că detaliile pot fi stabilite mai târziu, însă dacă suntem de acord cu principiul acum, acest lucru ar putea deschide drumul spre o nouă eră de cooperare care ar fi benefică pentru ambele părți și ar înlătura toate neînțelegerile noastre istorice. Astea au fost cuvintele lui. Mai mult sau mai puțin exacte.

Fogarty zise:

– Îl crezi?

Întrebare capcană. Nimeni zdravăn la cap n-ar avea încredere în Lordul Hairstreak nici cât negru sub unghie. Însă în același timp *părea* sincer. Pyrgus ridică iar din umeri.

– V-am spus povestea așa cum mi-a spus-o el mie.

– Ce părere aveți, Înalt Portar? întrebă Blue.

– Aș vrea să mă gândesc puțin la asta, pufni Fogarty. Apoi adăugă: Însă în general, n-aș avea încredere în Lordul Hairstreak nici cât într-un nebun.

Pyrgus îl privi cu admirație. Comparațiile din Lumea Analoagă păreau întotdeauna mult mai colorate decât cele folosite în Tărâm.

– Cred că ar trebui să vorbim cu Lordul Hairstreak, zise generalul Vanelke, fără să fie întrebat. Îi aruncă o privire cruntă lui Fogarty: În general, cred că discuția este preferabilă războiului.

– Generale Creerful? întrebă Blue.

– Una peste alta, sunt de acord cu Vanelke. Ce rău ar putea face o discuție? Ambele părți ar putea lua cu ei endolgi drept dovadă de încredere.

Această idee îi surâse lui Pyrgus care iubea animalele.

– Endolgul lui Henry este încă la palat, nu-i așa? o întrebă el pe Blue. Cel pe care tu l-ai făcut cavaler?

– Nu sunt convinsă că ar trebui să mă întâlnesc cu unchiul meu, zise Blue, ignorându-l.

Generalul Ovard declară:

– Detaliile trebuie stabilite de către slujitori civili de ambele părți. Nu va fi nevoie să fiți implicată până la semnarea oficială.

– Presupunând că se va semna o convenție, șopti Madame Cardui alene.

– Deci sunteți pentru discuții? întrebă Blue, uitându-se la generalul Ovard.

Ovard încuviință:

– Da.

Blue studie cu atenție figurile sobre. Erau toți atât de maturi, aveau atâta experiență. Chiar și Pyrgus era mai mare decât ea. Discuțiile păreau o soluție rezonabilă. Dar dacă era o cursă? Hairstreak era

capabil de orice înșelătorie. Întregul ei instinct îi spunea să nu aibă încredere în el. Totuși, toți cei trei lideri militari ai săi fuseseră de acord că trebuiau să aibă loc discuții.

În acea clipă, Blue își văzu brusc viața așa cum ar fi putut să fie. Dacă tatăl ei ar fi trăit sau Pyrgus ar fi acceptat tronul, nu ar mai fi avut nici una din aceste griji acum. Ar fi avut timp pentru lucrurile care îi făceau într-adevăr plăcere. Era fată, pentru numele lui Dumnezeu. Ar trebui să se gândească la haine, muzică și ar trebui să vadă lumea. Ar trebui să se gândească la dragoste. Ar trebui să se gândească la… Henry. Era prea brutal că trebuia să se confrunte cu decizii de viață și de moarte, referitoare la viitorul Tărâmului.

Fie că era brutală sau nu, viața pe care o ducea acum era cea pe care și-o alesese.

După o clipă, zise:

– Vă mulțumesc, domnilor generali. Aș dori să discut această problemă mai departe cu sfătuitorii mei politici. Voi vorbi din nou cu dumneavoastră după ce se va lua o decizie. Nu avu nici o ezitare în momentul în care adăugă: Între timp, vreau să faceți pregătiri pentru o lovitură militară îndreptată împotriva Yammeth Cretch.

OPTSPREZECE

De îndată ce bătrânii soldați plecară, Fogarty zise:

– Deci nu crezi în ideea că vrea să încheie un tratat? Schiță un zâmbet rece. Evident că nu.

Blue oftă. Atunci când generalii erau prezenți, întâlnirea trebuia să fie una formală. Acum că se afla printre prieteni, se putea relaxa puțin. Se uită la Înaltul Portar Fogarty și scutură din cap.

– Cred că-i o capcană. Sau cel puțin ar putea fi.

Cu colțul ochiului îl vedea pe Pyrgus care examina o orhidee. Arăta exact ca tatăl lor când îngrijea plantele.

– Ce crezi că pune la cale? o întrebă Fogarty.

Blue nu știa ce punea Hairstreak la cale. Nu era sigură dacă acesta chiar punea ceva la cale. Ceea ce știa într-adevăr era că se temea să nu facă vreo greșeală. Avusese această teamă bolnăvicioasă încă din ziua când acceptase coroana.

– Să câștige timp, zise Blue cu mai multă convingere decât simțea în realitate. Eu tot cred că e posibil să atace înainte ca eu să capăt ceva experiență despre cum se conduce Tărâmul. Dar s-ar putea să nu fie încă pregătit. Fie asta, fie vrea pur și simplu să ne prindă cu garda jos. Dacă ne-am afla în mijlocul negocierilor de pace, ultimul lucru la care ne-am aștepta ar fi războiul.

– Endolgul nostru ar sesiza asta imediat, spuse Fogarty.

– S-ar putea să nu fie de acord cu prezența endolgilor, zise Blue.

– Și asta n-ar trezi suspiciune?

– Da, însă s-a întâmplat și în trecut.

Singurul lucru pe care îl făcuse ea cu conștiinciozitate fusese să studieze politica. Istoria Tărâmului era o lungă și tristă litanie a trădării și decepției. Îl privi sobru pe domnul Fogarty.

– Ba chiar, majoritatea tratatelor au fost intermediate fără ajutorul endolgilor.

– De fapt, spuse Pyrgus, m-am mai gândit la lucrul acesta și un endolg nu ar garanta buna-credință. Generalul Ovard a zis că detaliile vor fi stabilite de către slujitorii civili. Asta *se va întâmpla* cu siguranță. Dacă oamenii lui Hairstreak cred că el e sincer, un endolg nu va sesiza că ceva nu-i în regulă.

– Mai rămâne semnarea oficială, zise Fogarty.

– Până atunci s-ar putea să fie prea târziu, se îngrijoră Pyrgus, uitându-se de la un chip la altul. Sincer să fiu, endolgii nu sunt un răspuns.

Madame Cardui exclamă deodată:

– Asta nu-i tot, nu-i așa, drăguță?

Pyrgus îi aruncă o privire, însă ea se uita la Blue.

Era probabil momentul să le spună. Blue era obișnuită să facă lucruri de capul ei, așa făcuse de când era fetiță. Însă acum, lucrurile erau diferite. Acum era răspunzătoare pentru întreg Tărâmul. Trebuia să înceapă să le împărtășească și celorlalți. Zâmbi, ușor rușinată.

– Nu, asta nu-i tot. Am fost la oracol.

– Ah! zise Madame Cardui.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Pyrgus întrebă:

– Ce oracol?

– Blue a fost la Marele Maestru Ghicitor în Mirodenii, zise Madame Cardui.

– Cine-i Marele Maestru Ghicitor în Mirodenii? întrebă Fogarty.

– Cu ce zeu ai vorbit? întrebă Pyrgus brusc emoționat.

Și ca răspuns la întrebarea lui Fogarty, Pyrgus adăugă:

– E un oracol.

– Minunat, bodogăni Fogarty.

Blue spuse:

– L-am întrebat… Ezită puțin: Am vorbit cu Yidam. E bine?

Se uită de la Pyrgus la Madame Cardui.

– E bine, da' e periculos, zise Madame Cardui.

– Și înșelător, adăugă Pyrgus. Cel puțin așa zice toată lumea. N-aș avea niciodată curajul să merg la Marele Maestru Ghicitor în Mirodenii.

Se uită cu admirație la sora lui.

– Îmi spune și mie cineva despre ce-i vorba? întrebă Fogarty cu acreală.

Madame Cardui îl luă de mână.

– Marele Maestru Ghicitor în Mirodenii e instruit să invoce Vechii Zeii care au guvernat înaintea Luminii. Ei îți pot spune uneori viitorul, dacă ești pregătit să-ți asumi riscul. Întinse mâna și lovi ușor cu palma genunchiul lui Fogarty. Îți voi explica totul mai târziu, dragul meu. Se întoarse, în expectativă, spre Blue: Ai întrebat despre intențiile lui Hairstreak?

Blue scutură din cap:

– Nu. Am întrebat ce s-ar întâmpla dacă i-am ataca pe Elfii Nopții.

Se pomeni privind de la unul la altul așteptând aprobare și se opri imediat. Trebuia să fie fermă.

– A zis că am câștiga. Și asta foarte repede. Și pentru că nimeni nu vorbi, adăugă: A zis și că sunt în pericol de-a fi trădată de cineva apropiat. Clipi. De fapt m-am înțeles foarte bine cu el. Cu Yidam. Cred că m-a plăcut.

– În pericol de-a fi trădată? repetă Pyrgus.

– Trebuie să fie vorba de Lordul Hairstreak, zise Blue sobru. Cine altcineva e mai apropiat decât un unchi. Vă puteți da seama de ce nu am încredere în tratatul lui. Aștepta din nou aprobare. Nu se putea abține. Eu tot cred că ar trebui să atacăm.

Izbuti într-un fel să nu transforme afirmația într-o interogație.

Vocea iritantă a domnului Fogarty rupse tăcerea.

– Chiar a zis acest oracol că am câștiga? Cu cuvintele astea: Veți câștiga războiul?

Blue zise ușor nerăbdătoare:

– Nu, nu exact cu cuvintele astea, Înalt Portar. A zis ceva de genu'... *„Un dușman va fi repede distrus"*. Cam așa ceva. Însă asta a vrut să spună.

– Ah, zise Fogarty. Pufni: Ale dracului oracole!

Se uitară la el. Madame Cardui întrebă în cele din urmă:

– Ce înseamnă asta, dragul meu?

– Aveam și noi un oracol acasă – ei bine, cu secole în urmă, povesti Fogarty. Se numea Oracolul din Delphi. Ceva asemănător cu Maestrul ăsta Ghicitor în Mirodenii al vostru, după cum sună, doar că ăsta era femeie. S-a lăsat posedat de un zeu și a prezis viitorul? Asta s-a întâmplat, nu-i așa?

Blue încuviință.

Fogarty zise:

– Întreg acest sistem era faimos în lumea antică. Trase adânc aer în piept și oftă. Era un rege care se numea Cressus care voia să-i atace pe perși. Oracolul i-a spus că dacă îi ataca, un mare imperiu va fi distrus.

Se uită pieziș pe sub sprâncene, la Blue.

– Și atacul lui a reușit? întrebă Blue, încruntându-se.

– Perșii l-au bătut de i-a sunat apa-n cap, zise Fogarty. Marele imperiu care a fost distrus a fost al lui. Se uită la ea cu niște ochi albaștri și reci. Trebuie să ai foarte mare grijă cum interpretezi un oracol.

– Oh! exclamă Blue.

Pyrgus zise:

– Așa-i că dumneavoastră nu i-ați ataca pe Elfii Nopții, domnule Fogarty?

– Oh, eu i-aș ataca imediat, zise Fogarty. Nu mă încred în oracole.

NOUĂSPREZECE

Hairstreak aşteptă până ce trăsura care-l ducea pe Pyrgus dispăru din vedere. Băiatul era viclean, însă avea încredere că va transmite un mesaj simplu surorii sale. Ce avea să se întâmple putea ghici oricine. Blue fusese încăpăţânată peste poate încă de pe vremea când era copil. Darămite acum că era Regină…

Ei bine, acum era Regină. Acea trăsătură de încăpăţânare îi putea fi de foarte mare folos în realizarea planurilor lui.

Se încruntă în timp ce intra în casă. Pesemne că ei îl aşteptau deja, toţi. Îl aşteptau să-i pună întrebările lor idioate. Nu că asta ar fi contat. Şi el putea aştepta, mai mult decât o puteau face ei toţi la un loc.

Pelidne stătea chiar în dreptul uşii de la intrare. Hairstreak se uită la el cu o undă de dezgust. Îi părea aşa de rău pentru Cossus Cossus. Era o mare bătaie de cap să pregăteşti un nou Înalt Portar, dar nu puteai niciodată avea încredere în cineva cu un vierme în fund. Şi dacă Pelidne n-avea experienţă, compensa handicapul ăsta prin devotamentul pe care-l arăta. Ca să nu mai vorbim de talentele lui interesante care i-ar fi cu siguranţă de folos.

– Sunt aici? întrebă el brusc.

Pelidne încuviinţă.

– I-am condus în Sala de Şedinţe, domnule.

– Sistemele de securitate sunt instalate?

– Da, domnule.

– Și-au luat măsuri de precauție în cazul în care erau urmăriți?

Pelidne păru speriat.

– Presupun că da, domnule.

– Presupui pe dracu', îi zise Hairstreak. Sunt niște idioți – toți. Pune un contingent de gărzi să cerceteze subsolurile. Dacă găsesc pe cineva, interogați-l și omorâți-l încetul cu încetul, ca să sufere cât mai mult. Puteți apoi să-i dați trupul hrană la slith. Bietul de el n-a mâncat de zile bune.

– Da, domnule.

Sala de Ședințe se afla la mai mult de nouă metri sub fundația conacului. Era o încăpere funcțională și protejată prin vrajă. Se lăsă o tăcere bruscă în momentul în care Hairstreak păși înăuntru, de parcă l-ar fi vorbit pe la spate. Ceea ce probabil că și făcuseră. Își lăsă ochii să alunece cu răceală de la unul la altul, fără să zâmbească. Bătrânul Duce Electo era acolo, îmbrăcat în revoltătoarea lui robă de culoarea fucsinei[1] și arătând mai bătrân decât Dumnezeu însuși. În ultimul timp, își părăsea foarte rar castelul, ceea ce arăta importanța pe care o acorda situației prezente. Hairstreak făcu semn din cap în chip de salut.

Restul, cu câteva excepții notabile, îl reprezenta mulțimea obișnuită – Anthocharis Cardamines, împreună cu ticul lui enervant, înfiorătoarele gemene Colias, Hecla și Lesbia, privindu-l cu rea voință, acel imbecil de Croceus care își omorâse tatăl, și toate acele corcituri nenorocite care îi fuseseră băgate pe gât datorită titlurilor lor. Titlurilor lor *moștenite*. Nu era nici unul de valoare printre ei.

Însă excepțiile erau interesante. Hamearis, Ducele de Burgundia, stătea tolănit într-un scaun la capătul mesei. Era întuneric, însă bărbatul acela era cu adevărat enorm! Chiar și așezat părea să-i copleșească pe ceilalți prin statura lui. Știa să se pună în valoare, bineînțeles. Acei umeri se datorau în parte armurii sale înzorzonate. Însă asta nu

---

[1] Fucsină – substanță colorantă roșie, întrebuințată pentru vopsirea pieilor, a țesăturilor și, în histologie, la pregătirea preparatelor microscopice (n.tr.)

însemna că trebuia subestimat. Purtase o mare parte din bătălii în numele lui Hairstreak și își atrăsese mulți adepți pentru că era un erou. Fusese odinioară cel mai apropiat aliat al lui Hairstreak. Acum Hairstreak nu mai era sigur de lucrul acesta. Aveau idei diferite în privința situației actuale.

Apoi mai era și Fuscus, dragul, minunatul, copilărosul Fuscus, cu armata lui personală și garderoba plină de uniforme militare. Se spunea că purta una diferită în fiecare noapte și se împăuna în jurul zidurilor cetății fluturând o sabie din ambră. Era atât de teatral. Hairstreak se îndoia că Fuscus trăsese vreodată un pumn la mânie. Însă armata particulară era o cu totul altă chestiune. O forță de elită, bine instruită, bine înarmată și gata să se supună poruncii stăpânului ei. Ceea ce făcea din Fuscus o forță demnă de luat în seamă. Fusese o vreme când Hairstreak crezuse că ar fi putut deveni un aliat apropiat, însă acum era omul Ducelui de Burgundia, iar Hairstreak nu mai era sigur de Duce.

Excepția finală era chiar și mai interesantă. Zosine Typha Ogyris, singurul elf din cameră fără un titlu. Însă ceea ce-i lipsea prin rasă compensa prin bogăție. Stătea acolo, o creatură mică, chealå asemenea unei broaște râioase, cu mâinile împreunate calm în poală. Părea inofensiv, însă dispunea de resurse chiar mai multe decât șase case nobile la un loc. Bărbatul acesta era incredibil. Sosise în Tărâm fără un chior, ca refugiat din Haleklind. Cineva pretinsese că-și întemeiase averea din transportul de bălegar pentru grădinile de zarzavat. Auzi colo, bălegar! Hairstreak avusese multă bătaie de cap încercând să-i întărească locul în acest consiliu. Reprezentanții aristocrației credeau că e sub demnitatea lor să șadă lângă cineva care n-avea un titlu. Însă Zosine era acum aici, fără doar și poate. Și oricare ar fi fost îndoielile pe care le avea în ceea ce-l privea pe Hamearis, Hairstreak putea conta pe deplin pe Zosine.

În mod cu totul și cu totul enervant, Hamearis fu cel care avu inițiativa.

– Aa, Blackie, zise el, de parcă el ar fi condus consiliul, ai făcut ce trebuia să faci?

Hairstreak se întrebă într-o doară dacă un stilet otrăvit ar putea pătrunde prin armura înzorzonată a lui Hamearis. Își menținu însă chipul impasibil și reuși chiar să arate o figură binevoitoare în momentul în care își întoarse privirea spre Ducele de Burgundia.

– Bineînțeles, zise el.

– Și ai deja un răspuns?

– Nu prea, zise Hairstreak calm. Își trase un scaun din capul mesei. Mesajul de-abia a fost expediat.

– Și de ce întârzierea aceasta? întrebă ascuțit Hecla Colias, întotdeauna pusă pe harță.

Hairstreak o fixă cu o privire prevenitoare.

– Pentru că n-am considerat că venise timpul pentru asta.

Observă, cu o oarecare satisfacție, că ea își plecă imediat ochii în pământ. Se lăsă pe spate în scaun pentru a da impresia de relaxare și studie cu atenție adunarea.

– Prințul Moștenitor Pyrgus… Se opri, schiță un zâmbet, apoi continuă: Sau ar trebui mai degrabă să spun *fostul* Prinț Moștenitor Pyrgus, a primit detalii ale ofertei noastre și acum e pe drum pentru a i le transmite tinerei Regine. Ceea ce eu…

– Sunt în scris? îl întrerupse cineva.

Hairstreak recunoscu vocea lui Cardamines care era mai degrabă o pacoste decât un dușman. Era un tip pedant.

Hairstreak se sili să zâmbească.

– Nu văd de ce ar fi fost nevoie, Anthocharis. În stadiul de față ne-am oferit doar să negociem.

Cardamines încuviință și mormăi ceva. Apoi zvâcni nervos. Hairstreak se întoarse din nou spre ceilalți.

– Scopul întâlnirii acesteia e de a ne îmbunătăți imaginea în cazul în care Maiestatea Sa e de acord… Făcu o scurtă pauză. Și de a ne defini poziția în cazul în care refuză.

Scopul întâlnirii n-avea nimic de-a face cu asta, însă suna bine. Tăcu și așteptă o reacție inevitabilă.

Care veni fără întârziere.

– Am crezut că ne-am hotărât asupra acestui aspect, tună vocea aspră a lui Electo. În ambele situații.

– Așa am crezut și eu, zise iute și Lesbia care era la fel de mușcătoare ca și sora ei, însă ceva mai bună la pat după cum își amintea Hairstreak.

– Poate că nu în *ambele* situații, zise pedant Cardamines zvâcnind din nou.

Și apoi se porniră. Hairstreak închise ochii și lăsă discuția să curgă pe lângă el. *Bineînțeles* că lucrurile fuseseră hotărâte deja. Era cea mai serioasă înfrângere pe care o suferise în fața Consiliului Elfilor Nopții. Situația era cu atât mai rea cu cât era în întregime de așteptat. Să negocieze o soluție de pace? Aproape că-l trecu un fior. Dar odată deschisă discuția – de către un nobil neînsemnat, aflat în mod evident la ordinele cuiva – ei îi forțaseră mâna. Chiar și Hamearis îl părăsise și nu înțelegea de ce anume.

Rezultatul final era destul de clar. Fusese o schimbare de atitudine în rândul Elfilor Nopții. Își pierduseră, într-un fel, coloana vertebrală, își pierduseră dorința de-a lupta. Fusese pus chiar la stâlpul infamiei pentru ultimele lui încercări de a pune mâna pe tron. Și acum ei doreau pacea. Și, mai rău de atât, doreau acest lucru cu orice preț. Oferta de negociere ascundea capitularea totală. Dacă Blue voia pacea, o putea avea. Dacă o accepta rapid, nu mai avea ce face în acest sens. Își pierduse susținerea și fără susținere nu reprezenta nimic.

Însă Blue nu va accepta repede, din câte o cunoștea el. Avusese întotdeauna un caracter extrem de suspicios și acum era sfătuită de Înaltul Portar care era nebun de legat. Ar bănui că e o capcană. Ar trage de timp. Ar amâna negocierile până ce babornița spion-șef ar încerca să afle ce se află în spatele acestora. Și toate aceste lucruri i-ar da lui timpul necesar ca să-i întoarcă pe membrii Consiliului în favoarea lui.

Începând de-acum.

Aruncă o privire peste umăr și văzu că Pelidne intrase, în liniște, în cameră.

– O gustare, ordonă Hairstreak scurt.

Făcu un ușor semn de încuviințare cu capul.

Pelidne încuviință și el, atât de subtil încât nimeni din cameră nu-l observă.

– Bineînțeles, domnule.

Pesemne că avea deja pregătită o tavă pe undeva, fiindcă se reîntoarse imediat în cameră. Croceus privi agitat spre tăvi – erau zvonuri că ar fi fost dependent de simbala – însă alese un țap de bere în momentul când Pelidne ajunse în dreptul lui. Hamearis luă un pahar de simbala și-l dădu repede pe gât, apoi se lăsă pe spate, zâmbind, în timp ce muzica punea stăpânire pe el. Gemenele Colias băură vin, și la fel făcu și Fuscus.

După ce toți oaspeții fură serviți, Pelidne îl servi și pe Hairstreak. Întindea mâna după sucul de tamarin[1] tocmai în momentul în care Fuscus începu să tușească. Discuția reîncepuse, așa că majoritatea îl ignorară la început. Însă, apoi răsturnă scaunul pe care stătea cu un zdrăngănit asurzitor, stând încovoiat deasupra mesei. Lesbia Colias scoase un țipăt strident și se trase departe de el. Fuscus se zvârcoli și vomă pe lemnul lustruit al mesei. Cealaltă geamănă, Hecla, se ridică brusc în picioare și îl urmări, cu ochii măriți de groază. Ea slobozi un ușor geamăt care suna, în mod suspect, a plăcere.

– Ce se întâmplă cu tipu' ăsta? întrebă Ducele Electo impacientat.

Ceva foarte neplăcut se întâmpla cu Fuscus. Pornind de la gură, capul începu să i se despice încetișor. Într-o clipă, pe toată masa, nu era altceva decât sânge amestecat cu creieri.

Camera se umplu de zarvă, cu toate că Hairstreak observă că Ducele de Burgundia nu se mișcase și se zgâia foarte intens la el. În replică, Zosine Ogyris sări în picioare.

– Să aducă cineva un doctor, zise el cu o voce curios de răsunătoare. Bărbatul acesta are refinia.

Refinia era o boală tropicală, însă era clar pentru toată lumea că Fuscus nu mai avea cum să fie ajutat de un doctor. Totuși, diagnosticul avu efectul scontat. Refinia era contagioasă. În câteva secunde,

---

[1] Tamarin – arbore exotic din ale cărui fructe se prepară o băutură răcoritoare. (n.tr.)

toți părăsiră camera, cu excepția lui Hairstreak, a lui Pelidne și a lui Fuscus, al cărui cadavru se dezintegra cu repeziciune.

– Ai pus ceva în băutură? întrebă repede Hairstreak.

Pelidne scutură din cap și își suflecă mâneca stângă. Vârful lucios al unui ac se ivi din inelul lui cu pecete.

– Bună treabă, zise Hairstreak.

Simți un ușor impuls de satisfacție. Ducele de Burgundia nu va crede nici o clipă povestea cu refinia. Până acum pesemne că-și dăduse seama deja că noul său prieten fusese asasinat cu brutalitate, în văzul celorlalți. Câțiva dintre ceilalți vor ajunge și ei, curând, la aceeași concluzie.

Era un mesaj important de transmis. În curând, fiecare Casă Aristocratică își va da seama că Hairstreak era încă un bărbat de temut. La momentul potrivit, noua politică va trebui să fie regândită. Singurul lucru de care avea el, acum, nevoie era ca Blue să-i acorde răstimpul necesar.

Singurul lucru de care avea el nevoie era refuzul lui Blue de-a negocia.

DOUĂZECI

– Crezi că ea va negocia? întrebă Pyrgus.

Era o vreme când ar fi știut răspunsul – el și Blue fuseseră întotdeauna apropiați – însă lucrurile se schimbaseră de când devenise Regină. Încă arăta ca sora lui mai mică (mai tot timpul), însă era ceva în ea care, brusc, se maturizase. Devenise mai serioasă și puțin cam dură. Nu era sigur dacă-i plăcea asta. Cu siguranță nu înțelegea asta.

Nu știu, zise Înaltul Portar Fogarty.

– Crezi c-ar *trebui?* îl îmboldi Pyrgus.

Da, răspunse Fogarty fără ezitare.

– Credeam că ai zis că voiai să-i atace pe Elfii Nopții, drăguță, interveni Madame Cardui.

Coborau împreună în subsolurile Palatului de Purpură, alături de piticul portocaliu al doamnei Cardui, Kitterick, care se dovedise de multe ori de-o discreție absolută; și era, în orice caz, cea mai bună apărare a lor în vremuri tulburi.

– Nu mai sunt sigur c-am spus asta, se apără Fogarty. Îmi exprimam doar opinia în legătură cu oracolele.

Merseră câteva clipe în tăcere, apoi spuse:

– Știu că tu ai trimis-o la Maestrul Ghicitor în Mirodenii, Cynthia, dar Blue e o persoană sentimentală. N-a învățat încă să condimenteze viața. Și, bineînțeles, înțelege ceea ce vrea ea să înțeleagă. Lucrurile sunt încurcate în Tărâm chiar în momentul de față. Nu vreau să ia hotărâri la sfatul vreunei năluci. Se încruntă: De ce zâmbești?

– Să condimenteze viața. Ce expresie sugestivă, dragul meu.

– E destul de cunoscută în lumea mea, zise scurt Fogarty, însă expresia de pe chip i se mai înmuie.

Pyrgus privi schimbul de replici cu un interes deosebit.

– Chiar dacă oracolul a spus în mod deslușit că *Îl veți strivi pe Hairstreak ca pe un gândac,* asta nu e *totuși* o promisiune, zise Fogarty. Trebuie să vă amintiți ce anume a întrebat Blue. „Ce se întâmplă *dacă*“. A-ți spune cineva ce se va întâmpla dacă nu înseamnă că ar trebui să faci acel lucru. Poate *vom câștiga* dacă-i atacăm pe Elfii Nopții, da' poate *vom câștiga* și dacă negociem; și asta cu mult mai puține pierderi de vieți omenești.

– Te-a impresionat generalul Vanelke, zise Madame Cardui, nu fără răutate.

– Da, m-a impresionat, admise Fogarty. Am trecut printr-un război în lumea mea. De acolo mi se trage cicatricea și tot de acolo am pierdut un deget de la picior. Am avut un noroc chior că nu mi-am pierdut tot piciorul. Asta te face să-ți vină mintea la cap. Războiul nu e nobil, nu e „o prelungire a diplomației prin alte mijloace“. În vocea lui răzbătea dispreț. Războiul e o harababură. De obicei e început de vreun idiot care nu trebuie să lupte. Amărâții cei de jos trebuie să plătească acest preț.

– N-am știu că ai fost ostaș, zise Madame Cardui.

– Ostaș pe dracu'! pufni Fogarty. Am fost doar un amărât de pion. Nu m-aș fi înrolat dacă nu m-ar fi obligat.

Își îndepărtă privirea de la ei amândoi și se uită în depărtare.

– I-ați spus că ar trebui să negocieze? întrebă Pyrgus.

– Da, zise Fogarty. I-am spus asta chiar înainte să plecăm. Era încă pierdut în amintirile sale, fiindcă adăugă pe un ton de neînțeles. Churchill a zis că trăncăneala e mai bună decât războiul.

– Credeți că o va face?

Fogarty se uită la el.

– M-ai întrebat deja asta.

– Da, știu. Dar poate ar trebui, știți, să încercăm să o *convingem*.

Fogarty îi azvârli o privire cinică.

– Ai reușit tu vreodată să o *convingi* pe soră-ta să facă ceva?

De fapt și de drept nu reușise, nici măcar atunci când era mică. N-avea nici o îndoială că Blue îl iubea, însă supunerea nu era în vocabularul ei. Totodată, lui nu-i plăceau lucrurile care se întâmplau.

Ca răspuns la întrebarea domnului Fogarty, zise:

– Nu, n-am reușit. Da' cred că știu pe cineva care *ar putea* să o convingă.

– Henry? zise Madame Cardui și zâmbi.

Pyrgus încuviință.

– El știe că e îndrăgostită de el? întrebă Madame Cardui.

– Nu cred, zise Pyrgus cu un rânjet.

Știa de ceva vreme de sentimentele pe care le nutrea Blue pentru Henry și îl plăcea pe băiat.

Domnul Fogarty se opri și privi orizontul îndepărtat.

– Hormonii, mormăi el.

– Nu fi atât de cinic, Alan, îi zise Madame Cardui supărată. Dacă la vârsta lor nu te îndrăgostești, atunci când?

Asta îl înduioșă oarecum pe domnul Fogarty, suficient de tare ca să-l facă să zâmbească ușor.

– Cred că ai dreptate.

– Vreți să trimitem după el, domnule Fogarty? zise Pyrgus repede. Sau ar trebui să mă translatez și să-l aduc aici?

Visa la o călătorie în Lumea Analoagă, cu toate că nu putea petrece prea mult timp acolo.

– S-ar putea să nu fie nevoie, spuse domnul Fogarty. Aveți câteva momente?

De vreme ce se translatase permanent în Tărâmul Elfilor, domnul Fogarty se mutase într-un Saram na Roinen, Casa Înaltului Portar, o reședință oficială, compusă dintr-o gheretă mare și niște dependințe la marginea grădinilor Palatului de Purpură. Pe când Fogarty deschidea ușa, Pyrgus observă că nu pierduse timpul deloc și-și transformase locuința într-un talmeș-balmeș; însă el îi conduse drept înainte și ieșiră prin spate, apoi o luară în jos pe o cărăruie spre una din dependințe.

Structura de piatră fusese odată un ornitherium, dar ferestrele cu zăbrele înalte erau acum acoperite cu scânduri, și toate prăjinile exterioare fuseseră înlăturate. Chiar și cabina străveche de ascultare fusese îndepărtată. La interior, doar tavanul cu boltă rămăsese la dimensiunile inițiale. Restul fusese golit și înlocuit cu… înlocuit cu…

Pyrgus clipi. Fusese înlocuit cu șopronul domnului Fogarty! Pyrgus își amintea de acel șopron din vremea când bietul Hodge îl confundase cu un șoarece. Însă acesta era în mod evident originalul. Erau destule vechituri pentru a umple magazinul unui negustor, iar masa de lucru din centru era enormă. Tot felul de piese și de mecanisme erau împrăștiate peste tot pe masă.

– E o chestie la care lucrez, zise domnul Fogarty cu entuziasm. A văzut vreunul din voi *Star Trek?* El scutură din cap.

Nu, bineînțeles că n-ați văzut – cred că m-am senilizat. Îi conduse înăuntru și închise ușa. E un serial de televiziune pe care îl avem acasă. Le poți explica ce e aceea televiziune, Pyrgus – ai văzut *asta.* *Star Trek* e despre călătoria în spațiu. Au o navetă spațială și o chestie care se numește *transportor*. Este doar ficțiune, dar transportorul m-a pus pe gânduri.

Se îndreptă spre masa de lucru.

– Felul în care funcționează e că oamenii sunt teleportați prin anumite locuri, jos pe planetă, înapoi pe navetă, oriunde, și chestia e că,

dacă ești pe navetă, poți intra în legătură cu cei care sunt pe planetă și îi poți aduce la bord. Se uită de la unul la altul. Înțelegeți unde bat?

Pyrgus scutură din cap.

Nu… zise Madame Cardui.

– Bănuiesc, domnule, spuse Kitterick, că dumneavoastră credeți că ar putea fi ceva asemănător cu tehnologia portalului nostru, însă cât se poate de îmbunătățită.

Pyrgus clipi.

– Exact! exclamă Fogarty.

Se concentră asupra lui Kitterick.

E vorba de transmiterea materiei, bineînțeles. Scanezi pe cineva până la modelul constitutiv și transmiți informația către destinație, unde acesta poate fi „reasamblată“ folosindu-se atomii locali. Problema a fost întotdeauna ce rămâne de făcut cu trupul.

– Care trup?

– Trupul pe care l-ai scanat la *acest* capăt. Și *trebuie* să faci ceva cu trupul, altfel vei fi în două locuri în același timp. Înțelegeți de ce transmiterea materiei n-a devenit niciodată o propunere comercială. Imaginați-vă o linie aeriană care trebuie „să-și ucidă“ toți pasagerii pentru a-i aduce la destinația lor. Cadavrele ar ajunge până la tavan la sfârșitul săptămânii.

– Și nimeni n-ar mai vrea să călătorească din cauza mirosului, zise Kitterick cu blândețe.

– Faci mișto de mine? se încruntă Fogarty.

– Deloc, domnule. Continuați, vă rog.

Fogarty își descreți fruntea pe măsură ce entuziasmul de mai devreme îl învăluia iar.

– Chestia e că, dacă introduci un portal, rezolvi problema trupului. Nu mai e nevoie să transmiți informații, poți transmite atomii actuali. Dacă portalul e instalat, nu mai e nevoie de energie.

– Domnule Fogarty, zise Pyrgus, care nu înțelesese nici un cuvânt, ce are asta a face cu Henry?

Fogarty făcu semn cu capul spre o cutie mică de pe masa lui de lucru.

– Chestia aia de acolo e un prototip al transportorului portabil Mark II. Acesta nu deschide doar un portal ca cele pe care le-am făcut înainte, îți permite să te fixezi asupra unei ținte și să o aduci încoace.

– Spre locul ăsta?

Fogarty se încruntă.

– Teoretic.

– Și funcționează?

– Nu l-am testat încă.

După o clipă, Pyrgus zise:

– Adică vă puteți fixa asupra lui Henry și să-l translatați în ornither… în șopronul dumneavoastră? Aici și acum?

– Aș putea face o încercare, zise domnul Fogarty.

DOUĂZECI ȘI UNU

Pe Henry îl dureau deja picioarele în momentul în care ajunse la capătul străzii pe care locuia, însă necazurile lui începură cu adevărat abia când ajunse acasă. Mama lui probabil că auzise sunetul cheii în ușă, pentru că îl întâmpină în hol. Era îmbrăcată pentru a merge la serviciu, într-unul din acele deux pièces-uri hidoase din tuid[1] ale ei, însă avea bluza șifonată și cearcăne adânci sub ochi. Arăta de parcă nu dormise de luni de zile, dar asta nu-i domolise cu nimic furia.

– Unde *naiba* ai fost? întrebă ea. Am fost *bolnave* de îngrijorare. Anaïs a sunat pe la toate spitalele și eu tocmai te-am dat dispărut la *poliție*. Pentru numele lui Dumnezeu, Henry, nu puteai măcar *să suni* și tu? De ce Dumnezeu crezi că ți-am luat telefon mobil? Te gândești măcar *o dată,* o singură *clipă,* la altceva decât la tine în viața asta egoistă… a ta?

Apoi, spre marea lui stânjeneală, ea îl cuprinse cu brațele și izbucni în lacrimi.

– Oh, Henry, am crezut că ai murit!

Nu-și mai văzuse niciodată, înainte, mama plângând și nu știa cum să facă față unei astfel de situații. Îl ținea atât de strâns că de-abia

---

[1] Tuid – stofă fină de lână cu fibre lungi, grele, care formează, prin coloritul diferit al firelor, un model ecosez. (n.tr.)

mai putea respira și îi simțea lacrimile prelingându-i-se de pe bărbie în jos, pe gât.

– Unde ai fost? suspină ea. Unde?

Nici la asta nu putea răspunde. Cel puțin nu într-un fel care să o mulțumească. Unde fusese? Mersese toată noaptea și aproape toată dimineața, după câte se părea. Ea avea să-l întrebe *de ce* și el *nu știa* de ce. Era posibil să fi fost lovit de o mașină, dar *nu simțea* că fusese lovit de o mașină. N-avea nici un os rupt, nu-l durea capul, n-avea nici măcar o vânătaie. Mintea i se întoarse la un gând pe care-l avusese mai înainte, seara trecută. Poate acest gol din memoria sa făcea parte din căderea asta nervoasă a lui, avea legătură cu faptul că vedea elfi și că vizitase tărâmul elfilor.

– Mamă… zise Henry.

Vorbise cu Charlie despre căderea lui nervoasă. Și Charlie zisese ceva în legătură cu asta, dar nu-și putea aminti ce anume.

– Mamă… zise Henry iar, luptându-se să se elibereze din strânsoarea ei.

De fapt nu știa de ce mama lui se comporta în felul acesta. Mai fusese plecat și altădată noaptea de acasă. De obicei fusese la Charlie, și de cele mai multe ori se hotărâse în ultimul moment să rămână peste noapte la ea. Sunase întotdeauna, bineînțeles, însă fuseseră dăți când mama și tatăl său se duseseră deja la culcare – cât de îngrijorați puteau fi? – și trebuise să le lase un mesaj pe *robot,* pentru numele lui Dumnezeu!

Își aminti dintr-odată că-i *lăsase* un mesaj pe robot noaptea trecută. Nu plănuise să rămână în oraș – voia ca mama să vină și să-l ia cu mașina. Însă nu răspunsese nimeni la telefon, așa că-i lăsase un mesaj. Își amintea lucrul ăsta destul de clar. „Mamă, am pierdut autobuzul. E vreo șansă să vii să mă iei? Dacă nu asculți mesajul ăsta, atunci să știi că o iau pe jos spre casă."

Îi trecu brusc prin minte motivul pentru care ea era atât de supărată. *Nu ascultase* mesajul. Abia dimineață o făcuse. Și apoi îi verificase patul și descoperise că el n-ajunsese acasă încă. Nu era îngrijorată, ci *vinovată!* Era ceva atât de tipic. Nu putea admite că, de

fapt, fusese vina ei. Nu-și făcuse deloc griji în privința lui. Se dusese la culcare și nici măcar nu *se gândise* la el până dimineață. Acum făcea mare tămbălău ca să iasă ea basma curată.

– Mamă, zise Henry. Îi luă mâinile cu cu gest ferm și o îndepărtă de el. Mamă, nu-ți pasă *nici cât negru sub unghie* unde am fost.

Apoi, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, fugi sus în camera lui și încuie ușa.

În felul său, însă la scară mai mică, camera lui Henry semăna mult cu șopronul domnului Fogarty, cu excepția faptului că hainele împrăștiate peste tot luaseră locul sculelor, iar machetele de tot felul înlocuiau mașinăriile. Henry se așeză pe marginea patului, gândindu-se la cât de *copilărește* arătau acele machete. Mai mult de jumătate din vapoarele pe care le făcuse erau din *plastic,* putea cineva crede așa ceva? Și mai era și macheta aceea din carton ce reprezenta un *porc* zburător. Era incredibil că aceea era ultima machetă pe care o făcuse, și asta doar cu câteva săptămâni în urmă. Și cât de mândru fusese de ea!

Ea ciocăni aproape imediat la ușă.

– Pleacă, mamă, zise Henry plictisit.

O voce spuse:

– Nu e Martha, Henry – sunt eu, Anaïs.

După un moment destul de îndelungat, Henry se ridică în picioare și descuie ușa.

DOUĂZECI ȘI DOI

– Pot să intru? întrebă Anaïs încetișor.

Era îmbrăcată cu un pulover, jeanși și pantofi sport de firmă. Henry ridică din umeri și se întoarse cu spatele la ea. Se duse și se așeză din nou pe pat, fără a se uita la ea.

Anaïs închise ușa și rămase în picioare în dreptul acesteia. Cu colțul ochiului, Henry vedea că ea părea preocupată, poate chiar puțin speriată. Însă vocea îi fu destul de calmă atunci când spuse:

– Henry, trebuie să stăm de vorbă.

Și-o putea închipui și pe mama spunându-i același lucru. Ceea ce însemna de obicei: *Henry, trebuie să mă asculți*. După care mama i-ar fi spus cu ce a greșit el, de ce n-ar trebui să mai facă acel lucru din nou și cum ar putea el să facă numai lucruri bune în viitor. Însă, evident, Anaïs nu era mama. Era *cealaltă femeie* din casă.

Ridică din nou din umeri, se zgâi la picioare și zise:

– Păi, vorbește.

– Crezi că m-aș putea așeza pe undeva pe-aici? întrebă Anaïs cu grație.

Schiță un ușor zâmbet.

– N-ai unde să te așezi – mormăi Henry.

Lucru destul de adevărat. Singurul scaun din cameră – un vechi fotoliu pliant – era atât de întesat cu tot felul de resturi că de-abia dacă se mai vedea.

– Aș putea să stau lângă tine pe pat.

Își înclină capul într-o parte, întrebătoare.

– Nu vreau să stai lângă mine pe pat! i-o trânti scurt Henry.

Se simți brusc extrem de nervos și se strădui din răsputeri să se abțină.

Zâmbetul îi dispăru.

– Bine, voi sta în picioare, zise ea. Și *voi vorbi*. Cel puțin până când o să ai tu chef să mă asculți. Îndeosebi aș vrea să-ți spun că-mi pare rău.

Era ultimul lucru la care se așteptase. Fu atât de surprins că mânia îi dispăru și chiar o privi.

Ea își trecu limba peste buze și continuă:

– Henry, știu cât de greu trebuie să-ți fie…

– Nu, nu știi, zise Henry repede, și mânia puse iar stăpânire pe el. La naiba, la naiba *nu știi!*

El își privi din nou picioarele. Dacă nu se concentra, avea să înceapă să plângă.

– Nu, nu știu, încuviință Anaïs.

Necazul era că ea arăta atât de bine. Și era atât de tânără. Și era atât de *drăguță*. Ăsta era adevăratul necaz. Dorea să o urască. Voia cu adevărat, cu adevărat să o urască, iar ea era atât de drăguță că nu putea. Era mai drăguță decât mama, asta era sigur. Nu-și putea închipui ce găsise Anaïs la ea.

– Bineînțeles că nu știu, zicea Anaïs. Dar *știu* că trebuie să te simți îngrozitor. Aș vrea să nu fie așa, dar nu pot face prea mare lucru în sensul ăsta. Însă, Henry, să fugi de acasă nu e un răspuns.

– N-am fugit, spuse Henry. Am rămas acasă la Charlie.

Îi aruncă o privire sfidătoare.

– Am mai rămas și altă dată.

– Henry, zise Anaïs răbdătoare, n-ai rămas la Charlie. A fost primul loc unde-am sunat noi. A zis că ai vrut să rămâi, dar avea niște veri la ea sau ceva de genu' și nu mai avea nici un pat liber. Și-a făcut și ea griji pentru tine.

„Pun pariu că și-a făcut“, gândi Henry. Tocmai îi spusese că vedea elfi. Ura felul în care Anaïs zisese *noi* de parcă ea și mama erau

un cuplu. Era adevărat, bineînțeles, dar nu era nevoie să mai scormonească atâta în rahat.

– L-ați sunat pe tata? întrebă el.

Anaïs clipi.

– Nu imediat, admise ea fără prea multă tragere de inimă.

– Și de ce nu, mă rog? întrebă Henry. Nici măcar *nu v-a trecut prin cap* că aș putea rămâne la el?

– Da' n-ai făcut-o, zise Anaïs.

– Nu, n-am făcut-o, dar nu asta e problema. Problema e că v-ați făcut griji, și nici una din voi, nici mama și nici tu, nu v-ați gândit că primul lucru pe care trebuia să-l faceți era să-l sunați pe tata. Ei bine, ați făcut asta?

Acum Anaïs era cea care se uita în jos, la picioare.

– Nu.

Ea ridică brusc privirea.

– Am greșit. Ai dreptate, Henry: am greșit foarte tare. Dar uneori oamenii pur și simplu… greșesc. Eram îngrijorate. Nu știam ce s-a întâmplat cu tine. Ai dispărut trei zile și am fost înnebunite. Mama ta te iubește mult, Henry. Și eu te iu…

– Să nu spui că mă iu… începu Henry furios, apoi se opri brusc. Și n-am dispărut trei zile.

Anaïs merse spre el și se așeză lângă el, pe pat. Îl privi în ochi, întinse mâna și îi luă mâinile între ale ei.

Ba da, Henry, *ai dispărut* trei zile. Asta e buba. Ne-am ieșit din minți de grijă – toată lumea, să știi. Charlotte a zis că ai condus-o acasă și apoi ai pornit-o singur spre casă. A crezut că ai prins ultimul autobuz. Însă asta se întâmpla marți. Azi e sâmbătă.

– Azi nu e sâmbătă, șopti Henry.

Fără să-și dea seama îl cuprinse brusc teama.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Anaïs încetișor. Ai luat droguri?

– N-am luat nici un drog! zise Henry printre dinți. N-am luat droguri niciodată!

N-avea cum să fi fost plecat timp de trei zile. Doar aseară pierduse autobuzul. Aseară.

Ceva nu era în regulă. Nu era doar confuzie. Henry clipi de vreo câteva ori și scutură capul ca să și-l limpezească. Se simțea de parcă luase într-adevăr droguri. Ceva se întâmpla în realitate. Întreaga cameră plutea în jurul lui. Își privi mâinile și încercă să se calmeze. Acestea erau strânse ca într-o chingă de mâinile mici și bine îngrijite ale lui Anaïs, date pe unghii cu un lac de un roșu strălucitor. Dar mâinile lui dispăreau într-ale ei.

Henry privea acest lucru cu o fascinație înspăimântată. Mâinile lui se fărâmițau în mici scântei, așa ca într-un efect special. Simți o greață ce creștea din ce în ce mai mult. Își ridică ochii și privi fața lui Anaïs. Dispărea într-o ceață albă. Și, brusc, Henry dispărea și el.

Se gândi că probabil murea.

DOUĂZECI ȘI TREI

Apartamentul Imperial era spațios și luxos, însă Blue îl ura. Scaunele erau prea mari, patul prea moale, modelul tapiseriei prea încărcat.

Amintirile prea dureroase.

Totul îi amintea de tatăl ei. Se gândea întruna că încă se mai simțea mirosul lui și i se părea că aude sunetul pașilor lui. Odată, noaptea, crezuse că îl aude râzând în hohote.

Vedea și pata de sânge de pe covor, cu toate că servitorii curățaseră toate urmele, apoi, la insistențele ei, înlocuiseră covorul. Însă tradiția cerea ca materialul înlocuitor să fie de aceeași culoare și același model, iar pata de sânge era tot acolo, întinzându-se lichid în mintea ei.

Regina trebuia să stea în Apartamentul Imperial: și asta făcea parte tot din tradiție. Avea însă nevoie de timp ca să se gândească. Cum putea ea oare să se gândească dacă îl vedea pe tatăl ei oriunde întorcea capul? Trebuia să scape de acolo.

Acționă din instinct panoul secret pe care Comma îl descoperise în timpul celor câtorva zile când se jucase de-a Împăratul. Acesta deschidea un pasaj care le oferise Împăraților, de-a lungul generațiilor, o ieșire în caz de urgență. În zilele de demult aceștia fugiseră pe acolo ca să-și salveze viața. Blue pătrunse înăuntru și panoul se închise în urma ei.

Pasajul avea ieșirea spre capătul Insulei Imperiale, lângă albia râului. Începuse să se întunece acum și ea se așeză pe niște stânci, privind cum se aprindeau luminile în oraș. La o aruncătură de băț, traficul luminat de torțe fremăta pe Podul Loman. Erau zeci de mii de supuși ai ei acolo și dintr-odată ea nu se mai simți atât de singură. O decizie greșită i-ar putea face pe mulți dintre ei să-și piardă viețile. Ce avea de gând să facă? Ce era bine să facă?

Un petic mare de mușchi alunecă de pe stânca aflată lângă ea și se prăbuși la pământ cu o bufnitură înfundată.

– La naiba! murmură peticul de mușchi cu supărare.

Blue se ridică în picioare într-o clipă, scotocind cu o mână printre faldurile rochiei să găsească micul stimlus pe care îl păstra ca ultimă posibilitate de apărare. Era ceva prostesc, prostesc de-a dreptul să nu-și informeze gărzile unde se duce, însă nu se obișnuise încă cu statutul de Regină.

– Tu ești, Blue?

Își aținti privirea, încercând să zărească ceva prin întuneric. Vocea îi suna teribil de cunoscut.

– Flapwazzle? Clipi. Flapwazzle?

– Nu pot să mint, zise Flapwazzle cu sinceritate.

El începu să-și unduiască trupul pe pământ îndreptându-se spre ea.

Fără să știe de ce, povara responsabilităților Tărâmului dispăru, iar ea simți cum bucuria îi pătrundea în suflet.

– Ce făceai aici?

– Culegeam *omron*.

Era o chestie pe care endolgii o făceau la apusul soarelui. Blue nu înțelesese chestia asta niciodată.

– După ce m-am săturat, am adormit. Nu credeam că aș putea să te găsesc aici. Sau pe oricine altcineva, zău așa.

Problemele ei o năpădiră iar.

– Încercam să mă hotărăsc într-o anumită privință.

Se gândi că el ar putea-o întreba ce anume – și nu era sigură că-i putea spune – însă el zise doar:

– Trebuie să fie mare șmecherie să fii Regină.

Suna aproape amuzant. Dar chiar ăsta era cuvântul definitoriu – șmecherie. Nici unul dintre curtenii sau sfetnicii ei nu l-ar fi folosit, însă ăsta era cuvântul exact. Pentru prima oară, de zile bune, ea chiar zâmbi.

– Așa e, Flapwazzle. O șmecherie cât se poate de mare.

Cum a hotărât ce punea la cale unchiul său? Prin șmecherie. Cum a ales între război și pace? Prin șmecherie.

Un gând îi trecu prin minte și se transformă într-o emoție ce crescu din ce în ce mai mult.

– Flapwazzle, ai vrea tu să faci ceva pentru mine? i-o trânti ea scurt.

Nu-i putea da ordine – și oricum n-ar fi avut cum s-o facă. Endolgii nu erau la drept vorbind supușii ei, și poate de aceea nu se gândise ea la ceva atât de evident mai înainte.

– Sigur, zise Flapwazzle pe dată.

Puțin din emoția ei inițială se stinse, lăsând locul îngrijorării.

– Ar putea fi periculos.

Flapwazzle se încolăcise pe unul din picioarele ei, încălzindu-i-l atât de tare, că își dorea ca el să se mute și la celălalt picior.

– Pericol e celălalt nume al meu, zise el. Apoi adăugă repede: E doar o metaforă, bineînțeles. O chestie pe care am auzit-o pe undeva. De fapt și de drept, eu n-am un al doilea nume și dacă-aș avea, n-ar fi cu siguranță ceva atât de pretențios ca *Pericol*.

Înaintă unduindu-se. Endolgilor le lipsea capacitatea de-a minți, așa că metaforele erau un lucru destul de dificil pentru ei.

– Ai vrea să-i faci o vizită unchiului meu? întrebă Blue.

– Lordului Hairstreak?

– Chiar lui, zise Blue cu acreală. Aș vrea să te apropii suficient de mult de el încât să-ți poți folosi simțul ăla al adevărului pe care-l posezi.

– N-o să-i placă asta, zise Flapwazzle.

Asta era afirmația secolului. Blue începuse să se simtă vinovată – *era* într-adevăr o sarcină periculoasă –, însă cu cât vorbea mai mult, cu atât simțea că ideea ei era soluția tuturor problemelor. Și Flapwazzle o putea face. De fapt, Flapwazzle era singurul endolg căruia îi putea încredința această treabă. Se dovedise capabil deja de câteva ori până acum.

Trase cu putere aer în piept și îi povesti totul.

– Vrei să descopăr dacă e o ofertă adevărată? întrebă Flapwazzle.

Blue încuviință.

– Poți face acest lucru?

– Dacă mă apropii suficient de mult cred că pot, însă s-ar putea să am probleme să mă strecor pe lângă gărzile sale.

– Pot să te duc eu în conacul lui, zise Blue.

Putea face o vizită oficială, doar că formalitățile l-ar pune pe Hairstreak în gardă. Dacă ea apărea cu gărzile ei de corp, acest fapt îl putea încuraja să întărească măsurile de siguranță. Dar dacă apărea pur și simplu…

Îi surâdea ideea de a-și face apariția pur și simplu. Era genul de năzdrăvănie pe care obișnuia s-o facă înainte de-a ajunge Regină. Trebuia să-și ia măsuri de prevedere, bineînțeles, să o facă bine, ca la carte. Va trebui să ordone o Numărătoare Inversă așa cum făceau vechii Împărați când era pericol de război. Și va trebui să-și ia cu ea un stimlus. De fapt, nu, nu ar trebui să-și ia cu ea un stimlus – vrăjile de siguranță ale unchiului ei ar detecta pe dată arma. Numărătoarea Inversă va fi ce ar avea ea nevoie ca măsură de siguranță. Însă trebuia să găsească o cale de a-l ascunde pe Flapwazzle.

– El nu trebuie să știe că ești cu mine. E important să nu-și dea seama că-l verificăm.

– Și, în afară de asta, ar putea să mă omoare, zise Flapwazzle.

Blue încuviință.

– Da, ar putea.

Era imposibil să ții un secret față de un endolg.

Dar în mod clar acest endolg era pregătit să-și asume riscul.

– Fie ce-o fi, decise el voios. Când plecăm?

„Acum ar fi cel mai bine“, gândi Blue. De îndată ce anunța Numărătoarea Inversă și punea la cale o modalitate de a-l strecura în mod fraudulos pe Flapwazzle.

Pe când mergeau împreună spre pasajul secret, Flapwazzle zise joval:

– Îți amintești de adineauri când dormeam acolo? Înainte să cad de pe stâncă?

– Da, încuviință Blue.

– Îl visam pe Henry, zise Flapwazzle. Se afla într-o mare încurcătură.

– Și eu îl visez uneori, spuse Blue.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Henry se afla într-o mare încurcătură.

Părea să aibă halucinații. Silueta cuiva stătea aplecată deasupra lui. După o clipă o recunoscu ca aparținând domnului Fogarty.

– Credeam că sunteți în Noua Zeelandă, spuse Henry visător.

– Nu fi prost, zise domnul Fogarty.

– Ce are?

Vocea, de undeva din stânga, era a lui Pyrgus.

– E puțin dezorientat, asta-i tot. O să-și revină într-un minut.

– Vreau să vorbesc cu el. Despre Blue.

– Într-un minut. Atomii lui au fost dezintegrați și reasamblați. Nu te poți aștepta să sară într-un picior.

Henry încercă să se ridice și căzu. Tavanul arăta foarte drăguț. Avea o boltă ca de biserică, doar că era mai joasă. Pardoseala mirosea a vanilie. Trupul îl durea puțin. Sau destul de mult, de fapt.

– Poate aș putea fi eu de ajutor, domnule?

O voce de femeie spuse:

– E destul de bun la acordarea primului ajutor, dragii mei.

– Te rog, zise domnul Fogarty.

Un deget portocaliu fu plasat în sternul lui Henry. Acesta simți o durere sfâșietoare și totul căpătă contur. Se ridică brusc în fund, ținându-se cu mâinile de piept. Chipul piticului doamnei Cardui îi zâmbea cu toți dinții radiind de fericire.

– Așa, e mai bine acum, nu? zise Kitterick.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Henry se simțea de parcă fusese trecut prin mașina de tocat carne. Toate îl dureau, inclusiv, observă el uimit, părul. Dar mai rea decât durerea era confuzia. Cu doar o secundă în urmă se afla încă în dormitorul lui.

Se uită în jurul lui. Iar acum se afla în șopronul domnului Fogarty. Sau versiunea Paramount Pictures a șopronului domnului Fogarty. Șopronul acesta era uriaș și plin de lucruri înfiorătoare. Avea o masă de lucru pe care erau împrăștiate tot felul de echipamente. Un portal mititel în care pâlpâia o flacără albastră pluti cu repeziciune deasupra capului lui, apoi se stinse, lăsând în urmă mici picături ca un balon de săpun.

Pyrgus îi rânjea. Madame Cardui îi zâmbea. Kitterick îl privea. Domnul Fogarty se încrunta. Se întorsese. Se întorsese în Tărâm! La urma urmelor, nu era doar imaginația lui!

Henry se ridică cu dificultate în picioare. Pe fereastră vedea în depărtare silueta Palatului de Purpură, cu giganticele lui blocuri de piatră înnegrite de trecerea timpului. Se simți ca și cum s-ar fi întors acasă. Făcu un pas și aproape se prăbuși.

– E doar o urmare inevitabilă, zise domnul Fogarty scurt, neadresându-se nimănui în mod special.

Henry se sprijini cu o mână de masa de lucru. Se pomeni uitându-se la Pyrgus, așa că-i zâmbi.

– Nu-l putem duce în fața Reginei în starea asta, remarcă Madame Cardui.

– Știu eu ceva care îl va înviora, spuse Pyrgus.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

– Ce e locul ăsta? întrebă Henry.

Deși era la a treia sa vizită în Tărâm, nu mai fusese niciodată în oraș. Era o experiență ciudată, ca și cum s-ar fi întors în timp. Se tot gândea la desenele pe care le văzuse despre Londra din perioada elisabetană și la filmul *Shakespeare îndrăgostit*[1]. Orașul părea în întregime compus din străzi înguste și murdare, ferestre mititele și clădiri proeminente. Râul părea o versiune mai largă a Tamisei. Dar în ciuda asemănărilor, erau și unele diferențe înspăimântătoare. Iar aceasta era cu siguranță una dintre ele.

– Este un Salon Fizz[2], zise Pyrgus.

Fațada era, indiscutabil, de prost gust. Învelișurile de vrajă făceau ca niște fâșii luminoase colorate să șerpuiască și să se întrepătrundă fără să facă nici un fel de concesie bunului-gust. Deasupra ușii era o spirală ce se învârtea, având un efect hipnotic asupra trecătorilor. Henry observă că atrăgea o paradă constantă de insecte și păsărele.

– Sper că nu e vreun fel de tavernă, da? întrebă Henry. Eu n-am voie în cârciumi.

Chiar și dacă nu era o tavernă, nu era sigur că voia să intre. Se simțea mult mai sigur pe picioarele lui acum, dar încă îl dureau mușchii

---

[1] În engl. Shakespeare in Love (n.tr.)
[2] Fizz – efervescent (în lb. engleză în orig.)

și tot ce voia el era să se așeze undeva și să doarmă. Însă se îndoia că Pyrgus avea același lucru în minte.

– Nu, nu-i o tavernă. Putem merge și într-o tavernă dacă vrei, dar m-am gândit că așa ceva ar fi mai bine pentru tine. Și de ce n-ai voie într-o tavernă? zise Pyrgus, încruntându-se.

– Sunt prea tânăr.

– Ai aceeași vârstă ca și mine.

– Da, știu, zise Henry, și renunță.

Cercetă intrarea plin de suspiciune.

– Sper că nu e… vreo hrubă unde se fumează opium, nu?

– Nu știu ce e ăla opium, răspunse Pyrgus. Dar dacă vrei așa ceva, putem merge într-un local pentru concentrare. Și astea sunt stimulante. Apoi adăugă cu voioșie: Însă ăsta de aici e ceva cu totul și cu totul organic.

– Atunci e minunat, Pyrgus, zise Henry epuizat, fără să mai țină cont de maniere.

Ușa de sub spirală se deschise spre un tunel șerpuitor care semăna cu interiorul unor intestine. Pereții, tavanul și podeaua erau de un roz strălucitor, și întreaga chestie se unduia încetișor și le dădea senzația de plutire. Lui Henry nu-i plăcea foarte tare acest lucru – se simțea de parcă clădirea aceea l-ar fi digerat – însă intestinul se dovedi a avea o dimensiune acceptabilă.

Se strecurară printr-un sfincter moale și pufos, într-o cameră extrem de luminoasă și cu multe ferestre. Camera respectivă avea niște scaune capitonate cu piele albă, așezate în perechi de câte două de-a lungul întregii sale suprafețe și având niște măsuțe între ele. De la fiecare scaun șerpuiau cabluri și intrau în niște cutii mici și negre instalate în podea. Deasupra capetelor plutea o pancartă imensă, acționată prin vrajă, pe care se putea citi un anunț scris cu caractere gotice:

EXPERIENȚA ORGANICĂ FIZZ

– Ocupă scaunele alea de colo, zise Pyrgus. Vreau să fim lângă ușă în caz că e vreo descărcare de energie.

– Ce se întâmplă într-o descărcare de energie? făcu Henry precipitat, întrebându-se ce mai era și aia o descărcare de energie.

Însă Pyrgus se îndrepta deja către o cabină, probabil ca să plătească cuiva.

Henry se lăsă să alunece într-unul din scaune. Scaunul scârțâia încetișor și scotea un ușor vaiet când se mișca, comportându-se exact ca un scaun de piele. Se uită în jurul lui. Salonul Fizz – orice ar fi vândut acesta – părea o afacere modestă. Câteva cupluri erau răsfirate ici și colo, stând față în față, însă locul era departe de a fi plin.

Pyrgus se întoarse și se așeză pe scaunul lui, zâmbindu-i larg lui Henry.

– Și acum ce se întâmplă? întrebă Henry cu îngrijorare în glas.

– Or să trimită pe cineva încoace, zise Pyrgus.

Cineva-ul se dovedi a fi o fată destul de drăguță, cu trăsături de spiriduș. Ducea o tavă cu două pahare înalte și, mai mult spre ușurarea lui, Henry observă că erau pline cu un „amenințător“ suc de fructe acidulat. Întinse mâna după un pahar, imediat ce fata goli tava, însă Pyrgus îi zise printre dinți:

– *Asta e pentru după aceea!* – de parcă Henry ar fi făcut nu știu ce gafă.

Fata îi zâmbi, băgă mâna în partea din față a rochiei și scoase o cheie strălucitoare ce atârna pe un șiret. Se aplecă și introduse acea cheie într-o mică deschizătură din mijlocul mesei.

– Savurați Experiența Organică Fizz, zise ea cu profesionalism, apoi plecă.

– Ce se întâmplă acum? întrebă Henry din nou.

Spera să nu fie ceva extenuant.

– Așteaptă, zise Pyrgus, zâmbind.

Henry așteptă.

După un minut, șopti:

– Ce așteptăăăm? Auu!

O străfulgerare slabă și lină de electricitate îi trecu de-a lungul șirei spinării. Capul îi explodă ca un joc de artificii. Întreaga sa ființă se fărâmiță în mii de culori ce dansau pe cea mai fantastică muzică.

Muzica aceasta aruncă bucățile sparte ale minții sale în paradisul unui jongler și acestea rămaseră acolo, învârtindu-se și afundându-se, în vreme ce o emoție năvalnică îi crescu în stomac – însă unde-i era stomacul? – până ce simți că e gata-gata să explodeze. Apoi se opri brusc.

– N-a fost *fantastic?!* exclamă Pyrgus, și ochii îi străluceau.

Henry se întinse după pahar și își dădu seama că mâna îi tremura.

Odată, într-o vacanță în Spania, băuse suc de tamarin și acesta de acum avea același gust dulce-înțepător. Dar aici se termina orice fel de asemănare. De la prima înghițitură, simți cum lichidul i se răsucea în gură ca o pisică care vrea să se așeze confortabil. La început i se păru ciudat, dar după o clipă ajunse la concluzia că îi plăcea această senzație. De fapt – se lăsă pe spate în scaunul lui – îi plăcea chiar foarte mult Experiența asta Organică Fizz. Îl simpatiza mult pe Pyrgus și îi plăcea mult Tărâmul Elfilor. Și-i plăcea să vorbească. Se întrebă de ce nu vorbea acum.

– Toate durerile mele au dispărut, își auzi Henry propria voce.

Zâmbi.

– Zău? zise Pyrgus. Chiar au dispărut?

Pyrgus luă o înghițitură zdravănă din propria-i băutură.

Discutară despre durerile lui Henry timp de câteva minute sau aproape toată după-amiaza. Ajunseră la concluzia că Henry trecuse prin foarte mult stres și că noul transportor al domnului Fogarty nu ajutase deloc. Deciseră că Henry avusese noroc că nu înnebunise. Chestia asta li se păru amândurora amuzantă și râseră cu poftă.

– Că veni vorba de nebunie, întrebă Pyrgus ceva mai târziu, ești îndrăgostit de soră-mea?

– Oh, da, zise Henry pe dată.

Nu simțise nici un fel de jenă, nici atunci când fusese întrebat și nici când răspunsese.

Pyrgus lăsă paharul jos.

– Încearcă să pornească un război.

– Ce ciudat, zise Henry.

În jurul fiecărei perechi de mese era o vrajă de intimitate – sau, cel puțin asta susținea Pyrgus – așa că fură liberi să discute problema

în voie. Discutară despre oferta lui Hairstreak și rumegară răspunsul lui Blue. Se gândiră cât de mulți oameni – *și animale,* adăugă Pyrgus repede – ar putea fi omorâți dacă izbucnea un război de proporții. Examinară cu atenție atitudinea lui Blue din momentul în care devenise Regina Elfilor.

– Puterea corupe, zise Henry sobru. Puterea absolută corupe… în mod absolut!

– Pfiu! exclamă Pyrgus admirativ. E atât de adevărat ceea ce spui.

Discutară despre corupție câteva clipe, apoi hotărâră că era de datoria lui Henry să o convingă pe Blue să dea păcii o șansă.

Dar când se întoarseră la Palatul de Purpură, Blue dispăruse.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

– Ești bine? întrebă Blue.

– Da, sunt în regulă.

– Cred că ai alunecat.

– Scuze.

Îl simți cățărându-se din nou. Avea niște piciorușe foarte moi și calde, vreo câteva sute. Se agățau într-un fel de pielea ei fără a o răni deloc.

– Doar că dacă te duci prea în jos, e ca și cum aș avea trenă.

– Scuze – repetă Flapwazzle.

Pe el îl simțea mult mai confortabil decât unele din veșmintele ei oficiale, într-un fel ca pe o pernuță electrică aflată undeva pe la jumătatea spatelui. Peste el, ea își trăsese o cămașă albă și largă, care era în regulă atâta timp cât el nu se mișca. Dar când își puse jacheta strânsă pe talie ce se potrivea cu cămașa – și se răsuci să se privească în oglinda din dormitor – arăta de parcă îi crescuse o cocoașă.

– Cum e cu haina? întrebă Flapwazzle.

– Puțin cam ciudat, zise Blue.

– Eu mă văd?

– Oarecum…

Se răsuci din nou și se privi în oglindă.

– Poate aș putea să-mi țin respirația. Endolgii pot supraviețui mult timp fără oxigen…

– Încearcă.

– Cum adică?

Blue se încruntă și scutură din cap.

– Nu… nu e vorba de tine – e jacheta asta. Cred că o să renunț la ea.

Își scoase jacheta și se studie din nou. Nu era îmbrăcată cum se cuvine pentru o vizită. Va observa oare unchiul său? Hairstreak observa totul, însă ce avea de gând să facă în privința asta? N-avea cum să o percheziționeze, fiindcă acum era Regină. Și-n afară de asta, n-o să-și închipuie niciodată că ea avea un endolg agățat de spate, asta nici într-o mie de ani.

– Poți să respiri din nou, Flapwazzle…

Da, era în regulă. Atâta timp cât el nu aluneca.

– Ești sigur că te poți ține bine? O să stăm așa un timp destul de îndelungat…

– Nici o problemă, zise Flapwazzle. Este o trăsătură străveche. Strămoșii mei stăteau agățați de stânci.

Situația asta era *atât de* riscantă. Dacă Lordul Hairstreak descoperea ce punea la cale, Flapwazzle era mort cu siguranță. Iar Hairstreak ar putea fi chiar suficient de nebun să o omoare și *pe ea,* mai ales dacă făcea ca acest lucru să pară un accident. Presupunând că nu era sincer în legătură cu pacea. Însă tocmai acest lucru voiau ei să afle.

Totuși, aveau să fie pe cont propriu. Fără nici un fel de protecție de rezervă. Fără gărzi de corp. Se întrebă repede dacă ar trebui să spună cuiva ce avea de gând. Însă dacă o făcea, s-ar isca așa o tevatură că n-ar putea-o suporta. De când devenise Regină se făcuse așa o tevatură în legătură cu totul! S-ar putea crede că odată devenită Regină va avea mai multă libertate, însă descoperise că, de fapt, avea mai puțină. De aceea se dusese singură la oracol. Și asta se dovedise în regulă, nu-i așa?

Își îndreptă spatele și Flapwazzle rămase cu obstinație la locul lui. Putea comanda ca Numărătoarea Inversă să înceapă după ce părăsea palatul.

– OK, zise Blue. Să plecăm.

DOUĂZECI ȘI OPT

– De ce se uită toată lumea la mine? întrebă Pyrgus.

– Tu ești cel care urmează la tron, zise domnul Fogarty.

– Nu, nu sunt eu – eu am abdicat!

– Vrei să mă duc să-l caut pe Comma? îl întrebă domnul Fogarty cu acreală.

Se aflau toți în picioare – domnul Fogarty, Madame Cardui, Kitterick, piticul cel portocaliu, Pyrgus și Henry – în Sala Tronului. Domnul Fogarty instalase la ușă niște gărzi.

– Bine, zise Pyrgus, hai să rămână asta între noi pentru moment. Se uită în jurul lui, sperând încă să scape de răspundere. Dar nu se oferi nimeni voluntar. OK, sunteți siguri că nu e în palat?

– Nu e în palat – răspunse domnul Fogarty.

Henry zise repede:

– Că doar nu credeți că a fost răpită?

Părea îngrijorat.

Domnul Fogarty ridică din umeri.

– E posibil, însă a dispărut și aeronava ei personală.

Pyrgus clipi.

– Are *aeronavă personală?* Și cum se face că eu nu am?

– Ești minor.

– Blue e cu un an mai mică decât mine! Nu poate să aibă aeronavă personală.

– Blue e Regină. Poate avea orice îi poftește sufletelul.

– Adică, dacă eu aș fi fost Împărat, aș fi putut avea și eu una?

– Ai fi putut, dar n-ai vrut să fii, așa că nu poți avea una. Acum ne putem întoarce la subiect? i-o reteză domnul Fogarty. A plecat undeva, sau a fost dusă undeva, fără a spune nimănui.

– Ea întotdeauna pleacă fără să spună nimănui, mormăi Pyrgus, încă rănit de chestia cu aeronava personală. A zis ea cuiva ceva despre treaba cu oracolul?

Domnul Fogarty spuse cu supărare în glas:

– Nu, n-a zis. Dar având în vedere că suntem pe picior de război, nu crezi că e puțin cam suspect ca ea să dispară acum?

– Suntem pe picior de război? întrebă Pyrgus.

Părea uimit.

– Suntem pe picior de război? repetă Henry.

Domnul Fogarty merse direct către tron și se așeză absent. Oftă:

– Înainte să plece, l-a chemat pe Creerful la ea și a ordonat Numărătoarea Inversă.

– Ce-i aia o Numărătoare Inversă? întrebă Henry, însă toată lumea îl ignoră.

Pyrgus rămase cu gura deschisă, zgâindu-se la domnul Fogarty. Sora lui înnebunise de-a binelea. Una era să te pregătești de război, așa ca o posibilitate îndepărtată, și alta era să comanzi o Numărătoare Inversă. O Numărătoare Inversă le dădea generalilor un termen-limită. Odată ce se încheia acel termen-limită, ei lansau un atac fără să primească *alte ordine*.

– Cât timp avem? întrebă el.

– Trei zile, zise domnul Fogarty.

Pyrgus gemu:

– S-a dus să se întâlnească cu Hairstreak.

Era singura explicație care avea sens. Numărătorile Inverse erau o tradiție stabilită de Împăratul-de-Purpură numit Scolitandes cel Slăbănog, care se temea ca nu cumva să fie răpit. De fiecare dată când datoria îi cerea să meargă și să viziteze un dușman, le ordona generalilor să atace la un moment stabilit dacă nu se întorcea. Considera că dacă era încă în viață avea să fie salvat, iar dacă nu, atunci cel puțin

răzbunat. Asta se întâmpla acum aproape cinci sute de ani. Ca strategie, Numărătorile Inverse fuseseră în mare parte abandonate în ultimii ani – declanșaseră mult prea multe războaie nedorite –, însă Blue era maniacă în privința tradiției.

Pyrgus se uită cu niște ochi mari la domnul Fogarty:

– Dacă îl atacăm pe Hairstreak, va începe războiul. Ce se întâmplă dacă nu se întoarce la timp?

– Asta chiar că e o problemă, confirmă domnul Fogarty, făcând un semn de încuviințare cu capul.

– Poate *nu s-a dus* să se întâlnească cu Hairstreak, zise Henry cu aprindere. Poate s-a dus undeva unde am putea ataca *fără* a declanșa un război.

Domnul Fogarty îi aruncă o privire doamnei Cardui, însă nu zise nimic. După o clipă, Madame Cardui spuse pe un ton neliniștit:

– De fapt, noi… îî… știm că s-a dus cu siguranță în vizită la Hairstreak.

Trei perechi de ochi se întoarseră spre ea. Purta un caftan liliachiu care contrasta în mod violent cu Kitterick pe care-l folosea drept scaun. Cel care luă cuvântul fu Pyrgus:

– Știm?

Madame Cardui încuviință.

– Am trimis un urmăritor după ea.

– Noi? întrebă Pyrgus. Care *noi?*

Madame Cardui ridică din umeri și zise îmbufnată:

– Foarte bine, drăguțule, eu am trimis un *urmăritor* după ea. O urmărește încă din ziua când a devenit Regină.

– Ați pus un *urmăritor* să se țină după un membru al Familiei Regale?

Pyrgus nici măcar nu încercă să-și ascundă indignarea din voce. Urmăritorii erau ceva ilegal în tot Tărâmul și erau folosiți uneori de Elfii Nopții.

– Poți să-mi fii recunoscător că am făcut asta, zise Madame Cardui, deloc chinuită de remușcări. Înseamnă că-ți pot spune cu exactitate unde se află chiar în acest moment.

– Și unde se află chiar în acest moment? întrebă Henry la repezeală.

– Se apropie de noul conac al lui Hairstreak, zise Madame Cardui afabil.

Pyrgus o privea încă cu dușmănie.

– Sper că n-ați folosit un *urmăritor* și cu mine, da?

Madame Cardui zâmbi:

– Bineînțeles că nu, drăguțule, tu nu mai ești deloc *atât de important*.

Domnul Fogarty păru să-și dea seama brusc că stătea pe tron și se ridică repede în picioare.

– Ne putem certa pe tema asta mai târziu, bombăni el. În momentul de față, trebuie să decidem cum vom rezolva problema.

– Chestia asta, *urmăritorul* – vă poate spune dacă e sau nu singură? întrebă Henry.

Se uita la Madame Cardui.

– N-are nici un fel de protecție, însă nu e chiar singură. Are cu ea un endolg ascuns.

– Nu cumva e Flapwazzle? făcu Henry.

– Ba mă tem că da, drăguțule, încuviință Madame Cardui.

Domnul Fogarty scutură din cap:

– E evident ce pune la cale. Dacă îl introduce clandestin pe Flapwazzle, asta înseamnă că încearcă să afle dacă Hairstreak e sincer sau nu în oferta lui. E o manevră tipică pentru Blue – nu se gândește niciodată la repercusiuni, nu se gândește niciodată la ce pericol se expune.

– Sau la ce pericol îl expune pe Flapwazzle, mormăi Henry.

– Da, pe Flapwazzle, repetă Pyrgus, uitându-se cu dușmănie la domnul Fogarty de parcă fusese, într-un fel, vina acestuia.

Domnul Fogarty îi ignoră pe amândoi.

– Întrebarea e ce facem în privința asta?

După un minut, Henry întrebă, oarecum nerăbdător:

– Trebuie să facem ceva în privința asta? Le aruncă o privire celorlalți: Adică, s-ar putea să o scoată la capăt. Și dacă oferta Lordului Hairstreak e sinceră, nu cred că o să-i facă vreun rău, nu-i așa? E în regulă dacă se întoarce în trei zile, nu-i așa?

Fogarty îi azvârli o privire plină de dispreț.

– Prima lege în politică: să n-ai încredere în Hairstreak. Ce se întâmplă dacă descoperă ce pune ea la cale? Cel mai bun scenariu ar fi următorul: oferta e sinceră și l-a jignit prin lipsa de încredere. Cel mai prost scenariu: nu e sinceră și el a pus mâna pe un ostatic de primă clasă.

– Însă dificultatea, zise Madame Cardui, continuând fără nici un fel de piedică monologul, în timp ce domnul Fogarty luase o pauză ca să-și poată trage sufletul – e că pur și simplu nu putem trimite un contingent de trupe ca să o protejăm. În primul rând, asta ar putea declanșa tocmai acel război pe care ne străduim din răsputeri să-l evităm. În al doilea rând, evident că Blue preferă *să n-aibă* gărzi cu ea în această misiune, și ea e Regină la urma urmelor. Trebuie să ținem, *într-un fel,* seama de dorințele ei. Ezită puțin, după care adăugă: Trebuie să acționăm cu subtilitate. Situația e extrem de delicată. Oamenii mei au detectat chiar o implicare a demonilor.

Fogarty îi aruncă o privire surprinsă.

– Portalurile sunt încă închise, nu?

Madame Cardui încuviință:

– Da, toate portalurile standard sunt închise. Însă…

Henry interveni între ei:

– Pyrgus și cu mine vom merge după ea, zise el pe un ton hotărât.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Conacul din pădure al Lordului Hairstreak – acum, vai, ras din temelii – era cunoscut pentru stricta lui securitate. Pădurea era plină de hanieli, așa că oricine ar fi colidat prin ea risca, probabil, să fie mâncat de aceștia. Noua lui casă n-avea atât de multe protecții naturale. Deși era înconjurată de câteva sute de pogoane, proprietarul anterior lăsase locul grădinilor și îndepărtase orice faună și floră sălbatică care era mai degrabă periculoasă decât decorativă. Drept rezultat, proprietarul anterior se dovedise aproape ridicol de ușor de omorât, o soartă pe care Hairstreak n-avea deloc intenția să i-o împărtășească.

Noul sistem de securitate era o adevărată operă de artă. Era așezat în centrul conacului, acționat prin magie și oferea o vedere panoramică. Costase o avere ca să fie instalat și arăta de parcă ar fi costat o avere ca să fie pus în funcțiune. Însă pesemne că merita fiecare bănuț.

– E activat? întrebă Hairstreak.

– E activat, însă nu e armat, zise Pelidne.

– Cum văd ce se întâmplă?

Nu erau globuri de vizionare, nu erau ecrane, nimic. Doar un mic panou de comandă și o manetă care se adapta formei și dimensiunii oricărei mâini.

– Ochelarii de protecție, domnule. Pe masă.

Lordul Hairstreak își scoase lentilele și le înlocui cu ochelarii de protecție, fiind foarte atent să nu-și strice cărarea din păr. Imediat avu impresia că plutește afară din conac. Lumina era ciudată – semăna mai degrabă cu lumina strălucitoare a lunii, însă avea o tentă deosebită de albastru – totul însă era perfect vizibil. Efectul tridimensional era impresionant.

– Cum schimb câmpul vizual? întrebă el.

– Cu maneta, domnule.

Hairstreak aruncă o privire nepăsătoare în direcția manetei și descoperi, spre surprinderea lui, că o vedea încă, în ciuda ochelarilor de protecție. De fapt, cu puțin efort, putea vedea totul din camera de comandă înghesuită, inclusiv pe Pelidne. Cu toate astea rămânea, în același timp, pe deplin conștient de ce vedea afară. Întinse mâna și apucă maneta.

Imediat avu impresia că pierde controlul, învârtindu-se și rostogolindu-se în pseudo-trupul care plutea afară.

– Ha! făcu el cu vigoare.

– Ușor, domnule – e nevoie de puțin antrenament.

Trebuie să fi fost un manual de instrucțiuni pe undeva. Între timp, reuși să îmblânzească maneta (și descoperi spre ușurarea lui că nu se mai rostogolea), apoi o împinse gradual înainte, pe o distanță cam cât un fir de păr.

Imediat se năpusti spre pământ, având o vedere impresionantă asupra aleii principale. Trase de manetă înapoi și își luă zborul, având o panoramă vastă a domeniului care se întindea sub el. Senzația era antrenantă la culme. Dacă nu ar fi fost un echipament groaznic de scump, ar fi trecut, cu siguranță, drept o jucărie extraordinară.

Sub îndrumarea lui Pelidne, operă vreo câteva minute butoanele de pe panoul de comandă, până ce le învăță. Era ceva cu adevărat extraordinar. Cu ajutorul a doar niște ochelari de protecție și a unei manete, putea face rondul în fiecare colțișor al domeniului, putea să-și spioneze îngrijitorii, să se strecoare pe nevăzute pe lângă gărzi și chiar să examineze vreo floare, după pofta inimii. Era o iluzie,

bineînțeles, însă una uimitor de convingătoare. Chiar ajungeai să te obișnuiești cu lumina aceea ciudată.

– Suntem setați pentru un test? întrebă el.

– Oh, da, îl asigură Pelidne.

Hairstreak ezită.

– Și ce se întâmplă cu oamenii noștri? Îi supunem vreunui risc?

– Nu, domnule, sunt recunoscuți de sistem.

– Dar intrușii?

– Păi tocmai pentru a-i ataca pe intruși e proiectat sistemul.

Hairstreak se uită în jurul lui și se încruntă.

– E posibil să vreau să-mi distrez oaspeții la un moment dat, zise el cu sarcasm.

– Poate fi programat să ignore anumiți indivizi, zise Pelidne. Sau anumite grupuri. Sau oamenii peste o anumită vârstă. Sau toți bărbații care poartă costume de pirați. E foarte fiabil. E folositor în cazul în care dumneavoastră veți dori să purtați vreun costum de bal mascat sau ceva de genul ăsta, domnule.

– Însă nu a fost programat încă? se interesă Hairstreak. Va ataca pe oricine se află în bătaia puștii?

– Cu excepția oamenilor noștri. După ce e armat, bineînțeles.

Hairstreak își trecu limba peste buze.

– Cum îl armez? întrebă el.

– Întrerupătorul din dreapta panoului, zise Pelidne.

Cu un fior de anticipare, Lordul Hairstreak întinse mâna și lovi ușor întrerupătorul. Un grup de șapte mecanisme de semnalizare se aprinseră încetișor, unul după altul. Își întoarse atenția spre scena de afară și descoperi că lumina albastră se schimbase într-o nuanță mult mai realistă, însă setată la un nivel mai acceptabil pentru un Elf al Nopții.

– Declanșează-l acum, șopti el, și gâtul i se uscă brusc.

TREIZECI

Băiatul era un Elf al Luminii după forma ochilor, un băiețandru zdrențăros ceva mai mare de treisprezece ani. Servitorii îl descoperiseră hoinărind la marginea Domeniului Hairstreak – nestingherit, de vreme ce sistemul de securitate nu fusese încă activat. Pretinsese că se pierduse pe când aduna lemne de foc pentru mama lui, lucru care ar fi putut foarte bine să fie adevărat. Erau câteva familii nevoiașe de Elfi ai Luminii ce trăiau la marginea domeniului și nopțile începuseră să devină răcoroase. Însă în colibă nu fusese aprins focul noaptea trecută. Gărzile lui Hairstreak îl înhățaseră pe băiat și-l băgaseră într-o cușcă. Cușca stătea acum agățată de un copac, pe aleea principală, ca un fel de avertisment pentru ceilalți.

– Nu e un test concludent, bănuiesc, zise Pelidne încetișor. De-abia dacă o să poată fugi *spre* conac.

Hairstreak privea cu fascinație cum doi dintre servitorii lui coborau cușca la pământ, scoteau lacătul, apoi dispăreau printre tufișuri. Deși acum era liber, băiatul rămase pe loc, uitându-se cu suspiciune după ei.

– O să fugă… n-o să fugă, ridică Hairstreak din umeri. Nu contează, atâta timp cât sistemul funcționează cum trebuie.

În cele din urmă, băiatul se îndreptă cu precauție spre marginea cuștii și încercă ușa. Aceasta se deschise larg. Cu toate astea nu ieși. Măsură în sus și în jos drumul principal, de parcă s-ar fi așteptat ca de acolo să apară cineva și să-l înhațe.

– Unde e cea mai apropiată capcană? întrebă Hairstreak curios.

– La mai puțin de treizeci de metri, domnule.

– În ce direcție?

– În orice direcție. Terenul e înțesat de ele.

Băiatul părăsea cușca acum. Cea mai previzibilă mișcare a lui era să o ia la goană de-a lungul drumului, spre poarta principală, însă era, evident, mult prea prudent ca să facă acest lucru. Așteptă o clipă, dând impresia că se decisese. Lăsându-se jos, alergă *de-a curmezișul* drumului în direcție opusă față de servitori și dispăru între două tufe de rododendron. Hairstreak trase de manetă spre el și se înălță pentru a-l urmări.

Din această poziție favorabilă, Hairstreak putea vedea cum băiatul alerga cât îl țineau picioarele prin iarba aspră. Așa cum prezisese Pelidne, alergă mai puțin de treizeci de metri înainte ca un copoi să se ivească din adăpostul lui și să se repeadă după el.

Băiatul n-avu nici o șansă. Copoiul îl lovi din plin dintr-o parte, îl trânti cu putere la pământ, apoi îi sări în piept, mârâind cu sălbăticie. Băiatul era curajos, Hairstreak trebuia să recunoască asta. Lovea cu sălbăticie în stânga și dreapta și se răsucea cu disperare în încercarea de a scăpa, însă creatura își înfipse colții de metal în umărul său și, câteva secunde mai târziu, băiatul dădu ochii peste cap și rămase nemișcat.

– Cum e starea de alertă? întrebă Hairstreak curios.

– La Nivelul 1, domnule, pentru scopul acestui test: caută, prinde și imobilizează. La Nivelul 2, copoiul o să-i smulgă brațul: caută, prinde, imobilizează și mutilează. La Nivelul 3 îl omoară: forță letală autorizată. Pelidne ezită: Ați dori să cresc nivelul de alertă, domnule?

– Nu, să așteptăm până ce am mai mult timp să savurez asta, zise Hairstreak.

– Ce vreți să fac cu băiatul? întrebă Pelidne.

– Când se trezește, lasă-l să plece. Nu va fi rău deloc dacă vorbește despre această experiență – asta ar putea să-i descurajeze și pe alții care îmi încalcă proprietatea.

Hairstreak vru să-și scoată ochelarii de protecție, apoi se opri:

– Ce-i zgomotul ăsta?

– Zgomot, domnule?

– Vaietul ăsta ascuțit.

Pelidne se înclină în față și reglă ceva la panoul de comandă. Un sunet pătrunzător umplu acea cameră mică.

– Alertă de aeronavă, domnule.

O expresie de plăcută surpriză brăzdă trăsăturile lui Hairstreak.

– Ce interesant. Nu știam că sistemul detectează o apropiere aeriană.

– Câmpul de vrajă formează o sferă, centrată pe casă. Detectează o pătrundere nedorită din aer și de sub pământ. Acesta nu pare să fie un atac, bineînțeles – e mai degrabă un vehicul comercial sau ceva de genul ăsta. Sistemul e destul de sensibil pentru a detecta perturbări de înaltă altitudine. Pelidne făcu un alt reglaj. Dacă vă relaxați mușchii gâtului, domnule, ochelarii de protecție vor îndrepta automat capul dumneavoastră în direcția intrusului și vor simula o imagine dacă nu e prea departe de câmpul vizual.

Hairstreak se așeză din nou pe scaun și își lăsă capul să se sprijine de spătar. Pe dată simțurile sale goniră prin văzduhul de afară, îndreptându-se spre o altitudine mai mare decât orice atinsese până atunci. Se simți asemenea unui haniel de munte ce-și dă drumul de pe un pisc acoperit de zăpadă.

– Nu e o aeronavă comercială, zise el încetișor. E una personală.

Alarma stridentă începu brusc să sune cu insistență.

– Și de-abia a pătruns în sfera de detectare, observă Pelidne. Ați dori să o doborâți, domnule?

Hairstreak ridică o sprânceană pe deasupra ochelarilor de protecție.

– Pot face asta?

Pelidne schiță un ușor zâmbet sumbru.

O puteți face în mod cu totul și cu totul legal, domnule – aeronava a penetrat spațiul nostru aerian acum. Doar apăsați butonul roșu din vârful manetei. Sistemul va face restul.

– Fascinant, zise Hairstreak.

Mângâie ușor cu degetul mare butonul roșu.

TREIZECI ȘI UNU

Aeronava personală a lui Blue era un vehicul de un singur loc, în formă de săgeată, de un negru elegant și extrem de lucios, capitonată la interior cu piele de un roșu aprins. Butoanele de activare-voce dădură un răspuns prompt, iar nou instalata vrajă de compresiune o făcea să țâșnească prin văzduh asemenea unei comete. În mod normal lui Blue îi plăcea să o folosească, dar această călătorie era o excepție.

– Ești OK? întrebă ea.

– Da, sunt bine, zise Flapwazzle pe un ton liniștitor, unduindu-se în spatele ei.

– Sigur?

– Eu nu pot spune minciuni.

Problema era că ea nu se putea face comodă. De obicei se lăsa pe spate în scaunul de culoare roșu aprins, nu lua în seamă măsurile de siguranță și zbura cu toată viteza. Însă cu Flapwazzle lipit de spinare, nu se putea lăsa pe spate de teamă să nu-l strivească. Și de vreme ce nu voia ca accelerația să o *împingă* în spate, comandă vehiculului să mențină un ritm plictisitor de liniștit. Din nefericire, aeronava nu era proiectată pentru a fi folosită în acest fel. Nu înainta constant și cerea o supraveghere continuă. Așa că ea stătea aplecată în față, încruntându-se și încercând să o convingă să înainteze în vreme ce capul începuse să o doară, spatele o supăra și gâtul îi înțepenise.

Flapwazzle zise:

– Care e planul nostru?

– Care e planul nostru? Cum adică? întrebă Blue nedeslușit.

Aeronava începuse din nou să prindă viteză, asta era o ușurare, însă privind în jos descoperi că pierduse urma locului unde se aflau. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era o pălăvrăgeală prietenoasă cu Flapwazzle.

– Planul nostru când ajungem acasă la Hairstreak. Ce ai de gând să-i spui? Care-i scuza că-i faci o vizită?

O remarcă bună, gândi Blue, în ciuda tuturor problemelor ei. Era important ca Lordul Hairstreak să nu devină suspicios. O fi el unchiul ei, dar nu erau chiar în niște relații extraordinare între ei, așa că nu prea putea spune că trecuse pe la el să bea o ceașcă de ceai de sunătoare.

După o clipă, zise:

– O să-i spun că vreau mai multe detalii referitoare la oferta lui.

– Nu puteai pur și simplu să trimiți un linge-blide să facă asta?

De fapt, ar fi putut să facă lucrul acesta. În afară de asta, ce alte detalii i-ar fi putut da el? Era o ofertă care trebuia negociată. Spuneai fie da, fie nu.

– Și în afară de asta, ce alte detalii ar putea ei să-ți dea? adăugă Flapwazzle, ca un fel de ecou al gândurilor sale.

– Ai vreo sugestie? întrebă Blue pentru a-l face să tacă. Viraj la dreapta! Evită norul! ordonă ea aeronavei pe un ton mormăit.

– De ce nu-l întrebi de cât sprijin dispune în vederea negocierilor?

Aeronava coborî sub nivelul norului și Blue își dădu seama de două lucruri. Primul era că nu se mai aflau deasupra orașului. Al doilea era că se abătuseră cu siguranță de la drumul cel bun. Noul conac al Lordului Hairstreak era fostul Domeniu Tellervo care se întindea în afara zidurilor orașului spre nord-vest, însă nu departe.

N-aveai cum să ratezi Domeniul Tellervo, chiar și dacă te aflai în aer. Răposatul Zoilus Tellervo era obsedat de construcțiile stranii – în mare parte imitații ale unor ruine antice – și erau zeci de astfel de construcții împrăștiate de-a lungul domeniului. Hairstreak n-ar fi avut încă timp să le demoleze. Pământul de dedesubt n-arăta nici urmă de ruine, fie ele false sau nu, deci era evident că nu se aflau încă deasupra proprietății respective.

Întrebarea era, deasupra a ce se aflau ei?

Blue se lăsă pe spate (Flapwazzle va trebui pur și simplu să-și asume riscul) și își răsuci capul ca să poată vedea mai bine. Munții erau încă vizibili la babord, deci n-aveau cum să se fi îndepărtat așa de tare de drumul cel bun. Însă, chiar dedesubt, părea să fie un teren agricol cu o formă cât se poate de neregulată. Se putea afla oriunde.

– De ce nu-l întrebi de cât sprijin dispune în vederea negocierilor? repetă Flapwazzle, cu o voce înfundată acum.

Atunci zări crestele munților! Străvechile ridicături de pământ coteau asemenea unui șarpe către masa de apă care trebuie să fi fost Lacul Ormo. Ceea ce însemna că la urma urmelor nu era departe de noul domeniu al lui Hairstreak.

– Mai spre dreapta! ordonă ea aeronavei cu un oftat de ușurare.

În timp ce aeronava cotea la dreapta, ea se relaxă și își luă privirea de pe sistemul de comandă.

– De ce nu-l întreb de cât sprijin dispune în vederea negocierilor? se întrebă ea retoric. Da, de ce nu? Asta e o idee excelentă.

Și era, într-adevăr. Ar fi trebuit să se gândească să-l întrebe pe Hairstreak asta totuși. De cât sprijin se bucură? Hairstreak nu avea decât să se declare gata să negocieze, dar chiar dacă era sincer, ce rost avea chestia asta dacă aristocrația Elfilor Nopții nu-l susținea? Bineînțeles că va trebui să-l întrebe asta. Și era de așteptat ca ea să vrea să-l întrebe asta personal. Dragul de Flapwazzle!

O alarmă sună în cabina aeronavei și o lumină roșie începu să pulseze pe ecranul din fața ei.

– Ce mai e acum? întrebă Blue plictisită.

Probabil vreo altă nemulțumire că zburau fie prea încet, fie prea jos sau prea sus.

– Am fost ochiți de un proiectil cu baza la sol, zise vocea acționată prin magie a aeronavei.

TREIZECI ȘI DOI

Dragoste trebuie să fi fost, gândi Pyrgus. Ăsta era singurul lucru care ar fi putut să-l schimbe pe Henry din băiatul tăcut și rezervat, pe care Pyrgus îl cunoștea, în acest personaj plin de inițiativă care rostea răspicat ordine tăioase și nu accepta nici un fel de refuz. Henry fusese cel care organizase misiunea, Henry elaborase planul, Henry rechiziționase mijlocul de transport, Henry îi condusese pe ei trei – Madame Cardui insistase ca și Kitterick să meargă – afară din Palatul de Purpură.

– Ce facem acum? întrebă Pyrgus.

Stăteau ascunși în niște tufișuri, zgâindu-se la poarta domeniului Lordului Hairstreak, care, în mod surprinzător, stătea deschisă și nepăzită. Mijlocul lor de transport, o șaretă nemarcată, pusă în mișcare de o vrajă de propulsie turbo, era parcată după colț, arătând de-a dreptul inofensivă. Era cale lungă până la aeronava personală, gândi Pyrgus cu acreală.

– Îmi permiteți să vă sugerez, domnilor, interveni Kitterick, că ar fi prudent să petrecem o clipă analizând situația.

Pyrgus îi aruncă o privire Trinianului. Era probabil un sfat bun.

– Din partea mea e în regulă, zise el, apoi îi aruncă o privire prudentă lui Henry.

Henry părea pierdut în propriile lui gânduri. Chipul său luase acea înfățișare de granit pe care o vedeai la domnul Fogarty.

– Știm că Blue s-a îndreptat spre conacul Lordului Hairstreak, zise el încetișor, dar nu știm dacă a ajuns sau nu acolo.

– Deși ar fi foarte posibil, observă Pyrgus. Apoi adăugă: Mai ales că se deplasează cu o *aeronavă personală*.

– Dacă îmi permiteți să-mi exprim părerea, Prințe Moștenitor, Iron Prominent, zise Kitterick, cred că putem presupune că Maiestatea Sa a ajuns, în stare bună sau mai puțin bună, la reședința Lordului Hairstreak.

– Treaba noastră e să o salvăm, spuse Henry.

– Treaba noastră nu e nimic de genul ăsta, zise Pyrgus. Cel puțin nu încă.

Ce *se întâmpla* cu Henry? Blue – sau tot ce avea legătură cu Blue – părea să-l scoată din minți.

– Treaba noastră e de a ne asigura că ea e bine, cu toată speranța că nu vom cauza vreun incident diplomatic. Și dacă e bine, să o lăsăm să se descurce singură.

– Treaba noastră e să o salvăm, repetă Henry de parcă Pyrgus nici n-ar fi vorbit.

– Ei bine, e posibil, zise Pyrgus cu iritare în glas.

Era întru totul de acord să o salveze pe sora lui, dar, de vreme ce tatăl său murise, începuse să creadă că viața nu era numai în alb și negru. În zilele de demult, s-ar fi implicat, exact la fel ca noul și mult îmbunătățitul „model“ Henry. Acum își dădea seama că nu i-ar fi fost nimănui de folos dacă s-ar dezlănțui și Hairstreak i-ar omorî. Sau, poate chiar mai rău pentru Tărâm, i-ar captura. Dar nu era nici o soluție de a mobiliza trupele – asta probabil ar avea ca rezultat războiul civil, pe care toată lumea încerca să-l evite. În balanță atârna precauția, combinată cu o abordare lașă.

– Observ, domnilor, că poarta e larg deschisă și domeniul pare a fi nepăzit, zise Kitterick.

Pyrgus se întoarse spre el și întrebă încruntându-se:

– Și ce deduci tu din chestia asta, Kitterick?

– Din câte îl cunoaștem noi pe Lordul Hairstreak, aș spune că aparențele pot fi înșelătoare.

– Or să fie gărzi, prezise Henry sinistru. Chiar dacă nu la poartă.

– Deci intrăm, sau ce facem? întrebă Pyrgus.

– Intrăm, zise Henry cu hotărâre. Cu precauție și pe furiș, ascunzându-ne în tufișuri. Ne vom apropia tiptil și ne vom uita atent prin ferestrele casei până ce o zărim pe Blue. Dacă există chiar și cea mai mică urmă de pericol, atacăm. Vom reuși datorită elementului surpriză. Odată ce am salvat-o, poți rade întregul loc din temelii, așa cum ai ras și acea fabrică de lipici, cu bombe de vrajă sau orice o fi fost.

– Ca soluție alternativă, domnule, am putea pur și simplu să o luăm în jos pe alee.

Amândoi se întoarseră și-l priviră pe Kitterick.

Acesta zise:

– S-ar putea crede că ne aflăm aici ca măsură de precauție. După cum stau lucrurile, Maiestatea Sa pare să se fi angajat într-o misiune diplomatică. Nu avem – până acum – nici un motiv să credem că se află în vreun pericol de orice fel. Dacă ne apropiem pe ascuns și *suntem descoperiți*, Lordul Hairstreak ar părea îndreptățit să pretindă că suntem angajați în spionaj. Pe de altă parte, o apropiere pe față are beneficiul transparenței totale. Dacă suntem opriți de gărzi – așa cum presupun că se va întâmpla la un anumit moment dat –, vom spune pur și simplu că facem parte din suita Maiestății Sale. Vom fi apoi escortați la conac unde ne vom putea cu ușurință da seama de atitudinea Lordului Hairstreak față de întreaga poveste. Dacă nu suntem – opriți de gărzi, adică – atunci ne prezentăm chiar noi la intrarea din față și solicităm o audiență cu Domnia Sa și cu Maiestatea Sa. Oricum ar fi, evităm pe cât posibil un incident diplomatic, arătăm solidaritate cu Maiestatea Sa, rămânem pe poziție pentru a o proteja fizic, dacă e nevoie, și în același timp îi transmitem un mesaj clar

Lordului Hairstreak că acasă se știe unde se află Maiestatea Sa și orice acțiune ar putea fi tentat să întreprindă împotriva Reginei ar avea… consecințe. Astfel se pare că a o lua în jos pe alee se înfățișează a fi cel mai profitabil mod de acțiune.

După câteva clipe, Pyrgus scutură din cap.

– Oh, nu, asta-i o prostie.

– O absurditate totală, zise și Henry. N-o să creadă asta.

Se furișau prin tufișuri în momentul în care primul dintre copoii lui Hairstreak îl imobiliză pe Pyrgus.

TREIZECI ȘI TREI

Hairstreak își retrase degetul de pe butonul roșu.

– Aeronava aceea are imprimat pe ea blazonul imperial, șopti el, mai mult pentru sine decât pentru Pelidne.

– Așteptăm vreun emisar de la palat? întrebă Pelidne.

– Nu, dar asta nu înseamnă că n-au trimis vreunul.

– Care sunt ordinele dumneavoastră, domnule?

Hairstreak își scoase ochelarii de protecție. Pe chip avea o expresie de preocupare.

– Procedura standard, Pelidne. Pune ca vizitatorul nostru să fie escortat până la pista de aterizare și tratat cu toată curtoazia de care se poate da dovadă. Dă-mi de știre de îndată ce identitatea îi e stabilită. Dacă are scrisori legale de acreditare, de la palat, încearcă să afli scopul vizitei sale.

– Apoi tragem de timp?

– Da, exact, zise Hairstreak. Oferă-i o gustare, îmbată-l – orice vrei tu. Raportează-mi de îndată ce ai vreo informație. Voi fi în biroul meu.

– Și cu aeronava ce facem, domnule?

– Cercetați-o minuțios de îndată ce pilotul nu se mai află acolo.

Pelidne ezită.

– O aeronavă imperială va avea instalate vrăji de siguranță. Nu se va putea ascunde sub nici o formă faptul că am percheziționat-o.

Hairstreak ridică din umeri.

– Se așteaptă ca noi să o percheziționăm – am fi nebuni să n-o facem.

– Da, domnule.

Și în timp ce Hairstreak trecu pe lângă el, Pelidne întrebă:

– Sistemul de securitate, domnule?

– Ce e cu el?

– Să-l las activat?

– Bineînțeles. Nu prea cred că vizitatorul nostru o să hoinărească pe aici. Și dacă o face, merită tot ce i se întâmplă.

Lordul Hairstreak se ridică în picioare.

– Contactează-mă în biroul meu de îndată ce aeronava a aterizat.

Însă nu mai apucă să ajungă în biroul său. Pe la jumătatea treptelor către holul principal, o servitoare surescitată îl ajunse din urmă.

– Domnule, zise ea gâfâind. Lord Hairstreak, domnule. E Maiestatea Sa!

Hairstreak se întoarse și o privi cu un chip inexpresiv. Fata își flutură mâinile făcând un gest vecin cu panica.

– E Regina, domnule. Afară, domnule. A venit cu o aeronavă, domnule, a fost cea mai rapidă aterizare pe care am văzut-o. Regina Blue, domnule. Ce facem, domnule?

Hairstreak se zgâi la ea un timp destul de îndelungat.

– Regina Blue? făcu el. Acea aeronavă a fost pilotată de Regina Blue?

– Da, domnule. De Regină, domnule. E afară acum, domnule. Ce facem?

Hairstreak zâmbi glacial.

– Dă-te la o parte din calea mea, fato. O voi întâmpina personal pe Maiestatea Sa.

TREIZECI ȘI PATRU

– Asta a fost cea mai proastă aterizare pe care am văzut-o eu vreodată, zise Flapwazzle.

Ți-a fost frică? întrebă Blue.

– Am înghețat de frică. Ești cea mai înspăimântătoare regină de la Quercusia încoace.

– A trebuit să scap de proiectilele unchiului meu, zise Blue, zâmbind.

– Ar fi fost și mai dificil dacă le-ar fi lansat.

Flapwazzle făcu o mișcare ciudată și ei îi luă o clipă să-și dea seama că el se scărpina.

– Aș vrea să știu de ce n-a făcut-o.

Aștepta ca servitoarea să revină, însă ușa se deschise și în cadrul ei se arătă Hairstreak însuși. Era un bărbat scund, îmbrăcat, ca de obicei, în negru. Făcu o plecăciune adâncă și își schimonosi trăsăturile în ceea ce se voia a fi un zâmbet.

– Maiestate, zise el pe un ton libidinos, dacă m-ați fi anunțat că sosiți aș fi făcut pregătirile necesare.

– Ca de exemplu să lansezi proiectilele de la sol? întrebă cu inocență Blue.

Hairstreak schiță un zâmbet ușor.

– Mă tem că acestea sunt niște măsuri de precauție standard. E regretabil, bineînțeles, dar în aceste vremuri tulburi…

Ceva luci în ochii lui în timp ce adăugă: A fost un mare noroc că acestea n-au fost lansate cu adevărat.

– Pentru mine sau pentru tine, unchiule?

– Pentru amândoi, draga mea. Își îndreptă umerii: Da’ la ce mi-o fi capul de te las să stai în picioare în pragul ușii? Intră te rog. Înfrumusețezi umilul meu cămin prin prezența ta nobilă.

Și, în timp ce se dădea într-o parte, Blue observă brusc că un bărbat tânăr și suplu stătea, în umbră, în spatele lui Hairstreak. Nu era nimic necuviincios în aspectul lui, însă din cine știe ce motiv o străbătu un fior. Hairstreak surprinsese pesemne direcția privirii ei, pentru că zise încetișor peste umăr:

– Pelidne, spune-le servitorilor să pregătească o gustare pentru Maiestatea Sa. În sala de banchet principală.

– Nu e nevoie, zise Blue repede.

Acum că se aflau aici era conștientă de faptul că pusese în mișcare o Numărătoare Inversă. Trei zile reprezentau o marjă bună de siguranță, însă chiar și așa n-avea sens să irosească mai mult timp decât era nevoie.

– E doar o vizită scurtă. Însă ți-aș fi recunoscătoare dacă am rămâne singuri câteva minute într-o cameră izolată.

– Bineînțeles, zise Hairstreak mieros.

O conduse în josul unui coridor de lângă scara principală și deschise o ușă grea. Camera din spatele ușii respective era micuță și avea ca piese de mobilier doar două scaune și o măsuță, însă mirosea puternic a vrăji de izolare.

– Discuția e confidențială, zise Blue cu hotărâre când acel Pelidne încercă să-i urmeze.

Hairstreak ridică ușor din umeri și făcu un semn cu capul. Pelidne dispăru pe dată. În tot acest timp nu rostise nici măcar un singur cuvânt.

Pe când închidea ușa, Hairstreak zise:

– Bănuiesc că e vorba de oferta pe care ți-am trimis-o prin fratele tău?

– Da, răspunse Blue.

– Atunci hai să ne așezăm și să discutăm. Ezită preț de o clipă. Probabil că endolgul tău s-ar simți mai confortabil pe podea decât strivit de spătarul scaunului.

Blue îngheță. Timp de o secundă se gândi să încerce să blufeze – *Endolg? Ce endolg?* – însă Flapwazzle zise cu voce tare:

– Știe că sunt aici, Blue – și ieși de sub cămașa ei.

Hairstreak zâmbi sumbru.

– Ah, e Flapwoggle, nu-i așa? Endolgul faimos care s-a infiltrat în labirintul meu obsidian?

– Flapwazzle, îl corectă endolgul cu acreală.

– Sigur, zise Hairstreak.

Roșind puțin, Blue spuse:

– M-am gândit că ar fi o idee bună ca un endolg să fie prezent. În ciuda stingherelii, îl privi pe unchiul ei drept în ochi. Pentru amândoi.

Însă Hairstreak zise numai:

– Da, bineînțeles – și îi făcu semn să se așeze pe scaunul cel mai apropiat.

Așteptă ca el să se așeze pe celălalt, înainte de a spune:

– Pyrgus mi-a spus că Elfii Nopții vor pace – e adevărat?

– Acesta e lucrul pe care cei mai mulți dintre ei l-au dorit dintotdeauna, Blue, zise Hairstreak pios.

– Și tu te oferi acum să negociezi în acest scop?

– Să negociez un tratat, da.

Blue trase cu putere aer în piept.

– Oferta e sinceră? întrebă ea direct.

Se aștepta la un răspuns furios, însă Hairstreak doar ridică din umeri.

– Oferta e cât se poate de sinceră. Însă întreabă-ți endolgul. De asta se află aici, bănuiesc.

Blue roși, ezită, apoi zise încetișor:

– Flapwazzle?

– Spune adevărul, confirmă Flapwazzle.

Ea înțelese brusc că veștile o șocaseră. Undeva în interior trebuie să fi crezut că întreaga chestiune era un șiretlic. Acum însă, cu o emoție crescândă, implicațiile începuseră să i se lămurească. Pe masă avea o ofertă sinceră. Asta însemna că era posibil să fie pace adevărată în Tărâm pentru prima dată de secole bune. Negocierile pentru

tratat aveau cu siguranță să fie dure, aveau să se facă compromisuri, însă bunăvoință exista. Se întâmplase ceva absolut neașteptat. Era Regină într-un moment de cotitură din istorie. Dacă totul mergea bine, își vor aminti de numele ei o mie de ani de-aici încolo. Era un gând deloc exagerat.

Dacă totul mergea bine…

Își aminti brusc întrebarea lui Flapwazzle.

– Unchiule, ce susținere ai pentru a face această ofertă?

– Destul de mare, zise el scurt. Toată aristocrația Elfilor Nopții o susține.

– Însă sunt și disidenți? O parte a aristocrației nu e de acord?

– Așa cum ai spus-o, o parte a aristocrației nu e de acord, însă nu e o parte importantă pentru a face vreo diferență în ceea ce privește rezultatul. Dacă un tratat se semnează în condițiile de față, acesta va fi aplicat.

Ea îi aruncă o privire lui Flapwazzle care zise:

– E adevărat, însă ascunde ceva.

– Ce ascunzi, unchiule?

Hairstreak chicoti din toată inima și păru în totalitate sincer:

– Oh, haide, Blue, doar nu te aștepți să-mi dezvălui punctul de vedere de la negociere, înainte de începerea discuțiilor propriu-zise, nu-i așa? Tu încă nici n-ai fost de acord cu propunerea de bază.

Era destul de rezonabil. Și avea dreptate: ea nici nu fusese încă de acord cu negocierile. Cel puțin nu oficial. În mintea ei, nu mai avea nici un fel de dubiu.

Deschise gura să i-o spună, când se auzi un ciocănit furtunos la ușă.

TREIZECI ȘI CINCI

Fără să știe de ce, lui Blue îi fu brusc teamă. Inima începu să-i bată cu sălbăticie în timp ce Hairstreak se îndreptă cu pași mari de-a lungul camerei.

– Ce e? șopti ea către Flapwazzle, care i se încolăcise acum protector în jurul picioarelor.

– Nu știu, șopti nervos Flapwazzle la rândul lui. E vampirul lui Hairstreak – pot să-mi dau seama de asta după miros. Și e îngrijorat în legătură cu ceva anume. Dar nu știu ce. Eu sesizez doar adevărul, nu citesc gândurile.

Blue aproape că se sufocă.

– Vampir? Unchiul Hairstreak are un *vampir?*

Ofilitul ăla tânăr care stă ascuns după ușă – cel care a încercat să intre aici. Am uitat cum i-a zis unchiul tău.

– Pelidne, zise Blue. Pelidne e vampir?

– N-ai observat cât era de palid?

Blue ridicase vocea. Acum o coborî cu efort.

– Da, însă nu m-am gândit nici o clipă că ar putea fi vampir.

Servitorii vampiri erau ilegali, însă era o prostie să crezi că acest lucru ar fi însemnat ceva pentru unchiul său.

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu m-am gândit că e important, zise Flapwazzle.

– Nu e important? șuieră Blue. Ne-ar fi putut suge sângele!

– Nu l-ar fi supt pe-al meu, pufni Flapwazzle. Sunt alergici la el.

Lordul Hairstreak deschisese ușa acum și cel de afară era, într-adevăr, Pelidne. Se aplecă într-o parte să șoptească ceva în urechea lui Hairstreak și Blue reuși să-și înăbușe pornirea de a-l preveni pe unchiul său referitor la pericolul care-i păștea gâtul.

Hairstreak se trase înapoi de parcă fusese într-adevăr mușcat.

– Trei? șuieră el.

Se uită din nou la Blue prin ușa deschisă.

Acel Pelidne – *vampirul* Pelidne – făcu un pas în față și-i șopti altceva.

– Nu-mi place cum arată treaba asta, bâigui Flapwazzle. Cred că ar trebui să ne căram de aici.

Începu să i se cațere pe picior.

Blue rămase în picioare, așteptând ca el să se agațe din nou de spatele ei.

– Treaba noastră s-a terminat aici, unchiule, exclamă ea cu cea mai imperioasă voce. Accept oferta dumitale de a negocia.

Încercă să se strecoare afară din cameră, lucru îngreunat de Flapwazzle care stătea agățat de genunchiul ei.

Lordul Hairstreak se deplasă repede și blocă ieșirea.

– Maiestatea Voastră, zise el formal. A avut loc o întâmplare despre care ar trebui să știți. El clipi încetișor, ca o șopârlă. Dacă nu cumva știți deja, adăugă el încet.

Blue nu știa, așa că expresia de pe chipul ei era sinceră. Așa cum era și panica ce o cuprindea. Nu era străină de ce simțea Flapwazzle – i se urcase pe coapsă acum, tremurând încetișor – și era foarte speriat într-adevăr. Singurul lucru la care se putea gândi era să fugă de la conac și să se urce în aeronava ei.

– Sunt așteptată la Palatul de Purpură, zise ea cu disperare, încercând încă să blufeze. Ce să invoce? Mă așteaptă acolo și a trecut de mult ora de culcare a lui Flapwazzle…

Flapwazzle reuși să facă un mic salt și i se înfășură în jurul abdomenului.

– Ia-o la fugă! șopti el.

Și poate că ar fi încercat să facă asta, însă Lordul Hairstreak o prinse de braț.

– Pe aici, *Maiestate,* zise el mânios.

Aproape că o târî afară din cameră și vreo zece pași de-a lungul coridorului. Se opri.

– Ar dori *Maiestatea Voastră* să explice asta? întrebă el.

Lângă scară zăceau trei trupuri.

TREIZECI ȘI ȘASE

La început ea nu văzu nimic în afară de trupurile acelea flasce și ghemuite cu rănile hidoase, apoi ochii ei sesizară acea bine cunoscută claie de păr roșcat.

– Doamne, Dumnezeule, șopti ea. Pyrgus!

Se smulse din strânsoarea lui Hairstreak și se lăsă în genunchi. Pyrgus fusese azvârlit aproape la întâmplare de-a curmezișul unui trup cu pielea portocalie – servitorul Trinian al Doamnei Cardui, Kitterick. Blue simți o gheară în piept care aproape că-i opri inima din bătăi. Apoi ochii i se îndreptară spre cel de-al treilea trup.

Henry! Era Henry! Nici măcar nu știuse că Henry se întorsese în Tărâm. Se răsuci și se uită la Hairstreak.

– I-ai omorât! icni ea. I-ai omorât pe toți trei!

– Nu fi proastă! făcu repede Hairstreak. Nici unul nu e mort. Întrebarea e ce voiau oamenii tăi să facă?

Blue îl ignoră. Acum că privea mai îndeaproape, văzu că Pyrgus respira. La fel și Henry. Însă Pyrgus avea o pată roșie într-o parte, din care țâșnea sângele, și părul lui Henry era năclăit de sânge. Nu-și putea da seama de gravitatea rănilor lui Kitterick pentru că Pyrgus fusese aruncat deasupra lui, însă din câte îl cunoștea ea pe pitic, acesta

era probabil cel mai grav rănit dintre toți. Se lupta întotdeauna ca un diavol ca să evite să fie capturat.

Se ridică în picioare și se întoarse să-l înfrunte pe Lordul Hairstreak, cu ochii scăpărând de furie.

– Ce le-ai făcut? întrebă ea.

Dacă Pyrgus sau Henry mureau, l-ar fi spânzurat pe Hairstreak și la naiba cu consecințele politice.

– Nu le-am făcut nimic, zise Hairstreak enervat. Fratele tău și prietenii lui au încercat să se strecoare pe pământurile mele, în mod vădit cu intenția de a spiona sau sabota. Au fost detectați și neutralizați de sistemul meu automat de securitate. Buza i se încreți într-un rânjet batjocoritor. Nu-mi pot închipui că au trecut la acțiune fără știrea voastră, *Maiestate*.

„Nu-l cunoaște pe Pyrgus“, se gândi Blue. Însă era prea preocupată ca să se ia la harță.

– Sistem de securitate? făcu ea repede. E posibil ca sistemul tău de securitate să-i fi omorât!

– Oh, fugi de-aici! scutură Hairstreak din cap. Sunt numai în comă. Sistemul folosește un derivat de toxină triniană. Se uită în jos la Kitterick cu dezgust. Ce ironie!

– Toxina triniană e letală – icni Blue, brusc speriată din nou.

– Un derivat, am zis, strigă Hairstreak, fără să mai încerce măcar să pară politicos. Singurul lucru rău pe care îl poate face e să-i adoarmă o vreme.

– Spune adevărul, mormăi Flapwazzle de la nivelul abdomenului ei.

Chiar și după ce endolgul o asigură de asta, Blue se simți o criminală.

– Sunt răniți! strigă ea la Hairstreak.

– Pelidne, adu-l pe medicul-șef, îi ordonă Hairstreak peste umăr. Lui Blue îi spuse scurt: Nenorocitul ăla de pitic a doborât patru din copoii mei, dacă tot începem să împărțim vina.

Blue nu știa ce era ăla un copoi, însă presupuse că trebuie să fi făcut parte din sistemul de securitate. Hairstreak avea un adevărat tupeu să spună asta. La fel ca atunci când învinuiești pe cineva că ți-a pătat spada după ce ai înfipt-o în el. Totodată, acum că panica inițială

începuse să scadă, putea să-și dea seama că el avea dreptate. Ce *făcea* Pyrgus aici? Și de unde apăruse Henry? Exista șansa ca lor să le fi venit vreo idee romantică și să vină să o salveze. Acum, ca de obicei, ea trebuia să-i salveze *pe ei*.

Un bărbat scund, gras și cu început de chelie, având brodată o mătrăgună pe tunică, veni zor-nevoie din interiorul casei. Arăta ca cineva care tocmai fusese trezit din somn.

– Oblojește-i, zise Hairstreak scurt, făcând semn cu capul către trupurile ce zăceau pe podea. Înștiințează-mă după ce ai terminat. Și fără nici un alt preambul, o apucă din nou pe Blue de braț. Vino cu mine, nepoată – și tu trebuie să-mi dai niște explicații – *îhh!*

Își retrase repede mâna când Flapwazzle îl mușcă.

– E interzis să atingi un membru al familiei imperiale, zise Flapwazzle din locul unde era el înfășurat în jurul abdomenului imperial.

Pelidne se îndreptă spre ei și felul în care se mișca era înspăimântător prin viteză și grație. Însă Hairstreak îi făcu semn cu mâna să se îndepărteze.

– Creatura are dreptate – îmi cer iertare. Îi aruncă o privire sobră lui Blue. Cu toate astea, Maiestate, e clar că trebuie să vorbim, dacă Maiestatea Voastră binevoiește să mă însoțească…?

– Bineînțeles, unchiule, zise Blue încetișor.

În ciuda noilor lui maniere, ea știa că n-avea de ales.

O conduse înapoi în camera pe care o ocupaseră înainte și închise ușa cu grijă. Apoi se întoarse către ea.

– Ei bine?

Era exact tonul pe care tatăl ei îl folosea când îl supăra, de obicei însoțit de cuvintele *„domnișoară“*. Acum unchiul ei era mânios și, deși era și ea furioasă, știa foarte bine că se afla într-o situație delicată. Pyrgus, Henry și Kitterick n-aveau nici un drept să încalce Domeniul Hairstreak, să fie lăsați să se furișeze prin tufișuri, căutând Dumnezeu știe ce. (N-avea nici o îndoială că ceea ce-i spusese Hairstreak era adevărat – era exact genul de lucru pe care Pyrgus *l-ar face*… și să-l târască după el și pe bietul Henry.)

Blue nu se gândi nici o clipă că puneau la cale ceva sinistru și că toți trei plătiseră cu vârf și îndesat prostia lor – rănile lor arătau oribil –, însă nimic nu schimbase faptul că se aflau pur și simplu într-o situație proastă… sau că politica Tărâmului atinsese un moment critic. Ar opri tratatul acest lucru? Probabil că nu, însă i-ar da cu siguranță lui Hairstreak un avantaj la negocieri, situație pe care ea mai degrabă și-ar dori să o evite. Lucrul de care avea ea acum nevoie era o diminuare a pagubei.

– Nu se aflau aici la ordinele mele, unchiule, zise ea direct.

– Atunci la ordinele cui *se aflau* aici? întrebă Hairstreak cu răceală.

– Nu știu.

– Și te aștepți ca eu să cred asta?

– Regina spune adevărul, zise Flapwazzle, pe cale de a aluneca în jos pe podea.

– Atunci sper că nu vei avea nici o obiecție ca eu să-i interoghez.

Blue trase adânc aer în piept. N-avea nici o intenție de a da pe cineva pe mâinile Lordului Hairstreak pentru interogare: metodele lui erau foarte bine cunoscute. Însă nu încăpea nici o îndoială că cei trei idioți trebuiau interogați.

Zise cu fermitate.

– Dă-le drumul! Îi voi interoga eu personal.

Hairstreak scutură din cap.

– Asta, zise el, e de neacceptat.

Atunci cearta izbucni în mod cu totul și cu totul serios. N-ajunseseră la nici un rezultat în momentul în care ușa se deschise fără nici un zgomot.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Pyrgus deschise ochii și văzu că un bărbat mărunțel și cu început de chelie stătea aplecat deasupra lui. Îi închise la loc. Capul îi căzu de parcă cineva i-ar rade suprafața creierului. Însă asta era nimic în comparație cu ceea ce simțea în stomac. Acesta se transformase într-o mare agitată și închegată care amenința să-i țâșnească pe gură într-un șuvoi fără oprire. (Se întrebă scurt dacă bărbatul cel mărunțel ar reuși să se dea la o parte din calea șuvoiului.) Simțea o durere într-o parte care era mai rea decât orice simțise el vreodată, atât de profundă și de pătrunzătoare, încât îi veni să creadă că cineva îi înfipsese acolo un cuțit.

Gemu. Mintea i se deplasa asemenea melasei, iar trupul refuza să se clintească. Și, ceea ce era și mai rău, n-avea nici o idee de ce anume se întâmplase. Îi trecu prin minte că poate cel mai bun lucru era să zacă acolo pur și simplu și să moară în tăcere.

De undeva auzi pocnetul cunoscut și sfârâitul unui con de vrajă.

– Ce…? șopti Pyrgus cu un efort enorm.

Un miros înțepător îi inundă nările și îl obligă să tușească, ceea ce făcu să-l doară capul mai rău ca niciodată. Asta îi aduse aminte de vremea când fusese otrăvit. Îi spuseseră după aceea că dacă Blue nu i-ar fi dat antidotul la timp, i-ar fi explodat țeasta. Semăna foarte

mult cu ce simțea acum. Își dorea ca Blue să fi fost aici și să-i dea iar antidotul.

Apoi, brusc, începu să se simtă mai bine.

Pyrgus deschise ochii din nou. Bărbatul cel măruntel și chel era încă acolo.

– Chestia asta ar trebui să ajute, zise el cu vioiciune. Acum să mă uit și în partea cealaltă.

Deși mintea îi era mai limpede și stomacul încetase să-i mai fiarbă, Pyrgus își dădu seama că n-avea nici un rost să opună rezistență în timp ce bărbatul cel măruntel îi scotea jacheta și îi pipăia rana din acea zonă. Durerea izbucni scurt, apoi se transformă într-o jenă surdă.

– Arată mai rău decât e în realitate, bombăni bărbatul cel măruntel, mai mult pentru el. Ai pierdut ceva sânge, însă nădăjduiesc că vei supraviețui. Da' cel mai rău lucru dintre toate o să fie o vânătaie. Asta o să cam doară ca dracu' o perioadă. Totuși, ce-ai pățit?

Era o întrebare foarte bună și Pyrgus nu era sigur că știa răspunsul. Acum se strecura prin tufișurile conacului lui Hairstreak, iar în clipa imediat următoare se afla aici, simțindu-se ca dracu' și probabil arătând chiar mai rău decât el. Ce anume provocase această ruptură, n-avea nici cea mai mică idee.

Henry și Kitterick!

Cu un efort deosebit se ridică în șezut.

– Prietenii mei…? bâigui el.

Prietenii tăi sunt într-o formă mai bună decât tine, zise bărbatul cel măruntel. Celălalt băiat are o vânătaie la umăr și o mică tăietură la cap și asta-i cam tot. Pare chiar să fi fost destul de rezistent la otravă – a fost primul dintre voi care s-a trezit. Trinianul are un braț rupt, însă a început deja să se vindece – știi și tu cum stă treaba cu Trinienii. Tu ai fost singurul de care mi-am făcut cu adevărat griji.

Pyrgus se uită în jurul lui.

– Unde sunt?

Observă că vocea îi devenea mai puternică, iar trupul se simțea ceva mai întărit. Crezu că ar putea încerca să se ridice în picioare și, spre surprinderea lui, reuși să o facă fără prea multă dificultate.

Bărbatul cel mărunțel și chel – avea însemnele Breslei Medicilor pe jachetă – îl privi cu deosebit interes. Când Pyrgus se ridică în picioare (gâfâind puțin și sprijinindu-se de perete), acesta zise:

– Se spală la baie. El făcu semn cu capul, spre ușă. Mai bine ai face și tu același lucru – urmează să faci o vizită.

Se aflau într-un hol micuț, împodobit cu obiecte antice barbare.

– Să fac o vizită? repetă Pyrgus. Unde anume?

– Lordul Hairstreak vrea să te vadă, zise doctorul.

La baie, Pyrgus îl găsi pe Kitterick care îi curăța lui Henry sângele de pe cap cu un prosop. Nici unul din ei nu arăta chiar așa de rău la față.

– O să fim duși la Hairstreak, zise Pyrgus fără nici un fel de introducere. Mai bine ne-am pune la punct poveștile noastre.

Kitterick se dădu câțiva pași înapoi să-și admire opera de artizan și aruncă prosopul într-o parte. Îi zâmbi scurt lui Henry, după care îi zise lui Pyrgus:

– Eu sugerez să spunem, domnule, că am avut un mesaj urgent și personal către Maiestatea Sa.

– Foarte bună idee, Kitterick, zise Pyrgus admirativ. Și de ce ne piteam în tufișuri?

– Ne piteam, domnule? Nu prea cred. Ne croiam drum de-a lungul aleii ca reprezentanți legali ai Maiestății Sale și ai Palatului de Purpură când am fost doborâți de niște dispozitive mecanice ținute sub control de un sistem de securitate defectuos.

Pyrgus se încruntă.

– Nu cumva am fost găsiți în tufișuri?

– Ba da, domnule, într-adevăr, mai mult ca sigur că acolo am fost găsiți. Exact în locul unde am fost doborâți de dispozitivele mecanice.

– Și tu ai impresia că el o să creadă asta? întrebă Henry.

Avea o expresie ciudată pe chip.

– Bineînțeles că nu, domnule, însă îi va fi foarte dificil să demonstreze contrariul.

– Și se aruncă vina pe sistemul lui idiot de securitate, zise Pyrgus, zâmbind dintr-odată.

Kitterick îi zâmbi plin de el.

– Asta bașca.

– Genial! exclamă Pyrgus. Ești mulțumit cu explicația asta, Henry?

Henry ridică din umeri și se întoarse cu spatele, de parcă povestea lor nu era treaba lui.

– OK, zise Pyrgus la repezeală. Hai să mergem și să-l vedem pe dragul de unchiu-meu.

Se îndreptă spre ușa de la baie, după care se opri. Doctorul cel mărunțel fusese însoțit de un bărbat pe care Pyrgus nu-l mai văzuse până atunci. Era tânăr, înalt, slab și blond.

Pielea îi era foarte palidă.

TREIZECI ȘI OPT

Intrară împreună în grup compact, afișând fiecare o privire precautã.

– Pyrgus! țipă Blue strident.

Începu să alerge spre el, apoi se opri. Vampirul lui Hairstreak stătea chiar în spatele fratelui ei, iar mâna lui slabă i se sprijinea încetișor pe umăr.

Blue se dădu un pas înapoi. Din spatele ei, Flapwazzle slobozi un mârâit încet și amenințător. Henry și Kitterick se aflau lângă Pyrgus. Nici unul nu părea rănit și nu se vedea nici un semn de maltratare.

Blue zise încetișor:

– Ești bine, Henry?

Figura lui Henry era lipsită de expresie.

– Da.

– Pyrgus?

– Avem un mesaj confidențial pentru tine, Blue, zise Pyrgus.

El își roti ochii într-un fel ciudat de parcă ar fi încercat să-i semnaleze ceva.

– Kitterick?

– Mai bine ca niciodată, doamnă. Sunt la apogeul sănătății mele, cum ar spune unii.

Hairstreak zise:

– Acum să lăsăm drăgălășeniile deoparte, *Maiestate,* și poate că oamenii Domniei Voastre ar dori să ne spună de ce mi-au încălcat proprietatea, și ce…

– Avem un mesaj confidențial pentru Maiestatea Sa, explică Pyrgus cu voce tare, întrerupându-l. Am acționat conform…

– Taci, Pyrgus, se repezi Blue, *întrerupându-l.*

N-avea idee ce fel de gogoși inventase Pyrgus ca să-și explice prezența aici, însă situația era mult prea delicată ca să-l lase să se năpustească „cu ghetele“. Lucrul de care avea ea nevoie era să preia controlul. Trebuia să-l oprească pe Pyrgus să spună ceva care ar fi putut înrăutăți lucrurile. Trebuia să-i abată gândul unchiului ei de la a-i interoga. Totul era deja puțin cam încâlcit, însă obținuse lucrul pentru care venise. Oferta Elfilor Nopții era sinceră și Hairstreak avea sprijinul de a o pune în aplicare. Important, acum, era să se întoarcă la Palatul de Purpură cât putea de repede și fără să-l mai provoace pe Lordul Hairstreak. Îi trecu prin minte o idee și se întoarse către unchiul ei.

– Lord Hairstreak, zise ea formal. Poate dacă am…

Henry se desprinse de micul grup de lângă ușă.

– E timpul să plecăm, Blue, spuse el încetișor, luând-o de braț.

Ea îl privi cu uimire în timp ce o conducea afară din cameră.

– Pelidne, zise Hairstreak ascuțit.

Pelidne se așeză încetișor între ei și ușă. Henry se mișcă atât de rapid încât brațul i se distinse ca prin ceață. Blue nici măcar nu văzu lovitura. Însă în timp ce Henry se îndepărta, îl văzu pe Pelidne cum se uită în jos la țărușul din lemn care îi ieșea afară din piept. Se împletici înainte cu ochii larg deschiși. Sângele îi țâșni brusc din rană, apoi la fel de brusc se transformă în nori de praf înecăcios. Frumoasele trăsături ale lui Pelidne se zbârciră, transformându-se într-o clipită în cele ale unui bătrân. Nasul îi căzu, buzele i se subțiară, apoi i se încrețiră deasupra unor dinți ascuțiți și stricați. Căzu brusc, făcându-se fărâme în interiorul hainelor sale. Un miros înțepător de trup în descompunere inundă camera.

– Ce…? zise Blue cu răsuflarea întretăiată.

Henry o prinse din nou de braț și o trase către ușă. Hairstreak păru mut de uimire, însă cu toate astea reuși să scoată un stilet dintr-un buzunar secret al vestei. Pyrgus, cu gura deschisă, se trase pur și simplu un pas înapoi. Chiar și Kitterick păru surprins.

Blue își regăsi vocea.

– Nu, Henry! strigă ea.

Era un adevărat dezastru. Servitorul unchiului său fusese omorât. Într-o fracțiune de secundă, posibilitatea unui tratat zăcea sfâșiată la podea. Încercă să-și smulgă brațul, însă mâna lui Henry o strângea ca într-o menghină.

– Dă-mi drumul! îi ceru ea.

Lordul Hairstreak se afla deja la jumătatea distanței în momentul în care Pyrgus reuși să-și revină din șoc. Începu să se îndrepte și el în direcția lui Henry, însă Kitterick era cu un pas înaintea lui.

Apoi, dintr-odată, Blue și Henry nu se mai aflară acolo.

TREIZECI ȘI NOUĂ

– Cum adică, *nu mai erau acolo?*

Era Madame Cardui așa cum Pyrgus n-o mai văzuse niciodată. El nici măcar nu-și dăduse seama că ea avea un birou în Palatul de Purpură până nu venise să o caute. Însă iată că se afla acolo, și nu doar într-un birou, ci într-un apartament, și chiar unul care făcea toți banii. Nu era nici urmă de decorurile în culoarea vântului turbat pe care le avea în apartamentul ei de la oraș sau de folosire excesivă a vrăjilor. Aici totul era precis, practic, funcțional. Și fiindcă Madame Cardui era încă Doamna Pictată – cu părul de culoarea purpurei, rochie vaporoasă, sandale care îi mângâiau picioarele și care îți zâmbeau binevoitor dacă i le priveai – avea totuși o latură mai dură acum. Nu era de mirare că Blue o numise șefa Serviciului Imperial de Spionaj.

– Pur și simplu… nu mai erau acolo, zise de-abia perceptibil Pyrgus.

– Adică invizibili? A folosit o vrajă de invizibilitate?

Pyrgus scutură din cap.

– Nu. Cunoașteți felul în care dispari în cazul unei vrăji de invizibilitate – te estompezi puțin, te destrami și apoi te descompui în mii de scântei? Ei bine, acolo n-a fost vorba de nimic din toate astea. Nu cred că a fost invizibilitate. Nu *semăna* a invizibilitate. Și, în afară de

asta, vampirul lui Hairstreak închisese ușa după ce am intrat în cameră. Am fi văzut că se deschide dacă ar fi luat-o pe acolo, fie că erau sau nu invizibili.

– Nu era nici o altă ieșire din cameră?

– Nici măcar o fereastră, zise Pyrgus. Era o cameră secretă.

– Da' dacă cumva a fost vreo formă de transportare? întrebă Madame Cardui. Alan tot vorbește de modificarea transportorului portabil – ar fi putut fi ceva de felul ăsta?

Pyrgus se întreba și el același lucru. Și, oricum, unde era domnul Fogarty? Nu se găsea în palat când se întorseseră sau în căsuța lui. Kitterick fusese cel care sugerase să meargă să o caute pe Madame Cardui.

– Nu știu, zise el. Nu cred.

Doar dacă, bineînțeles, cel care îi transportase fusese domnul Fogarty. Părea o coincidență mult prea mare ca altcineva să fi pus în aplicare aceeași tehnologie în același timp. Doar dacă nu cumva fusese furată. Posibilitățile erau încâlcite.

– Va trebui să-l întrebați pe domnul Fogarty.

– Da, o voi face, de îndată ce-l găsesc. Dar crezi că e posibil?

– Nu știu, zise Pyrgus din nou, încruntându-se. Bănuiesc că ar putea fi.

Problema era că nu știa cum putea arăta cineva atunci când domnul Fogarty „îl scotea din circulație". Poate că pur și simplu nu erai acolo ca Blue și Henry. Poate că dispăreai încetișor la fel ca într-o vrajă de invizibilitate. Pur și simplu nu știa.

– Cred că Alan ar fi menționat acest lucru dacă ar fi plănuit să-i salveze cu ajutorul transportorului, zise Madame Cardui. Apoi dând glas unui gând pe care Pyrgus îl avusese mai înainte, adăugă: Nu-mi pot imagina ca Hairstreak să-l fi furat deja.

– Credeți că Hairstreak e în spatele poveștii ăsteia? întrebă Pyrgus.

– Nu chiar, zise Madame Cardui. De ce să vrea el să-i răpească dacă ei se aflau deja sub stăpânirea lui? Își întoase ochii spre Pyrgus. Gândeam cu voce tare. Cum a putut Henry să omoare un vampir?

– Pardon? zise Pyrgus, încruntându-se.

– E de notorietate publică faptul că sunt greu de ucis. E greu și periculos. Îmi place Henry – e un băiat drăguț –, însă nu prea e tipul de erou de film de acțiune. Spune-mi *exact* ce s-a întâmplat.

Pyrgus îi spusese deja ce se întâmplase exact, însă îi relată totul din nou. Nu erau multe de spus. Viteza cu care Henry se mișcase era imposibilă (și unde găsise un țăruș de lemn atunci când a avut nevoie de așa ceva?) și felul în care băiatul dispăruse împreună cu Blue era de asemenea imposibil.

Madame Cardui îl fixă cu o privire gânditoare un timp îndelungat, apoi brusc își răsuci capul într-o parte.

– Kitterick, ai înregistrat?

Kitterick peria pisica translucidă a doamnei Cardui, care stătea întinsă indecent pe pernele ei. Ridică privirea.

– Bineînțeles, doamnă.

Madame Cardui se ridică în picioare.

– Cred că e timpul să reluăm tot acest incident.

Pyrgus îi urmă într-o cameră fără ferestre în afara biroului principal. Era plină cu echipament de proiecție și, în momentul în care intrară, un glob de vizualizare începu să se extindă în mijlocul podelei.

– Nu știam locul ăsta, zise Pyrgus, privind în jurul lui cu un sentiment amestecat, de teamă și uimire.

– Sora ta a fost de acord cu finanțarea acestuia chiar din ziua în care a devenit Regină.

Printr-un gest, Madame Cardui făcu mai mic nivelul luminii.

– Kitterick, așază-te la locul tău, te rog.

– Da, doamnă.

Kitterick se cocoță pe un scaun mare, atașat la echipamentul principal de proiecție. În momentul în care se așeză, niște curele ieșiră pe neașteptate la iveală și îi fixară încheieturile mâinilor și gleznele, în timp ce două tentacule de metal strălucitor i se inserară în urechi. Închise ochii.

– Ești gata, Kitterick? întrebă Madame Cardui.

– Da, doamnă.

Madame Cardui se aplecă peste el și scoase un mic card din încâlceala de fire care înconjurau mașinăria. Acesta era atașat cu trei fire diferit colorate, roșu, verde și albastru, de carcasa proiectorului. Ea despărți în două părul lui Kitterick și introduse cardul în fanta din țeasta acestuia. Apoi apăsă pe un întrerupător aflat în spatele scaunului lui Kitterick.

Globul de vizualizare începu să strălucească.

Pyrgus privi, fascinat, cum o tânără și drăguță Trinianǎ într-un costum de baie cu paiete se materializează în interiorul globului.

– Concentrează-te, Kitterick! zise Madame Cardui cu asprime.

– Scuzați-mă, doamnă.

Triniana drăguță dispăru și fu înlocuită cu o replică a camerei secrete a Lordului Hairstreak. Erau cu toții acolo: Blue aproape de Hairstreak, Flapwazzle (Unde dispăruse Flapwazzle? se gândi dintr-odată Pyrgus. Îi însoțise înapoi la palat.), Henry, Kitterick și Pyrgus chiar în interiorul camerei închise. Și în spatele lui Pyrgus, silueta subțire a lui Pelidne, vampirul lui Hairstreak. Nimeni nu se mișca.

– Derulează secvența! ceru Madame Cardui.

Scena se trezi la viață – tridimensională, color și cu sunet stereo.

– Kitterick? întrebă Blue pe un ton familiar.

– Mai bine ca niciodată, doamnă. Kitterick – Kitterick cel din interiorul globului de vizualizare – încuviință binevoitor din cap. Sunt la apogeul sănătății mele, cum ar spune unii.

Pyrgus observă că adevăratul Kitterick, cel din scaun, rostea cuvintele în tăcere.

Hairstreak zise:

– Acum să lăsăm drăgălășeniile deoparte, Maiestate, și poate că oamenii Domniei Voastre ar dori să ne spună de ce mi-au încălcat proprietatea și ce…

– Avem un mesaj confidențial pentru Maiestatea Sa, se văzu Pyrgus zicând cu glas tare. Am acționat conform…

– Taci, Pyrgus, zise Blue. Se întoarse doar pe jumătate către unchiul ei. Lord Hairstreak, poate dacă am…

Și apoi se întâmplă. Henry se îndepărtă, îndreptându-se către Blue și Hairstreak. Avea o expresie ciudată pe chip, ca cineva care asculta o muzică îndepărtată.

– E timpul să plecăm, Blue, zise el și o prinse de braț.

Pyrgus urmări scena cu foarte mare atenție. Era posibil ca și Blue să fi fost implicată în asta, însă după expresia ei nu credea că așa stăteau lucrurile. Părea surprinsă și șovăitoare, poate chiar șocată. Pyrgus ar fi pariat pe cuțitul lui Halek că, dacă ar fi fost altcineva în afară de Henry, și-ar fi retras brațul. Așa cum era, începu să se îndrepte împreună cu el – șovăitoare – către ușă.

– Pelidne!

Aceasta era vocea lui Hairstreak.

Scena era pesemne influențată de localizarea atenției lui Kitterick, deoarece câmpul vizual se îngustă astfel încât acum Hairstreak, Kitterick și ceva din Pyrgus dispărură din imagine. Imaginea lui Pelidne se mări, la fel ca și cea a lui Blue și Henry.

– Ralanti[1], șopti Madame Cardui.

Se auzi un păcănit perceptibil de undeva din capul lui Kitterick, așa cum stătea el sprijnit de spătarul scaunului. În interiorul globului de vizualizare, Pelidne își retrase încet mâna de pe unul din umerii lui Pyrgus, care încă apărea în imagine, și începu să se poziționeze între Blue și ușă. În ciuda faptului că scena era încetinită, el se mișca cu o viteză considerabilă. Însă asta era nimic în comparație cu Henry când se mișca. Chiar și în această scenă în care se târâia asemenea unui melc, Henry tot se estompa. Pyrgus urmări cum trupul lui Henry se răsucește în momentul în care scoase ceva dintr-un buzunar.

Când se întâmplase cu adevărat, Pyrgus crezuse că Henry îl împunsese pe vampir. Acum vedea că acesta de fapt azvârlise țărușul. Acesta îi străpunse pieptul lui Pelidne ca o sabie și rămăsese acolo, înfiptă doar vreo doi centimetri.

---

[1] Ralanti – trucaj prin care, în timpul proiecției, mișcările se efectuează cu o viteză mai redusă decât cea normală. (n.tr.)

Ceea ce se întâmplă după aceea fu chiar mai rău decât în realitate, de vreme ce fiecare detaliu încetinit era rederulat. Scena se mişcă în momentul în care Kitterick îşi smuci capul înapoi pentru a evita sângele care ţâşnea. Apoi Pelidne se transformă într-un praf puturos. Hainele lui trebuie să fi fost noi, pentru că se prăbuşiră pe podea în condiţii impecabile.

– Ce…? zise cineva.

Pyrgus crezu că vocea era probabil a lui Blue.

Câmpul vizual al scenei se îngustă din nou. Din spatele lui, Pyrgus auzi un sunet ca un sforăit de parcă Kitterick ar fi adormit. Blue şi Henry erau acum singurii care apăreau în globul de realitate. Henry o ţinea pe Blue de braţ şi o trăgea către uşă. Părea extrem de calm. Era imposibil să crezi că tocmai omorâse un vampir.

Blue strigă:

– Nu, Henry! Dă-mi drumul!

Şi încercă să se tragă înapoi.

Pyrgus se aplecă în faţă. Acesta era momentul în care ei dispăruseră.

Însă nu dispărură. Henry continuă să o tragă pe Blue spre uşă, pe care o deschise cu mâna liberă. Se uită înapoia lui în cameră, apoi o trase peste prag şi închise uşa în urma lui.

Pyrgus se holbă cu neîncredere.

– Nu aşa s-a întâmplat, îi spuse el doamnei Cardui.

PATRUZECI

– Ah, iată-te Alan, zise Madame Cardui, în timp ce Fogarty se strecură în cameră. Unde ai…? Se opri. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ești îmbrăcat așa?

Pyrgus se uită în jurul lui, apoi clipi. Domnul Fogarty purta însemnele unui Împărat-de-Purpură. Lipsea doar Coroana Oficială. Fogarty se uită urât la ei amândoi.

– Am auzit veștile despre Blue. Trebuia să conducă cineva prăvălia. Pufni pe nas. Chiar dacă asta implică și faptul de a te îmbrăca la fel ca un proxenet.

Pyrgus avu o izbucnire bruscă de suspiciune. Avea încredere deplină în domnul Fogarty, însă uneori dorința de putere îi face pe oameni să se comporte straniu.

Zise cu prudență:

– De unde ați auzit despre Blue, domnule Fogarty?

Fogarty se zgâia la Kitterick, care era încă legat de scaun și cu cardul în cap.

– Ce?

– De unde ați auzit de Blue, domnule Fogarty? repetă Pyrgus. Kitterick și cu mine eram singurii care știam.

Fogarty se întoarse încetișor și-l privi. O foarte ușoară urmă de zâmbet îi încreți buzele.

– N-ați fost singurii care știau. Eu o știu de la pătura vorbitoare.

– Oh, *Flapwazzle!* exclamă Pyrgus cu ușurare.

– Avem o problemă de protocol, zise domnul Fogarty repede. Dacă Regina lipsește, autoritatea supremă trece temporar în seama Înaltului Portar. Acesta îi poate lăsa libertatea de a lua decizii următorului la rând, adică lui Comma. Vrei asta? Nu, mă gândeam eu că nu. Sau o poate lăsa în seama următoarelor rude foarte apropiate ale Maiestății Sale Dispărute, adică ție, Pyrgus – nu spune nimic, știu că nu vrei – sau Reginei Quercusia, care e nebună și închisă, sau – și o să-ți placă asta la nebunie – Lordului Hairstreak. Altminteri, Înaltul Portar își poate asuma conducerea tronului timp de o lună calendaristică. Am luat o decizie administrativă. Pentru restul lunii ăsteia o să-i faci reverențe Împăratului Fogarty. Ai vreo obiecțiune? Mă gândeam eu că nu. Acum, ce dracu' îi faceți lui Kitterick?

PATRUZECI ȘI UNU

Delegații sosiră bodogănind la conacul Hairstreak, însă sosiră. Majoritatea îl cercetau pe Hairstreak cu suspiciune. Însă privirile lor aveau o spoială de respect. Asasinarea lui Fuscus avusese efectul scontat. Nu era nici măcar un singur suflet în cameră care să se fi gândit să-i opună rezistență, acum, lui Hairstreak. Cu excepția, probabil, a lui Hamearis. Ducele de Burgundia fusese prea aproape de moarte și de prea multe ori, ca să se mai teamă vreodată în viața lui de ceva. Însă încuviință cu cât de multă bunăvoință putu el da dovadă.

Observaseră ei oare că Pelidne lipsea? Hairstreak simți cum o furie neputincioasă crește în el și îi strânge stomacul. Era incredibil să crezi că acel pui de om îl omorâse într-adevăr pe Pelidne. Și era foarte supărător să nu-și dea seama în ce fel. Ducele de Burgundia, cu toată experiența lui militară, n-ar fi atacat singur un vampir. Bătrânul Duce Electo anihilase unul odată, în vremurile de tinerețe, însă reușise să facă treaba asta cu ajutorul a optsprezece dintre cei mai buni oameni ai săi – iar unsprezece fuseseră măcelăriți în timpul respectivei acțiunii.

Probabil că absența lui Pelidne n-avea nici un fel de efect. Dacă ei s-ar fi gândit măcar la acest lucru, ar fi presupus că Hairstreak îl trimisese cu treburi undeva. Nu era nici un motiv ca cineva să creadă că era mort, iar Hairstreak cu siguranță nu plănuia să le spună decât dacă nu avea încotro.

Lucrul care îl înfuria într-adevăr era că Pelidne era de neînlocuit. Vampirii erau rari în Tărâm, mult mai rari decât în Lumea Analoagă. Îi luase ani de zile lui Hairstreak să găsească unul – și luni de zile să negocieze un contract. Încă îl treceau fiorii când se gândea la costuri. Și ce obținuse în schimb? O slujbă de câteva săptămâni, un asasinat jalnic și un sistem de securitate groaznic de costisitor pe care nimeni nu-l înțelegea cu adevărat. Cum îl omorâse puștiul?

Hairstreak își lăsă gândurile deoparte. Avea niște probleme mult mai urgente acum. Așteptă până ce toată lumea se așeză, apoi închise ușa pentru a declanșa vrăjile de izolare.

– Ei bine, Blackie, zise Hamearis voios, nu mă așteptam să mă întorc atât de repede aici.

Și nici ceilalți, după expresiile de pe chipurile lor. Hairstreak decise să se lipsească de preliminariile obișnuite.

– Regina Holly Blue a dispărut, zise el direct. E posibil să fie moartă.

Completarea nu fusese făcută doar pentru efectul dramatic: dacă băiatul a putut omorî un vampir, era capabil de orice.

Imediat se instală o zarvă generală. Hairstreak se lăsă pe spate în scaunul său și așteptă, încruntându-se, în vreme ce ei încercau să-și acopere vocile unii altora. În cele din urmă, cineva o să preia conducerea și o să-i calmeze. Pentru moment nu voia să facă el asta. Cel mai bine era să aștepte mișcarea cea mai importantă: în felul acesta ar fi avut un impact mai mare.

Fu Electo cel care răzbi prin flecăreala aceea, cu caracteristica-i voce baritonală.

– Dacă ați vrea să tăceți o clipă, am putea afla ce s-a întâmplat. Apoi, în timp ce zgomotul se potolea, se întoarse către capul mesei. Hairstreak?

Hairstreak le spuse succint ce se întâmplase. Pentru prima dată nu le ascunse nimic, cu excepția morții lui Pelidne.

– Pentru numele lui Dumnezeu, fornăi Electo când Hairstreak termină de povestit. Vrei să spui că ea se afla *în grija ta,* când acest tânăr terminator a luat-o prizonieră?

– Nu prea era în grija mea, zise Hairstreak cu acreală. Îmi vizita conacul, asta-i tot. A ales să vină fără gărzi de corp. Nu prea pot fi considerat răspunzător de ce i s-a întâmplat.

– Nu sunt sigur că Elfii Luminii o să vadă situația în felul acesta, șopti Electo.

Hamearis, direct ca de obicei, zise:

– *Ești* cumva *răspunzător,* Blackie?

Hairstreak reuși să schițeze un ușor zâmbet rece.

– Dacă am aranjat să fie răpită? Scutură din cap. Nu, am fost la fel de surprins ca toată lumea când s-a întâmplat acest lucru.

Croceus, care nu fusese niciodată cea mai sclipitoare minte din „clasă“, zise încruntându-se:

– Nu înțeleg, cum a putut acest copil să scape? N-ai avut gărzi, lacăte sau altceva? Sistemul tău de securitate era oprit? Văd că ți-ai instalat un sistem nou – l-am observat când am sosit.

– Sistemele de protecție obișnuite erau la locul lor. V-am spus asta. Atât băiatul, cât și Regina Blue s-au făcut pur și simplu nevăzuți.

Cardamines zise:

– Nu înțeleg. Adică au folosit vreun con de invizibilitate sau ceva asemănător?

– Nu, a fost în mod evident vreo tehnologie nouă de vrajă. Hairstreak îi fixă cu privirea: Însă acestea sunt niște detalii lipsite de importanță. Treaba e că Regina Blue a fost răpită – oricum s-o fi făcut asta sau de către cine, iar asta schimbă situația politică.

Pentru o clipă se gândi că va trebui să le explice pas cu pas, însă apoi Hecla Colias puse întrebarea crucială, sperând probabil să-l încurce:

– De ce vă vizita Regina, Lord Hairstreak?

Hairstreak îi zâmbi sumbru:

– A venit să-mi spună că refuză oferta noastră de negociere, zise el.

PATRUZECI ȘI DOI

Capul lui Kitterick zornăia într-un mod cu totul și cu totul alarmant, însă Madame Cardui ignoră acest lucru. Reluarea din globul de vizualizare era reglată în prim-plan și la ralanti, ceea ce avu ca rezultat faptul că siluetele respective semănau cu niște uriași epuizați.

– Ce-i asta? întrebă deodată Fogarty.

– Ce anume? îl întrebă Cynthia, încruntându-se.

– Efectul acela de scântei?

Era dificil de văzut, din cauza unghiului.

– Și nu cumva Henry ține ceva în mână?

Cynthia se apleacă în față.

– Îngheață imaginea! îi ceru ea lui Kitterick. Apoi adăugă: Oh, da, cred că ai dreptate…

Putem derula din nou – doar partea aceea?

– Kitterick! zise Madame Cardui.

Se auzi un hârșâit neplăcut de undeva din interiorul capului lui Kitterick, apoi acțiunea din globul de vizualizare se repetă.

– Vedeți? zise Fogarty.

Problema o reprezentau pozițiile relative ale celor implicați. Kitterick putea înregistra doar ce vedea, iar uneori trupurile sau mobila îi stăteau în cale. Scena arăta de parcă Henry ar fi scos ceva

din buzunar, dar era într-o parte, așa că în felul acesta nu puteai vedea cu exactitate ce anume. Și apoi se văzură niște scântei, exact la fel ca urma lăsată de zâne într-un film de Walt Disney.

– Da, confirmă Cynthia. Da, e ceva acolo…

– Un con de vrajă? întrebă Fogarty.

Nu cunoștea nici o vrajă care să-ți permită să ieși dintr-o cameră, în timp ce toată lumea din aceea cameră credea că ai dispărut, însă pe piață apăreau mereu noi conuri de vrajă.

Cynthia se încruntă.

– Nu cred asta, Alan. Pare puțin cam mare pentru un con de vrajă. Și ce sunt particulele acelea – strălucirea? De la un con de vrajă nu se obține strălucire.

– Vreun tip nou?

– Nu știu.

– Poți face un prim-plan maxim, Kitterick? întrebă Fogarty.

Kitterick scoase un icnet sugrumat, însă globul de vizualizare se umplu cu un segment din trupul lui Henry.

– Crezi că ar putea fi marginea unui pocal, Cynthia?

– Ar putea fi. Un pocal de cristal. Ezită, gânditoare. Sau poate un cuțit Halek? Are aceeași sclipire.

– De unde să aibă Henry un cuțit Halek? Nu se fac astfel de cuțite în Lumea Analoagă. Fogarty își îndreptă spatele. Cu toate astea, arată cu siguranță ca un cristal.

Aruncă o privire dintr-o latură într-alta a camerei.

– OK, Kitterick, poți întrerupe transmisia acum. Pyrgus, scoate-i chestia aia din cap înainte s-o mierlească.

– Vă mulțumesc, domnule, zise Kitterick pe un ton răgușit.

Pe când imaginea se întuneca și globul de vizualizare se stingea, Fogarty zise:

– *Urmăritorul* pe care l-ai pus pe urmele lui Blue…?

– Le-a pierdut urma.

– Credeam că nu e posibil acest lucru.

– Nu e, da' s-a întâmplat, dragul meu.

– Unde anume le-a pierdut urma? întrebă Fogarty.

– În subteranele conacului lui Hairstreak.

– Are un sistem de securitate foarte nenorocit, interveni Pyrgus. Cu niște copoi care te doboară și apoi ești injectat cu o chestie care te face knock-out.

– Și tu crezi că n-au ajuns prea departe? îl întrebă Fogarty.

– Noi nu credem, zise Pyrgus.

– Interesant punct de vedere, remarcă Madame Cardui. Deci tu crezi că e posibil ca amândoi să se afle în mâinile lui Hairstreak acum?

Pyrgus își trecu nervos limba peste buze.

– Nu, Henry a pus cu siguranță ceva la cale. Nu înțeleg ce anume și nu înțeleg cum a făcut-o, însă cu siguranță a luat-o pe Blue.

– Da, știu, stărui Madame Cardui, însă indiferent ce-a făcut, indiferent ce-a pus la cale, e posibil ca sistemul de securitate al lui Hairstreak să-i fi doborât când au părăsit conacul?

– E posibil, recunoscu Pyrgus, fără prea multă tragere de inimă, însă Henry știa despre sistemul de securitate. Și lui i-a făcut tot atâta rău ca mie și lui Kitterick.

Fogarty îi întrerupse pe amândoi:

– *Urmăritorul* ăsta, Cynthia – pot vorbi cu el?

– E un demon, Alan – îți dai seama de asta?

– Da, știu. Bănuiesc că există măsuri de protecție pe care le poți lua…

– Oh, da, zise Madame Cardui. Când…?

Fogarty ridică din umeri.

– Acum. Putem face asta acum?

– Eu o să plec și… zise Pyrgus.

– Vreau să fii și tu cu noi, spuse Fogarty tăios.

PATRUZECI ȘI TREI

Pyrgus îi urmărea cu nervozitate. Ultima dată când avusese de-a face cu demoni fusese când un boșorog de Elf al Nopții pe nume Brimstone încercase să-l dea pe mâna unuia. Nu-i trecuse niciodată prin minte că existau suficiente fonduri ca să invoci unul la palat. Însă Madame Cardui era plină de surprize.

Se aflau într-o bibliotecă micuță, undeva la subsol – altă cameră de-a cărei existență el nu știa –, înțesată cu un uimitor amestec de cărți rare. Inclusiv câteva despre care ar fi jurat că erau „mărfuri“ din Lumea Analoagă. Ochii săi alunecară peste titluri – *Monada*[1] *hieroglifică... Clavis Chymicus... Misterele Rozei Cruci*[2]*... Iluminații... Liber Visionum... Porțile astrale... Ars Notoria* – înainte de a se odihni pe cercul și triunghiul încrustate în pardoseala de ceramică. Mai văzuse acel model și înainte, deși cercul și triunghiul lui Brimstone constau din resturi animale. Pe Pyrgus îl trecură fiorii. Iubea foarte mult animalele.

---

[1] Monadă – termen (folosit în filozofia lui Leibniz) pentru a desemna cea mai simplă unitate indivizibilă din care ar fi alcătuită lumea. (n.tr.)

[2] Ordinul Templului Rozei Cruci (OTRC) a fost fondat la Londra, în 1912, de Annie Besant (1847–1933), Marie Russak (Hotchener) și H. Wedgwood. Membrii acestui ordin susțineau că reprezintă templierii și rosicrucianismul (pe care le vedeau legate îndeaproape). Învățăturile lor pot fi privite ca teosofie prezentată într-un cadru rosicrucian. (n.tr.)

Cercul de aici avea o stea în cinci colțuri înscrisă în interiorul său. Întreaga cameră avea un ușor miros grețos de tămâie.

Iar domnul Fogarty privea fix la cercul respectiv.

– Pentru chestia asta, în lumea mea, ai fi băgat la zdup, remarcă el.

– Băgat de zdup?

– Într-un ospiciu, Cynthia, zise Fogarty. Nimeni nu mai crede în așa ceva.

– Mari proști sunt, spuse Madame Cardui cu blândețe.

Domnul Fogarty urmă exemplul lui Pyrgus și se uită la cărți. Scoase una de pe raft – Pyrgus observă că se numea Spiritele invocate – și o deschise, cu un ușor bobârnac.

– Credeam că portalurile către Hell[1] sunt toate închise, zise el.

Madame Cardui își făcea de lucru cu un arzător de tămâie.

– Sunt, drăguțule, îi spuse ea absent, însă nu din Hael îl vom chema pe *urmăritor*.

– Nu? întrebă Pyrgus, surprins. Credeam că toți demonii vin din Hael.

Madame Cardui termină cu arzătorul și aprinse mangalul cu o flacără albastră care țâșni din vârful unei unghii lungi și pictate. Un fum aromat începu să urce spre tavan.

– Da, de acolo vin. Bineînțeles că de acolo, drăguțule – până la urmă. Însă acesta a fost obligat să intre în serviciul nostru. Acum trăiește în Tărâmul nostru. Destul de mulți demoni au rămas prinși aici când portalurile s-au închis – majoritatea fiind în serviciul Elfilor Nopții, bineînțeles. Îi ținem la răcoare când nu sunt în serviciul funcțiunii, însă îi poți controla așa cum ai face-o dacă ar fi încă în Hael. Ea surprinse expresia lui Pyrgus și adăugă: Au tot confortul. Celulele sunt mobilate. Cel puțin ale mele sunt: pat cu sertar, perne… au chiar și un mic glob de distracție. Alb-negru, bineînțeles.

– Sunt ca la ei acasă, zise Fogarty și schiță unul din acele rânjete sinistre ale lui.

---

[1] Iad (în lb. engleză în orig.)

– Verifică sistemele de protecție, te rog, Kitterick, ceruse Madame Cardui.

– Da, doamnă.

În timp ce Kitterick dădu fuga să examineze pardoseala de ceramică, domnul Fogarty zise peste umăr:

– Ești gata, Flapwazzle?

Flapwazzle „împodobea“ spătarul unui scaun.

– Îhî, mormăi el.

– Nu sunt spărturi în cerc, doamnă, raportă Kitterick. Nu sunt spărturi nici în triunghi. Toate câmpurile de forță sunt activate. Rezervele de tămâie sunt suficiente. Asafoetida e pe poziție. Oglinda neagră e la locul ei.

Pyrgus se uită în jurul lui după o oglindă, însă nu văzu nici una.

Kitterick continuă:

– Cristalele de rocă sunt aliniate. Uleiul pentru uns pregătit. Apa ionizată pregătită. Gazele de afumare pregătite. Fiola de purificare pregătită. Legătura de salvie pregătită. Lumânările negre pregătite. Cronometrul fixat. Fulgerul captat e în cutie.

– Par cam multe măsuri de precauție pentru un drăcușor mititel, remarcă domnul Fogarty.

– Nu poți fi niciodată prea precaut, zise Madame Cardui. Ea se uită când la unul când la celălalt și zâmbi cu toți dinții: Intrați toți în cerc acum, drăguților. Și tu, Flapwazzle.

Ascultători, se grupară toți în interiorul cercului. Pyrgus se pomeni stând lângă Flapwazzle și se aplecă absent să-i dezmierde urechile endolgului.

– Asta îmi amintește de vremurile de demult ale Marelui Myphisto, remarcă Madame Cardui. Folosea demoni destul de frecvent în unele dintre cele mai încâlcite iluzii ale sale. Schiță un ușor zâmbet de fetișcană. El era un Elf al Luminii, așa că nimeni n-a bănuit niciodată nimic.

Zâmbetul îi dispăru.

– Suntem pregătiți să începem incantația?

– Noi nu trebuie de fapt să facem nimic, nu? întrebă Fogarty.

– Absolut nimic, dragule – doar să vă asigurați că nu ieșiți în afara cercului. Când îi pui întrebări, nu-l privi în ochi.

– OK, mormăi Fogarty. Ai nevoie de o carte?

– Oh, nu, dragul meu, am făcut acest lucru atât de des, că știu pe dinafară ce trebuie să spun.

Se întoarse cu fața la triunghi și își ridică ambele brațe. Kitterick scoase la iveală un evantai cu niște înflorituri care l-ar fi onorat pe Marele Myphisto și îl folosi pentru a direcționa fumul de tămâie către ea. Cu o voce plăcută și răsunătoare de soprană, Madame Cardui începu incantația.

Nu se întâmpla deloc ca atunci când Brimstone îl invocase pe Beleth. Nu tu sunet îndepărtat de orchestră, nu tu apariție graduală. O clipă triunghiul era gol, iar în clipa imediat următoare era un demon în interiorul lui, izbindu-se cu violență de câmpurile invizibile de forță. Creatura nu era mai mare de un metru și ceva, era acoperită din cap până-n picioare cu o blană neagră și avea o coadă lungă și agățătoare. Avea niște urechi ascuțite și ridicate, două coarne mici așezate în mijlocul frunții, ochi scânteietori și arzători și o gură rânjită din care se ițeau niște dinți ascuțiți ca niște ace. Pentru cineva mai mic chiar decât Kitterick, era cea mai înfricoșătoare chestie pe care Pyrgus o văzuse de la Beleth încoace.

– Ei, hai, dragule, îi zise Madame Cardui plictisită. Ți-am zis să iei înfățișarea ta completă, îngrijită și primară.

Creatura din triunghi se schimbă pe dată. Blana căzu, culoarea pielii se transformă din neagră într-un alb-murdar, coarnele și coada dispărură și ele, iar capul începu să i se umfle într-un mod alarmant, asemenea unui balon monstruos. În câteva secunde, schimbarea era completă. Pyrgus se zgâia la una din acele creaturi plăpânde, cu capul mare și cu ochii enormi și negri care îl capturase în vremea când se afla în Hael. Își îndepărtă repede privirea.

– Acesta e Black John, Alan, zise Madame Cardui în chip de introducere. Black John, acesta e Înaltul Portar Fogarty. Vreau să-i răspunzi sincer la întrebări, că dacă nu, te așteaptă numeroase pedepse

îngrozitoare, suferință veșnică și așa mai departe. Cunoști legile la fel de bine ca și mine.

– Bineînțeles, Madame Cardui, zise Black John.

Avea drept gură un bot mic și crestat, iar nasul aproape că-i lipsea de tot. Vocea îi era destul de stridentă, însă reușea totuși să-ți răsune în cap, cum observă Pyrgus.

Madame Cardui făcu un semn scurt cu capul înspre Fogarty, care zise:

– Ești ceea ce se numește un *urmăritor,* nu-i așa?

– Da, Înalt Portar Fogarty.

– Și ți s-a trasat sarcina să o urmărești pe Regina Blue?

– Da, Înalt Portar Fogarty.

– Ceea ce ai și făcut?

– Da, Înalt Portar Fogarty.

– E suficient să spui doar *da*.

– Da, Înalt Portar Fogarty.

Fogarty oftă.

– Ai urmărit-o până la conacul Lordului Hairstreak?

– Da, Înalt Portar Fogarty.

– Ai urmat-o în *interiorul* conacului lui Hairstreak?

– Da, Înalt Portar Fogarty.

– Ai urmărit-o atunci când tânărul Henry Atherton a scos-o din nou de acolo?

– Da, Înalt Portar Fogarty.

– Unde s-au dus?

– Nu știu, Înalt Portar Fogarty, răspunse Black John.

Fogarty se încruntă.

– Cum adică, nu știi?

– Au părăsit conacul și s-au îndreptat spre nord, de-a lungul drumului principal, zise Black John. În vocea lui interveni un curios ton mecanic. Au luat-o spre nord-est pe drumul secundar și au dispărut în vecinătatea construcțiilor stranii din Haleklind.

Fogarty îi aruncă o privire lui Pyrgus, care zise încetișor:

– Sunt construcții stranii peste tot în domeniu, domnule Fogarty. Ultimul proprietar…

Rămase cu ochii ațintiți la demon. Acesta îi dădea o stare de nervozitate.

Fogarty îi zise lui Black John:

– Ce vrei să spui prin *au dispărut?*

– Vreau să spun că au dispărut, Înalt Portar Fogarty.

– Adică au dispărut fără urmă? Acum erau aici și în clipă imediat următoare nu mai erau?

– Da, Înalt Portar Fogarty.

– Au folosit o vrajă de invizibilitate?

– Nu, Înalt Portar Fogarty.

– Și nu i-ai mai putut urmări?

– Nu, Înalt Portar Fogarty.

– A mers Regina Blue cu Henry de bună voie?

– Da, Înalt Portar Fogarty.

– Și n-ai idee unde se află nici unul din ei acum?

– Nu, Înalt Portar Fogarty.

– Spune adevărul? îl întrebă Fogarty pe Flapwazzle.

– Minte de-nghează apele, zise Flapwazzle.

PATRUZECI ȘI PATRU

Hairstreak urmări preparativele militare cu o oarecare satisfacție.

O apucase pe un teren minat. Însă, gândi el, nu prea minat. Acum că Regina dispăruse, Tărâmul se va afla în haos, cel puțin pentru o vreme. Și, dacă n-ar fi avut deloc noroc, aliații lui ar fi descoperit că mințea abia când era prea târziu. Era chiar o foarte mică șansă ca Blue să nu le fi spus sfătuitorilor ei despre adevărata ei decizie – se știa foarte bine că era o secretoasă – așa că nici măcar propriii ei oameni nu-l vor putea contrazice, până în momentul în care ea își făcea din nou apariția. Chiar și atunci, ar fi putut probabil să scape basma curată. Era cuvântul ei împotriva cuvântului său, la urma urmelor, iar cuvântul său ar cântări mult mai mult în ochii Elfilor Nopții. Și, în afară de asta, la momentul respectiv, preparativele de război vor fi într-un stadiu avansat. Asemenea evenimente tind să ia elan ele singure.

Singurul lucru care îl preocupa într-adevăr era faptul că nu știa încă cine o răpise – în mod evident băiatul nu acționase singur. Ăsta era punctul slab al situației în care se afla. Însă, trăgea nădejde că acest lucru se putea schimba în curând. Întregul său serviciu de spionaj lucra ca să descopere cine era implicat.

Între timp, armatele unite ale Marilor Case începuseră să facă stocuri excedentare de muniții și alimente în vastele peșteri de sub

Yammeth Cretch. Ducele Electo, care cunoștea astfel de lucruri, estima doar câteva zile înainte ca întreaga comunitate de Elfi ai Nopții să fie pe picior de război.

Și nu că sincronizarea ar fi contat prea tare. Elfii Luminii n-aveau deloc idee de ce se întâmpla. Erau mult prea preocupați să-și caute Regina. Numai de n-ar fi fost adevărate zvonurile referitoare la Numărătoarea Inversă. Însă el se îndoia foarte tare de asta. Nici măcar nepoata lui nu era suficient de nebună ca să reînvie acel vechi obicei.

Un soldat care stivuia lăzi – unul dintre oamenii Ducelui de Burgundia, după însemne – călcă greșit, se bălăbăni cu sălbăticie timp de câteva momente, după care reuși să tragă peste el întreaga stivă. Scoase un scâncet slab pe când echipamentul greu îi strivea pieptul. Hairstreak vru să sune alarma, apoi se răzgândi. Era mult mai interesant să-l privească murind pe acel amărât.

Vor fi mult mai mulți morți în săptămânile care vor urma.

PATRUZECI ȘI CINCI

Domnul Fogarty își suflecă deasupra genunchilor roba imperială și începu să-și scarpine un semn pe care-l avea la unul din picioarele sale slăbănoage.

– Ei bine, chestia asta a fost o pierdere de timp, zise el.

Pyrgus îl privi cu prudență. Nu-ți puteai niciodată da seama ce urma să facă domnul Fogarty, iar acum că era Împărat-de-Purpură Interimar, situația devenea exasperantă.

– Nu-l puteați forța să spună adevărul? întrebă el precaut.

Fogarty îl privi pe sub sprâncenele-i gri-fer.

– Asta e o idee învechită, zise el. Să-i amenințí cu tortura. Ai auzit-o pe Cynthia amenințându-l cu formula tradițională. Însă știi ceva, Pyrgus? M-am documentat în privința demonilor și cred că ne-au dus pe toți de nas – atât pe oameni, cât și pe elfi – un timp îngrozitor de îndelungat.

Încetă să se mai scarpine și își trase roba înapoi peste genunchi. Știi care e treaba cu demonii, nu-i așa? Sunt organizați precum insectele. Îi indică lui Pyrgus un scaun din apropierea lui. Nu vrei să iei loc un minut, te rog?

Pyrgus se cocoță pe marginea unui scaun și așteptă. Se aflau în biroul oficial al Înaltului Portar și îi lăsaseră pe Madame Cardui, și pe Flapwazzle să facă curățenie după ce îi dăduseră drumul demonului.

Domnul Fogarty zise:

– Cu insectele nu poți trata. Nu individual. Tratezi cu întregul roi de insecte. *Roiul* e individual. Același lucru se întâmplă și cu demonii. Crezi că vorbești cu unul ori altul – Black John sau oricare –, însă, de fapt, în realitate vorbești cu ei toți. Sunt interconectați în capetele lor. Și toate aceste conexiuni se unesc în capul șefului lor. Așa că, de fapt, vorbești tot timpul cu Beleth.

– Cu Beleth?

Pyrgus nu era sigur că înțelegea.

– Nu prea înțelegi, nu? zise domnul Fogarty. Oftă. Nu contează. Ceea ce vreau să spun e că n-ajungi nicăieri dacă torturezi un demon. Ce-i pasă lui Beleth de Black John? Bietul nenorocit a murit la datorie, a trebui să facă ce i s-a spus, în timp ce Beleth își încasa banii. Torturează-l pe Black John cât poftești, el tot n-o să-ți spună nimic din ceea ce Beleth nu îl lasă să spună. Beleth are propriile lui planuri.

– Însă Elfii Nopții *chiar* torturează demoni, zise Pyrgus. E una dintre modalitățile lor de a-i controla.

Domnul Fogarty ridică ușor din umeri.

– E doar un joc, din câte îmi dau eu seama. Nu-i decât o modalitate de a-i face să creadă că ei dețin controlul. Însă nu poți niciodată deține controlul atunci când ai de-a face cu un demon. Are întotdeauna un plan ascuns. Întotdeauna urmează ordinele lui *Beleth*.

– Și ce-o să facem, domnule Fogarty? întrebă Pyrgus. În legătură cu căutarea lui Blue? Ezită o fracțiune de secundă, după care adăugă: Și a lui Henry?

– Ei bine, zise domnul Fogarty, e mai mult ca sigur că Black John n-o să ne spună. Se uită pieziș la Pyrgus. Însă tu, s-ar putea.

Pyrgus avu unul dintre acele sentimente de cufundare pe care-l avea uneori.

– Ce? întrebă el nesigur.

– Ce avea Henry în mână? întrebă domnul Fogarty.

Așteptă o clipă, apoi zise:

– Ei, haide, Pyrgus – ți-am văzut fața când Kitterick a reluat secvența. Noi ne întrebam dacă era un pocal de cristal sau un cuțit Halek, da' tu știai ce era, nu-i așa?

Pyrgus se uită în jos la picioare, apoi aruncă o privire scurtă în spatele lui, după care se uită din nou la picioare.

– Da, zise el în cele din urmă.

Fogarty așteptă.

– Ei bine, ai de gând să-mi spui sau ai de gând să stai acolo ca un bleg?

– Era o floare de cristal, zise Pyrgus.

– Și ce era praful ăla de stele?

Pyrgus clipi.

– Praf de stele…?

– Chestia aia scânteietoare. Pe care tocmai ai văzut-o la reluare.

– Nu știu ce era, zise Pyrgus. N-am mai văzut niciodată chestia aia scânteietoare. Poate asta obții atunci când încerci să spargi ceva care e din cristal.

– Și tu n-ai încercat niciodată să spargi un cristal în mână? întrebă Fogarty.

Pyrgus scutură din cap, fără a rosti nici un cuvânt.

– Mă gândeam eu că nu, zise Fogarty. Ce se întâmplă, Pyrgus?

Într-un fel inexplicabil, Pyrgus nu-și putea întoarce privirea de la ochii cenușii ai domnului Fogarty. Înghiți cu greutate.

– Poate era vreun fel nou de magie sau ceva de genu'. Poate Henry…

– Las-o moartă, zise Fogarty tăios. Henry nu face magie. E alergic la magie. Nu mă las păcălit de asta și nici de felul în care te prefaci. Știi ceva ce nu vrei să spui și am să storc acel ceva de la tine chiar de-ar fi să-ți sucesc gâtul. Numărătoarea Inversă a început, pentru numele lui Dumnezeu. În afară de a fi preocupați de siguranța surorii tale, dacă nu o găsim în trei zile – mai puțin de trei zile acum – o să începem un război!

Pyrgus zise:

– Am mai văzut flori ca astea înainte, domnule Fogarty.

Fogarty eliberă un oftat exploziv.

– Ah, zise el. OK, unde?

Pyrgus își trecu limba peste buze.

– E un Elf al Nopții care se numește Zosine Ogyris…

– Negustorul? Ăla bogat precum Cressus?

– Eu nu-l cunosc pe Cressus, da' el e bogat.

– Și ce face el? întrebă Fogarty. Fabrică chestiile astea?

Pyrgus scutură din cap.

– Nu, le cultivă.

– Parcă ai zis că sunt din cristal?

– Da, sunt. Din rocă de cristal. Da' Gel, cineva mi-a spus că le cultivă. Ezită puțin, uitându-se la domnul Fogarty. Nu știu nici eu cum e posibil acest lucru.

Domnul Fogarty rămase tăcut o vreme, apoi decise să nu-și mai bată capul în legătură cu lucrurile posibile sau imposibile.

– Ce face cu ele? Le vinde? Se încruntă. Eu n-am auzit de flori de cristal.

Chestia asta devenea groaznic de stânjenitoare. Pyrgus se întrebă dacă nu putea ascunde restul într-un fel. Însă îi era puțin teamă de domnul Fogarty și avea sentimentul că intrase și așa într-o încurcătură destul de mare fără să mai înrăutățească lucrurile. Trase cu putere aer în piept.

– Cred că le cultivă pentru Lordul Hairstreak.

Domnul Fogarty se uită la el mut de uimire.

– Ce vrea să facă Hairstreak cu ele?

– Nu știu, zise Pyrgus cu amărăciune în glas.

Domnul Fogarty se ridică și începu să măsoare camera cu pasul. Brusc se întoarse spre Pyrgus.

– De ce *naiba* n-ai spus nimic despre asta înainte?

Pyrgus nu-i putea întâlni privirea.

– Pen'că mă-ntâlneam cu fi-sa, mormăi el.

– Ce făceai?

– Mă întâlneam cu fiică-sa, zise Pyrgus.

PATRUZECI ȘI ȘASE

– Chiar în acel moment intră în cameră, în pași de vals, Madame Cardui.

– Te întâlneai cu fiica cui, drăguțule? întrebă ea voioasă.

Pyrgus mormăi ca pentru sine:

– A lui Zosine Ogyris, răspunse domnul Fogarty în locul lui.

Expresia feței doamnei Cardui se schimbă pe dată:

– Un Efl al Nopții? Se uită șocată la Pyrgus. Te întâlneai cu fiica unui Elf al Nopții?

– Da, admise Pyrgus.

– Și care pe deasupra mai e și negustor?

Zisese asta de parcă s-ar fi întâlnit cu cineva care avea râie.

– Ei bine, da, tatăl ei e negustor, spuse Pyrgus, puțin ofensat de tonul ei.

Totodată partea cu „Elf al Nopții" era stânjenitoare.

– Dar tu ești un Prinț al Tărâmului, zise Madame Cardui.

– Da, știu, replică Pyrgus.

Nu mai știu ce altceva să spună, așa că tăcu. Într-un fel se simțea foarte tânăr. Rămase uitându-se chiorâș în direcția doamnei Cardui.

E ceva serios? întrebă Madame Cardui. Nu cumva ești… ești…?

– Bineînțeles că e, pufni domnul Fogarty. E adolescent – ei se gândesc doar la chestia asta.

– Nu asta am vrut să spun, Alan. E perfect normal pentru un tânăr de viță nobilă să se distreze cu vreo țărăncuță din când în când – Familia Imperială face asta de secole. Se întoarse din nou spre Pyrgus. Adică te gândești cumva să te *căsătorești* cu ea?

– Oh, nu, zise Pyrgus imediat.

Ceea ce era destul de adevărat, dar asta nu din cauză că Gela era o fată din popor sau vreo tâmpenie de genul ăsta. Ea era cu adevărat minunată și el rămăsese… ei bine… rămăsese mască atunci când o întâlnise prima dată. Însă căsătoria nu se punea în discuție. Și asta era o chestie destul de bună de vreme ce el nu se hotărâse în legătură cu ceea ce simțea pentru Nymphalis. Și Nymph era cu adevărat minunată, însă într-altfel. Și era aproape la fel de autoritară ca sora lui, însă cu chestia asta era obișnuit. Adevărul era că nu-și putea închipui ca Nymph să vrea să-și părăsească pădurea.

– Ei bine, sunt ușurată să aud asta, zise Madame Cardui, întrerupându-i gândurile. Trăsăturile ei se mai înmuiaseră. Totuși, drăguțule, sper că ai fost discret. Sunt sigură că e extraordinar de frumoasă și destul de plăcută, însă totuși un Elf al Nopții? Și acum, în aceste vremuri atât de încercate politic? E o *situație atât de complicată* pentru sărmana și draga de soră a ta.

– E foarte drăguță, zise Pyrgus.

Simțea cum bărbia îi zvâcni în față în timp ce un binecunoscut sentiment de revoltă începu să-i crească în stomac. Cine se credea Madame Cardui? Începea să vorbească ca taică-său.

– Dar asta e…

Domnul Fogarty îl întrerupse înainte să poată termina:

– Lasă băiatul în pace, Cynthia. Asta ar putea fi o binecuvântare pentru noi. Pyrgus a zis că Henry a spart o floare ciudată de cristal înainte de-a dispărea și că Ogyris le cultivă pentru Hairstreak.

Madame Cardui se încruntă.

– Flori de *cristal?* Vrei să spui flori care sunt transparente precum cristalul sau flori care sunt făcute din cristal?

– Nu știu, zise Fogarty. Tu știi, Pyrgus?

– Cred că sunt flori făcute din cristal, răspunse Pyrgus, ușurat că interogatoriul despre Gela părea să fi luat sfârșit. Știu că lucrul ăsta nu prea are sens: eu n-am mai auzit de așa ceva până acum.

– Nici eu, zise Madame Cardui dusă pe gânduri. Mă întreb ce vrea să facă Hairstreak cu ele.

– Ei bine, spuse Fogarty, cred că asta ar fi mai bine să aflăm – chestiile astea au în mod evident legătură cu dispariția lui Blue. Dacă Henry a avut una, e posibil să o fi avut de la Ogyris. Nu înțeleg implicarea lui Hairstreak – oricum o avea în mâinile lui pe Blue –, însă fac pariu că Ogyris știe ceva în legătură cu asta. Ezită o clipă dus pe gânduri. Și în afară de asta, e singura pistă pe care o avem.

Madame Cardui se uită în direcția lui.

– Ce vrei să faci, dragul meu?

– Să-l aduc pe Ogyris aici și să-l interoghez.

– Crezi că va vorbi?

– Va vorbi după ce voi încheia socotelile cu el, zise Fogarty.

Pyrgus tuși discret.

– Și cum aveți de gând să-l aduceți aici, domnule Fogarty?

Fogarty ridică din sprânceană.

– Contingentul de Gărzi ale Palatului ar trebui să facă asta.

– Are propriile lui gărzi, zise Pyrgus cu calm. Gel… cineva mi-a spus că seamănă mai degrabă cu o armată personală. Și domeniul lui e chiar în mijlocul orașului Yammeth. Dacă trimiteți acolo niște Elfi ai Luminii înarmați, e posibil să aibă loc o luptă, și încă una serioasă. *Ar putea* chiar să înceapă un război.

– Ai tu o idee mai bună? întrebă Fogarty.

Pyrgus n-avea, însă era obișnuit să gândească la repezeală.

– Ce-ar fi să mă duc eu acolo singur – pe domeniul Negustorului Ogyris – și să văd ce pot afla? Un Elf al Luminii n-o să atragă prea multă atenție. Știu unde sunt florile și știu să mă descurc pe domeniu…

Ultima parte era, într-un fel, o minciună, o să găsească instrucțiunile de la Gela și portița ar putea fi încă deschisă. Și, în afară de asta, dacă îl prindea cineva, îl putea, probabil, convinge că venise s-o vadă pe Gela. Cu ceva noroc, era posibil ca ei să o contacteze înainte de a-l omorî. Nu se îndoia că ea îl va susține, în ciuda a ceea ce se întâmplase. Atâta timp cât nu era prins în flagrant delict, bineînțeles. În mod evident, negustorul Ogyris nu voia ca cineva să-i deranjeze prețioasele lui flori.

– E mult prea periculos, drăguță, zise Madame Cardui cu hotărâre. Sora ta nu mi-ar ierta-o niciodată dacă te-aș lăsa să faci asta.

– Nu, așteaptă o clipă, Cynthia, spuse Fogarty, încruntându-se. Trebuie să aflăm ce e cu florile astea, și are dreptate în legătură cu încercarea de a-l aresta pe Ogyris – acest lucru ar putea într-adevăr declanșa războiul.

– Putem trimite unul din detectivii mei, propuse Madame Cardui. Cineva instruit.

– Dar dacă e prins, vor ști că Serviciul Imperial de Spionaj e interesat, zise repede Pyrgus. Vor smulge adevărul de la el. Amintiți-vă faptul că unchiul meu e implicat, chiar dacă nu știm în ce fel. Însă dacă mă prind pe mine… Ezită, însă trebui să o spună în cele din urmă: Pot pur și simplu să pretind că am venit să o văd pe Gela.

– Gela e dezmățata aia de fiică a lui? întrebă Madame Cardui cu dulceață în glas.

– Nu e o… izbucni Pyrgus.

Însă domnul Fogarty interveni din nou:

– Are dreptate, Cynthia. E o acoperire perfectă. Nu ne putem permite să facem greșeli. Blue a fost răpită și noi suntem la doi pași de un război civil. E o situație dificilă. Ultimul lucru de care avem nevoie e să înrăutățim această situație. Singurul aspect care într-adevăr mă îngrijorează pe mine e timpul. Suntem prinși în această Numărătoare Inversă. Chiar ca Împărat Interimar nu le pot ordona generalilor să se retragă – doar Blue poate face asta. Așa că avem nevoie de rezultate rapide.

– Aș putea pleca imediat, zise Pyrgus. Acum, dacă vreți.

– Da, încuviință Fogarty, va trebui să pleci acum.

– Ia-l pe Kitterick, îl îndemnă Madame Cardui. E o gardă de corp excelentă. Pentru orice eventualitate…

– Da, zise Fogarty. Ia-l pe Kitterick. Îl poți prezenta drept servitorul tău.

– Da, OK, încuviință Pyrgus. Se îndreptă spre ușă, apoi se opri. Madame Cardui… Își trecu limba peste buze. Chestia referitoare la mine și la faptul că mă întâlnesc cu Gela…?

Madame Cardui se uită la el.

– Da?

– Nu-i veți pomeni lui Nymph despre ea, nu-i așa? zise el.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

După ce ușa se închise, Fogarty spuse:

– N-ai vrea să vii până în camera mea, Cynthia?

– Bineînțeles, dragul meu, zise Madame Cardui cu afecțiune. Te-ai instalat deja în Apartamentul Imperial?

Fogarty schiță un ușor zâmbet.

– Nu, roba imperială îmi e de ajuns. Însă am hotărât că e cel mai bine ca eu să dorm la palat până ce situația de urgență se încheie.

– Roba imperială îți vine bine, zise Madame Cardui. Zâmbetul ei era larg și cald. „Împăratul Alan“ sună foarte bine.

Fogarty pufni:

– Roba mă face să arăt ca un proxenet. Însă îi determină pe oameni să facă ceea ce li se spune.

Camera pe care o rechiziționase era una spartană, genul de cameră rezervată de obicei vizitatorilor lipsiți de importanță. Fogarty își trase roba peste cap și se tolăni pe pat. Lovi ușor cu palma cuvertura de lângă el.

Madame Cardui traversă încet camera și el o privi în tot acest timp. Era ciudat unde ajunsese: să trăiască realmente într-o altă dimensiune a realității – genul de situație pe socoteala căreia se făceau speculații atunci când el lucra în domeniul fizicii cuantice.

Însă nu era mai ciudat decât faptul că întâlnise această femeie minunată. La vârsta lui.

Ea se așeză lângă el, se aplecă și îi luă mâna. Pentru prima oară acel gest nu duru. Tratamentele de întinerire îi trataseră complet artrita de la toate cele cinci degete și deja începuseră să dea roade și la cealaltă mână. Unele din pete păreau să dispară și ele; chiar în acea dimineață, când își pieptăna cele câteva smocuri de păr cărunt, crezuse că observase altele noi care începuseră să crească. Dacă le dădea timp suficient vrăjitorilor, în curând avea să ajungă să arate ca Robert Redford.

– Pari gânditor, remarcă Cynthia.

– Mă gândeam la război, zise Fogarty.

– Ce anume gândeai despre război?

– Mă gândeam că pare inevitabil, răspunse Fogarty, uitându-se meditativ la tavan. Când eram la școală, am avut un profesor care ne-a spus că n-ar trebui niciodată să privim istoria ca pe o perioadă de pace condimentată cu izbucniri de război, ci mai degrabă ca o perioadă de război condimentată cu „izbucniri“ de pace. Cred că avea dreptate în privința asta. Se rostogoli într-o parte în așa fel încât să o privească. Tatăl meu a participat în cel din 1914 –1916.

– Ce-a fost în 1914 –1916? întrebă ea.

– Primul Război Mondial, zise Fogarty. Primul război din lumea mea care a fost purtat de fiecare țară de pe planetă – cel puțin de cele care au contat. Au fost măcelăriți la fel de mulți civili. A fost numit: „Războiul care pune capăt războaielor“. I-a pus „capăt“ de tot și tatălui meu – l-a doborât un glonte în bătălia de pe Somme[1]. Însă

---

[1] Bătălia de pe Somme din 1916 a fost una dintre cele mai lungi și mai sângeroase din Primul Război Mondial, cu mai mult de un milion de morți în ambele părți. Forțele britanice și franceze au încercat să rupă liniile germane pe un front de 40 de km la nordul și sudul râului Somme, în nordul Franței. Principalul scop al acestei lupte era ca germanii să aducă trupe de la Verdun; totuși, pierderile din Somme au terminat fiind superioare celor de la Verdun. (n.tr.)

aceasta n-a pus capăt războiului. Am luat-o de la capăt douăzeci și unu de ani mai târziu. Eu am participat la acel război.

– Mi-ai spus, zise Madame Cardui, mângâindu-i cu tandrețe mâna.

Fogarty spuse dus pe gânduri:

– Poate că mi-ar fi plăcut mai mult dacă știam că aveam să supraviețuiesc. Mi-a fost frică tot timpul, eram epuizat aproape tot timpul și am avut dureri o mare parte a timpului după ce am fost rănit. Știi că încă mă sâcâie când e vreme umedă? Am distrus orașe întregi în acel război, ba chiar țări întregi.

– Noi avem o vrajă care are această putere, zise Madame Cardui încetișor. Nimeni n-a îndrăznit vreodată să o folosească.

– Treaba e, îi spuse Fogarty, că nici ăsta n-a fost războiul care a pus capăt războaielor. La cinci ani după ce s-a încheiat, am avut un alt război în Asia, într-un loc care se cheamă Coreea. După ce s-a terminat războiul din Coreea, am început într-alt loc apropiat de acesta, în Vietnam. A durat douăzeci de ani. După asta a fost războiul din Afganistan, războiul arabo-israelian, războiul iraniano-irakian, două războaie în Golf, războiul insulelor Falklands, războiul din Angola și Dumnezeu știe câte multe alte războaie civile de care de-abia dacă au catadicsit să ne spună. Acum înțelegi ce-a vrut bătrânul meu profesor de istorie să spună, nu-i așa?

– În Tărâm n-a fost chiar atât de rău, zise Madame Cardui. Dar a fost pe aproape.

– Ceea ce mă contrariază pe mine, spuse Fogarty, e că atunci când lucrurile încep să se îndrepte spre război, nimeni nu pare capabil să-i pună capăt. Odată soldații mobilizați, întotdeauna sunt trimiși la război orice ar fi.

– Asta crezi că se va întâmpla aici? întrebă Madame Cardui.

– Ne-am mobilizat soldații, zise Fogarty. Blue a apăsat acel buton când a ordonat Numărătoarea Inversă.

– Și Elfii Nopții se mobilizează, zise Madame Cardui.

– Ai confirmarea serviciilor secrete? Chestia asta e definitivă?

– Da.

– Și când aveai de gând să-mi spui?

– În noaptea asta, când rămâneam singuri. Nu voiam să menționez acest lucru în fața lui Pyrgus.

– E prea multă presiune pe capul lui?

– Ceva de genul ăsta.

Fogarty se rostogoli din nou pe spate și rămase cu fața în sus.

– Vreau să faci ceva pentru mine, Cynthia…

– Orice, iubirea mea.

– Vreau să o contactezi pe Regina Cleopatra a Elfilor Pădurii și să o convingi să lupte de partea noastră.

– Tu chiar crezi că se va ajunge la asta?

– Oh, da, zise Fogarty, se va ajunge la asta.

PATRUZECI ȘI OPT

– Să comand un ouklo care să ne transporte, domnule? întrebă Kitterick.

– În nici un caz! zise Pyrgus. Vreau o aeronavă personală.

PATRUZECI ȘI NOUĂ

Hairstreak deschise sticla de vin și adulmecă dopul de plută.

– E vechi de aproape cincizeci de ani. Acum are exact culoarea sângelui.

Se uită în direcția oaspetelui său și ridică din sprânceană.

– Mulțumesc, Blackie, zise Hamearis. De obicei prefer bere, însă am să fac o excepție.

Bărbatul acesta era un bădăran în multe privințe, dar era folositor. Se bucura de un respect nemaipomenit printre Elfii Nopții și era timpul să-l introducă din nou în peisaj. Hairstreak umplu o cupă generoasă și îl împinse în partea opusă a mesei. Fu mai puțin generos cu propria lui porție. Toate negocierile cereau un cap limpede, dacă erai o persoană cu judecată, iar aceasta, fie că Hamearis o știa sau nu, era o negociere.

Vinul era excelent. Hairstreak îl savura înghițitură cu înghițitură. Hamearis îl dădu pe gât și împinse cupa ca să i se mai toarne.

– Tu și cu mine am trecut prin multe împreună, Hamearis, zise Hairstreak în timp ce turna vinul. Destul de multe ca să întâmpinăm mici neînțelegeri, ei?

Se strădui să o spună sincer și din toată inima, ca și cum niște vechi soldați ar fi depănat amintiri despre vremurile de demult.

– Nu mai sunt neînțelegeri acum, Blackie, zise Hamearis. Nu mai sunt de când vițica aia a respins oferta noastră. Urmări expresia de pe chipul lui Hairstreak cu foarte mare atenție. Dacă cumva ne-a respins, într-adevăr, oferta.

Hairstreak alese să ignore aluzia.

– A fost o oportunitate istorică pentru reconciliere, zise el, fără nici un fel de ezitare. E atât de tragic că ne-a scăpat.

– Ai fost mai puțin entuziast când s-a ridicat prima dată problema, după câte îmi amintesc.

Hamearis luă o altă sorbitură enormă din cupa sa.

– Oh, admit că am avut îndoielile mele. Ca să fiu cinstit, Hamearis, m-am temut că nepoata mea ar putea reacționa așa cum a făcut-o – un copil foarte încăpățânat, foarte suspicios și la fel de pornită împotriva Elfilor Nopții cum era taică-său.

Hamearis puse cupa cu vin pe masă.

– Ce ai făcut cu ea? întrebă el.

Întrebarea nu era în totalitate neașteptată. Hairstreak își îngădui urma unui zâmbet.

– Se crede că am răpit-o?

– Există speculații…

Hairstreak își ridică privirea.

– Dă-mi voie să-ți spun, acum și aici, ca unui vechi prieten, nu am absolut nimic de-a face cu dispariția lui Blue. N-am plănuit-o. N-am pus asta la cale. N-am nici cea mai vagă idee cum s-a petrecut asta sau unde se află ea acum.

El își întoarse privirea în altă parte, apoi adăugă:

– Deși oamenii mei se străduiesc foarte tare să afle.

După o clipă, Hamearis zise:

– Te cred, Blackie. Își luă din nou cupa cu vin de pe masă. Sincer să fiu, nici n-am crezut vreo clipă că tu ai făcut-o. Nu că nu te-aș crede în stare, dar o acoperire ca asta – *ea să dispară pur și simplu* –

chiar că nu e în stilul tău. Se încruntă. Aș vrea, totuși, să știu cine a luat-o. Ce s-a întâmplat, de fapt?

– A dispărut pur și simplu, zise Hairstreak și zâmbi. Trăsăturile chipului i se calmară și ridică din umeri. Asta e literalmente ceea ce s-a întâmplat. Băiatul din Lumea Analoagă a încercat să o scoată din cameră. Pelidne a încercat să-l oprească. Băiatul l-a omorât pe Pelidne, apoi amândoi, el și Regina Blue, au dispărut.

– N-ar fi putut să-o ducă în Lumea Analoagă, nu-i așa?

– Nu văd cum, zise Hairstreak. Însă nu ți-am cerut să vii aici ca să vorbim despre mistere. Blue a dispărut. Propunerile noastre au fost respinse. Trebuie să ne planificăm strategia.

– Trebuie să o aducem înapoi pe Regină, spuse Hamearis direct. A fost declanșată Numărătoarea Inversă.

– Am auzit și zvonul ăsta, zise Hairstreak cu calm. Mă îndoiesc că e adevărat.

– E cât se poate de adevărat, confirmă Hamearis. Am aflat asta de la oamenii mei din serviciul de spionaj.

Hairstreak se uită la el ca trăsnit.

– Ești sigur?

– Mă întreb de ce nălucile tale nu te-au informat?

Hairstreak se întreba același lucru. Vor cădea capete. Și, în afară de asta, protocolul cerea ca o Numărătoare Inversă activă să fie raportată tuturor părților interesate. Blue ar fi trebuit să-i anunțe când a pus-o în funcțiune. Împăratul Interimar ar fi trebuit să o confirme, în momentul în care ea a dispărut. Și, oricum, cine era Împărat Interimar? Pyrgus, bănuia el – însă el, chiar nu știa acest lucru. Se zgâi la Hamearis cu oroare. Cu greu îi venea să creadă enormitatea faptului că fusese trădat. Sau că fusese atât de prost și nu anticipase acest lucru. Că o crezuse pe Blue un copil.

– De cât timp? întrebă el.

– Trei zile.

– De la vizita ei sau de la dispariție?

– E același lucru, după câte deduc eu.

– Da, ai dreptate.

Hairstreak îl privi gânditor.

– Asta schimbă totul.

Hamearis rânji:

– Cu siguranță schimbă sincronizarea. Ce ai pus la cale, Blackie?

– Ce am pus la cale?

Hamearis se foi în scaunul său.

– Oh, haide – n-ai fost niciodată în favoarea ofertei de negociere. Ai vrut să ataci de îndată ce ai aflat că Elfii Luminii au un copil drept conducător. Așa și eu…

– Și tu! exclamă Hairstreak. În Consiliu ai votat împotriva mea!

– Bineînțeles că am făcut-o, zise Hamearis cu calm. N-aveai nici un fel de susținere. Însă acum totul s-a schimbat. Ce plan ai?

Hairstreak ezită pentru o fracțiune de secundă, apoi spuse:

– Atac prin surprindere. Să-i prindem cu garda jos.

Își îndepărtă privirea, apoi adăugă cu acreală:

– N-am anticipat o Numărătoare Inversă.

Hamearis se aplecă în față.

– Ar putea fi o cale de-a recâștiga inițiativa.

Hairstreak se uită imediat la el.

– Ce sugerezi?

Ducele de Burgundia era, cu fiecare por al pielii sale, un războinic experimentat.

– Să-i tăiem capul bestiei, zise el. Și-au pierdut deja Regina lor copil. Zic să eliminăm restul structurii de conducere. Să-l asasinăm pe Prințul Pyrgus și orice alt descendent la tron. Să omorâm și capul Serviciului lor de Spionaj. Vrăjitoarea aia bătrână ne stă ca un ghimpe în coaste de prea multă vreme. Să le omorâm Înaltul Portar din Lumea Analoagă – cum îl cheamă? Fogarty? Să o omorâm pe soră-ta, Quercusia. E nebună, dar are sânge regal și le-ar putea întări poziția. Odată ce am făcut acest lucru, calea e liberă pentru a iniția o lovitură

anticipată asupra palatului și să scoatem generalii din peisaj. Dacă structura lor de conducere a dispărut, Elfii Luminii se vor transforma într-o turmă. Putem interveni și prelua conducerea – tu poți interveni și prelua conducerea. E o operațiune limitată, Hairstreak. O pot organiza eu pentru tine – îi voi folosi pe cei din Breasla Asasinilor, așa că nimic nu va da de bănuit că noi suntem în spatele acestor lucruri. O putem face cu foarte mare ușurință, înainte de expirarea Numărătorii Inverse.

Hairstreak se uită fix la el timp de câteva clipe, apoi zise:

– Fă-o!

CINCIZECI

Camera era un cub alb fără formă, de aproape cinci metri și jumătate transversal. Nu avea mobilă, nu avea uși sau ferestre, n-avea perdele sau covoare, deși podeaua se simțea într-un fel moale sub picioare. Blue nu vedea nici o sursă de lumină, însă de undeva venea o lumină blândă și albă, care nu era nici prea puternică, dar nici prea slabă. Însă tot n-avea idee cum ajunseseră acolo.

Henry stătea ghemuit pe podea, cu spatele lipit de un perete. Avea ochii închiși, însă ea știa că nu dormea.

– Nu mă poți ține aici la nesfârșit! exclamă Blue.

Ceea ce spusese putea foarte bine să nu aibă nici un efect, însă a spune ceva putea rupe *monotonia* locului aceluia. Deja începuse să piardă noțiunea timpului.

– Vor veni curând după noi, zise Henry, fără a deschide ochii.

– *Cine* va veni curând după noi? întrebă Blue, nu pentru prima dată.

Henry nu răspunse. Nu răspunsese niciodată la această întrebare. Henry, gândi Blue, înnebunise.

– Trebuie să merg la toaletă! zise ea dintr-odată.

– Camera va absorbi reziduurile, îi spuse Henry.

– Vrei să mă duc într-un colț? întrebă ea enervată.

Era furioasă pe Henry, furioasă pe felul în care o răpise, furioasă pe felul în care se comporta acum. Nu mai rămăsese nimic din vechiul Henry.

– Nu vreau să te duci, zise el cu nonșalanță.

Nu putea înțelege schimbarea care se petrecuse cu el. Era ca și cum nu i-ar fi păsat. Nici de ea, nici de nimic altceva. Fusese atât de dominator, atât de *agresiv* atunci când părăsiseră conacul unchiului ei. Însă de când ajunseseră aici nici măcar nu se mișcase.

– Mi-e foame! îi spuse Blue cu voce tare, sperând într-un răspuns de bun simț.

– Nu e mâncare, zise Henry. Însă vor veni curând după noi.

Cine va veni după noi? Ei, într-un fel, îi era teamă să pună această întrebare. Nu-i venea să creadă că Henry ar fi putut lucra pentru Lordul Hairstreak – era ceva de neconceput. Însă pesemne că lucra pentru *cineva*. Și acel cineva venea curând.

Nimic nu mai avea sens. Dacă unchiul ei plănuise să facă o mișcare împotriva ei – plănuise să o răpească sau să o omoare, hai să nu amestecăm cuvintele aici –, de ce să-l implice în vreun fel pe Henry? Hairstreak o avea deja în mâinile lui. La început nu avusese nici un fel de gărzi de corp, și apoi nu avusese nici o altă protecție decât un Trinian rănit. El ar fi putut…

Se opri la jumătatea gândurilor. Hairstreak nu voia să se știe că *el* o răpise. Nu putea face acest lucru în propriul conac. *De aceea* îl implicase pe Henry! Totul era atât de simplu.

Blue își dădu brusc seama că se gândea la acel lucru de neconceput. Toate piesele se potriveau. Henry o trădase unchiului ei. Ea îl cercetă cu atenție și i se făcu greață. Ce îi oferise oare Hairstreak?

Se întrebă ce ar fi făcut dacă ea l-ar fi atacat. Era mai puternic decât ea – avea deja o vânătaie pe braț de când o strânsese, acolo la conac –, însă nu părea să fie foarte vioi. Din când în când el închidea ochii. Nu dormea. I se părea mai mult că se concentra asupra a ceva, de parcă ar fi ascultat ceva. Însă totuși…

Dacă ar fi așteptat până închidea din nou ochii, se putea apropia pe furiș de el și îi putea înfige stimlusul în gât. Ei bine, putea face

acest lucru. Putea cu siguranță face acest lucru. Ar fi atât de simplu. Își dădu seama că se certa cu ea însăși. Ar putea ea oare, *într-adevăr,* să-l omoare pe Henry, indiferent ce ar fi făcut el? Ar putea ea…

Cearta interioară încetă brusc, ca un balon care se desumflă. Nu avea un stimlus. Se hotărâse să nu ia unul în cazul în care vrăjile de securitate ale unchiului său ar fi detectat o armă.

Îl putea ea oare doborî pe Henry fără un stimlus? Să se repeadă la ochii lui sau să-l strângă de gât până ce își pierdea cunoștința? Era de-a dreptul proastă. Sub nici o formă n-ar fi fost suficient de puternică, chiar dacă se hotăra să facă asta. Și care ar fi fost rostul dacă ar fi făcut-o? Care ar fi fost rostul dacă l-ar fi omorât? Nu știa cum ajunsese în camera aceea înfiorătoare și nu știa cum să iasă din ea. Nu erau ferestre, uși…

Sau erau?

Brusc îi trecu prin minte că privise totul cu superficialitate. Ceea ce văzuse era o cameră fără formă, însă ar fi putut să nu fie așa cum era cu în realitate. Își aminti de momentul când intrase cu forța în casa lui Brimstone. Lucrurile nu arătau deloc așa cum erau în realitate, până ce ea nu descoperise vraja de iluzie. Ar fi putut fi la fel și aici. O vrajă de iluzie ar fi putut schimba întreaga înfățișare. La urma urmelor, fără îndoială, lumina venea de undeva, deci în mod evident sursa era ascunsă.

Aruncă o privire spre Henry. Băiatul închisese ochii din nou. Ar fi simțit el dacă ea s-ar fi mișcat? Era doar o singură cale de a afla. Cu precauție, începu să-și croiască drum, cu spatele lipit de perete. Henry nu se mișcă.

Merse cu atenție și foarte încet. Henry putea deschide ochii în orice clipă și, atunci când ar fi făcut-o, voia să dea impresia că ea își întindea picioarele. Asta n-avea cum să fie ceva ușor. O vrajă de iluzie bună afecta caracterul unui obiect, nu numai înfățișarea acestuia; însă chiar și cele mai bune nu erau așa de bune încât să-ți păcălească simțul mirosului, așa cum o făceau cu cel al văzului. Dacă o luai pe îndelete, puteai sesiza semnele trădătoare. Însă asta însemna să se afle foarte aproape. Realmente aproape. Dacă Henry deschidea ochii în

timp ce ea avea nasul lipit de perete, și-ar fi dat pe dată seama ce anume punea ea la cale.

Se uită în spate. El avea ochii încă închiși, însă buzele i se mișcau în tăcere, iar trupul îi era încordat asemenea unui arc elicoidal. Pleoapele i se mișcară.

Blue îngheță. Găsise o ușă! Nu era nici măcar atât de bine ascunsă, cu excepția faptului că nu era la vedere. Îi putea simți destul de deslușit contururile. Se uită din nou la Henry. El încă nu deschisese ochii.

Cu prudență, Blue împinse acea ușă.

Iar aceasta se deschise.

CINCIZECI ȘI UNU

Aeronava personală era *fantastică*. Viteza maximă era de aproape șapte ori mai mare decât cea a unui ouklo. Cu doar un singur cuvânt, o puteai face să execute un luping. Aceasta mai-mai că plutea, fără ca motorul să se oprească, iar dacă virai pe neașteptate, începea acest uimitor zumzăit răsunător. Dacă Pyrgus nu s-ar fi aflat într-o misiune serioasă, ar fi putut avea o distracție pe cinste.

Rețeaua de străzi ale Yammeth City era acum dedesubt și el putea vedea uimitoarea întindere de verde care reprezenta destinația lor finală. Comandă aeronavei să coboare abrupt.

– Intenționăm să ne prăbușim în interiorul domeniului Ogyris, domnule? întrebă Kitterick. Dacă nu dorim asta, atunci e posibil ca Negustorul Ogyris să aibă o pistă de aterizare.

– Mă gândesc că probabil are și o apărare aeriană, zise Pyrgus, încruntându-se. Și, în afară de asta, nu vreau să știe că suntem aici. M-am gândit să aterizăm undeva, la marginea orașului, și de acolo să mergem pe jos.

E o zonă publică de aterizare destul de aproape de poarta principală a domeniului, domnule.

– Așa e? De unde știi?

– Am fost dotat cu hărți ale Yammeth City, domnule.

– Ai *hărți?* Ai fi putut să mi le arăți și mie.

Din cauza faptului că nu mai folosise o aeronavă personală înainte, avusese ceva probleme cu găsirea locului respectiv.

– Sunt interne, domnule. Imprimate în creier. Mă tem că nu am decât un acces imaginar.

Pyrgus așeză aeronava pe linia de plutire, descriind un cerc mare, deasupra orașului.

– Și zona asta publică de aterizare – nu o să sară în ochi o aeronavă a unui Elf al Luminii? Nu vreau să se împrăștie zvonul că am sosit.

– Oh, nu cred asta, domnule, zise cu sobrietate Kitterick. Elfii Nopții folosesc mult mai multe mijloace de transport aeriene decât noi, așa că sunt zeci de vehicule care vin și pleacă. Unul în plus de abia dacă va putea fi observat. Și, în afară de asta, aceasta este o aeronavă nemarcată.

Pyrgus se gândi la asta timp de o fracțiune de secundă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era o plimbare lungă prin Yammeth City. Dacă zona publică de aterizare *era,* într-adevăr, aproape de poarta domeniului…

– OK, zise el. Unde e locul ăsta?

– Pătratul acela cu margini verzi, în față și puțin la dreapta, domnule.

Pyrgus îl zări.

– Sunt deasupra lui, zise el. Coborâm!

Kitterick se dovedi a avea dreptate referitor la faptul că vor trece neobservați. Câteva sute de vehicule ale Elfilor Nopții erau parcate în șiruri ordonate. Lumea venea și pleca tot timpul. Păru să nu fie nevoie de nici un fel de formalitate. Pyrgus își puse ochelarii și îi înmână o pereche și lui Kitterick.

– Ce sunt ăștia, domnule?

– Ochelari fumurii, zise Pyrgus. Așa încât lumea să nu-ți poată vedea ochii și să spună că nu ești Elf al Nopții.

Kitterick clipi.

– Am un metru douăzeci și pielea portocalie. Cred că oamenii ar putea bănui că nu sunt Elf al Nopții chiar și cu ochelari fumurii,

domnule. El plie cu grijă ochelarii și îi dădu înapoi. Nu cred că trebuie să ne facem griji în mod nejustificat, dacă îmi dați voie să spun asta, domnule. Sunt destul de mulți Trinieni în exercițiul funcțiunii peste tot în Yammeth Cretch. Mult mai mulți acum, bineînțeles, de când portalurile Hael sunt închise și servitorii demoni sunt la mare preț și căutare. Începu să-și strângă echipamentul de zbor. Îmi dați voie să întreb dacă avem un plan în această misiune sau ne vom târî pur și simplu prin tufișuri până ce ne atacă ceva, așa cum s-a întâmplat la conacul Lordului Hairstreak?

Pyrgus schiță un rânjet.

– Nu ne vom târî prin tufișuri de data asta, Kitterick. Chiar avem un plan. Ne vom prezenta amândoi la intrarea principală și vom întreba de Gela.

– De Gela, domnule?

Pyrgus ezită.

– Prietena, îî, mea. De prietena mea, Gela. Ea e fiica Negustorului Ogyris.

Păru mai puțin încrezător decât lăsa să se vadă. S-ar putea ca Gela să nu fie pregătită să le dea o mână de ajutor. De fapt, una peste alta, se gândi că era puțin probabil, însă n-avea o idee mai bună și merita, probabil, să încerce.

– Înțeleg, domnule.

– Cred că Gela ar putea să ne bage înăuntru, insistă Pyrgus. Poate o să ne poftească în casă și o să ne invite la o ceașcă de ceva cald sau ceva asemănător. Am să o rog să nu-i pomenească tatălui ei de vizită. Apoi, în timp ce unul din noi se angajează în conversație cu ea, celălalt se poate strecura afară, să arunce o privire la florile de cristal. Ezită un moment. Poate tu, adăugă el jalnic.

– Îmi dați voie să spun, domnule, că acesta e, probabil, cel mai prost plan pe care l-am auzit vreodată?

– E singurul pe care-l am, îi răspunse Pyrgus cu acreală. Și am putea să încercăm.

– Da, bineînțeles, zise Kitterick.

Porțile principale ale domeniului Ogyris erau niște bastioane ornamentale enorme, flancate de două statui gemene ale unor demoni cu colții rânjiți. Statuile constau din marmură de un roz țipător. Porțile erau din fier forjat letal, extrem de scump, însă impenetrabil la vreun atac din partea elfilor și mai aveau și un înveliș subțire de magie neagră pentru a proteja pe orice vizitator legal care ar fi putut să le atingă în mod cu totul și cu totul accidental. Erau închise.

Pyrgus clipi. Nu-i trecuse deloc prin minte că domeniul ar fi putut fi închis, deși, acum că se afla aici, i se părea lucrul cel mai normal din lume.

– Ce facem acum? bâigui el cu voce tare.

– Dați-mi voie, domnule, zise Kitterick, și își așeză palma în unghi drept pe plăcuța de atenționare din alamă, încastrată în peretele din partea stângă.

– Vă rog să vă menționați numele și cu ce treabă ați venit aici, zise statuia cea mai apropiată.

– Vă rog să stați cu fața la poartă și să vorbiți clar, îi îndemnă „geamăna“ din partea cealaltă.

– Vă rog să vă abțineți de la a mai atinge porțile vreodată, zise prima statuie.

– Porțile sunt făcute din fier, remarcă cealaltă statuie pe un ton sfătos. Foarte periculos pentru elfi.

– Stăpânul le-a acoperit cu vrăji, însă acestea s-au cam uzat. Trebuie înlocuite, zău așa.

– Așa că dați-vă la o parte sau lăsați-l pe pitic să le atingă. Fierul nu are nici un efect asupra Trinienilor.

– E prințul Pyrgus, nu-i așa? zise cealaltă statuie. Ați mai fost aici cu tânăra stăpână Gela, nu-i așa?

– Da, zise Pyrgus cu nervozitate.

– M-am gândit eu că vă recunosc. Îmi pare bine să vă revăd, domnule. Aveți grijă la porți.

– Mă tem însă că tot va trebui să vă menționați numele și treburile pentru care ați venit, domnule, zise cealaltă statuie. Doar ca să

se consemneze. Trebuie să identificăm toți vizitatorii la Sistemul Central de Securitate.

– Sunt vremuri tulburi.

– E doar o simplă formalitate în cazul dumneavoastră, domnule.

– Însă una căreia trebuie să ne supunem. Numele întreg cu titluri, domnule. Vă rog să vorbiți clar. Oh, și trebuie să-l numiți și pe pitic. Trebuie să fie ștampilat, de vreme ce vine aici pentru prima dată.

Se sfârșise cu ideea ca Gela să-i fi strecurat fără ca tatăl ei să știe.

– Prințul Pyrgus Malvae al Casei Iris, zise Pyrgus încetișor, ca să nu-i fie auzit numele de vreun trecător.

Nu puteai ști niciodată ce i se putea întâmpla unui Elf al Luminii în Yammeth City. Se tot auziseră povești că fuseseră linșați.

– Puțin mai tare, domnule, zise statuia.

– Prințul Pyrgus Malvae al Casei Iris! răcni Pyrgus, lăsând precauția deoparte. Cavaler Comandor al Pumnalului de Argint, Arcaș Onorific al Bisericii Luminii, fost Împărat Desemnat, fost Prinț Moștenitor al Tărâmului, Prieten de Seamă și Sponsor al Ligii pentru Protecția Animalelor, Președinte al Congresului Ciudaților, Mesager Suprem Onorific al Colegiului Mesagerilor, Primul Făurar al Străvechiului și Onorabilului Ordin al Imaculatei Mâini, plus diferite alte titluri onorifice secundare. Trase aer proaspăt în piept și adăugă: Și Kitterick. Se înclină într-o parte și șopti: Tu n-ai alte titluri, nu-i așa Kitterick?

– Mă tem că nu, domnule.

– Și Trinianul Portocaliu, Kitterick, zise Pyrgus cu voce tare.

– Și cu ce treburi, domnule? Da’ cât mai succint. Trebuie pur și simplu să fie ceva de genul: „În vizită la Negustorul Ogyris“ sau „Livrez obiecte ornamentale pentru casă“, sau ceva de genul ăsta, domnule.

– În vizită la Stăpâna Gela Ogyris, zise Pyrgus.

– Dau mai departe, șopti prima statuie.

Aceasta închise ochii pentru a procesa informațiile.

– N-ați dori să veniți lângă mine, domnule Kitterick? întrebă a doua statuie pe un ton prietenos. Aș putea să vă ștampilez în timp ce așteptăm.

Când Kitterick de duse lângă ea, statuia scoase o ștampilă mare de cauciuc dintre faldurile tunicii sale și îi ștanță un OG fosforescent pe frunte.

– Arătați-l dacă sunteți oprit. Este valabil timp de douăzeci și patru de ore. Nu se șterge decât atunci când vreți să scăpați de el – ploaia nu-l afectează, însă iese cu săpun. Unii din generația mai tânără le păstrează timp de săptămâni întregi – e un accesoriu la modă, se pare.

– Trecerea liberă, zise prima statuie.

Se auzi un păcănit amenințător și porțile masive se deschiseră.

CINCIZECI ȘI DOI

Ochii lui Henry se deschiseră și scânteiară în roșu.

– Nu e bine să faci asta, zise el.

Blue se răsuci la 180°. Inima îi bătea cu putere. El era tot ghemuit și lipit de perete. N-avea cum să se ridice în picioare, să traverseze camera și să o ajungă, înainte ca ea să dispară brusc, prin ușa deschisă. Totuși, ea ezita.

Henry zise:

– Ușa aia duce înapoi aici.

Închise din nou ochii. Acea siguranță nepăsătoare a lui era de-a dreptul înspăimântătoare.

Blue se întoarse din nou cu spatele și trecu prin ușa deschisă. Se auzi un ușor *scrâșnet* în momentul în care aceasta se închise în urma ei.

Se afla într-o altă cameră albă și fără formă.

Această cameră arăta exact ca cea pe care tocmai o părăsise. Pereți albi, podea albă, tavan alb, aceeași lumină ascunsă, aceeași moliciune ciudată se simțea sub picioare.

Și Henry, care stătea ghemuit și lipit de perete.

CINCIZECI ȘI TREI

Cu o lungime de aproape șase kilometri și jumătate, șoseaua șerpuită a domeniului Ogyris nu era, evident, făcută pentru mersul pe jos. Pe când Pyrgus și Kitterick ajunseră la locuința lui Ogyris, începuse deja să se întunece.

– Ești OK, Kitterick? întrebă Pyrgus.

Îl dureau picioarele și simțea un cârcel la mușchiul uneia din gambe.

– Cum nu se poate mai bine, domnule, zise Kitterick într-un mod de-a dreptul insuportabil.

Conacul Ogyris era o clădire relativ nouă, cu o construcție ciudată. Combina spiralele subțiri ale unui castel tradițional din Haleklind cu o fundație din piatră – atât de modernă în ținutul Cretch, în prezent – ce părea să fi fost inspirată de donjonul unui trol. Rezultatul era ceva ce semăna vag cu un porc spinos gigantic, stând ghemuit și gata-gata să se zburlească. Cu o etalare ostentativă de bogăție, Zosine Ogyris comandase niște învelișuri generoase de vrajă care transformau materialul de bază al construcției în cupru, argint, aur, platină, oricalc[1] și iar în cupru, la nesfârșit, la un interval de șapte minute.

---

[1] Oricalc – metal prețios (bronz) la greci și romani, folosit pentru confecționarea de bijuterii și de statui (n.tr.)

În acel moment era din cupru brunat[1] și razele reflectate de soare în asfințit îl făceau să pară ca și cum ar fi fost în flăcări.

– Ei bine, iată-ne ajunși, zise Pyrgus și se apropie de ușa masivă.

Femeia care răspunse la bătaia lui în ușă – Pyrgus presupuse că era fata în casă – era mică și grasă și avea ceva în privire care îi amintea de Gela. Avea acea nuanță verzuie a pielii și acele pliuri la nas ca ale unei țăranci din Halek, ceea ce era posibil să fi și fost, de vreme de Ogyris o adusese cu el din ținutul său de baștină. Purta un șorț cu niște dungi de un albastru rece și avea urme de făină pe mâini.

– Îmi pare rău că v-am lăsat să așteptați, zise ea voioasă. Făceam biscuiți.

Pyrgus îi zâmbi nesigur.

– Am venit să o văd pe Gela, spuse el.

Era timpul să afle dacă și Gela voia să-l vadă.

– Nu-i aci, zise femeia imediat. Tat-su a trimis-o acas'.

Pyrgus o privi chiorâș. Aceasta era casa Gelei.

În Creen, zise femeia, folosind termenul de baștină al ținutului Haleklind. S-a gândit că o să fie mai în siguranță. Și pentru că Pyrgus se uită la ea cu o privire în gol, adăugă: Din cauza războiului.

– A războiului?

– A războiului care se apropie.

Ea zisese acest lucru atât de prozaic, încât pe Pyrgus îl trecură fiorii. Însă înainte ca el să aibă timp să reacționeze, ea începu să-și încline trupul într-un unghi periculos. Îi luă o clipă până să-și dea seama că încerca să se uite în spatele lui.

– Tu ești, Kitterick? întrebă ea, și figura îi radie brusc de fericire.

– Da, într-adevăr, Genoveva, zise Kitterick zâmbind, în timp ce ieșea la iveală din spatele lui Pyrgus. Mă bucur să te revăd.

– Păi, zise Genoveva, asta chiar că e o surpriză plăcută! Intră, intră și poftește-l și pe tânăru' tău prieten. O să fierb niște ierburi și îmi puteți gusta biscuiții, și să-mi spui dacă mi-am pierdut îndemânarea.

---

[1] Brunat – (despre piese de oțel sau de cupru) acoperit prin brunare cu un strat protector de oxizi de culoare închisă (n.tr.)

Îi zâmbi larg lui Pyrgus și adăugă: Deci Gela te cunoaște – norocoasă fată!

În timp ce o urmau de-a lungul coridorului căptușit cu dale de piatră către locul de unde venea mirosul de copt, Pyrgus îi șopti la repezeală lui Kitterick:

– Nu știam că le cunoști pe servitoarele lui Ogyris.

– Nu-i servitoarea lui, domnule, îi șopti Kitterick la rândul său. E soția lui.

– Soția lui? exclamă Pyrgus cu voce tare, apoi repetă în șoaptă: Soția lui? Asta e *mama Gelei?*

– Da, domnule. Genoveva, domnule. O femeie foarte plăcută. Extrem de îndemânatică la făcutul biscuiților, așa cum bănuiesc că suntem pe cale să descoperim. S-a căsătorit când avea șaisprezece ani, iar el avea douăzeci și cinci. Asta era înainte ca el să plece din Haleklind și să se îmbogățească. Fericiți ca două moluște în sos, după câte văd eu. Căsătoriile din Halek sunt adeseori așa. E ceva ce are legătură cu compoziția solului, cred.

– Și de ce face chiar ea biscuiți? întrebă Pyrgus curios.

Probabil că vorbise prea tare pentru că Genoveva strigă peste umăr:

– Pentru că nu e servitoare în țară care să poată face biscuiți ca ai mei. Cel puțin așa zice Zosine Typha. Eu cred că e un complot ca să mă facă să stau în banca mea.

Ea chicoti.

– Și cum se face că o cunoști? îi șopti Pyrgus lui Kitterick.

– Mă tem că nu am libertatea să spun, domnule.

Pyrgus se uită chiorâș la el, apoi spuse:

– Oh. Dintr-o misiune pentru Madame Cardui?

– Ceva de genul ăsta, domnule.

– Dar o cunoști bine?

Kitterick zâmbi ușor, arătându-și colții săi otrăvitori.

– Foarte bine, domnule. Foarte bine, într-adevăr.

Pyrgus deschise gura ca să împingă discuția mai departe, apoi se hotărî că era mai bine să tacă. În loc de asta, zise:

– Și crezi că o poți face să-ți spună despre florile de cristal, ce zici?

– Nu fiți absurd, domnule, zise Kitterick politicos. Îi e extrem de credincioasă soțului ei. În anumite privințe. Și în afară de asta, mă îndoiesc că știe ceva despre ele. Se știe că bărbații din Halek sunt misogini. Nu le spun nevestelor lor nimic, absolut nimic. Am crezut întotdeauna că aceasta e o trăsătură demnă de admirat.

– Voi ăia doi, încetați să tot șușotiți despre fundul meu – strigă Genoveva veselă peste umăr. N-am ce-i face dacă am un apetit de om sănătos.

– Aș sugera, domnule, zise Kitterick încetișor, referitor la florile de cristal, să-i spuneți Genovevei, doamnei Ogyris, că sunteți interesat de arhitectura Halek și că ați dori să faceți un tur al casei. Vă va înmâna un permis de liberă trecere care vă va permite să pătrundeți în orice zonă doriți. Dacă vă oprește cineva, arătați-l pur și simplu. O să o țin la taclale în bucătărie până vă întoarceți.

– Că doar nu m-o lăsa să umblu de nebun prin toată casa, protestă Pyrgus. Că doar n-oi fi eu buricul pământului.

– Oh, ba da, vă va lăsa, domnule, zise Kitterick, plin de încredere. E o tradiție a ospitalității din Halek.

– Și ce se întâmplă dacă vrea să vină cu mine? Să facem împreună un tur organizat?

– Nu o va face, domnule. Credeți-mă pe cuvânt, zâmbi Kitterick.

– Iată-ne ajunși, băieți, zise Genoveva, deschizând ușa bucătăriei. Ierburi și biscuiți, și dacă sunteți cuminți s-ar putea să vă găsesc un borcan din rezerva mea de dulceață făcută în casă.

– Aveți grijă să nu dureze prea mult, domnule, șopti Kitterick. Nu știu cât de mult timp îi pot distrage atenția.

Pyrgus îi urmă în bucătărie. Planul părea nebunesc, însă pentru nimic în lume nu se putea gândi la altul mai bun.

CINCIZECI ȘI PATRU

– Bună, Blue, zise Henry și îi zâmbi cu răceală. Ți-am spus că vin.

Era flancat de demoni. Toți în afară de unul își făcuseră apariția în înfățișarea lor fusiformă, cu pielea cenușie. Își întoarseră ochii lor enormi și negri către ea. Blue încercă să-și smucească capul într-o parte, însă mișcarea fu prea târzie. Simți cum începe să o lase voința.

Excepția o făcea o arătare costelivă, cu coadă și în pielea goală în afara unui strat protector de blană neagră. Avea niște coarne mici, urechi ascuțite, dinți ascuțiți și ochi galbeni strălucitori. Rânji, se îndreptă în salturi spre ea și îi luă mâna. Blana era moale și liniștitoare, ca cea a unei pisici.

– Du-te cu John, Blue, zise Henry.

Unde să se ducă? Era un gând stupid, însă era singurul care-i trecu prin minte în acea clipă înfiorătoare. Cum te puteai duce undeva când singura singura ușă a camerei ducea din nou în același loc?

Apoi alte gânduri se izbiră de ea, asemenea unui talaz. Henry nu lucra pentru Lordul Hairstreak. Henry lucra pentru legiunile din Hael. Ceea ce însemna că Henry *nu o trădase*. Pentru că nici o persoană ca Henry nu lucra pentru Hael de bunăvoie. Demonii îl controlau!

Era un lucru nebunesc, însă ea chiar se simți ușurată!

Sentimentul acesta de ușurare dură mai puțin de o secundă. Erau amândoi într-o mare belea, iar Henry nici măcar nu o știa. Scăparea lor depindea de ea. Însă era deja prinsă în aceeași plasă ca și el. Își putea ea oare recăpăta controlul minții, după ce privise un demon în ochi?

Lângă ea, mica creatură scârboasă îi strângea mâna încurajator.

Blue studie cu atenție ceea ce i se întâmpla. Nu se simțea diferit față de cum se simțea de obicei, însă asta era o iluzie – o capcană subtilă. Orice ar fi simțit, stătea liniștită și se ținea de mână cu un demon, într-o cameră plină de demoni. Ar trebui să fugă, să se lupte sau să urle – orice, în afară de a sta cuminte. Deci, atunci când demonii îți controlează mintea, te fac să simți că vrei să faci ceea ce doresc *ei* să faci.

Ar putea folosi ea asta în interior? Îi mai rămăsese ceva din voința ei?

Încercă să-și miște brațul puțin. Acesta se mișcă cu ușurință. Își înăbuși brusca izbucnire de exaltare. Ce dovedea asta? Demonilor nu le-ar păsa de brațul ei drept. Și oricum, de ce să-și piardă timpul cu o biată mișcare? De ce să nu încerce să fugă și să vadă ce se întâmplă? Acesta ar fi un adevărat test. Doar că nu voia să încerce să fugă pentru că trebuia să se ducă cu John, așa cum spusese Henry.

Gândul i se păru atât de firesc, că se înfioră.

Pe podea se revărsă un fascicul de lumină albastră. Nu putea vedea de unde provenea. Individul de lângă ea îi pătrunse în minte și îi dezmierdă creierul.

– Sunt Black John, îi spuse el în gând. Hai să mergem împreună către lumină.

Doar asta trebuiau să facă, bineînțeles. Făcu un mic pas înainte, apoi altul. Henry o urmărea. Avea ochii întredeschiși și zâmbea.

Blue încercă să-și amintească ce-i spusese Pyrgus despre cum e atunci când ești posedat de demoni. Când i se întâmplase lui, încercase din răsputeri să nu se gândească la numele lui, pentru că odată

ce-ți știau numele, dețineau un control total asupra ta. Și ce mare scofală era această informație. Ei deja îi știau numele. Regina Blue, Împărăteasă a Tărâmului Elfilor. Acum mergea ca un copil spre acea revărsare de lumină.

Îi trecu prin minte că nu era momentul să le opună rezistență. Ei o controlau în mod eficace, o determinau să meargă. Mai târziu, poate, când atenția lor ar fi fost îndreptată spre altceva, ea ar fi putut găsi prilejul să fugă.

Ținându-l de mână pe Black John, Blue înaintă.

CINCIZECI ȘI CINCI

Blue era condusă cu eleganță către fasciculul de lumină. Era o tehnică de vrajă atât de ciudată. Nu exista nimic asemănător în Tărâm. Te făcea să te simți relaxat și visător, te purta atât de ușor, sus, mai sus, tot mai sus.

Ajunse în dreptul peretelui camerei cubice și trecu prin el, de parcă ar fi trecut prin ceață. În tot acest timp lăbuța ca de pisică a lui Black John îi ținea strâns mâna.

Revărsarea bruscă de lumină o orbi și o dururură ochii. Icni de spaimă și își trase mâna înapoi. Imediat Black John îi învălui cu sălbăticie mintea, iar ea rămase neclintită, fără să se poată mișca, fără măcar să-și poată închide ochii. Black John îi luă mâna din nou și paralizia ei încetă.

Blue clipi și din ochi începură să-i curgă lacrimi. Fu cuprinsă de un calm ca de gheață. Incidentul durase mai puțin de o secundă, însă învățase ceva. În timp ce creatura demonică îi ținea mâna, îi putea controla cu ușurință comportamentul. Atunci când își smucise mâna, răspunsul lui fusese aproape de panică. Faptul că-i zăvorâse mintea și trupul nu fusese altceva decât o reacție exagerată. El încă deținea controlul, însă era un control crud și brutal.

Blue se strădui să ignore durerea din ochi și să gândească. Problema era că nimeni nu știa prea multe despre posedarea demonică. Elfii Nopții aveau tehnici și vrăji ca să se poată păzi împotriva acesteia, însă chiar și ei nu știau cum funcționa exact. Henry se afla sub control demonic, în mod evident se afla de ceva vreme, și nimeni nu-*l* atingea. Domnul Fogarty fusese posedat de un demon atunci când îl omorâse pe tatăl ei, însă nici una dintre creaturi nu fusese cu el – nu-l atinsese – în acel moment. De ce oare trebuia chestia asta să o atingă acum pe ea? Henry și domnul Fogarty erau amândoi ființe omenești. Probabil că la elfi era diferit.

Își stoarse creierii ca să-și amintească ce anume se întâmplase cu Pyrgus. Zisese că demonii săriseră pe el, deci avusese loc un contact atunci. Însă îi ținuse vreunul mâna după aceea? Nu pomenise acest lucru, deși asta nu însemna că nu se întâmplase. Și, în afară de asta, Pyrgus fusese posedat atunci când era în Hael – însăși lumea demonilor. Și în Hael s-ar putea ca treburile să funcționeze diferit.

N-avea importanță. Ea tot credea că aflase ceva. Aici și acum, se părea că demonii aveau nevoie de contact fizic pentru a o putea controla cum se cuvine. Asta era o informație folositoare.

Își întoarse capul, clipind ca să îndepărteze lacrimile din ochi. Lucrurile înconjurătoare îi apărură încetișor în câmpul vizual. Se afla într-o cameră stranie de metal, iluminată de o strălucire violetă pătrunzătoare. În timp ce ochii ei se obișnuiau cu lumina aceea, ea văzu că provenea de la un grup de tuburi transparente uriașe, umplute cu un lichid ce fierbea încetișor. Înăuntrul tuburilor se aflau zeci de bebeluși în pielea goală, cu gurile deschise și cu ochii strâns închiși. Spre oroarea ei, își dădu seama că ei *inhalau* acel *lichid*. Nu putea sub nici o formă să-și dea seama dacă bebelușii erau elfi sau ființe omenești.

– Nu sunt nici una, nici alta, zise Henry, citindu-i gândurile.

El trecu prin perete cu ajutorul unui alt fascicul de lumină albastră. Doi dintre demonii cenușii cu ochi negri îl urmau îndeaproape. Toți trei aterizară asemenea unui puf de păpădie.

Când se uită la Henry, de fapt se uita prin el. Știa asta acum. În spatele ochilor lui era altceva.

– Atunci ce sunt? întrebă ea furioasă.

– Hibrizi, zise Henry. Fac parte din programul nostru de reproducere.

Programul *nostru* de reproducere? Creatura care vorbea prin Henry era un demon. Să-l facă să vorbească. Acest lucru i-ar putea distrage atenția. Și, de altminteri, orice informație se putea dovedi folositoare.

– Programul vostru de reproducere? repetă Blue ca un ecou.

Respectivul renunțase acum la orice pretenție de a se da drept Henry. Chiar și vocea i se schimbă, coborând într-un mormăit gros care suna și mai înfricoșător acum că ieșea din gura unui băiat.

– Pentru a crea odrasle mai puternice, zise el.

Henry o privi cu niște ochi reci și pustii.

Blue privi iar bebelușii care pluteau în tuburi. Unii dintre ei erau grăsuți, alții păreau palizi și bolnăvicioși. Toți se mișcau încet în lichid. Mâinile lor se deschideau și se închideau. Un gând teribil îi trecu prin minte.

– Aceștia sunt…

– Parte din Lumea Analoagă, parte din Hael, zise demonul. Ochii lui Henry o fixară cu atenție. Acum începem cea de-a doua fază.

Tăcerea fu atât de profundă, de parcă orice sunet fusese absorbit din cameră. O teamă bolnăvicioasă îi crescu în stomac. Îi era frică să întrebe, însă trebuia să întrebe. Vocea îi suna răgușit, ceva mai tare decât o șoaptă.

– Care e a doua fază?

Arătarea din interiorul lui Henry își schimonosi buzele într-un zâmbet.

– Un copil din Hael născut dintr-o mamă-elf.

Ochii lui clipiră spre Black John, care îi strânse mâna lui Blue.

Blue încercă să scape și să țipe, însă fu cuprinsă iar de paralizie.

CINCIZECI ȘI ȘASE

Viața era întotdeauna *atât* de grea fără Kitterick. Madame Cardui o luă în brațe pe Lanceline și îi mângâie blana translucidă. Problema era că, atunci când cineva ajungea la o anumită vârstă, i se cam atrofiau facultățile mintale. O mică jenă aici, o durere dincolo… nimic căruia cineva să nu-i poată face față, bineînțeles, mai ales acum că se lansaseră acei *minunați* plasturi de reîntinerire. Însă mintea încâlcită era o chestiune diferită. Nu exista vrajă în Tărâm care să se atingă de așa ceva. De aceea Kitterick era așa o *binefacere*. Avea o uimitoare capacitate de memorare. Liste… înregistrări… chestii de făcut… fotograme[1] vechi… planuri noi… el le absorbea pe toate. Zău așa, aveai impresia că o să-i explodeze bietul lui cap. Însă nu, totul intra și ieșea din acel cap exact la momentul potrivit. Remarcabil. Chiar și pentru un Trinian. Ar fi de-a dreptul pierdută fără el. Chiar *era* de-a dreptul pierdută fără el. Însă nevoile lui Pyrgus avuseseră prioritate.

Pyrgus. Un tânăr atât de minunat. Această aventură a lui cu fiica unui Elf al Nopții, spre exemplu. O chestie destul de groaznică. Alan

---

[1] Fotogramă – fotografie specială (luată din avion sau din puncte înalte), care îndeplinește condiția de a oferi o perspectivă centrală, pe baza căreia se pot face măsurători precise asupra obiectului a cărui imagine o reproduce și care se folosește mai ales în topografie și în cartografie (n.tr.)

avea dreptate, bineînțeles – tentația exoticului. Fructul interzis. Tinerii nu se prea gândesc la altceva (cu excepția animalelor în cazul lui Pyrgus, lucru destul de ciudat). Oftă pe când oukloul trase la un punct de oprire. Și ea fusese la fel de rea în tinerețe. Ce se mai *perpelise* tatăl ei când îi spusese despre Marele Myphisto. O carieră artistică părea un scandal așa de mare în acele vremuri. Și Myphisto era cu mult mai în vârstă decât ea.

Coborî din trăsură și lovi ușurel una dintre laturile acesteia ca să o pună în mișcare. Era sigură că trebuia să facă la fel ca Alan și să fi stat la palat pe durata situației de criză. Însă, zău așa, oricine tânjea după propriul lui pat chiar și în vremuri de criză. După propriul lui pat și după propria lui casă.

– O să-ți fac rost de un șoricel după ce intrăm, îi zise ea lui Lanceline în timp ce urca scara îngustă.

Pisica (care înțelegea totul, absolut *totul,* zicea ea) începu să toarcă.

Gardianul ei se declanșă când ajunse la etaj și ea îl îndepărtă enervată cu mâna. Era și așa destul de oribil faptul că viața trebuia să fie împrejmuită de atât de multă *securitate* în vremurile astea. N-avea nici o îndoială că lucrurile nu fuseseră nici pe departe atât de rele atunci când era tânără. Însă, bineînțeles, atunci nu era implicată în spionaj. O ocupație care aducea propriile ei riscuri. Oftă din nou când ajunse la ușa apartamentului.

Lanceline mârâi încetișor.

Madame Cardui îngheță, cu mâna pe clanța ușii.

– Ce e, draga mea? întrebă ea.

Lanceline mârâi din nou.

Cu pisica încă cuibărită în brațele ei, Madame Cardui se dădu înapoi câțiva pași și reactivă Gardianul.

– Raportează! ceru ea.

– Pe de-a-ntregul sau rezumat? întrebă creatura.

Rezumat.

– Autorizație?

– Cuvânt de cod: Doamna Pictată.

Gardianul își duse mâna dreaptă la turban.

– Accesare… Apoi: Nu au fost vizitatori, Madame Cardui. N-a fost nici o tentativă de pătrundere în casă. Nici un incident, nici un accident. Dispozitivele de securitate sunt intacte. Sistemele de securitate sunt intacte. Nu sunt necesare reparații. Ultima inițializare a sistemului, acum douăzeci și două de mii de ore. Situație normală. Să-l resetez, Madame Cardui?

– Nu, zise Madame Cardui absentă pe când o lua în sus pe scări.

Când ajunse la ușa apartamentului său, Lanceline se agită foarte tare în brațele ei.

– E în regulă, draga mea, îi spuse Madame Cardui.

Sistemele de securitate acționate prin vrajă erau toate în stare bună, însă chiar și cel mai sofisticat sistem putea fi înșelat dacă cineva avea resursele necesare. Însă Alan (dragul de Alan!) o învățase un șiretlic foarte special – nou în Tărâm, deși el afirma că spionii îl foloseau adesea în Lumea Analoagă. Se lăsă pe vine și căută cu mâna ața invizibilă pe care o întinsese de-a lungul marginii ușii. Era intactă. Nu intrase nimeni pe aici.

Madame Cardui deschise ușa.

Apartamentul era în întuneric.

– Lumină, comandă ea.

Toate sistemele se activară pe dată, trimițând modele elaborate de vrajă de-a lungul și de-a latul pereților, declanșând o muzică liniștitoare, aducând acea lumină blândă și roz care îi plăcea ei atât de mult.

Ucigașul o aștepta în mijlocul camerei de zi.

Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare și purta ochelarii aceia negri ai unui Elf al Nopții. În jurul frunții avea înfășurată o bentiță ce purta însemnele Breslei Asasinilor. Ca majoritatea asasinilor, era mărunt și musculos, însă în fiecare mână avea câte un cuțit Halek. Așteptase – Dumnezeu știe cât timp – în Poziția Ghemuită

Aducătoare de Moarte, pregătindu-se pentru clipa când ea avea să se întoarcă.

– Gheară, șopti Madame Cardui.

Lanceline se lansă din brațele ei ca un fulger. Îl lovi pe asasin la nivelul genunchiului și îi zgârie trupul și fața, atacându-l cu toate cele patru lăbuțe în același timp. Ochelarii zburară cât colo și el țipă șocat, în momentul în care ea îi sfâșie ochii. Apoi Lanceline se repezi la jugulară.

În timp ce trupul asasinului se zvârcolea pe podea, Lanceline se îndepărtă cu grație pentru a se strecura înapoi în brațele doamnei Cardui.

– Șoricel, șopti ea pe un ton senzual.

CINCIZECI ȘI ȘAPTE

Chestia cu permisul de liberă trecere chiar funcționa! Pyrgus nu îndrăznise să creadă cu adevărat acest lucru, însă fusese deja oprit de trei patrule diferite și de fiecare dată când îl scosese la iveală, îl întâmpinaseră cu plecăciuni și zâmbete. Ce diferențe culturale uimitoare erau în Haleklind. N-o să vezi niciodată un Elf al Luminii să lase un străin total necunoscut să hoinărească liber prin curtea lui, iar de un Elf al Nopții ce să mai vorbim.

Deși nu era chiar *liber,* bineînțeles. Unele uși erau încuiate. Ușa de la biroul lui Ogyris, spre exemplu, și cea de la cabinetul personal. De fapt, destul de multe uși erau încuiate. Puteai flutura în fața ușilor permisul de liberă trecere până îți venea rău, că tot bine închise rămâneau. Și nici nu se punea problema să intre prin efracție, cu atâtea gărzi care își puteau face apariția în orice moment. I se putea permite să meargă oriunde, însă nici un permis nu-i dădea drepturi de spărgător. Ceea ce era într-adevăr păcat. Ar fi putut fi documente interesante în birou sau în cabinet.

Cu toate astea, nu se putea plânge. Kitterick se dovedea extrem de valoros. Permisul îi dădea voie lui Pyrgus să vină și să plece după pofta inimii, ceea ce însemna că putea ieși afară să privească sera foarte de aproape. O să-și facă griji de modul cum o să intre înăuntru abia când va fi acolo.

Pyrgus ieși pe ușa din față, fluturându-și permisul prin fața portretelor strămoșilor lui Ogyris, înșirate pe pereții din hol.

Găsi sera cu destul de mare ușurință. Acum, afară se întunecase de-a binelea și clădirea era luminată așa cum fusese și la prima lui vizită. Își aminti comentariul Gelei că tatăl ei se baza mai degrabă pe protecții magice, decât pe faptul de a atrage atenția prin postarea de gardieni, însă chiar și așa era foarte precaut. Așteptă câteva minute bune, ascultând, înainte de a se apropia mai mult.

Nimic nu se schimbase. Florile de cristal erau tot înăuntru, plantate în straturi îngrijite. Se zgâi prin geam (fiind cu foarte mare atenție să nu-l atingă), nevenindu-i să creadă că acelea erau plante vii. Însă încă păreau să întreacă talentul unui artist. Fiecare inflorescență era absolut perfectă, fiecare frunză și tulpină de cristal, o minune în toată regula. Fiecare floare scânteia plăcut sub globurile de strălucire. Lumina lunii și a stelelor se reflecta în profunzimile lor.

Pierdea timp. Meditațiile poetice nu o vor aduce pe Blue înapoi. Trebuia să știe mai multe despre aceste flori, iar Gela spusese că erau protejate prin vrajă.

Rămase în picioare încercând să-și amintească *cu exactitate* ce anume spusese ea, încercând în același timp să-și dea seama ce fel de vrăji ar folosi *el* ca să-și protejeze ceva cu adevărat prețios. Și de vreme ce banii nu reprezentau o problemă pentru Negustorul Ogyris, puteai să fii sigur că era vorba de magie de mare putere. Și din moment ce florile erau foarte speciale, exista șansa ca sistemele de protecție să implice și o forță letală.

Și ar trebui să înceapă de la geamuri. Era destul de sigur că și Gela îi spusese același lucru. „Nu te apropia de geamuri“, zisese ea, sau ceva de genul ăsta. Ea credea că geamul era periculos. Și Pyrgus credea că geamul era periculos.

Îi veni în minte o idee și începu să dea roată serei, examinând cu atenție solul. Cum era de așteptat, când te uitai mai îndeaproape, iarba ascundea un mare număr de rămășițe de insecte și el dădu și peste câteva stârvuri de păsări cu semne de arsuri pe pene. Asta căpăta mult sens dacă teoria lui era adevărată. Orice se lovise de sticlă se arsese.

Asta însemna că sera avea un fel de înveliș de înaltă tensiune.

Pyrgus simți un fior brusc. Un înveliș de înaltă tensiune se putea scurtcircuita cu ajutorul un cuțit Halek.

Era îngrozitor de periculos, bineînțeles. Uneori cuțitele Halek se sfărâmițau când le foloseai, trimițându-și energiile în sus pe mâna celui care le folosea și îi oprea inima. (Acesta era motivul pentru care cel mai adesea erau folosite mai degrabă pentru a amenința decât pentru a omorî.) Însă odată, un soldat îi spusese că dacă foloseai un Halek pe un obiect încărcat cu vrajă, exista o șansă din trei ca acesta să se fărâmițeze. Doar nebunii foloseau cuțite Halek pe un obiect încărcat cu vrajă.

Însă modul acesta de gândire n-o s-o aducă pe Blue înapoi și n-o să oprească nici un război civil.

Pyrgus își scoase cuțitul Halek. Lama bine fasonată, de cristal albastru, reflectă lumina din seră. Se va sfărâma dacă îl folosea ca să străpungă sticla? Exista o șansă din trei, spusese soldatul.

Pyrgus ezită. Și dacă îl folosea și geamul se spărgea doar într-un singur loc? Acest lucru s-ar fi putut lesne întâmpla dacă fiecare era acoperit cu vrajă. Unele panouri de geam erau suficient de mari ca el să se poată strecura prin ele, însă multe dintre ele nu. Va trebui să-și aleagă ținta cu grijă – n-avea, fără îndoială, de gând să riște folosind cuțitul Halek mai mult de o singură dată.

Înconjură construcția încă o dată, fiind extrem de atent, de astă dată, la structura sa. Apoi îi dădu roată din nou și se opri în fața ușii de la intrare. Era construită dintr-un panou mare și alte câteva mai mici. S-ar putea strecura prin panoul mare dacă acesta s-ar distruge în întregime. Însă lucrul bun era că și dacă se spărgea numai o parte din el, tot s-ar putea strecura și ar deschide ușa din interior. Era puțin probabil ca Negustorul Ogyris să fi comandat învelișuri protectoare de vrajă și la interior. Ideea era să-i țină pe oameni afară, și nu să amenințe pe cineva care se întâmpla să muncească în interior.

Pyrgus își trecu limba peste buze și lovi, încetișor și absent, cu mâna lama cuțitului de palma mâinii sale stângi. Avea oare curaj

să facă asta? Putea simți furnicătura forțelor captate în interiorul cuțitului în timp ce se zvârcoleau în interior. Era o șansă din trei ca el să fie la o distanță de doar câteva secunde de moarte.

Se gândi la Blue și înfipse cuțitul în sticlă.

Rezultatul fu uluitor. Energii magice izbucniră din cuțit, însă acesta nu se sfărâmă. (Nu se sfărâmă! *Ura!* Vă mulțumesc, Forțe ale Luminii!) Panoul se sparse cu zgomot, apoi căzu într-un morman zornăitor la picioarele lui. Însă, înainte de a putea face vreo mișcare, crăpăturile se răspândiră asemenea unei pânze de păianjen de-a lungul suprafeței clădirii. Panou după panou se fărâmiță, în mii de cioburi care stăteau gata-gata să cadă. Pocnetul crescu în intensitate. Crăpăturile se răspândiră mai departe și mai departe. Bucăți uriașe de sticlă căzură și se sparseră de grămada din ce în ce mai mare de fragmente care se aflau pe pământ. Panouri întregi căzură intacte, apoi se sparseră în momentul în care atinseră pământul. În doar câteva secunde, Pyrgus fu înconjurat de o vijelie de sticlă spartă. Zgomotul era asurzitor.

– Hopa! șopti Pyrgus.

Stătea în picioare, lângă scheletul dezgolit al unei sere. Nici măcar un singur panou nu rămăsese intact. În nici un caz zgomotul n-avusese cum să treacă neobservat. Avea câteva minute bune să facă ceea ce trebuia făcut. După asta, gărzile aveau să fie aici cu siguranță.

Pyrgus își vârî cuțitul în teacă și păși prin cadrul gol al ușii, strivind cu pantofii sticla spartă. Globurile de strălucire supraviețuiseră, agățate sus, deasupra carcasei clădirii. Și în interior era sticlă spartă, însă florile de cristal păreau în mod miraculos intacte.

Se uită cu vinovăție în jurul lui. Era o harababură totală. Acum chiar că se afla într-o mare belea. Cu Negustorul Ogyris. Cu Gela. Probabil cu jumătate din Tărâm. Distrugerea era *nemaipomenită!*

Însă nu era vreme să-și facă griji. De aproape, vedea că Gela avusese dreptate – florile erau niște chestii vii. Tulpinile lor erau fixate în pământ bogat cu un sistem ultramodern de filamente ce furniza

îngrășăminte și umezeală. Unele dintre ele aveau chiar niște mici lăstare care încolțeau la bază.

Tot n-avea idee ce erau și dispunea de mult prea puțin timp prețios la dispoziție ca să descopere.

Riscase deja atât de mult acum, încât orice alt risc i se părea mic. Întinse mâna, apucă tulpina celei mai apropiate flori și îi dădu drumul în buzunar. Aici n-o să afle niciodată secretul florilor. Singura lui speranță era să ia câteva de aici și să le studieze mai târziu, sperând în ajutorul unora care știau mai multe despre chestiunea asta decât el.

Tocmai întindea mâna după o altă floare de cristal, când niște gărzi se prăbușiră peste el asemenea unor bolovani.

CINCIZECI ȘI OPT

Pyrgus se luptă ca o stihie dezlănțuită. Însă gărzile se năpustiră din toate direcțiile până ce fu înconjurat de o masă amorfă de aproape o sută de inși. Chiar dacă ar fi folosit cuțitul Halek din nou, tot n-ar fi putut scăpa. În doar câteva clipe el se afla la pământ, doborât de greutatea trupurilor.

– Țineți-l bine, băieți! ordonă o voce răgușită.

Doi dintre băieți îl apucară de brațe. Alți doi îi ajutară să-l ridice în picioare. Pyrgus încetă să se mai zbată. Acum era încercuit de bărbați, fiecare dintre ei mult mai bine înarmat decât el.

– Să-l percheziționez, domnule? întrebă cineva. Ar putea să aibă vreo armă.

– Am un permis de liberă trecere de la doamna Ogyris, se apără Pyrgus.

– Un permis, zici? întrebă ofițerul.

Se uită fix la sera distrusă în totalitate.

– Dați-mi voie să vi-l arăt, se oferi Pyrgus.

Nu exista nici o șansă ca permisul să ajute la ceva, dar dacă mai trăgea de timp se putea gândi la ceva mai inteligent.

Simți cum unul din soldați slăbește strânsoarea și se smuci ca să-și elibereze brațul. Bărbatul nici măcar nu se obosi să-l apuce din nou de braț: Pyrgus n-avea unde să se ducă.

– Îl am aici, zise Pyrgus.

Îi trecu prin minte că starea lucrurilor s-ar putea schimba dacă le spunea cine era. Ei ar putea decide dacă să-l omoare pe loc, bineînțeles, însă el era încă un Prinț al Tărâmului, așa că ei s-ar putea gândi să-l dea pe mâinile autorităților de la palat. Sau ar putea decide să se laude peste tot prin Haleklind. Însă n-avea importanță. Trebuia să facă *ceva*.

Băgă mâna în buzunar după permis și dădu peste floarea de cristal. Pe când o scotea afară, unul dintre soldați strigă:

– Atenție – are o armă!

Vreo șase bărbați se năpustiră din nou asupra lui. Brațul lui Pyrgus se trase înapoi și mâna i se strânse convulsiv. Floarea se topi într-un praf scânteietor sub degetele lui.

Orice mișcare încetă. Soldații rămaseră înghețați de parcă s-ar fi transformat în stane de piatră.

CINCIZECI ȘI NOUĂ

Demonii o duseră pe Blue într-o altă cameră.

Aici era un pat ciudat cu o cuvertură de un roșu aprins și niște tuburi metalice cu striații ce șepuiau de dedesubt și dispăreau în podea. Globurile de strălucire din tavan răspândeau o lumină slabă și rozalie, astfel încât umbrele se insinuau din colțurile întunecate. Pe unul dintre pereți era fixat un monitor. Și în rest nimic altceva.

Demonii se retraseră. Henry se prăbuși grămadă la podea.

– Oh, Doamne, Blue, se văicări el, îmi pare atât de rău!

Paralizia lui Blue încetă și în același timp dispăru și acel control mizerabil exercitat asupra ei de demonii din Hael. Se răsuci pe călcâie în timp ce ușa se închidea. Henry plângea, însă acum era vechiul Henry, cel pe care-l cunoștea, nu individul acela care vorbise prin el. Îngenunche lângă el, ezită o clipă, apoi își puse una din mâini pe unul din umerii săi zguduiți de hohote de plâns.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea încetișor.

O clipă el nu putu răspunde și nici măcar nu-și putu ridica privirea. Apoi își întoarse fața udă de lacrimi spre ea.

– M-au obligat să fac asta, Blue, zise el.

Blue îi mângâie capul ca unui copil.

– Știu, Henry. Știu.

Rămaseră așa, strânși unul într-altul pe podea o perioadă îndelungată. În cele din urmă plânsul încetă și Henry se îndepărtă încetișor.

– Sunt în regulă acum. Mă simt mai bine.

Blue spuse:

– Trebuie să știu ce se întâmplă. Trebuie să știu ce e. Ezită. Henry, *tu* știi?

Nu era sigură dacă el își amintea prea multe.

Henry vru să se ridice în picioare. Părea epuizat, aproape bolnav. Într-un fel îi evita privirea.

– Ți-au spus despre programul lor de reproducere, șopti el.

Blue se cutremură, gândindu-se la Black John.

– N-o să se întâmpl… zise ea cu hotărâre. Mai bine mă omor.

Ea îi surprinse expresia chipului:

– Ce s-a întâmplat? Doar n-o să crezi că eu o să…? Cu un *demon?*

Henry spuse:

– Nu cu un demon, Blue. Cu mine.

ȘAIZECI

– Florile opresc timpul! anunță Pyrgus dramatic.

Cu greu îi venea și lui să creadă așa ceva, însă era emoționat și speriat în același timp. Singura problemă era că încă nu știa unde o dusese Henry pe Blue. Însă știa *cum* și poate că își puteau da seama unde din chestia asta.

Domnul Fogarty, încă în cămașă de noapte și șosete, se uită cu asprime la el.

– Ce vrea să însemne asta? întrebă el.

– Că opresc timpul! repetă Pyrgus. Eram înconjurat de gărzi și am zdrobit o floare, și aceasta a oprit timpul. Gărzile au înghețat, însă eu m-am putut încă mișca. Așa am putut fugi.

– Vrajă-stază? se încruntă Fogarty.

– Nu, zise Pyrgus cuprins de euforie. Florile *opresc timpul*. Timpul se oprește pentru toată lumea cu excepția persoanei care zdrobește floarea. Am plecat pur și simplu, m-am urcat în aeronava personală și am venit glonț încoace. Se uită la domnul Fogarty, rânjind ca un idiot. Călătoria înapoi a durat *cinci minute!* Însă asta e din cauză că timpul a fost oprit în cea mai mare parte a călătoriei. Așa am știut că nu era vorba de o vrajă-stază. E ca și cum floarea te învăluie într-un fel de balon, iar balonul respectiv se află în afara timpului celorlalți și tu

poți fugi încoace și încolo și poți face tot felul de lucruri, în timp ce ei așteaptă următorul ticăit al ceasului. Dacă timpul nu s-ar fi strâns înainte de a ajunge eu aici, n-aș mai fi putut să vă vorbesc.

Fogarty zise:

– Gărzile…

– Ai avut probleme cu gărzile Negustorului Ogyris? întrebă Madame Cardui.

Ea își îndreptă privirea spre fereastră și zâmbi. Se aflau într-o cameră privată a palatului, care avea vedere spre grădina de trandafiri.

– O altă harababură diplomatică, zise sec domnul Fogarty, deși nici lui nu părea că-i displace acest lucru.

Madame Cardui se întoarse către Pyrgus.

– Apropo, drăguțule, ce-ai făcut cu Kitterick?

– Ah! făcu Pyrgus, brusc stânjenit.

– Ah? întrebă Madame Cardui, cu o sprânceană ridicată.

– L-am cam… lăsat acolo, răspunse Pyrgus.

– Asta s-a întâmplat din cauză că el se afla în afara timpului tău?

Pyrgus nu știa deloc cum anume trebuia să se exprime. În cele din urmă zise:

– Nu, Madame Cardui. Adică, e posibil să fi fost… în afara timpului meu… N-am verificat. Eu pur și simplu… Chestia asta era cu siguranță partea cea mai delicată… Am cam uitat de el.

Situația era groaznic de stânjenitoare, însă acesta era purul adevăr. Avusese o grămadă de lucruri pe cap atunci când părăsise Domeniul Ogyris. Se uită timid la Madame Cardui, așteptând ca ea să izbucnească.

Însă ea se mărgini să spună:

– O să fie bine?

„O să fie dacă Negustorul Ogyris nu se întoarce acasă pe neașteptate“, gândi Pyrgus. Și cu voce tare, zise:

– Probabil că acum e în drum spre casă. Kitterick își poate purta singur de grijă.

– Păi, da, asta e cu siguranță adevărat.

– Cât durează? întrebă brusc Fogarty.

Se uită la Pyrgus.

Pyrgus îl privi cu un chip lipsit de expresie.

– Ce anume?

– Oprirea timpului, zise Fogarty cu nerăbdare. Despre asta vorbim, nu? Cât? Un minut? Cinci minute? Câteva ore?

– Nu știu, zise Pyrgus. Din punctul meu de vedere nu prea a fost timp.

– Câte flori dintr-astea erau acolo?

– Oh, zeci, răspunse Pyrgus. Sute. Poate mii.

– Și bănuiesc că n-ai adus nici una cu tine?

Pyrgus scutură din cap:

– Nu, domnule Fogarty.

– Și bănuiesc că nu le-ai distrus pe restul?

Pyrgus se gândi la dezastrul serei uriașe.

– Eu am cam… distrus locul unde creșteau, așa că nu cred că Negustorul Ogyris mai poate cultiva altele până nu-l repară. Sunt sigur că n-or să moară, cel puțin nu imediat – sunt făcute din cristal de rocă.

Domnul Fogarty nu părea să asculte.

– Și bănuiesc că n-ai aflat unde e Blue?

Pyrgus zise cu înflăcărare:

– Nu chiar, însă acum știm cum a luat-o Henry. Probabil că a spart una dintre florile alea și balonul trebuie să-i fi cuprins, atât pe Blue cât și pe el. Odată ce te afli în balon, te poți duce oriunde, poți face orice. Nimeni nu te poate opri.

– De ce oare să o fi luat-o el pe Blue? cugetă Madame Cardui. Sunt sigură că nu i-ar face nici un rău. Nu crezi și tu asta, drăguțule?

Fogarty se ridică brusc în picioare.

– OK, voi ăștia doi, veniți cu mine.

– Unde mergem, dragul meu?

Chipul lui Fogarty părea întunecat.

– Vreau să vii cu mine în calitate de Șef al Serviciului de Spionaj, Cynthia. Și tu, Pyrgus, în calitate de Prinț Moștenitor sau Frate al Reginei, sau oricare ți-ar fi titlul oficial. Mergem să ne vedem cu Generalii și să încercăm să-i convingem să oprească Numărătoarea Inversă. Dacă Elfii Nopții au flori care opresc timpul, ar fi sinucidere curată să-i atacăm mâine. Forțele noastre armate ar fi rase de pe fața pământului până la ultimul om.

Se îndreptă spre ușă.

– Alan… zise Madame Cardui cu blândețe.

– Ce e? mormăi Fogarty cu nerăbdare.

Ochii ei poposiră pe cămașa lui de noapte și pe șosete.

– Cred că ai fi mai impunător dacă te-ai schimba într-una din robele Împăratului, dragule.

ȘAIZECI ȘI UNU

Toți cei trei generali imperiali – Creerful, Vanelke și Ovard – se aflau în Camera de Gestionare a Situațiilor de Criză, undeva foarte adânc sub temelia palatului. Uniformele lor erau impecabile, însă ei arătau de parcă n-ar fi dormit de zile bune. Întregul loc era un furnicar de activitate. Mesagerii alergau de colo-colo cu documente și ultimele informații. Vrăjitori militari stăteau aplecați deasupra unor oglinzi concave. Soldați în echipament complet de luptă păzeau fiecare ușă. Deveniră brusc foarte vigilenți în momentul în care Înaltul Portar Fogarty intră în cameră.

El se uită cu precauție în jurul său. Aceasta era prima sa vizită în Camera de Gestionare a Situațiilor de Criză, iar coborârea care durase douăzeci de minute cu cabina suspensoare îi lăsase o senzație de greață în stomac. Însă asta nu putuse să-i știrbească interesul. În centrul camerei se afla o uriașă Masă de Operațiuni care reușea, oarecum, să etaleze întregul peisaj geografic al Tărâmului. Iluzia era remarcabilă – în mod evident era vorba de o tehnologie de vrajă de ultimă oră. Arăta exact ca macheta unei șine de trenuleț electric pe care Fogarty o avusese în copilărie; până în cele mai mici detalii, ca niște clădiri în miniatură, șosele și poduri, însă cu mult mai mari. Când ochiul ți se ducea într-o anumită direcție, peisajul se desfășura de

parcă, într-un fel, Masa aceea ți-ar fi citit gândurile. Ceea ce probabil se și întâmpla. Descoperi că simplul fapt de a se gândi la un anumit loc ți-l aducea în câmpul vizual. Erau niște mișcări animate de trupe pe multe drumuri din Tărâm.

Fogarty își îndepărtă cu greu privirea de la Masa de Operațiuni și se uită la grupul de globuri de vizualizare din cristal. Majoritatea erau fixate pe Yammeth Cretch, zona de siguranță a Elfilor Nopții. Vreo treime păreau a fi setate pe Yammeth City.

– Uită-te la globurile din grupul din stânga ta, șopti Madame Cardui, aflată lângă el.

Fogarty îi urmări privirea. Trei globuri arătau niște imagini alternative ale întinsei peșteri subterane. Elfi-soldați ai Nopții depozitau acolo muniție.

– Se află exact sub Yammeth City, îi spuse Madame Cardui. Am reușit să strecurăm în interior doar trei senzori.

– Arată de parcă se pregătesc de atacul nostru.

Ea încuviință.

– Știu despre Numărătoarea Inversă.

– Trebuie să oprim asta, zise Fogarty. E curată nebunie.

Generalul Creerful se desprinse de un grup de femei în uniformă și se îndreptă spre ei. Avea privirea unui bărbat care n-are timp de întreruperi, însă făcu un semn de încuviințare cu capul, destul de politicos.

– Prințe Moștenitor, Pyrgus. Înalt Portar. Trăsăturile chipului i se mai înmuiară puțin. Doamna Pictată.

– Adu-i și pe ceilalți doi aici, zise scurt Fogarty.

Creerful clipi nedumerit.

– Pardon?

– Valneke și Ovard. Cheamă-i aici. Trebuie să vorbim.

Fogarty se uită urât la el. Din experiența lui, singurul lucru pe care îl respectau militarii era duritatea și într-o situație ca aceasta era pregătit să le-o arate din plin.

Ochii lui Creerful scânteiară de mânie, însă aceasta scăzu în intensitate după un moment destul de tensionat și se întoarse pe călcâie. După alte câteva clipe era înapoi cu colegii lui Generali. Ovard fu cel care decise să-și încerce norocul.

– Sunt multe de făcut, Înalt Portar. Sper că e ceva important.

– Dacă vrei, săptămâna viitoare sunt disponibil pentru o întrecere ca să vedem al cui jet de pipi ajunge mai departe, Ovard, zise Fogarty scurt. În momentul de față nu prea am timp. Vreau să oprești Numărătoarea Inversă.

Dacă Ovard fu luat prin surprindere, oricum nu o arătă.

– Știți că nu putem face asta, Înalt Portar.

– Poți și o vei face, îi zise Fogarty cu fermitate. Îți ordon să retragi toate forțele armate ale Elfilor Luminii. Îți ordon acest lucru în calitatea mea de Împărat Interimar. Și ordinul ăsta e confirmat de Prințul Moștenitor Pyrgus și de Madame Cardui, în calitate de Șef al Serviciului Imperial de Spionaj.

Se uită și la ceilalți doi, care încuviințară.

Ovard oftă și își arătă pentru prima dată oboseala din glas:

– Puteți aduce întreaga familie imperială dacă vreți, Înalt Portar. Asta nu schimbă cu nimic legea. Singurul elf de pe planeta asta care poate anula o Numărătoare Inversă activată e monarhul deținător al titlului. Ultima dată când m-am uitat era Regina Holly Blue.

– Regina Blue nu poate anula asta, zise Fogarty.

Creerful împinse discuția puțin mai departe.

– Tocmai asta e și ideea unei Numărători Inverse, Maiestate – știți asta. Sau ar trebui să știți.

– Am discutat situația cu Madame Cardui, zise Fogarty cu încrâncenare. Dacă nu îndeplinești cerințele noastre, ea va ordona Serviciului pe care-l conduce să retragă toate informațiile deținute de detașamentul de recunoaștere.

Creerful oftă.

– Sunt sigur că Madame Cardui nu va face nimic de genul ăsta, zise el, fără să o privească. Însă dacă o va face, vom fi obligați să o arestăm pentru trădare.

Era nevoie de un alt bluf.

– Bine, zise Fogarty.

Se uită în jurul lui să se asigure că nimeni altcineva nu era cu urechile ciulite și își încrucișă din nou privirea cu cea a lui Ovard.

– Ia ascultă una la fel de bună. Elfii Nopții au o armă secretă – detalii la cerere se obțin de la Prințul Pyrgus –, asta înseamnă că oamenii noștri vor fi măcelăriți până la ultimul înainte ca să poată ridica un singur deget măcar pentru a se apăra.

Așteptă, fiind pe deplin convins că vor fi discuții în contradictoriu, îndoieli, solicitări pentru mai multe detalii. În loc de asta, cei trei Generali îl priviră cu ochii unor bătrâni care au văzut mult prea mult război și suferință.

Valneke fu cel care zise cu blândețe:

– Tu nu ești de pe Tărâm, Alan. Nu ne așteptăm să înțelegi. E o chestiune de lege și tradiție. Nu contează dacă suntem șterși de pe fața pământului. Închise repede ochii, apoi îi deschise iar. Dacă Regina Blue nu se întoarce și nu contramandează ordinul dat, atunci Numărătoarea Inversă trebuie să continue. Mâine la apus războiul va începe.

ȘAIZECI ȘI DOI

Blue se holbă la el.

– Cu tine?

Henry părea groaznic de rușinat.

– E puțin cam complicat, zise el.

– Atunci ai face mai bine să-mi explici, îi spuse Blue.

Henry se ridică și merse să se așeze pe pat, apoi sări din nou în picioare de parcă fusese înțepat de ceva.

– Îmi pare rău, zise el, fără să explice de ce anume îi părea rău. Îi aruncă o privire lui Blue și își trecu limba peste buze. Mi-au băgat o chestie în ochi.

Blue așteptă. Voia să-și pună brațele în jurul trupului lui Henry și să-l aline din nou, însă trebuia să știe ce se întâmpla, și asta cât mai repede posibil.

– Continuă, zise ea.

– Mi-au împins-o prin colțul ochiului. Îi surprinse privirea și adăugă la repezeală: E ca și chestia aia care te face să treci prin pereți cu lumina aia albastră. Nu-ți vătămează ochiul sau altceva, da' tot te doare ca dracu'. Și e înfricoșător.

– Continuă, zise Blue din nou.

– E o chestie care te leagă cu Mintea-Iadului.

Ea nu mai auzise niciodată de acest termen.

– Ce e Mintea-Iadului?

– E Internetul demonilor. El îi surprinse privirea lipsită de orice fel de expresie și zise repede: E un fel de radiotransmisiune mentală care îi permite conducătorului lor să le spună ce să facă.

Blue se încruntă:

– Adică lui Beleth?

Henry încuviință:

– Da, lui Beleth. Mintea-Iadului e rețeaua lui de comunicații.

– Nu înțeleg, zise Blue.

Nu era sigură dacă trebuia să se neliniștească sau nu. Henry putea fi uneori foarte încâlcit atunci când încerca să-ți spună ceva.

– Nici eu nu sunt sigur că înțeleg, zise Henry. Oricum, nu exact. Cred că e un fel de rețea mentală. Nu știu dacă e o chestie naturală sau ceva ce au inventat ei. Însă îi permite lui Beleth să dea foarte repede ordine. Ezită puțin, apoi adăugă: Și să se asigure că te supui acestora.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Blue se întreba de ce nimeni nu-i mai spusese până acum de Mintea-Iadului. Elfii Luminii evitau contactul cu demonii și chiar și Elfii Nopții nu-i înțelegeau pe deplin. Toată lumea știa că demonii erau esențialmente răi, însă mai mult decât atât, erau *diferiți*. Poate elfii nu-și dăduseră niciodată seama cât de diferiți erau. Sau poate exista vreo nouă tehnologie pe care o inventaseră ei, după cum spunea Henry.

În cele din urmă, întrebă:

– Ți-au băgat ceva în creier care îți face legătura cu chestia asta?

– Ei o pot activa de la distanță. Acum e oprită. Ezită puțin. Când e pornită, și eu sunt un demon.

– Vrei să spui că ești posedat?

Își aminti senzația acea oribilă pe care o avusese că Black John i se târa prin țeastă.

– E mai rău de-atât, șopti Henry. Mă schimb în totalitate.

Chestia asta începea să aibă ecou în mintea lui Blue și să o facă să-i fie teamă.

– Tu *devii* un demon?

– Da, încuviință Henry.

ȘAIZECI ȘI TREI

Stăteau împreună unul lângă altul pe hidosul pat roșu. Henry se ținea țeapăn, fiind foarte atent să nu o atingă.

– E o chestie pe care trebuie să o știi, zise el.

Blue îl urmări cu atenție și așteptă.

– Îți pot spune doar când implanturile mele sunt dezactivate. Acum sunt eu însumi, însă treaba e că-mi amintesc. Știu ce fac demonii. Știu ce plănuiește Beleth.

– Ce anume? întrebă Blue.

– Cucerirea totală, zise Henry. Au de gând să cucerească toată lumea voastră și pe a mea.

Henry îi povesti că planul fusese pus la cale de ani de zile. Scopul era stăpânirea demonică, atât a Tărâmului Elfilor, cât și a lumii omenești. Mijlocul îl reprezenta programul de reproducere. Beleth hotărâse că trebuia testat în lumea umană. Până la acel moment, fuseseră atacuri sporadice ale demonilor asupra ființelor omenești. Însă noul plan însemna punctul final al unei acțiuni fățișe. Demonii nu-i mai hărțuiau pe oameni în mod deschis, ci se concentrau pe răpirea unor indivizi selecționați și pe împerecherea cu ei. Era un proces dificil. Progeniturile erau adeseori bolnăvicioase și multe mureau. Însă destul

de multe supraviețuiseră și erau infiltrate în unele poziții de conducere din lumea omenească.

– Au început cu șefii de triburi și cu vrăjitoarele din Africa, zise Henry. Apoi mai târziu au fost niște regi din Europa și sfătuitorii lor, papi, preoți și oameni de felul acesta. De curând s-a întâmplat cu politicieni și dictatori. Nu sunt toți răi, bineînțeles, însă unii dintre ei sunt copii demoni legați prin sânge cu Mintea-Iadului. Ei au tot împins de secole întregi omenirea spre Iad.

– Și nimeni n-a observat?

– Tocmai asta e partea cea mai deșteaptă, îi spuse Henry obosit. De îndată ce au început să se infiltreze, s-au străduit din greu să-i convingă pe oameni că demonii nici nu există în realitate.

– Asta-i ridicol, zise Blue.

– Știu, încuviință Henry. Beleth n-a crezut că până și oamenii pot fi atât de proști, însă unul din sfătuitorii lui a întocmit o strategie. În loc să se ascundă, demonii s-au tot arătat oamenilor, însă în forme caraghioase. Sub formă de spiriduși, drăcușori, chestii de genul ăsta. Orice care să fie neclar. De curând s-au arătat sub forma omuleților verzi din spațiu. Nimeni nu-i ia în serios.

– Așteaptă o clipă, îl întrerupse Blue.

Ceva ce el spusese mai înainte o zgândărea.

– Dacă împerecherea cu ființele omenești a fost atât de complicată, de ce nu le-au implantat oamenilor chestii, așa cum au făcut și cu tine?

– E o tehnologie nouă, îi explică Henry. Ei pur și simplu n-o aveau când Beleth a întocmit acest plan. Au început să folosească implanturile acum, bineînțeles. Prim-Ministrul britanic și președintele american au fiecare câte unul. Însă demonii trebuie să fie foarte atenți. Aceste chestii apar la radiografii. Dacă oamenii ar descoperi ce se întâmplă cu adevărat, acest lucru ar putea distruge întregul plan. Beleth nu vrea asta – chestia asta funcționează deja mult prea bine. Deci înțelegi, adăugă Henry.

După o clipă, Blue spuse:

– Ce să înțeleg?

– De ce suntem aici? zise Henry.

Blue nu înțelegea nimic. Voia să-l ia pe Henry și să-l scuture, însă se controlă.

– De ce suntem aici, Henry? întrebă ea încetișor.

– Pentru infiltrare, zise Henry. A funcționat atât de bine în lumea mea, încât ei vor să o încerce și pe Tărâmul Elfilor. Ezită, își luă privirea de la chipul ei și șopti: Începând cu copilul nostru.

ȘAIZECI ȘI PATRU

Urcarea cu cabina suspensoare era mult mai puțin intimidantă decât coborârea. În primul rând că nu trebuia să pășești în spațiu la începutul călătoriei.

În timp ce pluteau unul lângă altul, Pyrgus zise la voia întâmplării:

– Credeți că Generalii au vorbit serios?

– Au vorbit serios, îi spuse Fogarty. El se întoarse apoi spre Madame Cardui: I-ai contactat pe Elfii Sălbatici?

– Aș dori din tot sufletul să nu le mai spui așa, dragul meu.

– I-ai contactat pe Elfii Pădurii? zise Fogarty epuizat.

– Chiar crezi că se va ajunge la război?

– I-ai auzit pe băieții în uniformă. Vom fi în război de mâine la apus. Am încercat să evităm asta, Cynthia. Toată șmecheria acum e să câștigăm. Ai ținut legătura cu Cleopatra, nu-i așa?

Madame Cardui își coborî privirea și încuviință:

– I-am trimis un mesaj azi-noapte. A fost destul de amabilă să-mi răspundă imediat.

– Și mie nu mi-ai spus.

– Dragule, când am avut ocazia? Erai încă în pat când Pyrgus a sosit cu veștile sale și ne-am dus direct în Camera de Gestionare a Situațiilor de Criză. Ea ridică din umeri.

– În orice caz, asta nu rezolvă cu nimic situația. Regina Cleopatra ne trimite regretele ei depline, însă crede că prezenta situație e o chestiune care trebuie rezolvată între Elfii Luminii și cei ai Nopții. N-are nici o importanță și nici o relevanță pentru Elfii Pădurii și, în consecință, ea a refuzat oficial să pună la dispoziția noastră forțele ei armate.

Fogarty fornăi:

– Poți aranja să mă întâlnesc azi ceva mai târziu cu Regina Cleopatra?

– Nu o vei determina să se răzgândească, Alan: o cunosc foarte bine.

– Nu încerc să o determin să se răzgândească, zise Fogarty. Dacă nu vrea să ni se alăture, e liberă să nu ni se alăture. Însă ar putea avea idee unde se află Blue – Elfii Pădurii știu multe despre ascunzători. Și ar putea să ne ajute să capturăm florile timpului. Sau să le distrugem.

Ajunseră la suprafață și ieșiră din cabina suspensoare. Pyrgus se însufleți brusc.

– Vă referiți la un raid de comando, domnule Fogarty?

– Ceva de genul ăsta.

Fogarty surprinse expresia doamnei Cardui și adăugă:

– Uite ce e, mâine o să fim în război. Trebuie să începem să ne gândim la niște căi de a-l câștiga.

– Asta-i o idee splendidă! îi spuse Pyrgus plin de entuziasm. Eu voi conduce raidul!

– Ba nu! îi spuseră într-un glas Fogarty și Madame Cardui.

ȘAIZECI ȘI CINCI

– Ei vor ca noi să facem un *copil?*

Henry încuviință plin de amărăciune.

Blue îl privi fix o perioadă îndelungată. Erau atâtea întrebări care-i fierbeau în minte, însă în cele din urmă tot ceea ce reuși să întrebe fu pur și simplu:

– De ce noi?

– Tu ești Regină, zise Henry, puțin prea repede. Dacă o să ai un copil demon, acesta va fi automat într-o poziție de conducere. Atunci când va crește.

El ascundea ceva.

– Și de ce cu tine? întrebă Blue. De ce nu cu…

Ea se gândi la Black John cu blana, coada și mâinile lui cu gheare lungi ce le țineau pe ale ei.

– Un demon adevărat?

– Eu sunt un demon adevărat când activează chestia aia. Doar aspectul meu fizic rămâne același. S-au gândit că tu nu o să… accepți… ceva cu înfățișare demonică. De fapt, s-au gândit că tu ți-ai putea da seama că e un demon cu înfățișarea *mea*. De aceea mi-au dezactivat implantul.

– Ar fi putut să mă forțeze, observă Blue cu răceală.

– Nu, n-ar fi putut, zise Henry sincer. N-ar face ceva de felul ăsta. Implanturile nu țin la elfi.

Aceasta era o informație destul de interesantă. Însă demonii n-ar fi folosit un implant pe ea oricum – ei voiau un elf-mamă și nu vreun demon care să arate ca un demon. Totuși, demonii îți puteau intra în minte, fie că erai ființă omenească sau elf. De ce n-o puteau ei controla în felul acesta?

Întrebă plină de ezitare:

– Ce spui de… posedare?

– Posedarea nu le va permite să-i oblige pe elfi să facă ceva împotriva celor mai adânci principii morale ale lor, zise Henry. Pot doar să te țină și să te facă să mergi și chestii de genul ăsta. La oameni e diferit – ei ne pot determina să facem orice vor ei.

Domnul Fogarty fusese posedat de un demon când l-a omorât pe tatăl ei. Ei îi puteau determina pe oameni să facă orice voiau ei. Inclusiv o crimă. Blue se foi, stânjenită. Încă avea sentimentul că Henry îi ascundea ceva.

– De ce te-au ales pe tine, Henry? întrebă ea din nou.

Chipul lui Henry se făcu roșu ca para. Ochii îi coborâră în podea și se îndepărtă bățos de ea. Pentru o clipă crezu că el n-avea de gând să răspundă, însă apoi el mormăi încetișor:

– Ei cred că tu ai putea fi îndrăgostită de mine…

Blue vru atunci să-l îmbrățișeze, însă evident că nu era vreme pentru așa ceva. Și, în afară de asta, furia ei împotriva demonilor aproape că o epuizase.

– Ei cred că tot ce trebuie să facă e să ne bage pe amândoi într-o cameră și noi vom face un copil doar pentru că sunt îndrăgostită de tine?

Henry se uită la ea într-un mod straniu. După o clipă, zise:

– Ei nu prea îi înțeleg pe oameni.

– Nu, nu-i înțeleg.

Era aproape comic.

– Bineînțeles… începu Henry, apoi se opri.

Ceva în tonalitatea vocii sale o alertă pe dată:

– Ce e? Haide, Henry, trebuie să știu totul, înainte ca ei să te transforme din nou într-un demon. E singura modalitate de a putea supraviețui unei astfel de chestii.

Henry zise încetișor:

– Dacă nu… dacă noi nu… știi tu… dacă noi nu, adică de bunăvoie, ei o să… o să… El înghiți cu greutate. Or să te oblige. Or să te țină.

Îi luă o secundă să-și dea seama ce spunea.

– Și tu ai…? întrebă ea revoltată.

– Mă vor schimba iar într-un demon! se văicări Henry.

Brusc, în toiul tuturor acestor lucruri, Blue își dădu seama prin ce trebuie să fi trecut el. Își mai înmuie puțin tonul vocii:

– Deci vor încerca asta oricum, dacă noi nu… de bunăvoie?

Ea aproape că adăugă: *Pentru că te iubesc*.

Henry încuviință:

– Da.

Ea oftă, se ridică în picioare și se îndreptă către ecranul de supraveghere.

– Chestia asta e pentru așa ceva, nu?, zise ea, mângâind ecranul. Ca să vadă ce facem.

– Da.

Ea făcea un efort extraordinar să se abțină, afișând un calm pe care nu-l simțea deoarece trebuia să fie suficient de puternică pentru amândoi.

– Și ce se întâmplă dacă nu concep un copil?

– Nu contează, zise Henry. Ei or să știe asta imediat – au un fel de sondă care le spune dacă da sau nu. Dacă nu ești însărcinată, o să invadeze Tărâmul.

Blue se uită fix la el.

– Portalurile sunt închise, spuse ea prostește.

– Au deschis unele noi, zise Henry.

ȘAIZECI ȘI ȘASE

Apropierea de cabina suspensoare implica o serie de puncte de control păzite cu străşnicie. Fogarty, Madame Cardui și Pyrgus erau toți cunoscuți după înfățișare, așa că formalitățile erau minime, însă asta tot însemna că acea conversație a lor se auzea cu întreruperi.

– Treaba e, îi zicea Fogarty doamnei Cardui, că datorită tehnicilor de vrajă ale Elfilor Pădurii, am putea pătrunde pe domeniul Ogyris, fără să fim detectați. Cred că ei pot pătrunde direct din copac în copac. Sunt copaci lângă florile tale de cristal? îl întrebă el pe Pyrgus.

– Mie mi se pare normal ca eu să conduc raidul, zise Pyrgus. Cunosc domeniul. Am fost acolo. Și știu unde sunt florile. Știți, sunt foarte greu de găsit.

– Și chiar dacă ei nu pot, zise Fogarty împietrit, știm că ei pot trece prin suprafețe solide mai bine decât noi. Mai mulți oameni, mai puțin pericol.

– Mi se pare, fără îndoială, normal, dragul meu, spuse Madame Cardui nesigură. Doar că Regina Cleo s-ar putea să nu fie de acord.

– Și sunt singurul care *a atins* realmente o floare a timpului, zise Pyrgus. În afară de Henry, care nu e aici și care oricum a fost cauza a jumătate din necazul ăsta, în primul rând.

– O să fie de acord mai mult ca sigur, zise Fogarty cu o convingere de nestrămutat.

El își coborî glasul pentru că trecură printr-un alt punct de control.

– Și sunt singurul care știe cum să le distrugă, adăugă Pyrgus, întrebându-se dacă ei vor crede asta.

– Ce ai de gând să faci? îl întrebă Madame Cardui cu suspiciune pe Fogarty.

– S-o farmec, zise scurt Fogarty.

Ieșiră de la punctul de control într-un coridor care dădea spre un vast subsol care încheia acel coridor. Madame Cardui îi zâmbi drăgăstos.

– Păi, ai putea cu siguranță să faci asta cu orice femeie, dragul meu, însă în afară de a o fermeca…?

Fogarty zise:

– M-am gândit să subliniez faptul că nu prea e în interesul ei dacă ei câștigă – ceea ce vor face dacă n-o găsim pe Blue și nu distrugem florile timpului. Hairstreak a adus deja o dată demoni în pădure. Ar putea cu ușurință să o facă din nou, de îndată ce obține dominația. Portalurile Hael nu vor sta închise la nesfârșit, poți fi sigură de asta. El oftă. I-aș putea, de asemenea, promite să-i lăsăm în pace dacă câștigăm – ăsta pare singurul lucru care îi interesează, într-adevăr, pe ei. Le putem oferi un tratat care garantează acest lucru, atât din partea noastră, cât și dintr-a Elfilor Nopții.

– Tu crezi că Elfii Nopții vor fi de acord?

– Vor fi dacă învingem – ăia care or mai rămâne.

– Vedeți, zise Pyrgus, nu le puteți pur și simplu face bucăți. Adică, eu am zdrobit o floare și asta a oprit timpul pentru… Nu știa, de fapt, pentru cât timp se oprise timpul, însă continuă oricum: *Câteva ore*. Dacă zdrobiți o sută, n-aș putea să vă spun cât de mult se va opri timpul. S-ar putea să se oprească *pentru totdeauna*. Ați putea chiar să interferați cu însăși structura universului nostru…

Niște bărbați în negru își făcură apariția la intrarea îndepărtată a camerei uriașe. Își asumară o poziție de săgeată și luară postura de luptă.

– Ce au de gând papagalii ăștia? întrebă Fogarty.

Madame Cardui se zgâi la ei printre gene, ca o mioapă.

– Seamănă cu cei din Breasla Asasinilor, dragul meu. Cred că au venit să vă omoare pe tine și pe Pyrgus.

Un grup mare de spadasini se ivi dintr-odată și se năpusti asupra intrușilor.

– Crezi asta? întrebă Fogarty.

– Oh, îmi imaginez, dragul meu. Unul a încercat să mă omoare și pe mine, ieri.

– Serios? exclamă Fogarty, vizibil îngrijorat. Ești bine acum?

– Oh, da, zise Madame Cardui. Am avut-o pe Lanceline cu mine.

Conflictul din partea îndepărtată a camerei se transforma într-un fel de Battle Royale[1]. Pyrgus observă că spadasinii se concentrau pe capturarea asasinilor mai degrabă decât pe omorârea lor – neavând prea mare succes, de vreme ce asasinii se luptau cu o ardoare de sinucigași.

– Cine i-a angajat?

– Omul Lordului Hairstreak, Ducele de Burgundia, după spusele celui care m-a atacat.

Fogarty se încruntă ușor.

– Parcă spuneai că l-a omorât Lanceline.

– Am chestionat cadavrul.

Fogarty își luă repede ochii de la luptă.

– Nu știam că se poate chestiona un cadavru.

– Se poate dacă e proaspăt încă.

– Ah, zise Fogarty. El se încruntă iar. Ar fi trebuit să-mi spui că ai fost atacată.

– N-am vrut să-ți faci griji, dragul meu. Și, în afară de asta, ce altceva ai fi putut face? Am ordonat o alertă imediată în rândul tuturor membrilor Serviciului de Spionaj. Cunoșteam planul Breslei în ceea ce vă privește, pe tine, pe Pyrgus și pe Generali. După cum poți vedea.

Ea făcu un semn vag cu mâna către masa de bărbați care se luptau.

Lupta aproape că luase sfârșit, iar rezultatul acesteia era o concluzie de care se puteau lipsi cu ușurință. Oamenii doamnei Cardui îi

---

[1] *Battle Royale* este un roman scris de un autor japonez, Koushun Takami. (n.tr.)

dominaseră de departe pe asasini și erau, în felul lor, la fel de talentați. Unul sau două trupuri erau târâte afară. Bărbații în negru care mai rămăseseră erau copleșiți și ademeniți.

– Acum înțelegeți logica locului meu în acest raid, zise Pyrgus. Trase adânc aer în piept. Și în afară de asta am un rang superior Domniei Voastre, Înalt Portar.

– Chiar așa? mormăi Fogarty.

Ajunseseră la capătul unor trepte mari de piatră care duceau la nivelurile superioare ale palatului.

– Știți că așa e, zise Pyrgus nerăbdător. Eu sunt încă Prinț Moștenitor. Un fel de.

– Și eu sunt Împărat Interimar. Un fel de, bombăni Fogarty.

Vocea i se mai înmuie.

– Însă ai dreptate. Ai găsit nenorocitele alea de flori, știi unde sunt și știi mai multe despre ele decât oricine altcineva, așa că mi se pare logic să iei parte la raid.

– Să conduc raidul, îl corectă Pyrgus repede.

– Bine – să conduci raidul, acceptă Fogarty cu iritare. Îi aruncă o privire doamnei Cardui. Putem trimite câțiva din oamenii noștri să aibă grijă de el, nu-i așa? Dacă le pot veni de hac asasinilor, n-ar trebui să aibă prea multă bătaie de cap cu gărzile lui Ogyris. O să încerc să-i implic și pe Elfii Pădurii. Regina Cleopatra n-o să ne refuze un mic contingent. S-ar putea chiar să trimită…

Se opri.

Madame Cardui se uita la Pyrgus.

– Ce e, drăguță? Ce s-a întâmplat?

Pyrgus se uita în sus la stele, cu gura căscată de uimire.

ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

Blue se așeză lângă Henry, își puse brațele în jurul lui și îl sărută.

– Ce faci? bolborosi Henry.

Se trase înapoi și se uită cu uimire la ea.

Blue îl trase din nou mai aproape de ea, însă de data asta îi șopti la ureche.

– Ne urmăresc. Trebuie să-i facem să creadă că o să se întâmple ceva.

– De ce?

Gura lui Henry era acoperită de părul ei.

– Ca să tragem de timp, idiotule! zise Blue cu exasperare și îl sărută din nou.

După o clipă, el începu să reacționeze așa încât dădea impresia că era posibil să-i și placă. Pe când se îndepărtau unul de altul, ea îi șopti:

– OK, hai să nu exagerăm.

Ea făcu niște manevre și reuși să-și plaseze trupul între al lui și ecran.

– Întoarce-ți buzunarele pe dos.

– Ce?

– Întoarce-ți buzunarele pe dos! șuieră Blue. Trebuie să ieșim de aici și vreau să văd dacă ai ceva care ne-ar putea fi de ajutor. Îi trecu un gând prin minte. Da’ unde ne aflăm, la urma urmelor? Tu știi?

– Suntem pe una din navetele spațiale ale demonilor. E un mijloc de transport. Pe Pământ le numim farfurii zburătoare.

Începu, docil, să-și întoarcă buzunarele pe dos.

– Și camera aia ciudată pătrată face parte din ea?

Henry scutură din cap.

– Aia era o cameră de depozitare aflată în pragul iadului, zise el ininteligibil. Farfuria ne-a ridicat de acolo.

Blue se uită la el deznădăjduită.

– Unde e farfuria acum – în spațiu?

Henry încuviință.

– Da, probabil.

El îi surprinse expresia.

– Ce s-a întâmplat?

– Dacă suntem în spațiu, nu putem scăpa. Doar dacă nu cumva știi tu cum se conduce o farfurie zburătoare.

– Nu, nu știu, zise Henry. Însă îmi amintesc cum să manevrez lumina albastră.

El îi văzu privirea lipsită de expresie și adăugă:

– Lumina care ne-a scos din camera aia cubică.

– Nu vrem să ne întoarcem în camera cubică! șuieră Blue. Apoi, după o clipă de nesiguranță: Sau vrem?

– Nu prea cred, zise Henry. Însă lumina ne va trimite oricum undeva, dacă eu îmi pot da seama care sunt coordonatele. Așa…

Se uită în sus la ea și îi zâmbi ușor. Terminase de golit buzunarele.

Blue se uită fix la grămada de pe pat. Erau o mulțime de monede necunoscute, o bucată de hârtie cu ceva scris pe ea, un pachețel alb a ceva ce ar fi putut fi o gustare și câteva bucăți de sfoară. Nu era chiar un echipament de comando pentru a putea scăpa de pe – cum o numise el? – o farfurie zburătoare.

Ea se căzni să gândească. Camera cubică fusese înțesată de demoni, însă își amintea că văzuse doar trei pe farfuria zburătoare – doi care îl însoțiseră pe Henry și creatura aia, Black John. Erau și alții, probabil – de câți demoni era nevoie la bordul unei farfurii zburătoare? Avea nevoie să știe cu câți trebuia să se confrunte.

– Ce ai? întrebă Henry în șoaptă.

El se uită în jurul său.

– Nu crezi că ar trebui să începem iar… știi tu… să ne sărutăm?

– Ce am, ce anume? întrebă Blue nervoasă, ignorând cea de-a doua întrebare. Uite ce e, tu știi câți demoni sunt pe aeronava asta? Douăzeci? Treizeci? O sută? Câți?

– Uită-te și tu în buzunare, zise Henry. S-ar putea să ai și tu ceva folositor. Sunt doar trei.

Voise să spună ceea ce credea ea?

– Doar trei dintr-un echipaj?

– Nu e nevoie de mai mulți. Aproape toată aeronava e automatizată. Și, bineînțeles, mă au și pe mine când e activat implantul.

El se roti în așa fel, încât blocă ecranul cu trupul său.

– Haide, caută, trebuie să ai ceva.

– Am asta, zise Blue și îi arătă forma subțire și lucioasă a stimlusului, ascuns pe jumătate în pumnul ei.

Ea se simți brusc în culmea fericirii. Exista totuși o șansă ca ei să scape din povestea asta.

ȘAIZECI ȘI OPT

– Ce-i ăsta? întrebă Henry.

– *Un stimlus,* mimă Blue cu buzele. Îi trecu brusc prin cap că până și șoaptele ar putea fi auzite. Și nu voia sub nici o formă să rateze elementul surpriză.

– *Un stimlus?* mimă și Henry cu buzele, încruntându-se.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, gândi Blue. Scotoci în buzunarul tunicii după un blocnotes și găsi chestia aia purpurie și bogat ornamentată pe care trebuia să o poarte tot timpul cu ea de când era Regină. O ținu departe de ecran și mângâie ușor suprafața vrăjită. Cuvintele începură să se aștearnă de la o margine la alta a suprafeței.

Omoară tot ce atinge.

Henry se uită la scris, apoi la ea.

– Stimlusul omoară tot ce atinge? întrebă el.

Propoziția „Omoară tot ce atinge“ dispăru și fu imediat înlocuită de niște majuscule de un roșu strălucitor: NU VORBI CU VOCE TARE. DACĂ VREI SĂ SPUI CEVA, PUNE DEGETUL MARE PE SUPRAFAȚA BLOCNOTESULUI ȘI GÂNDEȘTE CLAR.

– Super tare! șopti Henry.

El se prinse repede de fază, pentru că majusculele roșii dispărură de pe suprafața blocnotesului și fură înlocuite de cuvintele: *O să-i omoare pe toți?*

Blue îi împinse degetul într-o parte lângă degetele ei. *Omoară doar unul o dată. O singură descărcare. Trebuie să existe contact.*

Henry îi dădu degetul într-o parte. *E mai bine decât o lovitură peste față cu un eglefin*[1] *ud*.

Blue se uită consternată la el.

– E în regulă, zise Henry cu sfială.

El își puse din nou degetul pe tăbliță. Ce plan ai?

Uneori, gândi Blue, ar fi foarte plăcut dacă altcineva ar prelua conducerea. Ea îi îndepărtă degetul și cuvintele începură să umple din nou tăblița. *Stai lângă ușă. Îi momim să intre înăuntru, apoi atacăm. Îi luăm prin surprindere. Îi omorâm*.

– *Îi omorâm?* mimă Henry din buze.

Avea ochii măriți de uimire.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Blue cu voce tare. Ce te aștepți să facem – să-i invităm la dans?

Henry apucă tăblița cu mâinile. *Ei sunt trei, iar noi suntem doar doi. Sunt niște chestii slăbănoage.*

Eu n-am omorât pe nimeni în viața mea.

O să fie bine dacă nu-i privești în ochi.

Henry se zgâi la ea, de parcă ar fi încercat să se hotărască. După o clipă, încuviință brusc și se duse lângă ușă. Blue se duse către monitor și spulberă sticla fragilă a acestuia cu o lovitură de picior. Învelișul protector vrăjit se făcu de culoare vineție și scoase un zgomot asurzitor. Ea se răsuci pe călcâie, fugi și i se alătură lui Henry, care stătea lângă ușă.

Planul funcționă pe dată. Demonii dădură buzna în cameră, însă doar Black John își păstrase înfățișarea inițială. Ceilalți doi se transformaseră în niște creaturi de coșmar, musculoase și imense.

– Aoleu! exclamă Henry.

---

[1] Eglefin – pește marin (n.tr.)

„Henry n-are armă“, gândi Blue. Asta era o idioțenie. „N-ar fi trebuit să mă bag în chestia asta până ce n-avea și el o armă.“ Însă n-avea de unde să-i facă rost de una, nu era nimic în cameră care i-ar fi putut servi drept bâtă. Făcu un pas înainte și ținu apăsat stimlusul în coasta demonului cel mai apropiat de ea. Se auzi un fâsâit puternic și se simți un miros de carne arsă, apoi creatura se rostogoli la pământ cu ochii lipsiți de orice fel de expresie.

Se răsuci și văzu spre marea ei încântare că Henry îl apucase cu putere de gât pe cel de-al doilea demon cu înfățișare de coșmar, încercând, evident, să-l stranguleze. Creatura se bălăbănea în față și în spate, încercând să se debaraseze de el. Sări ca arsă în momentul în care genunchiul lui Henry se izbi de perete, însă își dădu seama că el nu slăbise deloc strânsoarea. Blue se azvârli cu violență asupra demonului.

Stimlusul era inutil acum, arsese complet după unica lui descărcare. Știa că n-avea forța de-a omorî bruta, nici măcar acum că Henry stătea agățat de ea, așa că se repezi la ochii acesteia care constituiau punctul cel mai vulnerabil.

Demonul se smuci în sus și urlă, apucându-i cu putere mâinile.

– Bravo, Blue, șopti Henry.

Pe frunte i se formaseră broboane de sudoare pe când se lupta să intensifice strânsoarea. Bineînțeles că n-avea cum să omoare creatura în felul acesta, însă ar putea totuși să-i distragă atenția până ce Blue reușea să-l orbească. Un demon orb era aproape la fel de neputincios ca și unul mort.

Ea se repezi din nou la ochii acestuia, apoi îi sări un demon în spate, drăcușorul acela blănos cu cornițe și urechi ascuțite. Black John o apucă de umeri cu niște degete subțiri cu gheare ascuțite.

– Ajunge, Maiestate! îi șuieră el răutăcios în ureche.

Ea se azvârli imediat pe spate. Se rostogoliră împreună pe podea, Black John încă atârnându-i de spate. Simți cum ghearele lui îi sfâșâie hainele, apoi percepu acea durere ascuțită atunci când îi străpunseră carnea. Își smuci capul spre spate, în speranța că o să-i atingă în felul

ăsta fața, însă rată. Unul din brațele lui subțiri îi cuprinse beregata și o strânse cu putere.

Aproape imediat, câmpul vizual începu să i se întunece. Cu cealaltă mână îi zgârie fața. Sângele țâșni și aproape că o orbi. Se trase cu disperare repede înapoi, lângă cel mai apropiat perete. Se auzi o bufnitură dezgustătoare, strânsoarea din beregata ei slăbi și simți cum Black John îi alunecă din spate. Blue se împletici pe picioare și căzu, apoi se ridică. Demonul cel negru zăcea la podea lângă ea. Respira încă, însă părea năucit de la căzătură. Blue se lăsă în jos, îi apucă capul și îi frânse gâtul costeliv. Apoi simți cum încep să o lase genunchii.

Ultimul lucru pe care îl văzu înainte de a-și pierde cunoștința fu că Henry stătea aplecat deasupra ei. Îi zâmbea larg. În ciuda tuturor previziunilor, el reușise până la urmă să strângă demonul de gât.

ȘAIZECI ȘI NOUĂ

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Fogarty.

Blue plutea într-un fascicul de lumină la capătul scărilor. Avea o vânătaie pronunțată pe obrazul drept și sânge uscat pe față. Părul îi era încâlcit, hainele ferfeniță. Însă lucrul cel mai rău dintre toate erau ochii, care erau sticloși, întunecați și injectați.

– Blue! strigă Pyrgus.

El începu să urce scările în goană.

Era și o altă siluetă care trecea prin peretele din spatele ei. Spre uimirea lui Fogarty, se dovedi a fi nimeni altul decât Henry.

Blue ateriză încet și încercă să înainteze spre Pyrgus. Se răsuci încetișor pe călcâie și începu să se prăbușească la pământ.

– Blue! strigă Pyrgus din nou.

Blue se rostogoli în față.

Ochii i se deschiseră pe neașteptate. Niște valuri se spărgeau încetișor de o plajă cu nisip auriu. Strigătul pescărușilor se amesteca cu tonuri de muzică liniștitoare. Se simțea îngrozitor. O durea fața, o durea capul, o durea nasul, și tot trupul din cap până-n picioare.

– Oh, excelent, te-ai trezit, drăguță.

Blue își întoarse capul într-o parte cu o precauție extraordinară. Junghiuri de durere ascuțită o obligară să închidă ochii repede, însă îi deschise din nou și privi la figura surâzătoare a doamnei Cardui.

– E în regulă, drăguță, nu încerca să vorbești.

Nu era sigură că *putea* vorbi. Însă, cel puțin, ceva-ceva din confuzia în care se aflase se mai spulberase. Stătea întinsă pe niște cearceafuri apretate și curate, trase până sub bărbie. Plaja era o iluzie pictată pe tavan, muzica liniștitoare era interpretată de stihiile captate în recipientele de sticlă de lângă patul ei. Aceasta trebuie să fi fost Infirmeria palatului. Vrăjile erau tratamentul standard pentru recuperarea pacienților.

– Ești în siguranță acum, drăguță. Ai trecut printr-o experiență dificilă, însă s-a terminat acum și totul e în regulă. Te doare ceva? Clipește o sigură dată dacă răspunsul e afirmativ.

Blue clipi o dată.

– Vindecătorii îți vor aduce ceva pentru asta într-o clipă. Așteaptă rezultatele testelor tale finale. Suferi de otrăvire demonică, însă în afară de asta nu e nimic – n-ai nici un os rupt, nici un organ vătămat, nimic de genul ăsta. Ești foarte norocoasă, zău așa. Dacă Pyrgus nu era atât de iute de picior, ți-ai fi putut rupe gâtul.

Își simți limba prea mare în gură, iar dinții o dureau. Buzele și le simțea de două ori mai mari față de dimensiunea lor normală.

– Uune ee Prus, Ma'm Cardhui?

Madame Cardui se întinse și așeză o mână liniștitoare pe fruntea lui Blue.

– Nu încerca să vorbești chiar acum, Blue drăguță. Aici se află Vrăjitorul Vindecător Chirurg-Șef Danaus. Bănuiesc că rezultatele testelor tale se află la… da, așa e: vezi, el încuviințează din cap. Te vei simți curând mult mai bine și, în timp ce Vindecătorul-Șef Danaus își face treaba, eu voi încerca să te pun la curent cu mersul lucrurilor – bine?

Blue se întrebă de ce până și oamenii inteligenți ca Madame Cardui se simțeau obligați să te trateze ca pe un imbecil în momentul în care te îmbolnăveai. Îl vedea acum pe Vrăjitorul Vindecător

Chirurg-Șef Danaus, o siluetă înaltă și corpolentă cu capul ras și îmbrăcat cu roba albastră, specifică profesiei sale. Ținea într-o mână un glob de energie, iar în cealaltă un flacon cu stihii în miniatură.

– Încercați să vă relaxați, zise el, cu o voce tunătoare. Un trup relaxat nu poate reține o energie negativă. Un zâmbet profesionist îi brăzdă fața ca o lună plină. Ne vom simți în curând mai bine, vă asigur.

Blue se întreba vag dacă ar putea să ordone ca el să fie decapitat. Totodată, în momentul în care el sparse flaconul respectiv și le dădu voie micilor stihii să-i pătrundă în trup, ea chiar începu să se simtă mai bine, aproape instantaneu.

Madame Cardui observă în mod clar diferența, pentru că puse un deget în semn de avertizare peste buzele ei (care, incredibil, nu mai erau umflate acum) și zise cu blândețe:

– Probabil că am putea amâna conversația noastră până în momentul în care vom fi singure…?

Blue încuviință și așteptă. Vrăjitorul Vindecător Chirurg-Șef Danaus își verifică opera, se declară mulțumit, o avertiză pe Maiestatea Sa să nu se obosească prea tare, apoi se retrase, înclinându-se cu stângăcie.

După ce el închise ușa, Madame Cardui zise:

– Această cameră este securizată – putem vorbi nestingherite.

Blue zise:

– A fost groaznic. Unde e Henry? A scos-o la capăt?

Ideea lui fusese să folosească transporterul demonilor ca să o proiecteze cu ajutorul fasciculului luminos direct la palat. Apoi, după ce ea se afla în siguranță, el inteționa să-l seteze pe pilot automat astfel încât să o poată urma.

– A fost chiar în spatele tău, zise Madame Cardui pe un ton fioros. Unde te-a dus?

Blue se împinse cu mâinile de pat pentru a se putea ridica în picioare și fu surprinsă să descopere că nu se mai simțea slăbită.

– Nu știu sigur. Undeva într-o cameră cubică.

Adevărul era că, în ciuda stihiilor din vinele ei, mintea-i era încă în ceață. Însă Henry reușise, așa că totul era în regulă.

Madame Cardui se încruntă:

– Ce vrei să spui prin… cameră cubică?

Blue scutură din cap.

– N-are importanță.

Se simțea fără îndoială mai puternică. Dădu de-o parte cearșafurile și puse picioarele în podea.

– Unde-mi sunt hainele?

– Mă tem că ceea ce purtai tu a apucat și zile mai bune, zise Madame Cardui. Am pus să fie distruse. În dulap ai niște lucruri curate.

Ea ezită o clipă, însă nu mai mult de o fracțiune de secundă.

– Tu chiar *arăți* mult mai bine, drăguță, de când Danaus a dat drumul micilor lui ajutoare. Eu cu siguranță nu vreau să exagerezi, după tot ce ți s-a întâmplat, însă sunt una sau două chestiuni destul de *presante*…

– Doar o clipă, zise Blue cu hotărâre.

Trebuia să aibă mintea clară. Trebuia să-și cheme oamenii laolaltă și să le explice planul lui Beleth.

– Unde-i Pyrgus? întrebă ea.

– Nu-i la palat în momentul acesta, drăguță. A trebuit să-l trimitem…

Blue o întrerupse:

– Unde-i Henry?

– În donjon, zise Madame Cardui. Am pus să fie arestat, bineînțeles. În momentul de față își așteaptă execuția sub acuzația de trădare.

ȘAPTEZECI

– Cine naiba ești tu? întrebă Fogarty mânios.

Se afla în pădure, chiar pe cale de a începe o altă rundă de convorbiri cu Regina Cleopatra, și detesta întreruperile. Mai ales acum când lucrurile mergeau bine. Ea fusese deja de acord să-și ofere ajutorul în raidul asupra florilor timpului – nu le putea lăsa în mâinile lui Hairstreak, chiar dacă Blue era acum acasă. Dat fiind și farmecul lui Fogarty, ar fi putut fi de acord chiar cu o alianță oficială.

– Nyman, domnule, îi spuse intrusul. Noul pitic al doamnei Cardui, domnule.

Fogarty se încruntă.

– Unde-i Kitterick?

– E încă dispărut, domnule. Locul unde se află e necunoscut. Dumneaei m-a promovat pe mine drept *locțiitor,* dată fiind Situația de Urgență. Am fost întotdeauna bun la făcutul comisioanelor, preluarea mesajelor, genul ăsta de lucruri. Bănuiesc că mă voi întoarce din nou la bucătărie atunci când Kitterick își va face apariția din nou, însă între timp asta reprezintă o creștere a remunerației, alte sarcini decât curățatul cartofilor, așa că iată-mă, domnule.

El zâmbi, arătându-și un dinte lipsă.

– Și ce vrei? întrebă Fogarty, încă încruntându-se.

Nyman aruncă o privire în jurul său, apoi își scutură capul și o zbughi în umbra unui stejar masiv.

– E confidențial, domnule, a zis Dumneaei, remarcă el în momentul în care Fogarty îl prinse din urmă.

Începu să facă mici salturi în sus și în jos.

– Ce faci?

Creatura nu era în toate mințile.

– Încerc să ajung la nivelul urechii dumneavoastre, domnule, dumneavoastră fiind un bărbat înalt și bine construit, iar eu unul care sfidează verticalul, după cum ați putea spune.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! explodă Fogarty.

Se aplecă până ce urechea sa fu la nivelul capului lui Nyman.

– Dumneaei zice că ar trebui să vă întoarceți imediat, domnule, șopti piticul. Ar cam fi ceva probleme, parcă.

– Ce fel de probleme?

– Ah, Dumneaei nu mi-ar spune asta niciodată, domnule. Nimic periculos sau prea confidențial, din cauză că vreun netrebnic ar putea să stoarcă lucrul ăsta de la mine. Nu sunt ceea ce ați numi o persoană stoică atunci când sunt supus la presiuni, domnule.

– Nu ești un Trinian, nu-i așa? zise Fogarty.

– Într-adevăr nu sunt, domnule, după cum un bărbat cumsecade, mare și deștept așa cum sunteți dumneavoastră și-ar putea probabil da seama după culoare. Nu prea îi agreez pe băieții ăia deloc, ca să vă spun drept: sunt mult prea bine organizați. Eu sunt ceea ce se numește un Lep.

– Ah, zise Fogarty, fără să aibă nici cea mai mică idee ce anume era un Lep. Ei bine, acum, ascultă, domnule Nyman, vreau să te întorci la Dumnea… la Madame Cardui și să-i spui că sunt în mijlocul unor foarte delicate negocieri…

Se opri: Nyman își scutura capul într-un mod solemn.

– Ce e?

– Dumneaei a zis că ați putea fi dificil, mă scuzați, domnule, și că dacă sunteți, eu urmează să vă spun un lucru… Îi făcu semn cu capul lui Fogarty ca să se aplece din nou, iar în momentul în care acesta o făcu, îi șopti: E belea mare, domnule. În privința lui Henry.

ȘAPTEZECI ȘI UNU

Era splendid să conduci un raid de comando. Pyrgus purta un echipament de camuflaj complet, cu o cască ce expunea atât de multă verdeață încât arăta ca o parcelă cultivată cu legume. Fața îi era vopsită în dungi oliv și maro. Însă nu asta era partea cu adevărat bună. Partea cu adevărat bună (în timp ce înainta pe burtă prin tufișuri) era că avea douăzeci de bărbați bine înarmați chiar în spatele lui, toți sănătoși tun, toți pregătiți să-și dea viețile pentru această misiune.

Și fiecare dintre ei îl numea *domnule*.

– Nemișcat! ordonă Pyrgus în șoaptă.

– Da, *să trăiți!* șoptiră ei la unison; și rămaseră nemișcați.

Era atât de…, atât de *grozav*.

Își dorea ca Nymph să-l fi putut vedea acum.

Sau poate nu. Își ridică capul cu grijă, deasupra nivelului ierbii, și descoperi că tot nu găsise drumul. Problema era că atunci când te târai pe burtă întreaga perspectivă ți se schimba. Lucrurile care arătau într-un fel când stăteai în picioare erau complet diferite când te aflai la pământ și te zgâiai printr-un tufiș. Dar ce avea el de făcut? Nu putea pur și simplu să meargă în marș cu oamenii lui în josul aleii principale a Domeniului Ogyris. Acesta era un raid, nu un atac frontal.

Nu puneai la cale un atac frontal cu douăzeci de oameni, oricât de robuști ar fi fost.

Și, în afară de asta, un atac frontal ar porni războiul, iar ei cu greu evitaseră unul, acum că Blue se întorsese să oprească Numărătoarea Inversă. Însă, cel puțin domnul Fogarty și Madame Cardui nu contramandaseră raidul. Așa că lui Pyrgus îi revenise misiunea să conducă *douăzeci de bărbați*.

Nu le spusese că se rătăciseră, bineînțeles. N-ar fi vrut să-i demoralizeze atât de devreme în această misiune. În afară de asta, trebuia să se concentreze asupra întâlnirii cu Nymph. Cât de bună era treaba asta? Elfii Pădurii fuseseră de acord să trimită niște oameni și Nymph îi conducea. Blue era înapoi teafără, nu era război, el conducea douăzeci de bărbați și urma să se reîntâlnească cu Nymph. Viață n-avea cum să fie mai bună de-atât.

Era pe cale de a-și lăsa capul în jos să și-l sprijine nepăsător de pământ, când surprinse cu coada ochiului strălucirea a ceva. Își răsuci capul. Apă! Lumina soarelui se reflecta în apă. Lacul! Dacă ar ajunge la lac, ar putea în cele din urmă să-și regăsească punctele de reper. Era hotărât. Fusese capabil să urmeze conturul lacului, chiar și într-un întuneric beznă, deci la lumina zilei trebuie să fi fost floare la ureche, chiar și atunci când te târai pe burtă.

– La stânga! zise el șuierat și se răsuci.

– Da, *să trăiți!* răspunseră oamenii lui și se aliniară în spatele lui.

ȘAPTEZECI ȘI DOI

Blue zise:

– Dați ordin să fie eliberat, Madame Cynthia. Și scoateți-i chestia aia din cap.

Madame Cardui se încruntă.

– Drăguță, cred că-ți amintești că Henry a fost cel care te-a răpit? Ea ezită o clipă, apoi întrebă: Ce chestie?

Blue stătea pe marginea patului trăgându-și ghetele în picioare.

– Henry nu știa ce face, zise ea cu hotărâre. Era stăpânit de Beleth.

– De Beleth? exclamă Madame Cardui.

Figura îi fu străbătută brusc de o expresie ce sugera faptul că înțelesese.

– Chiar mă întrebam dacă acela nu era un mijloc de transport cu ajutorul fasciculelor luminoase, folosit de demoni. Drăguță, cred că ai face mai bine dacă mi-ai povesti totul.

Blue îi povesti. Îi luă un timp surprinzător de scurt ca să-i spună totul.

– Bietul Henry, zise Madame Cardui, când Blue termină.

Se duse la ușă și dădu indicații uneia din gărzile care aștepta afară. Când bărbatul plecă în goană, se întoarse spre Blue și zise:

– Am dat ordin ca Henry să fie eliberat. Va fi dus direct la infirmerie să i se scoată implantul făcut de Beleth.

– Vă mulțumesc, zise Blue.

Blue aproape că terminase cu îmbrăcatul.

Madame Cardui se așeză cu greutate pe pat. Păru brusc foarte bătrână.

– Mă cam lasă mintea, drăguță. Am căutat într-o direcție greșită.

Blue o privi, însă își dădu imediat seama ce voise să spună.

– Așa și eu, Madame Cynthia. Am crezut că unchiul Hairstreak se afla în spatele tuturor problemelor noastre. Nu că n-ar fi în spatele *unora* dintre ele.

Madame Cardui zise:

– Că veni vorba, trebuie să anulezi Numărătoarea Inversă.

– Da, bineînțeles. O voi face imediat.

Madame Cardui ezită:

– Mai e un lucru…

– Da?

– O să-ți spun repede, drăguță, zise Madame Cardui, și îi povesti despre florile timpului.

– Deci așa m-a scos Henry din conacul lui Hairstreak – el nu mi-a pomenit deloc de asta. Am crezut că era posibil să fi fost un fel de vrajă-stază.

– Treaba e – continuă Madame Cardui – că atunci când ai dispărut și ai pus în aplicare Numărătoarea Inversă, noi – adică Înaltul Portar Fogarty și cu mine – am hotărât că nu era posibil să le permitem Elfilor Nopții să dețină o armă așa de puternică – îți poți imagina cu ușurință implicațiile militare, bineînțeles. Așa că am ordonat un raid comando ca să distrugem florile. Pyrgus îl conduce chiar acum.

– De ce Pyrgus? întrebă Blue repede.

Era fratele ei mai mare, însă fusese întotdeauna protectoare cu el.

– Pyrgus știe exact unde erau cultivate florile. Eu sper doar că acela e *unicul* loc unde sunt cultivate.

Așteptă.

După o clipă destul de lungă, Blue zise:

– Ați făcut bine, Madame Cynthia. Florile care opresc timpul ar schimba întreaga balanță a puterii militare. Câți oameni a luat Pyrgus cu el?

– Douăzeci dintre oamenii noștri cei mai buni, zise Madame Cardui, dar se întâlnește cu un număr egal de Elfi ai Pădurii. Alan i-a convins să ne ajute.

Era o chestiune mai degrabă surprinzătoare, gândi ea; însă nu trebuia să-l subestimeze niciodată pe Alan.

– Și bănuiesc că Elfii Pădurii sunt conduși de creatura aia Nymphalis? zise Blue cu acreală.

Madame Cardui schiță un zâmbet ușor.

– Îmi imaginez că e posibil. N-am fost încă informată în mod confidențial asupra aranjamentelor.

– Unde e Înaltul Portar Fogarty? întrebă Blue. Aș vrea să știu mai multe despre acest raid.

Madame Cardui o privi cu mare dragoste. Acum era o fată rănită, pentru ca în clipa imediat următoare să fie o adevărată Regină. Blue era fără doar și poate fata tatălui ei – mai ales când era vorba de cel mai mic pericol care i-ar fi putut amenința familia.

– Mă tem că se află încă cu Regina Cleopatra.

– Spuneți-i să vină să mă vadă de îndată ce se întoarce, ordonă Blue și se ridică în picioare. Cred că le voi face o vizită Generalilor în Camera de Gestionare a Situațiilor de Criză. După ce anulez Numărătoarea Inversă, trebuie să avem o convorbire urgentă în ceea ce privește strategia Hael.

– Probabil nu atât de urgentă, șopti Madame Cardui cu blândețe. Planurile demonilor în ceea ce te privește au eșuat în abis.

Blue o privi drept în ochi.

– Henry a zis că dacă ei nu reușesc cu mine, vor invada Tărâmul.

Madame Cardui clipi cu nedumerire.

– Portalurile sunt închise. Ezită o clipă. Ce, nu-i așa?

– Asta i-am spus și eu, îi zise Blue. Însă Henry zice că au deschis altele noi.

După o clipă, Madame Cardui întrebă:

– Unde?

– Asta-i problema, zise Blue. Nu știm. Ceea ce știu însă e că trebuie să-l contactăm pe unchiul Hairstreak și să acceptăm oferta lui în ceea ce privește un tratat. Nu ne putem permite să ne ciorovăim între noi, acum că Beleth se află la poartă.

– Sunt întru totul de acord, îi spuse Madame Cardui. Dacă te simți, într-adevăr, suficient de zdravănă la trup, putem pune asta în aplicare imediat.

Însă, în momentul în care părăseau camera, un mesager militar sosi cu vești care întoarseră situația cu fundul în sus.

ȘAPTEZECI ȘI TREI

Pyrgus se ridică precaut în picioare.

El și oamenii lui – *oamenii lui!* – se aflau la punctul de întâlnire, un crâng cu plante ornamentale, aflat în partea îndepărtată a lacului, însă nu se vedea nici urmă de Nymph sau de vreun Elf al Pădurii. Era o situație îngrijorătoare. Dacă ea întârzia încă nu era grav, însă dacă nu venea deloc, cât de mult trebuia el să aștepte oare? Deja Ogyris trebuia să fi aflat despre sera distrusă. O să fie altă pază la locul respectiv – un contingent de gărzi de primă clasă, cel puțin. Asta însemna luptă. Una pe care Pyrgus ar aborda-o mai curând cu Elfii Pădurii de partea lui.

Era ceva în spatele lui. Aproape că sări din bocanci în momentul în care simți o mână pe umăr.

– Nymph! exclamă el.

Își înfrânse un implus aproape copleșitor de a o cuprinde cu brațele și de-a o săruta cu foc. În loc să facă acest lucru, rămase pur și simplu acolo, în picioare, rânjind ca un idiot.

– Ce e chestia aia de pe capul tău? întrebă Nymph curioasă.

ȘAPTEZECI ȘI PATRU

Într-un fel, totul merse mult mai lin acum că Elfii Pădurii sosiseră.

Nymph părea să aibă un instinct pentru locul către care se îndreptau. Îl mână cu blândețe pe Pyrgus în direcția bună, în momentul în care el se pierdu din nou, lucru care nu se întâmpla deloc atât de des acum, de vreme ce el petrecea mult mai puțin timp târându-se pe burtă.

În cinci minute erau din nou înapoi pe poteca de la marginea lacului, îndreptându-se în direcția obișnuită către ponton. Pyrgus trebuia cu siguranță să se fi simțit bine în legătură cu misiunea. Însă nu se simțea. Era o liniște mult prea mare.

De fapt, fusese aproape tot timpul mult *prea* multă liniște, gândi brusc Pyrgus. Pentru numele lui Dumnezeu, Ogyris era un Elf al Nopții, rasa cea mai necruțătoare din Tărâm. Florile de cristal erau marea lui realizare. Pesemne că se bazase pe secrete și pe vrăji la început, însă el îi dărâmase întreaga seră. Întregul domeniu era probabil înțesat deja de gărzi. Era de așteptat ca noi sisteme de securitate să fie instalate deja la fața locului pentru a-i proteja florile. Își aminti cu ce se confruntaseră când se duseseră la Hairstreak, iar acela nu era decât un sistem de rutină. Ogyris avea pesemne mii de copoi care se îndreptau deja spre ei.

Însă nimic.

– Ce se întâmplă? șopti Nymph.

– E prea multă liniște aici, zise Pyrgus. Mult *prea* multă liniște.

– Ți se pare ție, e pur și simplu din cauza nervilor, ridică Nymph din umeri. Suntem aproape deja?

– Ar trebui să ajungem la următoarea pantă, zise Pyrgus, încruntându-se.

Era tot tulburat.

Apoi ajunseră în vârful pantei următoare și descoperiră de ce Ogyris nu ordonase mai multă pază. Rămășițele sfărâmate ale serei fuseseră îndepărtate.

Nici măcar o singură floare nu mai rămăsese.

ȘAPTEZECI ȘI CINCI

Fogarty se întoarse valvârtej la palat, dând ordine în stânga și-n dreapta.

– Haine curate – nu suport să văd oameni cu noroi pe partea din spate a pantalonilor. Fixează-mi o întrevedere cu Regina. Găsiți pe cineva care să-mi facă rezumatul a ceea ce se întâmplă. Trimite un mesaj oficial de mulțumire Elfilor Pădurii. Zi-le nenorociților ălora de Generali să vină la mine. Vezi dacă poți afla unde se ascunde Madame Cardui. Ia…

– Oh, sigur acestea sunt curate, sunt de luna asta și nu e nici măcar un singur strop de noroi pe nici una dintre ele, zise Nyman.

Fogarty se opri și se uită urât la el, încruntându-se consternat, apoi realiză că Lepul se referea la hainele lui.

– Nu pentru tine, idiotule – pentru mine!

– Ah, vă aduc acum, domnule. Lăsați pe mine asta: am adus ceva de la ghereta dumneavoastră și vă puteți schimba aici.

Nyman scoase un carnețel de notițe din buzunarul vestei și înmuie în gură ciotul unui creion.

– Acum, ce altceva mai era, domnule…?

Chestia asta îl făcu pe Fogarty să se oprească brusc. Fusese atât de surescitat de veștile cele bune, încât crezu că-i explodează capul

ca o bombă. Tratamentele lui de întinerire pesemne că îi afectau hormonii.

– Sper că nu ești așa de prost precum pari, nu-i așa, Nyman? Bine, hai să vedem… Haine în primul rând. Și un duș sonic. Apoi găsește-o pe Madame Cardui – ea mă poate pune la curent cu ceea ce se întâmplă. După asta Regina, apoi Generalii.

– Se află în Camera de Gestionare a Situațiilor de Criză, domnule, zise Nyman. Se uită la figura inexpresivă a lui Fogarty. Dumneaei, domnule. Camera de Gestionare a Situațiilor de Criză, domnule. Acolo mi-a spus să vă duc.

– Da, firește, zise Fogarty.

Gărzile îl opriră pe Nyman la primul punct de verificare – el insistă să-l însoțească pe Fogarty, chiar dacă n-avea nici un fel de autorizație. Fogarty își continuă drumul singur. Efervescența lui de mai înainte fusese înlocuită de un curios sentiment de disconfort. Pentru un palat care nu se mai afla încă sub influența Numărătorii Inverse era prea mult personal militar pe coridoare și el chiar trebui să-și aștepte rândul la cabina suspensoare, ascultând scuzele seci ale gărzilor, pentru că un șuvoi de mesageri avuseseră prioritate în fața Înaltului Portar al Tărâmului.

Însă, în momentul în care păși în interiorul cabinei suspensoare, conformația sa îl făcu să se scufunde atât de repede, încât ajunse din urmă grupul care coborâse înaintea lui. Aceștia purtau banderolele mesagerilor detașamentului de recunoaștere.

– Ce e forfota asta? îi întrebă Fogarty imediat.

– Nu știm, domnule.

– Ofițerii superiori nu ne spun niciodată nimic, domnule.

– Mulțam, mârâi scurt Fogarty, cu capul plecat la nivelul gleznelor lor.

– Cu plăcere, domnule, pluti vocea unui mesager în urma lui.

Ce naiba se întâmpla? Acum că Blue se întorsese, Numărătoarea Inversă trebuia să se oprească imediat. Doar dacă nu cumva era vreun alt factor pe care nu-l cunoștea. Părea că se întorsese la țanc.

Va afla asta destul de curând.

La fundul cabinei suspensoare, coridorul către Camera de Gestionare a Situațiilor de Criză forfotea și el. Fogarty se folosi cu vigoare de coate să-și croiască drum prin mulțime. Apoi gărzile care păzeau ușa îl zăriră și se dădură deoparte să-i facă loc. Pătrunse în cameră și cuprinse întrega scenă dintr-o privire. Pregătirile de război se puseseră în mișcare la viteză maximă. Toată lumea se mișca de două ori mai repede. Toți cei trei generali strigau ordine în stânga și-n dreapta. Toate monitoarele prezentau transmisii în direct. Cynthia stătea aplecată lângă ușă, dând instrucțiuni unora dintre agenții ei.

– Ah, iată-te! exclamă ea, când îl zări.

Trebuie că folosea vreun fel de tehnică suspensoare la rochia ei pentru că pluti spre el în poziție înclinată, înainte de a se ridica cu grație în picioare.

Fogarty privi în jurul său.

– Ce naiba se-ntâmplă, Cynthia? Blue n-a anulat Numărătoarea Inversă?

– Numărătoarea Inversă nu mai e relevantă, dragul meu. Prietenii noștri Elfii Nopții au lansat un atac. Madame Cardui îl privi cu foarte mare seriozitate. Mă tem că Tărâmul se află în război.

ȘAPTEZECI ȘI ȘASE

Hamearis Lucina, Ducele de Burgundia, plănuise o cacealma și avea un comportament de om cu picioarele pe pământ, însă avea o trăsătură romantică care se regăsea în gustul său pentru arhitectură. Donjonul său era un coșmar gotic, plin de turnuri și turnulețe întunecoase, bolți ascuțite, contraforturi mobile și o grămadă de capete de balauri, ținute în echilibru în așa fel încât să se răstoarne în capul oricărui musafir nepoftit. Întreaga structură se afla pe marginea unei stânci îndepărtate și singuratice, lovite în mod constant de talazurile unei mări agitate.

De vreme ce o viață întreagă de campanii militare îl ajutase să strângă o grămadă de bani, împreună cu multe cicatrici interesante, Hamearis își putea foarte bine permite vrăjile-meteo de care avea nevoie pentru a intensifica atmosfera sinistră. În timp ce alții căutau strălucirea soarelui, cheltuielile sale exagerate aduceau ceață și ploi nesfârșite, cu vijelii și vifornițe dese.

Toate astea însemnau că donjonul său era cel mai puțin vizitat dintre toate Marile Case… și locul perfect pentru a ascunde un secret militar.

Oukloul negru al lui Hairstreak urmă poteca stâncii, smucindu-se eratic în încleștarea vântului. Sentimentul său de disconfort n-avea

nimic de-a face cu furtuna de afară. Elfii Nopții se reuniseră. Războiul era în plină desfășurare. Ducele de Burgundia era, încă o dată, un aliat de nădejde. Teoretic, totul mergea exact așa cum plănuise el și, cu elementul surpriză, victoria era mai mult ca sigur garantată.

Cu toate astea, avea un sentiment în stomac că situația îi scăpa, într-un fel, de sub control. Băiatul din Lumea Analoagă îi omorâse vampirul și dispăruse cu Blue. Cum reușise să facă asta? Erau unele aspecte ale situației pe care Hairstreak nu le înțelegea; și ceea ce nu puteai înțelege nu puteai controla.

Oukloul opri în curtea pietruită a donjonului – Hamearis creștea cai pentru că unul îi salvase viața odată și de atunci era superstițios în privința creaturilor astea stupide. Hairstreak așteptă până ce gărzile înconjurară trăsura înainte de-a coborî. Își trase pelerina mai aproape de trup și alergă, prin ploaia care-i îngheța sângele-n vine, până la ușa grandioasă de la intrare, acolo unde Ducele de Burgundia îl aștepta deja.

– La naiba, Hamearis, tu chiar nu oprești niciodată vremea asta nenorocită?

Îi aruncă unui valet pelerina îmbibată de apă.

Hamearis îl privi cu o uimire neprefăcută, apoi zise:

– Știi ceva, Blackie – eu de-abia dacă mai bag de seamă asta. Puse o mână prietenoasă pe umărul lui Hairstreak. Intră și te vei usca lângă foc cu un grog fierbinte, înainte de a ne apuca de treabă. Dacă-ți trimiți gărzile la bucătărie, fetele o să-i trateze cum se cuvine. Cred că ultima dată au mâncat o tocană de ordle la cazan.

Hairstreak își trecu degetele prin păr și se uită urât la ei când intrară uzi.

– O să fac asta de îndată ce mergem direct în turn.

Hamearis ridică din umeri.

– Cum poftești.

Turnul era un vestigiu al donjonului inițial. Unii experți credeau că data de pe vremea Palatului de Purpură inițial. Prezenta, fără îndoială, aceeași lucrare gigantică în piatră, la o scară de departe mai largă decât orice vrajă modernă putea mânui. Hairstreak și-o

închipuise întotdeauna drept una dintre acele structuri care ar sta pentru totdeauna în picioare, rezistând oricăror lucruri pe care omul sau natura îi puteau arunca în față. Se pomenise uneori întrebându-se despre civilizația uitată care îl construise. Ce fel de elfi fuseseră oare aceia?

Unii mici, după cum arăta. Singura intrare în turn se făcea printr-o ușă mică de stejar, care avea acces către o scară îngustă, în spirală. Nu era nici el un om deosebit de înalt, însă chiar și el găsea acea ușă drept înghesuită. Hamearis, care o luase înainte, trebui să se aplece până la pământ aproape și să se întoarcă într-o parte. Însă cel puțin îi ținea în siguranță în caz de atac. În cazul unei armate, doar câte un om, pe rând, ar fi putut urca acele trepte.

Transpira din greu și din păr îi ieșeau aburi, în clipa în care ajunse în camera turnulețului. În ciuda disconfortului, Hairstreak fu străbătut de o presimțire. Acesta era adevăratul centru de comandă al atacului Elfilor Nopții. Și ce mai contrast față de Camera de Gestionare a Situațiilor de Criză de sub Palatul de Purpură!

Odată, cu ani buni în urmă, Apatura Iris, regretatul Împărat-de-Purpură, îl dusese să vadă Camera de Gestionare a Situațiilor de Criză dintr-o nechibzuită încercare de intimidare. Ce mai agitație! Ce mai freamăt! Atât de mulți oameni… soldați în gardă, femei în uniformă, mesageri cu bucăți de hârtie, ajutoare ale ajutoarelor și ajutoare ale ajutoarelor ajutoarelor. Erau *trei* generali, care păreau bătrâni chiar și atunci și doar Dumnezeu singur știe cât de mulți vrăjitori. Erau globuri de vizualizare – zeci de astfel de globuri – și birouri pline de ingineri de tot felul. Erau radiotelegrafiști și spărgători de coduri, aducători de ploaie și spărgători de vrăji. Era chiar și o înregistrare în plină funcționare a armamentului din dotare. (Ce greșeală fusese să-l lase să vadă asta!) Era și o masă de strategie. Erau șaptesprezece pupitre de comunicație. Toate astea și nici măcar un singur război declanșat. Ce prostie! Ce prostie incredibilă, exact genul de desfășurare inutilă de forță brută pe care Elfii Luminii au preferat-o întotdeauna.

Un lucru atât de diferit față de camera din turnuleț.

Aceasta era o cameră spartană agreabilă. Iată o încăpere plăcut de *goală*. Nu erau gărzi la ușă care să implice vreun risc de securitate, și nici personalul care să asculte orice decizie. Nu era nevoie de nimeni, nu se dorea prezența nimănui. Nimeni n-ar fi avut acces – gardienii năluci, așezați de-a lungul acestei scări epuizante, ar smulge carnea de pe oasele oricui ar îndrăzni să pună piciorul aici, cu excepția doar a lui Hamearis și a lui Hairstreak însuși. Astfel secretele Elfilor Nopții rămâneau între ei.

Însă adevărata încântare a camerei din turnuleț o reprezenta echipamentul acesteia. Mesagerii, pupitrele de comunicație, globurile de vizualizare, radiotelegrafiștii, spărgătorii de coduri, spărgătorii de vrăji și toate amețelile alea erau înlocuite de o singură sferă de cristal lucios, așezată într-un bol de ametist. Doar două piese acționate prin vrajă, iar acestea înlocuiau totul – și pe toată lumea – care se putea găsi în Camera de Gestionare a Situațiilor de Criză a Elfilor Luminii.

Întreaga strategie de război a Elfilor Nopții ar putea fi controlată, în totalitate, de către o singură persoană.

Hairstreak apucă un scaun și se așeză, punându-și mâinile, cu palmele în jos, pe suportul bolului de ametist. În momentul în care avu loc acel contact, sfera de cristal începu să strălucească, iar bolul începu să emită un zumzăit.

– Accesul permis, murmură bolul cu o voce plăcută și feminină.

Hairstreak se uită în sus la Hamearis și zâmbi. Setarea accesului, adaptată la vibrația lui personală, era sistemul său final de securitate. Ce mai manevre politice ceruse acest lucru! Însă înțelegerea era deplină acum. Hairstreak singur putea controla forțele. Oh, le putea delega, bineînțeles – și procedase asfel în cazul lui Hamearis și a uneia sau altor două slugi de încredere – însă doar pentru o perioadă limitată de timp și cu opțiunea proprie de manevrare de la distanță. Își trecu limba peste buze și savură deliciosul gust al puterii.

– Hai să vedem cum merge atacul nostru, zise el cu voce tare. Ia loc, Hamearis, dragă prietene – asta o să ia ceva timp.

Sistemul, legat de gândurile din spatele cuvintelor, aduse un scaun pentru Hamearis de cealaltă partea a globului și răspândi o vedere de sus a peșterilor din Yammeth, chiar în interiorul globului.

Era incredibil cât de multe fuseseră făcute în scurta perioadă de timp de când el inspectase personal locul respectiv. Vastele peșteri erau înțesate-ochi cu muniție: lăzi cu mâncăruri concentrate, armament, recipiente cu vrăji, navete cu sticle pline cu fulgere captate, containere căptușite cu plumb, pline cu drăcușori, duhuri și alte stihii militare, echipament tehnic, corturi militare ultraperformante. Și în afara tuturor acestor lucruri, trupele care așteptau răbdătoare în orașul lor de corturi, așezate în șiruri ordonate pe planșeul peșterii.

Ei bine, nu mai trebuiau să aștepte mult. Linia frontului înainta deja. Aceste ajutoare li se vor alătura la momentul oportun. Nimic nu i-ar putea opri acum pe Elfii Nopții.

– Cred că știi că au mini-camere spion în peșteri – remarcă Hamearis. Șapte, după ultima noastră numărătoare.

– Șapte, nu-i așa?

Erau cu trei mai mult decât verificase el personal. Oamenii bătrânei Cardui se perfecționau pe zi ce trecea.

– Și sunt toate neutralizate, bănuiesc…

– În mod subtil, după cum ai ordonat, Blackie.

Hamearis rânji.

– Băieții noștri vrăjitori au confecționat o iluzie elaborată – cea mai faină din câte am văzut eu vreodată. Ei știau că ne pregăteam, fără îndoială, însă foarte încet și punând accentul pe defensivă. N-au avut nici cea mai mică idee în ce privește adevăratul nostru nivel de pregătire. Zâmbi larg. Sau în ce privește capacitatea noastră ofensivă.

– Bine lucrat, șopti Hairstreak. Hai să vedem ce face opoziția, i se adresă el bolului de cristal.

– Se conectează… zise bolul.

Globul de cristal scânteie scurt, apoi prezentă o scenă chiar din Camera de Gestionare a Situațiilor de Criză. Hairstreak simți un licăr de mândrie. Idioții presupuseseră că acea cameră era invincibilă din cauza granitului încărcat cu cuarț care o înconjura. Nici un fel de

vrajă nu putea pătrunde prin cuarț – oricine știa asta. Iar oamenii lui Cardui cercetaseră amănunțit și repetat locul respectiv, în căutare de mini-camere spion. Ce mai prostie! Cineva remarcase mai deunăzi în prezența lui că Generalii păreau că luptă în războiul trecut și nu în cel prezent. Era cu siguranță adevărat. Elfii Luminii luaseră măsuri de prevedere împotriva oricărui lucru care fusese folosit împotriva lor în trecut și nici măcar o singură dată, în aroganța lor, nu-și imaginaseră că dușmanul lor ar putea concepe noi tactici pe care să le aplice în prezent.

Hairstreak se aplecă în față. Mini-camera spion secretă arăta că acea Cameră de Gestionare a Situațiilor de Criză era foarte activă, însă fusese întotdeauna activă din câte vedea el. Chiar și atunci când domnise pacea, forfotea de activitate. Toți cei trei Generali erau acolo, așa cum e de așteptat când războiul stă să înceapă. Se concentră și globul îl duse mai aproape de ce voia să vadă; și iată, era un glob de vizualizare într-un alt glob de vizualizare. Trupele de Elfi ai Luminii erau angajați într-o luptă și pierdeau!

Hairstreak se lăsă pe spate în scaun. Nimic nu-l îngrijora din tot ceea ce văzuse. Nu-i subestima pe Elfii Luminii. Avea să fie o luptă dură, însă era sigur că puteau câștiga. Și victoria avea să aducă pierderi inimaginabile. Victoria îi va da stăpânire asupra Tărâmului.

– Să testăm noua noastră jucărie? îl întrebă el, plin de voioșie, pe Hamearis. E în deplină stare de funcționare, presupun?

– Oh, da, confirmă Hamearis. E în stare de funcționare de aproape douăzeci și patru de ore.

Hairstreak șopti un cuvânt de cod. Pe dată scena se schimbă în globul de cristal. Privea în jos la o zonă din pădure, aceeași zonă unde își construise el odată conacul. Locul era în ruină acum, ras din temelii, și pădurea aproape că-l acoperise și ascunsese rămășițele, asemenea unui animal gigantic căruia i se vindecă o rană. Însă deși nu mai erau prea multe de văzut, abia dacă acest lucru mai conta. Zona era pur și simplu un punct de referință, fără vreo importanță strategică. Ca punct de referință, îi permitea să exploreze…

Peste tot!

Îi venea greu să-și înfrâneze emoția. Tehnologia nu era atât de strălucitoare ca sistemul de supraveghere din jurul casei sale – nu era nici un fel de iluzie de zbor, nu era nici un fel de senzație de mișcare: doar o imagine tridimensională în interiorul globului de cristal – însă proporțiile sale erau uluitoare. Până acum, supravegherea fusese întotdeauna limitată la lucruri cum ar fi plasarea de mini-camere spion sau la fixarea de indicatoare de zonă. Însă dispozitivul ăsta… dispozitivul ăsta îi asigura stăpânirea asupra Tărâmului! Dar la ce-i era mintea? Dispozitivul ăsta îi asigura stăpânirea asupra întregii lumi!

Era o chestie bună așa cum crezuse el. Cu doar un singur gând, scena se retrase din zona fostului său conac și brusc putu vedea întreaga pădure. Apoi câmpia care o înconjura. Mai departe, munții din spate, coasta și marea. Dacă ar fi dorit, ar fi putut examina curbura planetei. Într-o viziune dumnezeiască, i-ar fi putut urmări călătoria mândră în jurul soarelui. Însă fie că era dumnezeiască sau nu, această viziune era de o mică importanță. Ceru cu ardoare o vedere de sus a capitalei Elfilor Nopții, urmă râul de dincolo de Loman Bridge și rămase pentru o clipă deasupra insulei imperiale.

Apoi se năpusti în jos asemenea unui vultur și pătrunse în Palatul de Purpură. Era incredibil. N-avea nici un fel de limite. Putea realmente să vadă în *interiorul* Palatului de Purpură. Putea inspecta coridor după coridor, cameră după cameră. Nici un fel de secret nu mai era străin pentru el în Tărâm. Rânji de încântare privind cum, în bucătărie, o femeie azvârlea niște legume într-o oală.

Ce mai încântare avea să fie asta după ce războiul se va fi terminat. Putea spiona orice dușman, ține evidența fiecărui supus al său. Putea zădărnici orice complot înainte de a fi pus în aplicare, ceea ce-i garanta supunere totală și absolută din partea tuturor, pentru totdeauna. Acest dispozitiv incredibil îi dăduse mai multă putere în mâini decât se bucurase vreodată orice Împărat în întrega istorie a elfilor. Oo, și de câtă distracție o să aibă parte când războiul se va fi încheiat!

Și înainte de asta, cât de ușor îi va fi să câștige! Aceasta era cea mai tare armă tactică. Nici o mișcare a trupelor inamice nu-i putea fi

ascunsă. Nu va avea loc nici o decizie inamică la care el să nu fie părtaș. Putea controla toate bătăliile, plasa propriile forțe armate cu o precizie imbatabilă. Își putea făuri victoria asemenea unui artist.

Hairstreak invocă imagine după imagine, într-o proiecție nebunească care îl duse mult mai departe de Tărâm, în Haleklind, Borderland, Feltwell Spur, Graphium și în Wallach și după aceea înapoi în Tărâm, unde inspectă provinciile din sud, Yammeth City, marile câmpuri de grâne din vest, grupul de industrii grele și marile garaje ale mijloacelor de transport din nord și mai departe, la est de Yammeth Cretch spre vastele întinderi deșertice ale…

Îngheță imaginea în gând și se aplecă înainte.

– Ce-i asta, Hamearis? întrebă el și inima începu să-i bată brusc cu putere.

ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE

Henry deschise ochii.

Se afla întins pe un pat ciudat într-o cameră ciudată cu un tavan straniu care îl făcea să arate de parcă s-ar fi aflat undeva în aer liber. Undeva, se auzeau acordurile unei muzici plăcute, însă era și un miros ciudat care îi amintea de spitale. Se afla oare într-un spital?

Încercă să se ridice, însă era atât de strâns înfășurat în cearșafuri că acestea îl țineau ca niște curele. Se zbătu și, când se mai slăbiră puțin, se simți epuizat de efort. Probabil că se afla într-un spital. Doar că nu *arăta* a spital. Lângă patul lui erau borcane pline cu niște chestii neguroase care se zvârcoleau și pluteau, ca acele jucării, făcute pentru puști, ce reprezentau extratereștri.

Poate că îl lovise mașina.

Făcu un alt efort de a se ridica și de data asta reuși să slăbească strânsoarea cearșafurilor. Își amintea foarte bine că trebuise să meargă pe jos până acasă pentru că nenorocita de maică-sa nu răspunsese la telefon. Își amintea foarte bine farurile mașinii care venea în spatele lui. După asta… nimic.

Simțea o durere surdă într-o parte a nasului și o ușoară jenă în ochi. Poate căzuse și se lovise la cap.

Pe un perete îndepărtat se afla o mică oglindă. Henry se prinse cu mâinile de cearșafuri și în cele din urmă reuși să atingă podeaua cu picioarele. Purta un fel de halat de mătase care îi lăsa fundul dezgolit, ceea ce însemna că trebuie să se fi aflat într-un spital. Însă patul nu arăta ca unul de spital și în cameră nu erau aparate medicale.

Se duse la oglindă. Avea un bandaj care pornea dintr-o parte a nasului până în colțul ochiului. Altfel, nu vedea nici o urmă de rană și nici măcar vreo vânătaie. Și se simțea mai înzdrăvenit cu fiece minut care trecea. Dacă *fusese,* într-adevăr, lovit de o mașină, aceasta nu-i făcuse prea mult rău.

Dar unde se afla?

În afara mirosului de spital mai era și un alt iz care i se părea straniu de familiar. Semăna cu mirosul conurilor *Lethe* pe care le folosise pe mama lui pentru a o face să uite când el…

Henry se opri ca încremenit într-un moment de emoție sporită. Nu putea fi acolo, nu-i așa?

Nu voia să încerce ușa de teamă să nu se întâlnească cu cineva care i-ar fi putut vedea fundul dezgolit, însă în cameră era un dulap și când îl deschise, acolo se aflau hainele lui toate proaspăt spălate și călcate și mai erau și alte haine – măsura lui! – ca de exemplu acea grozavă tunică verde, iar asta însemna că se afla înapoi pe Tărâm, înapoi în Palatul de Purpură, deși n-avea nici cea mai mică idee cum ajunsese acolo.

Zvârli cât colo halatul de mătase și se îmbrăcă mai repede decât o făcuse vreodată în viața lui. Apoi deschise ușa de perete, se zgâi în josul coridorului somptuos și știu, cu o siguranță absolută, că se afla în Palatul de Purpură. Era atât de bine!

Se gândi că ar putea să încerce să o găsească pe Blue.

ȘAPTEZECI ȘI OPT

– Ce facem acum? șopti Pyrgus.

Se simțea într-adevăr ca un idiot că trebuia să recunoască asta în fața lui Nymph, însă n-avea nici un fel de idee în cap. Fusese atât de preocupat să găsească florile de cristal, că nu-i trecuse deloc prin minte că poate ei le mutaseră în altă parte.

– Nu prea știu, șopti Nymph la rândul ei.

Stăteau întinși pe burtă în iarba înaltă, unul lângă celălalt, zgâindu-se la rămășițele serei lui Ogyris. Sticla spartă și florile dispăruseră, însă stâlpii și părți din scheletul acesteia rămăseseră. Oamenii lor erau risipiți în diferite ascunzători în spatele lor.

– Crezi că Negustorul Ogyris le-a depozitat în casă?

Pyrgus nu știa, însă îi trecu prin minte că dacă Negustorul Ogyris *dusese* florile în casă, era nevoie de mult mai mulți oameni ca să poată duce la îndeplinire un atac reușit. Hotărî imediat că, deși raidurile de comando erau distractive, totuși el nu prea era făcut să fie un lider militar. Se întoarse pe-o parte, o privi pe Nymph în ochi și deschise gura să spună ceva în momentul în care ea întrebă:

– Și cum ai aflat de flori, Pyrgus?

Nu l-ar fi trecut fiori mai mari nici dacă ar fi văzut mărșăluind la orizont întreaga armată a lui Hairstreak. Spre groaznica lui stânjeneală, simți că se face brusc roșu ca para.

– Se întâmpla să vizitez domeniul, bâigui el. Apoi adăugă cu repeziciune: Crezi că ar fi o idee bună să…?

– Negustorul Ogyris e un Elf al Nopții, nu-i așa? îl întrerupse Nymph.

– Da, zise Pyrgus. Mă gândeam pur și simplu că…

Chipul lui Nymph era lipsit de orice fel de expresie.

– Și de ce un Prinț Elf al Luminii se întâmpla pur și simplu să viziteze domeniul unui Elf al Nopții? întrebă ea.

Pyrgus renunță la încercarea de a abate conversația către altceva și continuă să bâiguie:

– Am avut o mică treabă, zise el.

El se uită în altă parte, incapabil să-i susțină privirea.

Însă Nymph nu voia să-i dea pace.

– Cu Negustorul Ogyris?

– U ata ui, mormăi Pyrgus cu capul îndreptat în direcția unui tufiș din apropiere.

– Poftim? întrebă Nymph politicos.

– Cu fata lui, zise Pyrgus, ceva mai clar.

– Oo, se minună Nymph. Negustorul Ogyris are o *fată?*

Chestia asta se transforma într-un dezastru de proporții. Mai întâi lipseau florile timpului, iar acum Nymph era pe punctul de a afla despre Gela. Se hotărî să înfrunte situația cu tupeu.

– Oo, da, cred că da. Adică, știu că are. Am întâlnit-o. O dată sau de două ori. Nu prea des. O creatură micuță și banală. Foarte banală. Și cam tinerică. Doar un copil, pe bune.

– Și ce… treabă ai avut tu cu această foarte micuță și banală creatură-copil? întrebă Nymph.

– Ee, știi tu… îngăimă Pyrgus, ridicând din umeri.

– Nu, nu știu, zise Nymph cu calm. De ce nu-mi spui tu?

Spre marea ușurare a lui Pyrgus, unul dintre soldați înaintă târându-se prin iarbă și se opri lângă el. El trânti repede un salut ciudat.

– Canal, domnule, zise el.

– Canal? repetă Pyrgus ca un ecou.

Acțiunea se dovedise distractivă, însă el nu era *categoric* făcut să conducă o operațiune militară.

– Da, domnule, Canal, domnule, repetă soldatul. Era un bărbat scund și musculos cu ochii cufundați în orbite. Probabil că văzuse privirea inexpresivă de pe chipul lui Pyrgus pentru că adăugă: Sosește, domnule.

Pesemne că Nymph văzuse și ea acea expresie pentru că se înclină și șopti în urechea lui Pyrgus:

– El e un medium de comunicație. Trebuie să fie un mesaj de la palat. Sau e posibil să fie mama mea. Spune-i să continue. Ea ezită puțin, apoi adăugă: I te poți adresa cu CC. E titlul oficial. *Vine de la Canal de Comunicație*.

– Continuă, CC, zise Pyrgus cu vioiciune.

– Trebuie să mă ridic în picioare, domnule, nu pot să fac treaba asta stând jos.

Pyrgus se uită în jurul său. Din cauza zăpăcelii totale în privința florilor de cristal, nu se vedea nici picior de gărzi. Probabil că ar fi în siguranță și dacă ar face o Horă, darămite să stea pur și simplu în picioare.

– Cum te cheamă?

– Woodfordi, domnule.

– Dă-i bătaie, Woodfordi.

Micul CC se ridică în capul oaselor și își aduse gleznele peste coapse contorsionându-le. Își puse mâinile, cu palmele în sus, în poală și își uni arătătorul cu degetul mare, la fiecare mână. Ochii i se încrucișară alarmant de tare, de parcă și-ar fi îndreptat privirea către vârful nasului. Trase cu putere aer în piept și pleoapele începură să i se închidă.

După o clipă începu să tremure, apoi anunță cu o voce profundă și zgomotoasă:

– Aici Sediul Militar Central al Comunicațiilor, acționând în calitate de Înalt Portar Spiritual pentru această făptură omenească. Intră un mesaj pentru Înălțimea Sa Prințul Pyrgus Malvae.

– Continuă, îl instrui Nymph, nemaiținând, evident, seama de Pyrgus.

CC fu străbătut din nou de un fior și trăsăturile feței i se lăsară.

– Tu ești, drăguțule? întrebă el.

Pyrgus se uită la Nymph care dădu încurajator din cap.

– Da, zise el pe un ton nesigur.

– Ești deja în posesia florilor?

– Păi…

O expresie de suferință profundă își făcu loc pe trăsăturile feței lui Pyrgus.

– Nu te mai preocupa de asta pentru moment, drăguțule, zise vocea doamnei Cardui, îngroșată puțin de corzile vocale ale lui CC. E o mică schimbare de plan. Ești singur?

– E și Nymph aici, zise Pyrgus. Și CC, bineînțeles.

– CC n-o să-și amintească nimic, zise Madame Cardui. Mă bucur că e și Nymph acolo – ce mai faci, drăguță?

– Bine, mulțumesc, Doamnă Pictată, zise Nymph cu calm.

Chiar și trecut prin Canal, tonul doamnei Cardui deveni tăios.

– Acum, Pyrgus, situația s-a schimbat de când ai părăsit palatul. Elfii Nopții au lansat un atac anticipat împotriva forțelor noastre armate și…

– Ce?! exclamă Pyrgus; chiar și Nymph păru șocată. Suntem în război? Război civil?

– Crede-mă, că și eu am fost la fel de surprinsă ca și tine, drăguțule. Mă tem că lupta a început deja. E o tragedie, însă va trebui să-i facem față. Ce…

– Unde-i Blue? o întrerupse Pyrgus.

– E aici lângă mine, drăguțule. E în siguranță și complet…

– Vreau să vorbesc cu ea, zise Pyrgus.

Vocea lui Blue se făcu imediat auzită. Și ea suna tăios.

– Pyrgus, vreau ca tu să…

– Cum te simți? întrebă Pyrgus.

– Sunt bine, zise Blue. Henry a fost… uite ce e, nu mai contează asta acum: o să-ți povestesc totul când te întorci. Vreau să o asculți

pe Madame Cardui. Am interceptat ceva care ar putea fi important pentru efortul de război.

Efortul de război, gândi Pyrgus. Se întâmplase. Cel mai mare dezastru din istoria Tărâmului exprimat în doar trei cuvinte.

– Da, OK, zise el.

Vocea doamnei Cardui o înlocui pe cea a lui Blue.

– Presupun că n-ai găsit florile?

– Nu prea, admise Pyrgus, gândindu-se că sunase ceva mai bine decât *deloc*.

– Asta nu mai contează pentru moment. Ceea ce-ți voi spune eu e mult mai important. Știi cum să ajungi în Deșertul din Est?

– Știu, șopti Nymph.

– Da, zise Pyrgus cu voce tare, uitându-se urât la ea: nu era chiar așa de idiot.

– Cât de mult îți ia să ajungi acolo de unde te afli acum?

Pyrgus se încruntă.

– Nu foarte mult – avem aeronavele în domeniu și suntem chiar în Yammeth City. De îndată ce ne întoarcem la aeronave, mai facem doar cincisprezece minute până în pustiu.

– Așa m-am gândit și eu, zise Madame Cardui. Voi sunteți cei care se află cel mai aproape de locul respectiv. Acum, iată ce vreu să faceți: zburați imediat spre deșert. Tu, Nymphalis și CC. Nimeni altcineva. Această misiune e strict-secretă – ultra strict-secretă, zău așa. Aș fi preferat să fi fost doar tu și Nymphalis, însă trebuie să intri în legătură cu mine cât de repede posibil, așa că merge și CC. Restul oamenilor vor trebui pur și simplu să găsească singuri florile timpului – numește temporar un ofițer la comandă și lasă-i pe ei să se ocupe de treaba asta.

– Madame Car… începu Pyrgus, însă Madame Cardui nu-l ascultă.

– Triangulația[1] voastră este 38/17/105. O să țineți minte asta?

– Da, bineî…

[1] Triangulație – metodă de determinare a mărimii unei suprafețe de teren, constând din construirea unui sistem de triunghiuri adiacente, la care se măsoară lungimea uneia dintre laturi și unghiurile, obținând pe cale trigonometrică lungimea celorlalte laturi. (n.tr.)

– O să țin, Doamnă Pictată, interveni Nymph, întrerupându-l.

– Bun. Îți mulțumesc, Nymphalis: e o ușurare atât de mare să ai pe cineva matur și experimentat în această misiune – să știi că am aranjat treaba asta cu mama ta, bineînțeles. Chiar și prin gura lui CC se putea auzi schimbarea de ton în momentul în care se strecură o undă de îngrijorare. Puteți ateriza la acea triangulație, drăguță, însă mă tem că va trebui să faceți restul drumului pe jos. Aș fi preferat să rămâneți în aeronavă, însă apele termale vulcanice fac imposibilă călătoria voastră prin aer. Însă aceasta e o misiune periculoasă și vreau să fiți extrem de atenți.

– O să am grijă de el – promise Nymph, spre mânia lui Pyrgus.

– Mulțumesc, drăguță. Acum, conform coordonatelor voastre de aterizare, ar trebui să o luați spre nord-est – direct spre nord-est. Vestea bună e că nu-i departe – o oră de mers pe jos, două cel mult, și ați putea primi ceva ajutor de la nomazi, deși eu n-aș conta prea tare pe lucrul ăsta. Cea mai rea chestie vor fi dealurile: e un lanț de dealuri joase și vulcanice. Însă de îndată ce ajungeți în vârful lor, ar trebui să aveți o vedere clară a ceea ce se întâmplă.

– Dar ce se în… încercă Pyrgus să întrebe.

– Nu vreau fapte de eroism, Pyrgus. Fără tactici de guerilă, nimic de felul ăsta. De fapt, vreau să vă asigurați că nici măcar nu sunteți văzuți. Folosiți-l pe CC ca să-mi raportați imediat.

– *Ce* trebuie să raportez? întrebă Pyrgus exasperat.

– Se pare că Lordul Hairstreak și-a găsit niște aliați, zise Madame Cardui.

ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ

În mod cu totul și cu totul neașteptat, Madame Cardui se ridică în vârful degetelor și îl sărută ușor pe obraz.

– Vreau să vorbesc ceva cu tine în biroul meu, Alan, șopti ea. Ușa din dreapta ta – o să vin și eu acolo în câteva momente.

Înveți câte ceva în fiecare zi, gândi Fogarty. Un birou, sus, în palat și acum un birou lângă Camera de Gestionare a Situațiilor de Criză. O femeie remarcabilă fără doar și poate. Uneori era mai norocos decât ar fi avut dreptul să o ceară. Singurul lucru de care avea nevoie acum era timp ca să se poată bucura.

Se uită în jurul lui. Biroul doamnei Cardui era mic, însă extraordinar de bine echipat. Avea un birou și unul din acele scaune ultramoderne și extrem de costisitoare care luau forma șezutului când te așezai pe el și îl presau din când în când ca să-ți reamintească faptul că ești încă viu. O unitate biologică de depozitare curgea și bolborosea într-un cazan din colț. Un majordom acționat prin vrajă stătea pregătit în cazul în care ea voia o gustare. Era și o copie a scaunului în caz că avea vizitatori, ce stătea ascuns undeva pe podea gata să se cloneze la nesfârșit în funcție de cât de mulți vizitatori erau – îți puteai da seama de aptitudinile acestuia după groaznicul material negru care-l acoperea.

Însă lucrul care-i captă atenția fu globul de vizualizare în miniatură afundat în birou. Acela era cu siguranță un levitator, aici la un stadiu superior de evoluție. Probabil că era în legătură cu globurile de vizualizare din Camera de Gestionare a Situațiilor de Criză, însă nu se vedea nici un fir sau cablu. O ghidușie ca asta era întotdeauna înfiorător de scumpă, însă contribuabilii plăteau probabil pentru luxul ăsta.

Tocmai întindea mâna după copia scaunului, în momentul în care Madame Cardui năvăli în cameră și închise ușa cu foarte mare grijă. Puse degetul mare pe conul de vrajă încastrat și mirosul de piele al vrăjilor de intimitate umplu camera. Încuietorile bine unse glisară pe făgașul lor.

– M-am gândit că cel mai bine ar fi să vorbim între patru ochi, dragule, îi spuse ea pe când traversa camera și se îndrepta spre el. Generalii sunt niște bărbați pe cinste în felul lor, însă nu poți fi niciodată sigur de cum interpretează conceptul de devotament. Și cu atât de multă agitație, nu poți ști niciodată cine mai poate trage cu urechea. În afară de asta, bănuiesc că Hairstreak are o mini-cameră spion aici, în ciuda inspecțiilor pe care le-am făcut.

– Să n-ai încredere în nimeni, mormăi Fogarty.

Scaunul sesiză că era numai el și se opri din tendința de a se multiplica. Fogarty luă un loc pe scaun, încruntându-se. Suprafața părea rece și neatrăgătoare, un efect pe care el îl bănui a fi intenționat. Cynthia era exact ca și el. Nu făcea nimic pentru a încuraja vizitatorii să stea mai mult decât erau doriți.

– Ce se întâmplă? întrebă el.

Ea se duse în partea opusă a camerei și se așeză pe scaunul ei.

– Vreau să-ți arunci privirea peste ceva…

Își puse ambele mâini pe birou și globul levită până în dreptul ochilor. În momentul în care acesta începu să strălucească, spuse:

– Trage-ți scaunul mai aproape, Alan: chestia asta nu se distinge bine, chiar și de aproape.

Fogarty își îndreptă bărbia și trase scaunul mai aproape. O scenă începu să se formeze, în timp ce globul se încălzea, și brusc el privi un pământ pârjolit plin de pietre sterpe și aburi înecăcioși.

– Ai reușit să introduci o mini-cameră spion în Hael? întrebă el, folosind pronunția din Tărâm.

Dacă ea reușise acest lucru, el era cu adevărat impresionat.

Însă Madame Cardui scutură din cap.

– Nu, drăguță. Acesta nu e Haelul. E o porțiune a deșertului care se află la est de Yammeth Cretch. Fumarolă[1]… gaze de eșapament… revărsare de lavă… izvoare de nămol care fierbe – toate astea îmi spun că e zona cea mai activă vulcanic de pe fața planetei. Nimeni nu trăiește aici, cu excepția câtorva Trinieni nomazi și până și lor le e foarte greu să supraviețuiască. Elfii Nopții o consideră drept o protecție a acelei părți a orașului lor – încearcă să pui niște oameni să mărșăluiască acolo și o să pierzi nouăzeci la sută din ei înainte de-a întâlni un singur dușman măcar. Însă privește…

– După ce trebuie să mă uit? întrebă Fogarty după o clipă.

Madame Cardui ridică în aer o mână subțire și arătă.

– Vezi culmea aceea? E o spărtură – un fel de deschizătură, una destul de mare, dragul meu, doar că e parțial ascunsă de praful care se înalță. Imaginea variază, însă uită-te atent la… *aici,* chiar aici. Imaginea o să se limpezească într-o clipă, apoi o să zărești repede ceva.

– Nu puteți face un prim-plan? întrebă Fogarty. Să măriți imaginea sau ceva?

Madame Cardui scutură iar din cap.

– N-avem, de fapt și de drept, un ochi spion *în* deșert – se degajă atât de mult sulf, că orice formă de umezeală se transformă în acid. Ochii sunt umezi, bineînțeles, așa că sulful pătrunde prin învelișul lor de vrajă în doar câteva ore. Pur și simplu n-are rost să-i instalăm acolo. Și pentru ce, de fapt? Pentru câțiva Trinieni rătăciți? Nu, ochiul prin care privești e la poarta estică a orașului Yammeth. El e în mod normal întors către oraș: sunt câteva fabrici de vrajă în acel cartier și noi vrem să ne ținem ochii ațintiți asupra lor, scuză-mi jocul de cuvinte neavenit. Însă unele dintre ele au sărit în aer săptămâna trecută – un

---

[1] Fumarolă – produs gazos (hidrogen, azot, clor, oxigen, oxizi de carbon etc.) cu temperatură ridicată, emis de vulcani prin cratere și prin crăpături sau degajat din curgerile de lavă (n.tr.)

fel de accident industrial în care au fost implicați spiriduși, cred. În orice caz, descărcarea de energie a răsucit ochiul. Nu s-a produs nici un fel de stricăciune, doar l-a întors, așa că acum privește spre deșert. Și din cauza nebuniei care are loc acum, n-am reușit să trimitem un agent să-l îndrepte. Apoi, azi ceva mai devreme, un monitor a observat asta…

– Ce-a observat? întrebă Fogarty.

– Continuă pur și simplu să te uiți acolo unde… acolo, vezi că praful se așază. Privește acolo. E o spărtură în creastă. Când o vezi, privește *prin* ea.

Fogarty privi. Șuvoiul de praf chiar părea că se subțiază puțin, însă tot nu putea vedea spărtura din creasta respectivă. Apoi deodată putu. Pentru mai mult de o secundă el zări ceea ce părea a fi o câmpie acoperită cu puncte negre. Necazul era că nu puteai prelucra acea perspectivă. Nu știai dacă priveai niște furnici sau niște mașini blindate.

– Ai văzut? întrebă Madame Cardui.

– Cred că da. Nu sunt sigur.

– Ce crezi că e?

Fogarty ridică din umeri.

– Nu știu. *Tu* ce crezi că e?

– Cred că e Beleth, zise Madame Cardui.

OPTZECI

– Beleth? repetă Fogarty ca un ecou. Regele Iadului?

– Ei bine, tehnic, titlul lui e Prințul Întunericului, dragule, însă da, *acela* e Beleth.

Fogarty își scutură capul, încruntându-se.

– Portalurile iadului sunt închise.

– Poate că acestea sunt altele noi. Blue zice că demonii plănuiesc de mult timp o invazie.

– Cum de știe Blue ce plănuiesc demonii? întrebă Fogarty.

Madame Cardui îl fixă cu privirea, apoi își scutură capul cu nerăbdare.

– Îmi pare rău, dragul meu. Am uitat că tu erai cu Elfii Pădurii când și-a revenit Blue în simțiri. Blue a fost răpită de demoni folosindu-l pe Henry drept agentul lor.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Fogarty.

Avu o reacție întârziată.

– L-au folosit pe *Henry?*

– I-au făcut un implant. Tocmai i l-am scos. O să-ți spun întreaga poveste când avem mai mult timp, promise Madame Cardui. Acum însă, cel mai important lucru e că Blue are informații despre

o posibilă invazie demonică. Îmi fac griji că asta ar putea fi. Dacă trupele lui Beleth se unesc cu cele ale Elfilor Nopții, suntem terminați.

– Îți înțeleg punctul de vedere, zise Fogarty. Se aplecă în față să se uite din nou extrem de atent prin globul de cristal. Da' ești sigură că punctele acelea sunt demoni?

– Nu, bineînțeles că nu. De aceea l-am trimis pe Pyrgus să afle.

– L-ai trimis pe Pyrgus?

– Da.

Fogarty îi aruncă o privire printre gene.

– E puțin cam periculos dacă se întâmplă să ai dreptate.

– Era pe aproape și pot avea încredere în el. Nu e vreme de drăgălășenii – suntem în război și trebuie să știu cu ce ne confruntăm. Și, în afară de asta, Nymphalis e cu el: după Kitterick nu știu pe altcineva care l-ar putea proteja mai bine.

Fogarty își smulse cu greu ochii de la scena din globul respectiv.

– Blue știe?

Madame Cardui își retrase mâinile și globul se scufundă înapoi în scobitura din biroul său.

– Despre Pyrgus? Da, era cu mine când l-am trimis.

– Și totuși unde e Blue? N-ar trebui Regina să conducă războiul?

– Ea cu siguranță e de acord cu tine în această privință, zise Madame Cardui. S-a aflat în Camera de Gestionare a Situațiilor de Criză până ce mai avea puțin și leșina. În cele din urmă am muștruluit-o eu și am convins-o să se odihnească – încă își revine după efectul otrăvirii demonice. Dar cred că se va întoarce în foarte puțin timp.

– Da' știe despre acești demoni, nu-i așa?

Fogarty își flutură mâna în direcția globului.

– Presupunând că aceștia *sunt* într-adevăr demoni, oftă Madame Cardui, și nu plăsmuirea imaginației unei bătrâne. Nu, nu știe și nu intenționez să o îngrijorez până ce nu știm sigur.

– Poate noi, începu Fogarty, însă fu întrerupt de un ciocănit furtunos la ușă.

– Oh, Doamne, ce mai e *acum?* oftă Madame Cardui.

Se duse la ușă și roti încuietoarea de siguranță.

Generalul Creerful, cu o figură ce plesnea de sănătate, stătea în fața ușii cu mâna ridicată, pregătindu-se să bată din nou. O ignoră cu desăvârșire pe Madame Cardui.

– Înalt Portar, Lordul Hairstreak se află la porțile palatului. Solicită o întrevedere cu Regina Blue.

OPTZECI ȘI UNU

Căldura îl izbi asemenea unui zid.

– Ooo! exclamă Pyrgus și începu să tușească neajutorat, în timp ce un abur înțepător îi înăbuși gâtlejul.

Nymph, care mergea cu greu în urma lui, începu și ea să tușească. Doar Woodfordi, care încheia șirul, părea să nu fie afectat.

Pyrgus se uită în jurul său, tușind întruna. Aceasta era prima lui vizită în Deșertul de Est și, dacă totul se încheia cu bine, putea fi ultima. Auzise despre această zonă, însă nimic nu-l pregătise pentru adevărata realitate. Un teren sterp și pietros se întindea cât vedeai cu ochii, întrerupt la anumite intervale de dâre de fum și praf. Un zigzag de fisuri cu o culoare de un roșu șters lucea din scurgerile de lavă de dedesubt, răspândind o strălucire stranie în toată acea scenă. La nici o sută de metri de locul unde aterizaseră, văzu un lac mocirlos care clocotea încetișor.

Woodfordi îi întinse un flacon de sticlă.

– Încercați asta, domnule, mă scuzați, domnule. Și doamna la fel.

– Ce-i asta? întrebă Pyrgus între două accese de tuse.

– Ceva pentru gât. Un dispozitiv militar. Ei spun că ușurează respirația și previne formarea unor leziuni permanente. Eu nu știu prea multe despre asta, domnule, însă chiar ajută.

Pyrgus trase o dușcă și îi întinse flaconul și lui Nymph. Lichidul era vâscos și avea un gust scârbos, însă tusea încetă pe dată. Se întoarse să încuie aeronava – n-avea sens să riște mai mult decât era nevoie – apoi zise:

– Spre nord-est, nu-i așa?

Privi în sus spre cer.

Woodfordi schiță un zâmbet ușor.

– Mă tem că nu-mi amintesc, domnule. Asta face parte din instruirea mea.

Nymph continuă:

– Da, nord-est.

Se dovedi a fi o înaintare anevoioasă, chiar și pe porțiunile întinse, și după jumătate de oră începu să se întrebe dacă Madame Cardui estimase bine timpul. Toată nenorocirea erau acei aburi. Deși lichidul lui Woodfordi oprea tusea, n-aveai cum să eviți pătrunderea în plămâni a gazelor nocive. Citise undeva că dacă stăteai puțin mai mult în această pustietate începeai să ai halucinații. (Iar dacă stăteai mult prea mult, mureai.) Însă chiar înainte de a se întâmpla asta, deșertul te secătuia de puteri.

Chestia enervantă era că nici Nymph și nici soldatul Woodfordi nu păreau să fie la fel de afectați ca el, așa că trebui să se forțeze să țină pasul cu ritmul idiot pe care îl impusese el însuși. Cei doi mergeau cu ușurință în spatele lui. Și chiar aveau destul suflu ca să întrețină o conversație destul de animată.

– Cum ai ajuns să fii CC? întrebă Nymph.

– M-am născut cu asta, cred, domnișoară, îi spuse Woodfordi. Părinții mei m-au găsit sporovăind cu doica pe când eram un țânc. Singurul necaz a fost că băbuța a murit înainte ca eu să mă nasc. Ei bine, ei nu prea au știut ce să facă în privința asta, nu-i așa? Oameni

simpli, părinții ăștia ai mei – tata muncea la o fermă de ordle, fie-i țărâna ușoară. Așa că m-au trimis la o școală specială: cred că le-a fost puțin frică, ca să vă spun drept.

– A fost un fel de școală de instruire?

– Nu prea, domnișoară. Însă unul dintre profesori și-a dat seama ce eram eu și a strâns suficiente fonduri ca să mă trimită un an la Academia Transcendentală – știți care, cea din spatele Pieței Flannel Maker. Acolo m-a găsit armata. Era singura cale ca o piticanie ca mine să poată intra în armată. Nevastă-mea spune că trebuie să mă urc pe o cutie ca să o pot săruta mai sus de genunchi. Deci nu m-ați vedea într-o bătălie, nu-i așa?

– Poți vorbi și cu morții? întrebă Nymph curioasă; și Pyrgus ciuli urechile, deși se prefăcea că n-ascultă conversația.

– Ferească Dumnezeu, domnișoară. Armata mi-a scos asta din cap. Vedeți, nu le ajută la nimic treaba asta. Trupele și-ar pierde timpul sporovăind cu camarazii căzuți la datorie. În loc de asta, m-au instruit să-l contactez pe Șeful Militar – un fel de înger, cred că asta e, deși nu ți-ar veni să crezi dacă-l auzi cum înjură – și el mi-a arătat cum să transmit mesajele. Să le primesc era ușor, chiar de la început, însă să le trimit mai departe a fost puțin cam complicat până ce m-am prins eu de șmecherie.

– Poți trimite oricui un mesaj?

Woodfordi clătină din cap.

– Oh, nu, domnișoară – doar celălalt canal. Noi formăm un fel de rețea, după cum s-ar spune. Când Doamna Pictată v-a contactat înainte, ea vorbea prin urechea unui prieten de-al meu pe nume Weiskei.

Pyrgus se opri brusc. Pătrunseseră într-o zonă înțesată cu bolovani și era sigur că văzuse ceva mișcându-se în spatele unei stânci.

– Liniște! șuieră el.

Nymph răspunse imediat și-și întinse arcul. Pyrgus arătă în tăcere către stâncă și ea începu să-i dea roată. Mai mult pentru a crea o diversiune, Pyrgus spuse:

– Mai bine v-ați ascunde undeva, domnule Woodfordi.

– Da, domnule, să trăiți! încuviință Woodfordi cu vioiciune.

Apoi Pyrgus își dădu brusc seama că Nymph s-ar putea îndrepta spre pericol și începu să alerge către stâncă, întinzând mâna după cuțitul Halek.

Și apoi, deodată, în mod cu totul și cu totul incredibil, fură înconjurați.

OPTZECI ȘI DOI

Blue se trezi cu o tresărire. Pentru doar o fracțiune de secundă nu știu unde se afla, apoi văzu că era în Apartamentele sale Imperiale, într-un scaun confortabil în care probabil că adormise. Cu cât timp în urmă? Cu câteva minute? Cu câteva ore?

Se simțea mai bine. Nenumăratele dureri i se duseseră din trup, lăsând doar o urmă de rigiditate, și mintea îi era mult mai limpede. Încercă să se ridice din scaun în momentul în care îi reveni memoria. Războiul. O să fie nevoie de ea în Camera de Gestionare a Situațiilor de Criză.

Apoi, când ciocănitul din ușă se auzi din nou, își dădu seama ce anume o trezise.

– Intră! strigă ea, și vocea ei eliberă sistemele de securitate pe bază de vrajă.

Era Înaltul Portar Fogarty împreună cu Madame Cynthia și…

– Ce caută el aici? întrebă Blue.

Inima îi bătu brusc cu putere. Pentru o clipă crezu că el ar putea fi un prizonier de război.

– Drăguță, zise Madame Cynthia cu foarte mare prudență. Unchiul tău are ceva să-ți spună.

Lordul Hairstreak se îndrepta deja spre ea, arogant ca de obicei, îmbrăcat în culoarea lui preferată, negru.

– Maiestate… începu el oficial.

Ce naiba căuta el aici? Fără gărzi. Fără uniformă. Probabil că venise într-o vizită de curtoazie.

– Sunt aici pentru a vă propune un armistițiu imediat, zise el.

Blue rămase cu privirea fixată la el, sigură că nu înțelesese bine. Nimeni n-ar propune atât de repede un armistițiu. Probabil că era un șiretlic.

– Și de ce? îl întrebă ea simplu.

Figura lui Hairstreak rămase impasibilă.

– Pentru că, zise el, dacă nu încetăm imediat lupta, s-a sfârșit cu Tărâmul.

OPTZECI ȘI TREI

Pyrgus își vârî încetișor cuțitul înapoi în teacă. Cu colțul ochiului, vedea cum Nymph lasă cu prudență arcul și săgețile jos, pe pământ. Apoi se ridică în picioare și întinse ambele mâini să arate că sunt goale. Puțin mai la dreapta lui, Woodfordi ignorase ordinul de a se ascunde și stătea și el cu mâinile goale la vedere.

– Am venit cu intenții de pace, zise Pyrgus, simțindu-se ca un idiot.

Erau poate vreo douăzeci și cinci de Trinieni nomazi care se vedeau clar și Dumnezeu știe cât de mulți stăteau ascunși după stânci. Purtau doar o pânză înfășurată în jurul taliei din cauza căldurii și toate cele trei tipuri de Trinieni erau reprezentate. Predominau cei violeți, așa cum te-ai fi așteptat într-un mediu ostil, însă era și o răspândire bunicică de portocalii și chiar unu sau doi verzi. Nici unul dintre ei nu era înarmat. Nici nu era nevoie să fie – toate cele trei specii erau toxice. Mușcătura unui Trinian era aproape întotdeauna fatală și chiar împroșcarea cu venin – care putea fi aruncat la câțiva metri – te scotea din funcțiune vreo câteva luni bune. Pyrgus observă cu ușurare că liderul – îți puteai da seama că el era liderul după pene – era portocaliu.

– Ue rgeți? întrebă liderul solemn.

Pe chip avea vopsite niște dungi de culoare albă și purpurie.

Pyrgus se uită la el cu o figură lipsită de orice fel de expresie. Trinienii – chiar și cei nomazi – cunoșteau Elfa Standard și probabil că și acesta o știa, însă accentul lui era atât de pronunțat încât putea foarte bine să fie și dialectul aspru al zonelor de munte din Halek.

Nymph zise:

– Nord-est, Câmpeanule – și arătă cu mâna în acea direcție.

Câmpeanule era o formulă respectuoasă, aproximativ echivalentă adresării de „domnule".

– Ee șful stru? întrebă căpetenia Trinienilor.

– Da, îi spuse Nymph repede. Ea gesticulă. Pyrgus. Apoi, arătând către al treilea membru al grupului lor, adăugă: Woodfordi.

Trinianul se lovi cu putere în piept.

– Nagel! zise el exploziv și tuși.

Era în mod evident momentul prezentărilor.

– Am venit cu gânduri de pace, zise Pyrgus iar, ceva mai slab.

Unul dintre cei verzi făcu un pas înainte, însoțit de cel mai ciudat animăluț pe care Pyrgus îl văzuse vreodată. Acesta era mic și îndesat, fără blană și zbârcit, foarte asemănător cu stăpânul său. Trinianul se lansă în ceea ce părea să fie un șuvoi de insulte, al căror conținut Pyrgus nici măcar nu-l putea ghici. Acest discurs avu un efect electrizant asupra tribului, care înaintă murmurând ceva, și asupra liderului, care începu să-și agite brațele.

– Ce se-ntâmplă? o întrebă el neajutorat pe Nymph.

Nymph schiță un ușor zâmbet:

– E în regulă, zise ea. Vrea numai să mă ia de nevastă.

Pentru o clipă, Pyrgus crezu că n-auzise bine.

– *Ce* vrea?

– Vrea să mă ia de nevastă, repetă Nymph. Zice că o să-ți dea patruzeci de placki.

– Nu poate, începu Pyrgus, apoi întrebă: Ce-i un plack?

– Creatura aia mică pe care o are cu el. El le face. El e vraciul tribului.

Zâmbetul lui Nymph se lărgi.

– E un preț grozav de bun pentru o nevastă. Cred că sunt flatată.

– Da' nu te poate lua de nevastă! protestă Pyrgus. N-o să permit asta!

– Ai face bine să i-o spui, zise Nymph cu blândețe. Vorbește lent și rostește cuvintele cu foarte mare grijă.

– Nu o poți lua de nevastă, strigă Pyrgus către vraci, apoi într-o parte către Nymph: Care e numele lui?

– Innatus, cred.

– Ascultă, Innatus, începu Pyrgus din nou. Sub nici o formă n-am să te las să…

– Cel mai bine ar fi să nu ameninți, interveni Nymph. E o persoană cu foarte mare greutate.

Însă Pyrgus deja își pierduse cumpătul:

–… Să o iei de nevastă pe fata asta și dacă încerci măcar să te atingi cu vreunul dintre degetele tale boante și urâte…

El scoase din nou cuțitul Halek într-un cor de „Oooh" și rânjete largi din partea Trinienilor care îi înconjurau.

– De vreun singur fir de păr al ei…

Vocea lui Nagel se auzi peste vocea lui, adresându-i-se nu lui Pyrgus, ci lui Innatus.

– Oh, ce drăguț, zise Nymph. Și el vrea să mă ia de nevastă.

– Nu e în toate…?

Woodfordi îi făcu semn cu cotul lui Pyrgus.

– Mă iertați, domnule, da' eu sugerez să i-o dați căpeteniei. Asta e politica armatei în situații ca asta. Să dai întotdeauna fata celui mai important bărbat din trib. OK, vraciul e o persoană influentă, dar cel portocaliu cu pene și dungi e în mod sigur Căpetenia.

– Nu ești în toate…?

Woodfordi se trase înapoi, cu mâinile ridicate.

– Eu doar spuneam cum se procedează în armată, domnule.

Nymph zise:

– Patruzeci de placki, șapte baloți de ordle și un contract complet.

– Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbești? explodă Pyrgus.

– Asta e ceea ce oferă Nagel, zise Nymph. Îți poți da seama că e un Trinian portocaliu, nu-i așa? Un contract complet! Unul violet te-ar omorî pur și simplu.

Privirea cuprinsă de panică a lui Pyrgus sărea de la un Trinian la altul.

– Nu o puteți lua de nevastă pe fata asta! strigă el cu disperare. Nici unul dintre voi! Pentru că… Se uită în jurul său căutând să se inspire de undeva. Toată chestia asta era o nebunie. Pentru că ea urmează să mă ia pe mine de bărbat! strigă el în cele din urmă.

– Oooh! exclamă Nymph, și se duse să se așeze lângă Pyrgus, împingându-și cu mândrie pieptul în față.

Zâmbea larg.

Pyrgus avea cuțitul Halek încă în mână, dar spre uimirea lui, momentul de criză încetă dintr-odată. Innatus se întoarse pe călcâie și se îndepărtă, cu creatura aia mică și caraghioasă, plack, pe urmele lui. Nagel ridică pur și simplu din umeri, ca și cum problema n-avea nici un fel de importanță. Îi șopti ceva lui Nymph, care zise:

– Da.

– Ce spune? Ce spune? întrebă Pyrgus.

– Zice că nu putem merge spre nord-est, îi spuse Nymph.

Pyrgus se zbârli din nou:

– Și cine crede el, mă rog, că o să ne poată opri? O adunătură de pitici nebuni care vor să se însoare cu oricine le pică în vizor? Spune-i că…

– El n-o să încerce să ne oprească, îi spuse Nymph răbdătoare. Nu o putem lua spre nord-est pentru că e o revărsare de magmă care ne blochează drumul.

– Oo, zise Pyrgus desumflat.

Avea sentimentul că se făcuse totalmente de râs și nu doar în privința faptului că voia să se îndrepte spre nord-est. Ca lider al micului său grup, evenimentele păreau că-i scăpaseră complet din mâini.

– Și ce-o să facem? o întrebă el pe Nymph.

– E în regulă, zise Nymph cu voioșie. S-a oferit să ne arate un drum ocolit.

Călătoria împreună cu Trinienii se dovedi foarte diferită de cea făcută singuri, și Pyrgus descoperi repede că în acest teritoriu cea mai scurtă distanță între două puncte nu era întotdeauna o linie dreaptă. Piticii evitau în mod constant zone căreia lui i se păreau a fi în perfectă siguranță. Ba chiar, cu două ocazii memorabile, îi conduseră prin noroi și ochiuri de lavă, pe acolo pe unde el n-ar fi îndrăznit niciodată să o apuce de unul singur.

Avuseseră dreptate și în privința scurgerii de lavă. Înainte de a o tăia spre sud, o zări de la distanță, un râu roșu ca para și clocotitor care ar fi descurajat trecerea oricui prin acel loc.

La un moment dat în timpul înaintării lor stranii, Woodfordi, care părea să-i înțeleagă pe Trinieni la fel de ușor ca și Nymph, șopti în urechea lui Pyrgus.

– În față se vorbește despre dușmani, domnule.

– Ce fel de dușmani? șopti Pyrgus la rândul său.

– Habar n-am, domnule, eu am surprins o bucățică din conversație.

– Ține-ți urechile ciulite, ordonă Pyrgus. Și raportează-mi orice auzi.

Însă se dovedi că nu era nevoie. Câteva clipe mai târziu Nymph apăru și ea lângă el.

– Nagel zice că ar trebui să înaintăm cu prudență – că sunt dușmani în față.

– Cine? întrebă Pyrgus repede.

– Ceva ce ei numesc *Fluidul Întunecat*. N-am mai auzit de așa ceva înainte – tu ai auzit?

Pyrgus clătină din cap.

– Probabil e vreo altă grupare tribală. Nu e lupta noastră. Doar dacă nu cumva suntem prinși la mijloc.

– Nu cred că Nagel are de gând să lupte – el speră să evite așa ceva. Vrea să nu facem zgomot, să ne ascundem și să stăm nemișcați ori de câte ori dă el semnalul.

– Mie-mi convine, zise Pyrgus.

Ordinul de a păstra liniștea și de a rămâne nemișcați veni aproape cincisprezece minute mai târziu. Pyrgus se pomeni stând ghemuit după o stâncă împreună cu Nymph. Se uită cu precauție în jurul său, nu zări nimic din ceea ce era Fluidul Întunecat. Totuși, toți Trinienii parcă se evaporaseră. Felul în care ei se integraseră în această regiune era neobișnuit. Se întrebă dintr-odată cum trăiau ei aici. Din moment ce de când pășiseră în această pustietate nu văzuse nici măcar o singură plantă, sau animal, că veni vorba, cu excepția chestiei ăleia mici pe care se bănuia că o făcuse Innatus.

Nymph zise la întâmplare:

– Ai vorbit serios atunci?

– Ce să vorbesc serios? întrebă Pyrgus.

Nymph zise cu calm:

– Că noi urmează să ne căsătorim.

Pyrgus simți o revărsare de emoții, mai ales de panică.

– Eu, îî… eu, îî… eu, îî… zise el.

– Oh, știu că ai spus-o ca să mă salvezi de Nagel și Innatus, și asta a fost un gest foarte cavaleresc din partea ta. Ezită o clipă: Da' mă întrebam…

– Te întrebai? repetă Pyrgus ca un ecou.

Nymph încuviință:

– Da, mă întrebam.

Ea îi înfruntă privirea.

Când își dădu seama că ea n-avea de gând să spună altceva, Pyrgus zise:

– Eu, îî… Își trecu limba peste buze și apoi se surprinse zicând: Mi-ar… plăcea.

Zâmbi cu timiditate, se simți ca un idiot și nu-i păsă. Dacă chestia asta ar merge mai departe, Blue l-ar omorî. Rânjetul i se lăți pe față. Tot nu-i păsa.

– Și cum rămâne cu Gela? îl întrebă Nymph.

Rânjetul lui Pyrgus dispăru. Ea știa deja despre Gela, deci negarea nu era posibilă. Scotoci repede printr-o sută de minciuni, apoi își auzi gura zicând ceva ce era foarte aproape de adevăr.

– Nu s-a întâmplat nimic.

– Da' te-ai simțit atras de ea?

– Da, da' nu s-a întâmplat nimic.

– Deci nu ai…

– Oh, nu. Categoric nu. Apoi, pentru că adevărul dintre ei era brusc important, el zise: Ei bine, am sărutat-o odată, într-un fel, și ea…

Urma unui zâmbet apăru pe buzele lui Nymph.

– Ți-a răspuns la sărut?

– Mi-a dat un pumn în nas, zise Pyrgus; și de data asta amândoi râseră zgomotos.

OPTZECI ȘI PATRU

Se țineau de mâini în momentul în care se cățărară pe vârful crestei ca să tragă cu ochiul la ceea ce Trinienii numeau Fluidul Întunecat.

Pyrgus îngheță. Dedesubt, întinși pe kilometri întregi de câmpie deșertică, erau legiunile demonice ale lui Beleth. Ei stăteau în picioare, așteptând cu o răbdare inumană, înarmați și blindați. Câinii de vânătoare demonici stăteau ghemuiți la fiece picior. Șiruri de gândaci gigantici de transport cărau armamentul greu. Un oraș de corturi oferea adăpost.

Reflecția roșiatică a scurgerii de lavă pe suprafețele metalice făcea să pară de parcă ei nici nu și-ar fi părăsit ținutul lor de baștină, Hael.

OPTZECI ȘI CINCI

Blue întrebă:

– Ai încredere în el?

Fogarty clătină din cap.

– În Hairstreak? Bineînțeles că n-am încredere.

– Doar că spune adevărul în legătură cu legiunile lui Beleth, zise Madame Cardui. Au pătruns deja în Tărâm.

Blue o privi cu surprindere.

– Și eu de ce nu știu despre asta?

– Pyrgus ne-a contactat și a confirmat acest lucru acum câteva minute, zise Madame Cardui cu blândețe. După ce a sosit Lordul Hairstreak. Din descrierea lui, nu sunt doar câțiva demoni. Se pare că e o întreagă armată demonică – o forță de atac mult mai puternică decât orice au strâns ei vreodată aici. Cu un astfel de ajutor din partea lui Beleth, Elfii Nopții ar câștiga războiul. Probabil în doar câteva săptămâni.

Blue simți cum întreaga greutate a titlului ei o strivește. Era o harababură. Și se înrăutățea. Iar o voce din interiorul ei insista întruna că era numai vina ei. Dacă n-ar fi pus în aplicare Numărătoarea Inversă, unchiul ei poate că nu le-ar fi ordonat Elfilor Nopții să atace. Însă, dacă nu s-ar fi dus să-l vadă pe unchiul ei în primul rând, demonii n-ar fi avut șansa să o răpească și ea n-ar fi aflat despre planurile lor.

Doar că nu știa suficient de multe despre planurile lor. Nu-și mai amintea dacă Henry îi spusese dacă planurile lui Beleth îi implicau și pe Elfii Nopții. Sau când plănuia Beleth să atace. Trebuia ca Henry să fie aici ca să-i clarifice acest lucru, dacă putea. Între timp…

– Atunci nu-l credeți pe Lordul Hairstreak?

Madame Cardui oftă, clătină din cap, după care ridică din umeri.

– Pur și simplu nu știu ce să cred. Nimic din toate astea n-au sens. Elfii Nopții au fost aliați cu Haelul de generații întregi. De ce-ar trebui să fie acum ceva diferit?

– De ce *ar pretinde* Lordul Hairstreak că ar fi diferit de data asta? interveni Înaltul Portar Fogarty. El zice că invazia demonică n-are nimic de-a face cu el sau cu vreun Elf al Nopții.

– Dragul meu, eu n-aș crede nici măcar un singur cuvânt din ce spune Lordul Hairstreak chiar și dacă ar jura pe mormântul mamei sale.

– Nici eu în mod normal, fu de acord Fogarty. Însă bărbatul acesta e înfricoșat și nu l-am mai văzut niciodată până acum înfricoșat. Ai auzit ce-a spus. Nu vrea doar pace între Elfii Luminii și cei ai Nopții – a cerut o alianță împotriva lui Beleth. N-a mai făcut niciodată lucrul ăsta înainte.

– Sau n-a fost niciodată nevoie să o facă, medită Blue, dusă pe gânduri. Se uită la Madame Cardui: Aduceți-l pe Henry aici.

– Pe Henry, drăguță?

Un gând îngrozitor se strecură în mintea lui Blue.

– L-ați eliberat, nu-i așa? Sper că nu e încă osândit la moarte?

– Nu, bineînțeles că nu, drăguță. E la infirmerie și se recuperează după mica operație suferită.

– Atunci aduceți-l aici acum, Cynthia, șuieră Blue nerăbdătoare. El e singurul care ne poate spune dacă oferta lui Hairstreak e sinceră. El va ști exact ce plănuiesc demonii – a fost conectat la Mintea Iadului.

– Ce e Mintea Iadului? întrebă Fogarty.

Blue îl ignoră. Încă se uita la Madame Cardui.

– Ce s-a întâmplat?

– Mă tem că Henry e sedat.

Oricât de mult ar fi iubit-o pe Madame Cardui, Blue tot ar fi omorât-o. Însă crima era un lux pe care nu și-l putea permite în acel moment.

– Când se va trezi?

– Probabil nu prea curând, zise Madame Cardui. Se pare că va trebui să luăm această hotărâre fără el.

Blue se căzni cu greu să-și țină mânia sub control.

– Foarte bine. Trimiteți pe cineva să verifice. Între timp, ce părere aveți?

– Forțele armate ale lui Beleth sunt comasate în Deșertul de Est, zise Madame Cardui. Exact acolo unde trebuie să fie ca să ajute Yammeth Cretch.

– Sau ca să-l invadeze, sublinie Fogarty.

El se așeză pe brațul unui scaun și spuse:

– Hai să ne uităm puțin pe ceea ce avem, să vedem dacă se limpezește puțin situația. Ești de acord, Blue?

Blue încuviință.

Fogarty începu să enumere punctele respective cu ajutorul degetelor.

– În primul rând, armata lui Beleth e campată în Deșertul de Est. Întreaga lui armată; o forță masivă de atac.

– Da.

– Lordul Hairstreak zice că asta n-are nimic de-a face cu el. Nu el l-a contactat pe Beleth, nu el a cerut ajutorul lui Beleth și nu știe că portalurile Hael s-au redeschis. Când a descoperit că demonii sunt aici… ce-a făcut?… și-a zis că Beleth e pe cale să atace și a venit aici să ne ceară ajutorul? Chestia asta nu prea are sens.

– Asta am spus și eu, dragul meu. Sigur, dacă vechiul tău aliat își face apariția din nou, ce faci? Dai fuga în întâmpinarea lui cu brațele deschise? De ce n-a făcut Înălțimea Sa asta?

– Hairstreak se află încă la palat?

Madame Cardui încuviință.

– A refuzat să plece, chiar și după ce Blue i-a dat voie. E în anticameră acum, sperând că vom vorbi din nou cu el.

– Atunci hai să-l întrebăm, zise Fogarty.

Hairstreak, în momentul când intră, arăta de parcă n-ar fi dormit de luni de zile, însă reuși totuși să afișeze un calm desăvârșit.

– Nici acum n-ați priceput? se repezi el cu gura la Blue.

Fogarty i-o tăie scurt:

– Când ai descoperit că Beleth a sosit, de ce n-ai trimis pe cineva în întâmpinarea lui? întrebă el direct. E vechiul tău aliat, la urma urmelor.

Hairstreak schiță un mic zâmbet rece.

– Oh, am făcut-o. Bineînțeles că am făcut-o. Am presupus că el se afla acolo ca să ajute cauzei noastre – cauzei Elfilor Nopții, adică. Așa că l-am trimis pe Ducele de Burgundia să-l întâmpine, să-i escorteze pe demoni în Yammeth City. Zâmbetul i se transformă într-un râs sinistru și dogit. S-a dovedit a fi un „noroc“ extraordinar.

După o clipă, Madame Cardui zise:

– Și ce s-a întâmplat?

Hairstreak o privi drept în ochi.

– Mi-a trimis înapoi capul Ducelui de Burgundia într-un sac.

OPTZECI ȘI ȘASE

Era ciudat, gândi Blue: Hairstreak părea brusc neînsemnat. Era același bărbat, însă părea că intrase în mod ciudat la apă, de parcă viața s-ar fi scurs din el ca aerul dintr-un balon înțepat cu acul. Așa cum spusese domnul Fogarty, în ochii lui Hairstreak se citea frica. Ea nu-l mai văzuse pe unchiul său speriat niciodată.

– N-au atacat Yammeth City…? întrebă Madame Cardui.

Vorbea despre legiunile de demoni ale lui Beleth. Era jumătate o cugetare, jumătate o întrebare.

– Nu încă, zise Hairstreak.

– Sau orice alt loc din Cretch?

Hairstreak scutură din cap. Îi răspundea Cynthiei, însă ochii îi erau îndreptați spre Blue.

Blue nu zise nimic, doar privi și așteptă. Spera în ciuda tuturor aparențelor că din discuție va reieși ceva care să-i limpezească mintea. Singurul lucru la care se putea gândi ea era că, aici, ei țineau o ședință de strategie împreună cu *unchiul* ei. Copil fiind, fusese învățată să-l privească pe Hairstreak drept unchiul *cel rău,* ca pe un personaj de basm. Acum, brusc, el nu mai era dușmanul, și nici Elfii Nopții nu mai erau. Sau cel puțin așa părea.

– Ce crezi că reprezintă asta? întrebă Madame Cardui. Se pare că el are forțele armate bine așezate pe poziții. E mai puțin de-o oră de mers până la zidurile orașului vostru, din câte am înțeles eu.

– Și de ce și-a murdărit mâinile omorându-l pe Ducele de Burgundia? interveni Fogarty. De ce să nu accepte pur și simplu invitația ta, să-și aducă liniștit armata aici și apoi să te atace prin surprindere din interior? Eu așa aș fi făcut.

Hairstreak ridică din umeri.

– Probabil că așteaptă ca voi să faceți treaba asta murdară în locul lor.

Fogarty se apleacă în față.

– Presupunând că te cred, de ce s-ar întoarce el împotriva unor vechi prieteni? Elfii Nopții și Iadul sunt prieteni buni, de secole. Beleth v-a furnizat servitori demoni, muncitori demoni, Dumnezeu știe ce altceva, în schimbul a…

Făcu o pauză, brusc nesigur pe el.

– Nu e o apreciere prea exactă, Înalt Portar Fogarty, zise Hairstreak cu răceală. Beleth nu ne-a dat niciodată ceva de bunăvoie. Acum câteva generații, vrăjitorii noștri au pus la punct niște tehnici pentru a-i *constrânge* pe demoni să facă anumite pacte. Și de atunci mizeria a fost servitorul nostru. Elfii Luminii ar fi putut avea aceleași beneficii, însă ei au ales să nu facă asta din cauza… unui simț exagerat al moralității, bănuiesc. Nici eu n-am înțeles vreodată modul acesta de gândire. Își întoarse din nou atenția spre Blue. Eu nu sunt istoric, însă am înțeles că tocmai chestiunea aceasta cu demonii a produs ruptura între noi în primul rând.

– Și bănuiesc că acum nu-i poți *constrânge?* întrebă deodată Blue.

Haristreak zâmbi cu răceală.

– Sunt mai mult de un milion de demoni în Deșertul de Est. Acesta e un număr care nu suportă nici un fel de constrângeri.

– Deci tu crezi că e răzbunarea lor pentru secolele acelea de exploatare?

În ochii lui Fogarty era un licăr răutăcios.

Dacă unchiul ei avea sau nu simțul umorului, acest lucru nu-l arătă.

– Oh, nu cred că e vorba de noi la urma urmelor, spuse el cu seriozitate.

– Foarte bine, zise repede Fogarty. Ce *crezi* tu că plănuiește?

Hairstreak se uită de la unul la altul:

– Cred că aștepta să izbucnească războiul între Elfii Nopții și cei ai Luminii.

– Lucru care s-a și întâmplat, interveni Blue. Mulțumită atacului vostru neașteptat.

Ochii lui Hairstreak scânteiară.

– Nu eu am fost cel care a inițiat Numărătoarea Inversă, nepoată.

Madame Cardui zise cu dulceață în glas:

– Probabil că ar trebui să-i dăm voie unchiului tău să continue, Maiestate. La urma urmelor, el are mai multă experiență cu demonii decât avem noi.

Ea îi aruncă o privire lui Hairstreak și îi zâmbi dulce.

– Continuă, unchiule, zise scurt Blue. Planurile lui Beleth…

Hairstreak zise:

– Nu cred că se va amesteca în război. Cred că e complet irelevant pentru el cine câștigă. Când războiul se va sfârși, el îl va ataca pe învingător, încrezător că învingătorul e slăbit în urma conflictului. În acest fel, Beleth plănuiește să pună stăpânire pe întregul Tărâm.

Suna îngrozitor de plauzibil. Însă multe dintre cele mai ascunse scheme ale lui Hairstreak păruseră îngrozitor de plauzibile. Blue nu era încă sigură dacă avea încredere în el.

– Și cum crezi că-l putem opri?

Hairstreak ridică din umeri.

– Cunoașteți propunerea mea. O alianță militară imediată între Elfii Nopții și ai Luminii. Forțele noastre armate unite pot apoi ataca deșertul și am toată speranța că-l putem trimite înapoi în Hael, acolo unde-i e locul.

Înaltul Portar Fogarty întrebă deodată:

– Și de ce nu-ți folosești florile timpului împotriva lui?

– Care flori ale timpului? întrebă Hairstreak.

OPTZECI ȘI ȘAPTE

– Îl crezi? întrebă Înaltul Portar Fogarty de îndată ce au fost lăsați singuri.

– Nu știu, zise Blue. Aș fi vrut ca Flapwazzle să fi fost aici. Îi trecu brusc un gând prin minte și întrebă: Unde e? A fugit de la reședința Lordului Hairstreak?

Madame Cardui încuviință.

– S-a întors teafăr și nevătămat, apoi s-a dus la vânătoare. Ei fac asta când sunt încordați. Cred că treaba cu Henry și vampirul l-a demoralizat. Ține foarte mult la Henry.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu s-a trezit Henry încă? întrebă Blue.

– Curând, drăguță, promit.

Înaltul Portar Fogarty zise cu nerăbdare.

– Putem să ne ocupăm mai târziu de Henry. Între timp, îl credem sau nu pe Hairstreak?

Se uită de la un chip la altul.

Madame Cardui zise cu voce joasă:

– Eu cred că da.

Se întoarseră și o priviră.

– Inclusiv partea referitoare la florile timpului? întrebă Fogarty.

– De asta nu sunt sigură, Alan. Dar bănuiesc că ceea ce ne spune *ar putea* fi adevărat. Pyrgus a avut această informație de la fata lui Ogyris, care e un copil – nu e una dintre sursele cele mai demne de

încredere. Probabil că Negustorul Ogyris cultivă florile pentru propria trebuință. Probabil că plănuiește să le vândă celui care oferă mai mult.

– Probabil că cel care a oferit mai mult a fost Beleth, sugeră Blue.

În situația actuală, aproape orice i se părea posibil.

Fogarty clipi.

– Henry a folosit o floare a timpului ca să o răpească pe Blue. Noi am presupus că o avea de la Lordul Hairstreak, însă acum știm că Henry lucra pentru demoni. Trebuie că a avut-o de la ei, ceea ce înseamnă că Ogyris i le furniza lui Beleth.

Madame Cardui se înfioră.

– Dacă e așa, atunci suntem cu toții pierduți.

Blue zise:

– E ridicol. Avem nevoie de Henry. Cum să iau o decizie ca asta când doar el ne poate da răspunsul? Mă duc eu însămi la infirmerie să văd dacă sedarea a luat sfârșit. Dacă nu s-a întâmplat asta, o să ordon vrăjitorilor să-l trezească.

– Mergem și noi cu tine, zise Fogarty repede.

Îl găsiră pe Henry colindând pe coridoarele infirmeriei. Avea un bandaj la nas și o expresie absentă pe chip. Zâmbi cu sfială când o văzu pe Blue.

Le luă mai puțin de un minut să descopere că nu-și amintea nimic din ce i se întâmplase după ce demonii îi inseraseră implantul.

Blue oftă din toată inima.

– Spuneți-i unchiului meu că va trebui să aștepte până mâine pentru un răspuns. Cred că trebuie să ne gândim la asta peste noapte.

OPTZECI ȘI OPT

Hairstreak părăsi furios palatul. Cum îndrăznea copila asta prostuță să-l trateze în felul acesta? Cum îndrăznise ea să refuze să-l asculte când viitorul Tărâmului era în joc? Timpul se scurgea cu rapiditate – oare ea nu putea să vadă asta? Demonii ar putea ataca în orice clipă, probabil într-o oră, probabil în seara asta. Și, cu toate astea, el trebuia să aștepte încă o zi, înainte de a putea acționa – sau cine știe cât de mult timp îi lua puștoaicei să se hotărască. Nu-i de mirare că Imperiul se afla într-o harababură așa de mare. Nu-i de mirare că Beleth hotărâse să profite de această ocazie.

Gândul la Beleth îi spori mânia. Trădarea creaturii era de neconceput. Și totuși ar fi trebuit să o anticipeze, nu poți avea încredere niciodată într-un demon. Însă autoincriminările nu-și aveau rostul. Întrebarea era ce urma să facă acum.

Escorta sa îl înconjură de îndată ce părăsi Palatul de Purpură. Hairstreak nu-și făcea nici un fel de iluzii: situația era cumplită, mult mai cumplită decât își imagina tânăra Regină Blue. Necazul era că Elfii Luminii nu știuseră niciodată adevărul despre demoni. Demonii erau periculoși. Nu-ți puteai permite nici o clipă să uiți că ei aveau propriile lor planuri. Iar acesta era exact lucrul pe care îl făcuse el. Va fi nevoie de o tactică foarte fantezistă ca să nu plătească scump această mică greșeală.

Ordonă ca aeronava să se deplaseze direct către peșteri – intrarea vestică era suficient de mare ca să poată ateriza. Dacă ceva părea un noroc chior, în situația asta jalnică în care se afla în prezent, era faptul că Hamearis era mort. Nu că nu i-ar fi lipsit – trecuseră prin multe lucruri împreună –, însă, odată Ducele de Burgundia îndepărtat din calea sa, Hairstreak se afla acum, în mod clar, la conducerea întregii forțe armate a Elfilor Nopții. Nimeni nu i-ar pune la îndoială deciziile. Sau ordinele.

Părăsi aeronava și păși pe terasamentul peșterii principale. Sistemele de întărire ale Elfilor Nopții se întindeau în fața lui, așteptând la fel de răbdătoare ca și demonii în deșert. Era mult mai puțină agitație decât ultima dată când fusese aici. Toate pregătirile fuseseră făcute, toate proviziile și armamentul strânse și pregătite. Era o armată care aștepta ordinele finale, la fel de aproape de acțiune ca un arc întins. Întrebarea era ce ordin să le dea.

Până acum, Hairstreak își ținuse grosul armatei în rezervă. Însă curând va trebui să acționeze. Era furios pe Blue. Dacă ea ar fi înțeles măcar graba situației respective, decizia lui ar fi fost deja luată. O alianță împotriva demonilor era singurul demers rațional. Orice altceva era curată nebunie. Totuși, acea nebunie i-ar putea fi impusă. Își putea oare permite să aștepte până mâine? Și dacă Blue se hotăra să respingă un tratat? Va trebui să se repeadă cu restul forțelor armate împotriva Elfilor Luminii? Sau va trebui să se îndrepte prima dată împotriva legiunilor lui Beleth?

Erau aproape un milion de demoni care așteptau în deșert. Creaturile nu se temeau de moarte. Odată ce începeau să mărșăluiască, erau neabătuți, asemenea furnicilor. Veneau întruna, val după val, oricât de mulți ai fi omorât. Mai mult decât atât, dacă Beleth reușise să strecoare prin portal o armată întreagă, putea aduce întăriri, dacă era nevoie. Erau îngrozitor de mulți demoni în Hael. Un alt milion de demoni împinși în luptă n-ar fi o problemă pentru el, sau alte două, sau trei, sau chiar zece. Posibilitățile erau groaznic de imaginat. Singura

speranță ar fi fost să obțină rapid o victorie decisivă, apoi *să închidă portalurile* înainte ca Beleth să aibă timp să reacționeze. Să le închidă, să le saboteze, să le țină închise. Pentru totdeauna, dacă era posibil. Elfii Nopții s-ar descurca fără slugile lor demonice. Prețul crescuse pur și simplu prea mult.

Cealaltă abordare clară era să-și îndrepte întreaga armată împotriva reginei Blue, să spere să obțină, și aici, o victorie scurtă, înainte ca Beleth să poată face vreo mișcare. Însă care erau șansele să obțină o astfel de victorie? Era destul de sigur că i-ar putea invada pe Elfii Luminii în cele din urmă. Însă curând era puțin probabil. Și chiar dacă i-ar fi luat zile întregi, nu avea nici o garanție că Beleth nu va ataca imediat.

Generalul Procles, comandantul-șef al trupelor de câmp, deja se ivise să-l întâmpine, flancat de trei dintre ordonanțele sale. Hairstreak așteptă până ce el fu la distanța la care să-l poată auzi, apoi strigă:

– Spune-le oamenilor tăi să plece, Graphium. Aceasta e o discuție confidențială.

El îi lăsă și pe ai lui să plece, fluturând nepăsător din mână.

Procles era un bărbat înalt și subțire, puțin cam încovoiat pentru un militar. Avea un ușor aer respectuos care ascundea un caracter de oțel.

– Bănuiesc că misiunea a fost lipsită de succes, Înălțimea Voastră? zise el prompt.

Hairstreak ridică din umeri.

– Nepoata mea îmi va comunica decizia luată abia mâine. Și poate că nici măcar atunci.

– O să-și retragă forțele armate între timp?

Hairstreak scutură din cap.

– Știm cumva și de ce anume?

Era un general foarte viclean. Întrebarea lui însemna realmente: *E loc de vreun compromis sau de vreo negociere?*

– N-are încredere în noi, oftă Hairstreak. Poate că i-am dat motive.

În mod cu totul și cu totul tipic, Procles lăsă să-i scape:

– Aveți vreun plan de rezervă? În cazul în care refuză propunerea noastră?

Hairstreak oftă din nou, de data aceasta mai profund.

– Unul disperat, Graphium. De aceea le-am zis oamenilor noștri să plece. Vreau să auzi ce am în minte și vreau să-ți știu părerea. Apoi, doar dacă nu cumva mă convingi tu că mai există o altă cale, mai bună, vreau să treci imediat la acțiune. Imediat, sublinie el. Nu pot spune cât de mult timp avem, deci viteza cu care ne vom mișca e esențială.

Procles încuviință cu gravitate:

– Înțeleg, Înălțimea Voastră.

Hairstreak îl privi drept în ochi.

– Iată cum văd eu situația. Dacă suntem înfrânți de Elfii Luminii, acest lucru va fi o adevărată tragedie. Dacă suntem înfrânți de Beleth, va fi cel mai mare dezastru din istoria Tărâmului. Nici noi și nici Elfii Luminii nu ne vom mai reveni vreodată. Lumea noastră va deveni un stat de sclavi, iar demonii vor fi stăpânii noștri. Ești de acord cu mine până aici?

Procles încuviință din nou.

– Da. *Dacă* suntem învinși.

Hairstreak continuă:

– Evident că ne vom strădui să ne asigurăm împotriva ambelor posibilități. E posibil să și reușim, însă mă îndoiesc. Cred că e posibil să-l învingem pe Beleth sau e posibil să o învingem pe Blue, dar nu-i vom învinge pe amândoi. Oricine crede asta e un nebun.

Se uită fix la Procles, care ridică ușor din umeri. Apoi continuă:

– Concluzia mea e că în circumstanțele astea trebuie să ne asigurăm că-l învingem pe Beleth, iar acest lucru trebuie să fie prioritatea noastră absolută. Ești de acord cu mine?

– Bineînțeles. Tocmai de aceea v-ați oferit să faceți o alianță cu Regina.

– Ea s-ar putea lesne să o refuze, zise Hairstreak. Blue e obsedată de lupta împotriva noastră. Nu vede și *nu va vedea* niciodată o altă amenințare mai mare. Și s-ar putea să fie prea târziu atunci când se trezește la realitate. Lasă-mă să-ți vorbesc deschis, Procles…

– Bineînțeles, șopti Procles.

– Atacul nostru neașteptat n-a avut un succes așa de mare cum am anticipat. Elfii Luminii contraatacă acum Yammeth Cretch. Trupele noastre le țin piept pentru moment, însă dacă Beleth face o mișcare, suntem pierduți. Astfel… Trase adânc aer în piept: Concluzia mea e că trebuie să aruncăm în luptă orice bărbat disponibil și să lansăm un atac de proporții împotriva forțelor armate ale lui Beleth din deșert. Nu numai trupele de rezervă de aici, ci și cele care sunt în prezent angajate în luptă cu Elfii Luminii.

– Chiar dacă Regina n-a fost de acord cu încetarea ostilităților?

– Da.

Procles rămase mut de uimire.

– Sunteți gata să lăsați ținutul Cretch și orașul fără apărare?

Hairstreak încuviință cu acreală:

– Efectiv, da. Ridică din umeri. Oh, putem dispune de câteva trupe de rezerviști care sunt prea bătrâni ca să ia parte la ofensiva principală. Ei i-ar putea întârzia puțin pe Elfii Luminii, însă sincer să fiu sunt pregătit să sacrific întreg ținutul Cretch, dacă se ajunge la asta, de dragul unei victorii rapide asupra lui Beleth. Ezită pentru o fracțiune de secundă. Însă mai e un lucru…

Procles așteptă.

Hairstreak zise:

– Nu toți Elfii Nopții trăiesc în ținutul Cretch. Simultan cu atacul nostru asupra lui Beleth trebuie să fie și o răscoală imediată a fiecărui Elf al Nopții loial peste tot în Tărâm. Putem aprinde Tărâmul în doar câteva ore și, cu ceva noroc, acest lucru îi va ține ocupați pe Elfii Luminii destul de mult timp ca noi să-l trimitem pe Beleth pe lumea cealaltă. Dacă se întâmplă acest lucru, dacă putem închide portalurile

din nou și dacă nu pierdem prea mulți oameni în timpul acestei acțiuni, atunci ne putem întoarce atenția asupra problemei referitoare la Regina Blue. E posibil să avem suficientă forță să o detronăm, dacă nu-i putem învinge pe Elfii Luminii în totalitate. El se uită fix la Procles. Aș aprecia dacă ai face ceva comentarii.

– Sunt foarte mulți de „dacă“ în planul Domniei Voastre, Înălțime.

– Ai tu unul mai bun?

Procles clătină din cap.

– Nu, Înălțimea Voastră.

– Atunci pune în aplicare planul meu. Comandanții noștri urmează să treacă la fapte imediat ce le e în putință. Preferabil în noaptea asta.

Hairstreak se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre aeronavă. Pe când se suia la bord, adăugă mai mult ca pentru sine:

– Și roagă-te Întunericului ca aceasta să fie decizia corectă.

OPTZECI ȘI NOUĂ

Pyrgus se opri, blocat de o senzație ciudată, aproape copleșitoare, de neliniște.

– Ce e? îl întrebă Nymph imediat.

– Ceva nu-i în regulă, zise Pyrgus.

După calculele lui erau foarte aproape de locul unde lăsaseră aeronava, atât cât crezuse el că le ia ca să se întoarcă. Însă acum…

Se uită în jurul său. Trinienii, care îi escortaseră cu dragă inimă până acum, dispăruseră. Deșertul se întindea la nesfârșit în spatele lor, stâncos, dezolant și pustiu.

– Nagel…? strigă el cu insistență.

Piticul portocaliu se materializă pe dată din spatele unei pietre.

– Tacin ra! șuieră el printre dinți, aruncându-i o privire urâtă.

Pyrgus se uită la Nymph.

– Vrea să taci din gură, îi spuse ea.

– Întreabă-l ce se întâmplă. Ceva nu e în regulă.

Nymph începu să vorbească, însă înainte să poată rosti vreun cuvânt, Nagel își duse un deget la buze, o luă de mână și o conduse, mergând ghemuit, până la o platformă stâncoasă. Pyrgus rămase zgâindu-se la ei vreo jumătate de secundă, apoi îi urmă.

Era aproape o reluare a ceea ce se întâmplase când se urcaseră în vârful crestei și văzuseră legiunile din Hael campate în adâncurile deșertului. Urmând semnele insistente ale lui Nagel, își ridicară capetele cu foarte mare prudență.

Un mic contingent de bărbați purtând uniformele fumurii ale elitei Regimentului de Cercetași ai Elfilor Nopții mergeau cu înverșunare de-a lungul deșertului, în direcția legiunilor în așteptare ale lui Beleth.

– Doamne, Dumnezeule, mormăi Pyrgus. Aceia sunt mesageri. Hairstreak i se alătură lui Beleth. El trebuie să fie. O să-i înfruntăm pe amândoi acum.

Se uită în jurul său după Woodfordi. Palatul trebuia să afle imediat despre această nouă schimbare de situație.

Nagel zise ceva în șoaptă.

– Trebuie să ne retragem din această poziție, traduse Nymph. Probabil că vor mai urma și alții. Dacă stăm aici vom fi descoperiți.

Trinianul începuse deja să se îndrepte spre o zonă mai joasă. Pyrgus și Nymph se târâră de-a bușilea după el. Timp de vreo cincisprezece minute apăsătoare, urmară tribul de Trinieni, deplasându-se în tăcere de la o ascunzătoare la alta, până ce Nagel puse capăt acestei înaintări într-un crater superficial, înconjurat de o ceață de fumarole sulfuroase.

– El zice că aici suntem în siguranță, explică Nymph.

Pyrgus strâmbă din nas.

– Văd și eu de ce anume. Și către Woodfordi zise: Poți vorbi cu sora mea – Regina Blue? Poți vorbi cu ea direct?

Woodfordi scutură din cap.

– Mă îndoiesc, domnule. Maiestatea Sa n-are de obicei la îndemână un CC. Se zice că, întru câtva, nu prea ne are la inimă, domnule.

– OK, fă-mi din nou legătura cu Madame Cardui. Ea îi poate transmite mesajul.

– Da, domnule.

Wodfordi se lăsă în jos contorsionându-se și își încrucișă ochii. După o clipă, privi normal.

– Se pare că nu pot stabili legătura, domnule.

– De ce nu? întrebă Pyrgus. Doamna Pictată n-are CC-ul ei la îndemână?

– Nu e asta, domnule. E Orion. Nu răspunde.

– Cine dracu' e Orion ăsta?

Woodfordi zise sobru:

– Nu prea e dracu', domnule. E Îngerul de Comunicații. Deci mai degrabă ați spune „Cine Dumnezeu e Orion?“, domnule, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Se autointitulează Șef Militar și Înalt Portar Spiritual, dar asta e doar pentru că îi place să poarte uniformă. Majoritatea merg în pielea goală acolo sus, din pricina vremii favorabile.

În ciuda caracterului urgent al acestei situații, Pyrgus se încruntă și zise:

– Nu știam că suntem în legătură cu Raiul…

– Secret militar, domnule, zise Woodfordi, ridicându-și nasul. Ceva de genul: *Nu era nevoie să se știe.* Nici eu n-ar fi trebuit să vă spun, da' bănuiesc că e în regulă, pentru că sunteți prinț și chestii de genu' ăsta.

– Și de ce nu poți intra în legătură? întrebă Pyrgus, revenind fără prea multă tragere de inimă la chestiunea care îl preocupa.

– Cred că ar putea fi din cauza locului acestuia, domnule, zise Woodfordi cu sinceritate. Recepția n-a fost prea strălucită nici mai devreme, ca să vă spun drept. Prea multă activitate vulcanică pe aici. Tensiunile pământului influențează întotdeauna fluxul energetic, se formează câmpuri de fulgere captate. Afectează rețeaua. Un fel de portaluri de transportare inversate. Eu o să continui să încerc dacă doriți, da' bănuiesc că nu se va îmbunătăți până ce nu ieșim din inima deșertului.

Însă Pyrgus nu-l mai asculta. Avea privirea cuiva căruia i-a venit brusc o idee.

– Ce e? întrebă Nymph.

– Portalurile! exclamă Pyrgus.

Privi cu repeziciune în jurul său.

– Nagel, tu i-ai numit pe demoni „Fluidul Întunecat“. Oare asta înseamnă că i-ați mai văzut și înainte în deșert?

Asta trebuia să însemne. Nimeni nu dă nume la ceva ce n-a mai văzut niciodată.

Nagel încuviință.

– Dah, zise el.

– De unde au venit? întrebă Pyrgus.

Avea aerul cuiva care își înfrânează cu greu emoția.

Nagel arătă într-o direcție.

– Aol reo ră ers ngă nca are.

Pasămite, urechile lui Pyrgus începuseră să se deprindă cu vorbirea Trinianului pentru că aproape totul căpătă sens pentru el. Însă, cu toate astea, se întoarse spre Nymph.

– Acolo, în direcția pe care o arată el, vreo oră de mers. Se pare că se află după ceva ce ei numesc Stânca Mare.

Ea se uită cu foarte mare intensitate la Pyrgus.

– Ce e?

– Uite ce e, zise Pyrgus cu vioiciune. E o armată de demoni în deșert: am văzut asta. Da' nu ne-am gândit să întrebăm deloc cum au ajuns aici. Ei bine, ne-am gândit?

– Nu… zise Nymph nesigură.

O prinse de umăr.

– Trebuie să fie prin portaluri. Nu există nici o altă cale de a transporta atât de multe trupe într-un timp atât de scurt. Ei bine, îi poți aduce cu vreun mijloc de transport aici, însă nu fără să se observe. Deci trebuie să fie portalurile. Însă nu poate fi vorba de portalurile obișnuite – am fi prins de veste dacă ei le-ar fi redeschis, nu-i așa-i?

– Așa e… confirmă Nymph, și mai nesigură.

– Deci înseamnă că Beleth a ridicat altele noi! exclamă Pyrgus. Știu ce vrea să spună Nagel prin Stânca Mare. E o structură geologică în inima deșertului, aproape la fel de inaccesibilă și îndepărtată de oriunde ai vrea să ajungi. Perfectă pentru portalurile lui Beleth și trupele lui demonice – lor le *plac* condițiile vulcanice. Dar nu-ți dai seama, Nymph…?

– Ce să-mi dau seama, Pyrgus? îl întrebă Nymph răbdătoare.

Pyrgus rânjea.

– Nu putem face nimic în privința trupelor pe care Beleth le are deja aici. Însă, dacă sabotăm portalurile, îl putem împiedica să mai trimită altele! Fără întăriri. Fără provizii. Acest lucru ar putea reprezenta diferența dintre victorie și înfrângere.

Nymph păru deodată interesată.

– Știi cum să ajungi la această Stâncă Mare?

Pyrgus clătină din cap.

– Nu, însă Nagel știe – el știe acest deșert pe dinafară. Și oamenii lui ar putea fi în stare să ne ajute. Trinienii Violeți sunt războinici. Ei ne-ar putea sprijini dacă portalurile sunt păzite. Iar Trinienii Verzi sunt buni la chestiile tehnice – Innatus a făcut creatura aia mică, plack, adu-ți aminte – ei ar putea să ne ajute în legătură cu sabotajul. Asta e o ocazie incredibilă, Nymph. Toți, împreună, am putea face o treabă atât de extraordinară. Și dacă ne mișcăm repede, am putea face treaba asta înainte de căderea nopții. Se întoarse spre Nagel. Vei face asta, Nagel? îl întrebă el repede. Vrei să ne ajuți?

– Oh, dah, zise Nagel.

NOUĂZECI

Pyrgus începuse să obosească să se tot apropie târâș și cu fața în pământ de tot felul de locuri, însă trebuia să admită că acest lucru era mai bun decât să riște să fie zărit de demoni. Își ridică încet capul cu prudență.

Stânca Mare se înălța deasupra lui ca punct central al pustietății, o creastă masivă și perpendiculară care urca atât de sus, că-și crease propriul său miniclimat, adunând praful și nisipul de pe terasamentul deșertului în niște vârtejuri ce arătau ca niște stihii.

Își întoarse ușor capul și rămase cu gura căscată. La intervale nu mai mari de un metru sau doi, se aflau portalurile pe care se aștepta să le vadă. Însă erau mai multe decât își putuse închipui, chiar și într-un coșmar. Erau portaluri cu zecile, cu sutele, cu miile și chiar mai mult. Se întindeau ca niște santinele de-a lungul bazei stâncii, atât cât puteai cuprinde cu ochii. Atât de multe portaluri n-aveau cum să fi fost construite în perioada în care portalurile standard fuseseră închise. Beleth pesemne că ridicase în secret aceste porți de intrare de-a lungul anilor.

Nu se vedea nici picior de gărzi. Însă probabil că Beleth credea că nu era nevoie. Ar fi fost nevoie de o armată de oameni să distrugă

atâtea portaluri, și chiar și atunci acest lucru ar fi luat zile, poate chiar săptămâni. Și, în afară de asta, secretul fusese atât de bine păstrat pentru atât de mult timp, că el probabil se gândea că lucrarea nu va fi descoperită niciodată. Nimeni nu se aventura atât de departe în inima deșertului: chiar și Trinienii nomazi evitau asta cât de mult posibil. Era baza perfectă pentru o invazie demonică.

Pyrgus lăsă privirea să-i alunece trist de-a lungul șirului de portaluri.

– Atât de multe portaluri de sabotat! șopti el printre dinții încleștați.

Chiar dacă reușeau să închidă unul sau două, tot mai rămâneau câteva mii. Efectul asupra forțelor armate ale lui Beleth ar fi asemănător unei pișcături de țânțar.

– N-aș fi așa de sigură, remarcă Nymphalis întinsă la pământ, lângă el. Ea se întoarse spre Woodfordi, care stătea și el întins lângă ea. Ce părere ai?

– Vă referiți la distanța dintre ele, domnișoară? întrebă Woodfordi.

Nymph încuviință în tăcere.

– E dificil de apreciat de aici – se încruntă Woodfordi. Însă *ar fi posibil* să fi fost ridicate prea aproape unele de altele…

– Despre ce vorbiți? întrebă Pyrgus.

– Despre reacția în lanț, îi spuse Nymph. Tehnologia portalului e în mod inerent instabilă. Practic se creează o gaură în realitate, asta trebuie să fie. În interiorul oricărui portal ridicat, instabilitatea e sub control, dar e încă acolo. Înțelegi ce înseamnă asta?

– Nu, admise Pyrgus.

Ura atunci când Nymph îi ținea lecții.

– Dacă ar fi să sabotăm un portal – să-l aruncăm în aer adică –, am declanșa instabilitatea proprie portalului, zise Nymph. Deci explozia noastră asupra portalului face ca portalul să explodeze tulburând echilibrul de forțe și asta înseamnă o explozie de proporții mult mai mari. Însă, dacă e un *alt* portal în apropiere, un alt portal care să fie *suficient de aproape,* explozia asupra primului portal va provoca o explozie și asupra celuilalt. Ea se uită spre șirul de portaluri, de sub stâncă. Dacă alea sunt destul de aproape unele de altele,

e nevoie să aruncăm în aer doar unul, pentru ca toate celelalte să se declanșeze precum torpilele, unele după altele.

Pyrgus se zgâia la ea plin de uimire.

– De unde știi tu toate chestiile astea tehnice? întrebă el. Elfii Pădurii nici măcar nu folosesc portaluri.

Nymph se mulțumi doar să-i zâmbească.

– Ce păcat că n-avem cu ce să aruncăm în aer primul portal! zise Pyrgus.

Atunci când el sugerase sabotarea portalurilor se gândise să le blocheze cu pietre, o veche șmecherie de gherilă care i-ar fi lăsat pe demoni închiși în spatele pietrelor.

– Cred că s-ar putea să fie ceva, domnule, zise Woodfordi.

Scotoci prin trusa lui și scoase la iveală un fir vopsit, de vreo douăzeci de metri lungime.

– Ce-i asta? întrebă Pyrgus.

– Vergea explozibilă, domnule. Se rupe în două ca să declanșați învelișul de vrajă, apoi se lasă bucățile lângă chestia pe care vrei să o arunci în aer. Avem opt secunde să ieșim din peisaj.

– Credeam că CC nu se angajează în luptă, zise Pyrgus.

Woodfordi zâmbi.

– Totuși vă informez în legătură cu trusa respectivă și vă dau instrucțiunile de bază, zise el. Pentru orice eventualitate.

Nymph, care se uita la Woodfordi, zise:

– Care-i problema?

Pyrgus se uită cu surprindere la ea.

– De ce ar trebui să fie o problemă?

Woodfordi zise:

– Treaba e, domnișoară, că opt secunde reprezintă timp suficient să ieși din peisaj, până la explozia vergelei. Da' dacă vergeaua declanșează portalul, atunci asta e o explozie de proporții mult mai mari. *Mult mai mari…*

– Deci, e posibil ca cine aruncă în aer primul portal să nu poată fugi la timp? Ar putea fi surprins de explozia mai mare?

– Ar putea fi omorât, domnișoară, da, încuviință Woodfordi cu seriozitate.

– O voi face eu, le zise Pyrgus repede.

– Nu, n-o vei face tu, zise Nymph imediat.

– Eu sunt soldatul, zise Woodfordi. Asta trebuie să fie treaba *mea*.

– Tu ești Canalul nostru de Comunicație, îi spuse Pyrgus cu mândrie. Avem nevoie de tine pentru a comunica toate aceste lucruri la palat.

– Nu pot să transmit nimic de aici, sublinie Woodfordi. Orion nu răspunde.

– Asta pentru că ne aflăm în inima deșertului. Te putem folosi mai târziu.

– O voi face eu, zise Nymph. Pot alerga mai repede decât voi amândoi.

– Nu, nu poți! se stropși Pyrgus la ea.

– Oh, ba da, pot, îi spuse Nymph încrezătoare. Și, în afară de asta, știu cum arată explozia unui portal și cred că pot ieși din peisaj în opt secunde.

– De unde știi tu cum arată explozia unui portal?

În mod cu totul și cu totul enervant, Nymph se mulțumi iar doar să-i zâmbească.

Cearta continuă până ce Nagel se apropie pe furiș de ei și le propuse:

– Uați-vă a ´ntrecere.

Pyrgus se uită chiorâș la el.

– Să ne luăm la întrecere?

Îl înțelesese pe Nagel de data asta și i se părea a fi o idee bună. Nu credea că o să aibă vreo problemă să poată învinge o fată, iar Woodfordi avea picioarele scurte.

– De aici până la piatra aia, zise Nagel, arătând cu mâna. O să număr eu până la trei.

Se luară la întrecere și Nymph câștigă cu ușurință.

– Mă puteți ajuta să așez vergeaua, le spuse Nymph pe un ton încrezător (și fără să lase impresia că respira cu greutate). O să vă las să plecați înainte de a o declanșa.

– Trebuie să ne asigurăm că portalurile sunt suficient de aproape unele de altele pentru ca treaba asta să funcționeze, zise Pyrgus ușor îmbufnat.

Nymph radia de fericire.

– Atunci lasă-ne să mergem și să le inspectăm așa cum se cuvine, zise ea. Vii, Nagel?

Trinianul scutură din cap.

– Dacă ai de gând să arunci ceva în aer, o să-mi scot oamenii din zonă. Ei urăsc exploziile.

Nagel se îndepărtă și dispăru între niște pietre.

– Vin eu cu dumneavoastră, zise Woodfordi. Am eu o măsurătoare și cunosc distanța de care e nevoie.

Se îndreptau toți trei spre cel mai apropiat portal când un grup de pietre se transformă într-o Gardă de Goblini[1].

[1] Goblin (engl.) – spiriduș, drăcușor (n.tr.)

NOUĂZECI ȘI UNU

Chipul lui Henry era roșu ca focul.

– *Ce* am făcut?! exclamă el.

– Ăsta nu-i cel mai rău lucru din tot ce-ai făcut, zise Fogarty.

Chipul îi era posomorât ca de obicei, însă în ochi avea o lucire ce ar fi putut să însemne că îi plăcea situația aceea.

– Care a fost lucrul cel mai rău din tot ce am făcut? întrebă Henry cu o voce tremurătoare.

– Ai încercat să o faci să se împerecheze cu tine, zise Fogarty.

Războiul începuse și lumea se prăbușea în jurul lor, dar de vreme ce nu puteau face nimic în privința asta, Fogarty și Henry se duseseră în gheretă unde beau ceai din Lumea Analogă, dintr-o rezervă care începuse să se împuțineze, în vreme ce Fogarty îl punea la curent pe Henry cu ce i se întâmplase.

Henry nu prea se bucura de experiența asta.

Se zgâi la domnul Fogarty, deschizând și închizând gura ca un pește. În cele din urmă, scânci:

– Să se împerecheze?

– Ce nu înțelegi? întrebă Fogarty. Părinții tăi au uitat să-ți povestească treaba cu păsările și albinele?

Lui Henry începuse să-i tremure mâna, așa că puse cana jos.

– Nu se poate să fi făcut asta, zise el.

– Ba se poate, din câte spune Blue. Și ai făcut-o. Și nu știu de ce faci atâta tevatură – eu credeam că-ți plăcea.

– Îmi plăcea… Îmi *place!* Da'… Ridică iute cana și o puse imediat din nou jos. Eu o *respect!* lăsă el să-i scape.

Poate fu din cauza tonului său, însă chipul domnului Fogarty se mai înmuie.

– Uite ce e, Henry, nu trebuie să iei chestia asta ca pe ceva personal. Beleth îți băgase asta în cap. Nu știai ce faci. Din câte spune Blue, implantul te-a transformat într-un demon.

După un minut, Henry întrebă:

– Adică… unul cu coarne?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Henry! exclamă domnul Fogarty enervat.

Când domnul Fogarty fusese numit Înalt Portar al Imperiului, reședința lui oficială devenise Casa Paznicului Palatului de Purpură, o structură impunătoare după orice criteriu. Însă, de când se mutase definitiv în Tărâm, el o transformase încetul cu încetul în căsuța de care avea grijă Henry. Camera în care se aflau în acel moment era o replică a bucătăriei originale din spatele casei, completată cu niște cutii de tablă ruginite și vechi de biscuiți și piese pe jumătate terminate de la niște echipamente electrice.

Henry zise:

– Ei bine, nu știu, bine? Nu pot să-mi amintesc *nimic* din toate astea!

Și nici nu voia, însă ultimele câteva cuvinte i se transformară într-un hohot de plâns.

Domnul Fogarty făcu semn din mână.

– Nu mai erai tu însuți, iar Beleth are un program de înmulțire.

Era aproape de nesuportat. O iubea pe Blue atât de mult și se băga tot timpul în chestii de genul ăsta în ce o privea. Doamne, Dumnezeule,

prima dată când a văzut-o, ea n-avea haine pe ea, ieșea din cadă. Probabil că îl credea un adevărat obsedat sexual. Se întrebă dacă n-ar fi, pur și simplu, mai bine să se ducă acasă și să nu se mai întoarcă niciodată pe Tărâmul Elfilor. Dacă mai rămânea și se tot întâmplau lucruri de genul ăsta, ea o să ajungă cu siguranță să-l urască.

– Domnule Fogarty, începu el.

Însă domnul Fogarty i-o reteză scurt:

– Ai fost o unealtă, OK?

În momentul în care Henry încuviință, el continuă:

– E o chestie care are de-a face cu farfuriile zburătoare, Henry. Atunci când o să studiezi asta așa cum am făcut-o eu, o să știi că demonii au un program de înmulțire…

– Eu am crezut că extratereștrii aveau farfurii zburătoare, zise Henry, mut de uimire. Știți și dumneavoastră, că vin din spațiu și chestii de astea.

– E același lucru, zise Fogarty scurt. Demoni… extratereștri… același lucru. Isuse Hristoase, Henry, ai fost *răpit* de extratereștri. Ei fac asta. Fac chestia asta în lumea noastră de ani buni de zile. Ți-am spus despre acest lucru înainte. Ai face bine să mă *asculți*. *De ce* dracu' crezi că răpesc oameni? Toți experții autoproclamați îți vor spune că e ceva în neregulă cu genele lor și că vor să-și împrospăteze rasa, însă e ceva mai rău de-atât. Se infiltrează printre noi, Henry. Fac copii cu femei din rasa omenească, apoi îi instalează în poziții de putere după ce cresc. Arată ca niște oameni obișnuiți, dar sunt de fapt demoni care au luat înfățișare omenească. Se uită în spatele lui și își coborî glasul. Jumătate din membrii Cabinetului – și nu mă face să deschid vorba despre Yankei – și-au pierdut majoritatea pozițiilor din Senat. Îl fixă pe Henry cu o privire sfredelitoare. Acum vor să facă același lucru și în Tărâm. S-au gândit să înceapă cu tine și cu Blue.

– Cu mine și cu Blue?

Beleth îl transformase într-un demon ca el să poată avea un copil cu Blue? Copilul urma să devină viitorul Împărat-de-Purpură, caz în care Beleth ar avea un demon pe tron? Henry crezu că îi vine să vomite, însă îi era și jenă, și dezgust în aceeași măsură. Nu voia să audă detaliile, însă trebui oricum să le asculte. Chestia asta era atât de rea că n-avea cum să devină și mai rea.

– Și eu pur și simplu i-am cerut lui Blue să… să… știți dumneavoastră…

– Mda, i-ai cerut, zise domnul Fogarty.

– Și ea ce-a spus? își auzi Henry gura întrebând.

Domnul Fogarty se uită la el fără nici un fel de expresie pe chip.

– Nu mi-a spus.

După o clipă, Henry întrebă:

– Da' n-am făcut nimic?

Dacă făcuseră ceva, el ar fi trebuit să părăsească Tărâmul. N-ar putea să mai dea niciodată ochii cu Blue. N-ar fi putut să mai dea ochii nici măcar cu el însuși. Va trebui să se ducă la o mânăstire.

– Ați făcut destul de multe, din câte am înțeles eu, îi spuse domnul Fogarty. Ați omorât un demon, în primul rând. I-ați frânt gâtul sau ceva asemănător.

Chestia asta era atât de stupidă, că el nici nu se mai obosi să pună întrebări.

– Am scăpat.

– Oh, da, încuviință domnul Fogarty într-un fel ridicol și clipi. Ești un erou, Henry.

Însă el nu era erou. Nu era deloc erou. Cum putea oare el să dea iar ochii cu Blue după tot ce-i făcuse? Beleth îl transformase într-un monstru.

Henry se opri. Când se transformase la loc în ce era?

– Domnule Fogarty, zise el, încruntându-se, dacă implantul m-a transformat într-un demon, cum se face că am ajutat-o pe Blue să scape?

– Ei l-au dezactivat, spuse domnul Fogarty. S-au gândit că Blue o să-și dea seama că nu mai erai tu când ai încercat să sari pe ea, așa că l-au închis. Gura i se strâmbă puțin, de parcă ar fi încercat să-și înăbușe un zâmbet. Beleth și-a închipuit că o s-o faceți amândoi de bunăvoie, dacă vă lasă pur și simplu singuri, suficient de mult timp. Să faceți treaba murdară în locul lui. Acum chiar îi apăru un zâmbet. Asta chiar e ceva, Henry. Probabil că se vorbește despre tine și Blue peste tot în…

Însă Henry era tot încruntat.

– Așteptați o clipă, domnule Fogarty.

– Iad! concluzionă Fogarty.

– Ceva nu-i în regulă, zise Henry.

NOUĂZECI ȘI DOI

Pyrgus nu mai văzuse niciodată până acum o Gardă de Goblini. Contingentul acesta era tradiționala grupare de câte patru, cinci masculi, o femelă, toți îmbrăcați la fel, într-o salopetă argintie mulată pe corp și cizme argintii cu platforme. Erau demonii în înfățișarea lor primară neschimbată, cu piele cenușie, capete mari și cu niște ochi enormi și lucioși. Nici unul dintre ei nu-i ajungea mai sus de brâu, însă erau de departe cele mai periculoase creaturi de pe suprafața planetei. Înaintau țopăind pe picioarele lor fusiforme ca niște maimuțe jucăușe, scoțând niște sunete asemănătoare pocnetului cleștilor de homar.

– Nu-i priviți în ochi! țipă Pyrgus.

Dar era deja prea târziu. Nymphalis lăsase jos armele și se îndrepta cu o figură inexpresivă spre demoni.

Pyrgus se repezi înainte și o lovi într-o parte cu umărul. Lovitura fu atât de puternică, încât o ridică de la pământ și ea căzu greoi pe solul pietros.

– Scuze, șopti Pyrgus, dar lovitura avu efectul scontat: Nymph se rostogoli și se ridică repede în picioare, cu ochii limpezi.

Însă fără arme.

Woodfordi, cu ochii bine înfipți în pământ, scotoci după ceva în trusa lui și scoase o sabie scurtă, una dintre puținele arme eficiente împotriva Gărzii de Goblini. Lama acesteia se sucea și se răsucea în toate direcțiile, datorită vrăjilor ofensive militare. După câte se și văzu, femela goblin se opri brusc și își închise enormii ei ochi. Woodfordi începu să geamă.

– Ce s-a întâmplat? strigă Pyrgus.

– CC… sunt extrem… extrem… de sensibili, zise Woodfordi cu respirația întretăiată. Chiar și fără… să existe contact vizual. Luați… luați sabia. Halek…

El scutură din cap.

– Nagel! urlă Pyrgus, apoi își aminti că Trinienii fugeau de exploziile planificate.

Probabil erau departe deja ca să mai poată auzi vreun sunet.

Cei patru goblini masculi o înconjurară pe Nymph. Aveau niște guri mici și bosumflate și niște despicături drept nasuri, însă o privire triumfătoare pe chipuri. Woodfordi avea broboane de sudoare pe frunte. Sabia din mâna lui se îndreptase spre propria-i beregată.

– Ajutor, zise el cu glas pierdut.

Atât Nymph, cât și Pyrgus alergară să-l ajute. Pyrgus ajunse grupul de goblini și îl înjunghie pe cel care se afla mai aproape cu cuțitul Halek. Lama pătrunse între coastele creaturii și îi străpunse inima.

Descărcarea de energie fu uimitoare. O flacără albastră îl învălui pe goblin într-o aură ce se zvârcolea, astfel că trupul i se smuci în toate direcțiile și fu străbătut de spasme ca un pește pe uscat. Într-o fracțiune de secundă ochii i se întunecară, apoi se lăsă în jos, apucă lama și o înfipse dintr-o singură mișcare.

Pyrgus fu luat pe nepregătite. Revărsarea de energie pură îl ridică de la sol și-l aruncă înapoi vreo câțiva metri. Atinse pământul cu o violență amețitoare, însă cel puțin durerea îl convinse că încă era în viață. Probabil tocmai descărcarea de energie din goblin fu cea care îl salvă. Oricare ar fi fost motivul, se afla încă în luptă.

Ca un stol de păsări, toți cei cinci demoni se repeziră în goană către el.

Woodfordi își îndreptă trupul, însă tremura atât de violent că scăpă sabia. Acum Nymph fu lângă el.

– Luați-o! icni Woodfordi. Eu n-o pot folosi…

Nymph se năpusti asupra sabiei și se răsuci dintr-o singură mișcare. Pyrgus își amintea atât de bine că ea se mișca cu viteza aceasta supraomenească, încă de pe vremea când se luptase cu ea. Ea se repezi la cel mai apropiat goblin și îi răsuci brațul la spate, până aproape de umăr.

Creatura scoase un urlet care-i izbucni nu doar din gură, ci și din minte. Woodfordi își duse repede mâinile la urechi și se prăbuși în genunchi. Pyrgus, care se ridica în picioare, se smuci necontrolat și se bălăbăni. Își simți trupul de parcă cineva îi dăduse un pumn în stomac. Avea o durere arzătoare la umăr. Doar Nymph păru neafectată. Era încă pe picioarele ei, încă se mișca cu iuțeală când îi atacă pe demonii care mai rămăseseră.

Deși se mișcă foarte repede, totuși demonii erau mai rapizi. Unul alergă după ea, spre uimirea lui Pyrgus, și sări asemenea unei insecte chiar pe deasupra capului ei. Mișcarea asta o luă în mod evident și pe Nymph prin surprindere, pentru că ezită o clipă. Goblinul ateriză, sări și se întoarse spre ea. Ceilalți patru se răspândiră în patru direcții diferite. Spre oroarea lui, Pyrgus văzu că cel căruia îi lipsea un braț era încă în picioare, mișcându-se în timp ce o mâzgă verzuie se solidifica pentru ca să-i închidă rana. Cât ai clipi din ochi, Nymph fu încercuită.

Fără nici un fel de armă, Pyrgus ridică o piatră și o azvârli spre cel mai apropiat goblin. Piatra izbi creatura cu violență în ceafa lipsită de păr, făcând-o să se clatine. Se întoarse și îl privi acuzator pe Pyrgus, care își smuci capul pentru a evita acei ochi hipnotizanți. Era evident că goblinul era mai degrabă surprins decât rănit, însă aceasta fu ocazia de care Nymph avu nevoie. Ea sări, împinse creatura într-o parte și scăpă din acel cerc. În mână avea încă sabia lui Woodfordi.

Pyrgus luase o altă piatră și alerga acum în direcția goblinilor. Chiar și Woodfordi, care tremura, se redresase acum și părea că

scotocește prin trusa lui după altă armă. Pyrgus fu lângă Nymph, care păru mai puțin încântată să-l vadă decât sperase el.

– Stai deoparte! șuieră ea printre dinți. Cuțitul tău e sfărâmat.

Goblinul care-și pierduse brațul deschise gura fără buze și-și arătă dinții ca niște ace. Ceilalți scoaseră niște săbii scurte. Armele respective aveau lame lucioase, din obsidian. Ochii demonilor se fixară pe Nymph și se îndreptară toți deodată spre ea într-o mișcare unitară. Ea se lansă înainte cu arma întinsă, însă de data asta goblinii se feriră cu foarte mare ușurință.

– Nagel! strigă Pyrgus cu disperare.

Woodfordi îi azvârli lui Pyrgus un pumnal militar, apoi rostogoli ceva pe pământ chiar în mijlocul goblinilor.

– La o parte! strigă el repede. Fugiți!

Nymph o rupse la fugă de lângă goblini, îl apucă pe Pyrgus de mână și îl trase după ea în fugă. Woodfordi fugi și el. Se auzi un păcănit curios, apoi se răspândi acel miros cunoscut de vrajă brută. Pyrgus se uită peste umăr și văzu o scânteiere multicoloră. O cantitate mare de fum și praf se ridică.

Era o explozie defensivă, o vrajă militară destinată distrugerii în masă, la scară restrânsă. Nu se auzi nici un zgomot, nu se simți nici o undă de șoc, nu sări nimic în aer. Pyrgus, Nymph și Woodfordi se opriră deodată și se întoarseră să privească. Efectul distrugător fu incredibil. În locul în care se aflaseră demonii era un crater uriaș și întunecat, cu mănunchiuri de fum care încă se ridicau către cerul neîndurător.

– Bună treabă, Woodfordi! exclamă Pyrgus cu admirație.

Apoi, la marginea craterului, se iți capul unui goblin, înroșit de praful deșertului, însă altfel intact. Era creatura pe care o rănise Nymph, care se ridica ajutându-se de brațul care-i mai rămăsese. Un alt cap apăru, apoi altul. Ochii aceia lichizi erau plini de ură.

Deasupra craterului, un al doilea grup de pietre se metamorfoză în altă Gardă de Goblini. Apăru apoi alta, și alta. Pustietatea se umplu de pocnetul cleștilor de homar.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Nymph, cu ochii mari de uimire.

– Fugi! strigă Pyrgus.

Însă Nymph nu reuși să facă nici o mișcare.

– Unde să fug? întrebă ea.

Pyrgus se uită cu disperare în jurul lui. În spatele lor se ridica Stânca Mare, abruptă, inaccesibilă, impasabilă. În fața lor Garda de Goblini se apropia. Ceva mai departe, și mai multe Gărzi se metamorfozau din ascunzătorile lor. Creaturile se îndreptau spre ei cu hotărâre, încet și înfiorător. De data asta nu mai era nici un fel de scăpare.

Pyrgus făcu un pas înainte cu foarte mare precauție. Apucă brațele celor doi tovarăși ai săi și, trăgându-i după el, plonjă în cel mai apropiat portal Hael.

O Gardă formată din trei Goblini strâns uniți îi urmă îndeaproape.

NOUĂZECI ȘI TREI

Se auzi un ciocănit discret la ușa dormitorului, înainte ca aceasta să se deschidă fără zgomot. Madame Cardui, care suferea teribil de insomnie, era cocoțată în pat, strălucitoare într-un neglijeu vaporos, citind niște hârtii oficiale. Ridică privirea pe deasupra marginii ochelarilor și privi la silueta care se strecurase în cameră.

– Ah, Kitterick, te-ai întors.

– Într-adevăr, doamnă, confirmă Kitterick.

– Suntem în război, Kitterick.

– Așa am înțeles și eu de la gărzile dumneavoastră, doamnă.

– N-ai văzut nimic de genul ăsta?

– Am avut noroc pe drumul pe care l-am urmat la întoarcere.

El începu să deretice prin cameră, un obicei pentru care avea un talent înnăscut.

– Ai lipsit mult timp. Doamna Ogyris, presupun?

– Mă tem că da, doamnă. Nu v-a informat Pyrgus direct?

Madame Cardui oftă.

– A fost de o discreție absolută. Și eforturile tale au dat roade?

– Într-un anumit fel, doamnă.

– Ceva informații despre război?

Kitterick scutură din cap.

– Mă tem că nu, doamnă. N-a luat întorsătura pe care o anticipasem eu, așa că m-am concentrat asupra florilor timpului.

Madame Cardui își scoase ochelarii și își ciupi rădăcina nasului.

– A fost o întorsătură pe care nici unul din noi n-a anticipat-o, Kitterick. Reprezintă florile timpului pierderea noastră?

Lanceline, pisica translucidă a doamnei Cardui, apăru de sub o masă și se încolăci în jurul gleznelor lui Kitterick. El se lăsă în jos și, absent, îi dezmierdă urechile.

– Nu, doamnă, nu reprezintă, zise el.

– Ah, făcu Madame Cardui și așteptă.

– Se pare că Pyrgus le-a distrus, zise Kitterick.

Ea se încruntă.

– Pyrgus mi-a spus că au fost luate de acolo.

Kitterick scutură din cap.

– Nu atunci – la vizita lui anterioară. Când a dărâmat sera.

El se îndreptă plin de respect către pat, scoase o inflorescență de cristal din buzunarul tunicii și i-o oferi cu un gest galant doamnei Cardui.

– Oh, mulțumesc, Kitterick. Aceasta e una din acele flori?

Lucrul acela era splendid, ca o operă de artă minunată.

– Da, doamnă. Însă nu mai poate controla timpul. Nici una nu o mai poate face. Pentru asta e nevoie de o floare vie, iar aceasta, la fel ca și celelalte, e moartă acum. Au nevoie de o atmosferă specială pentru a crește. Când sunt culese, pot fi păstrate câteva ore cu ajutorul unui spray de sigilare. După aceea devin inerte. Se presupune că sticla era impermeabilă – Negustorul Ogyris nu și-a imaginat niciodată că cineva ar putea fi suficient de idiot să o atace cu un cuțit Halek. Când Pyrgus a spart-o, n-a fost nimeni acolo ca să sprayeze conservantul respectiv. Întreaga recoltă a murit în doar câteva minute.

– Înțeleg, zise Madame Cardui.

Simți o răbufnire de ușurare. O problemă mai puțin pentru mâine. Lanceline sări pe pat, se încolăci ca un semn de întrebare și adormi.

– Mai e un lucru, doamnă…

Ceva în tonul vocii sale o alertă pe dată.

– Da, Kitterick?

– Florile n-au fost cultivate pentru Elfii Nopții, așa cum a crezut Pyrgus. Urmau să fie exportate în Hael.

Ușurarea fu înlocuită de o bruscă înfiorare. Tocmai de acest lucru se temuse și ea.

– Pentru ca Beleth să le folosească împotriva noastră?

– Se pare că Tărâmul îi e profund îndatorat și recunoscător Prințului Pyrgus, chiar dacă nu știa ce face. Madame Ogyris nu m-a pus la curent cu detaliile, însă se pare că demonii se gândeau să dea o lovitură împotriva Elfilor Luminii și credeau că florile timpului ar face să încline balanța militară. Au intrat în legătură cu Negustorul Ogyris acum ceva vreme, înainte ca portalurile să se închidă.

Madame Cardui se aplecă încetișor în față.

– Deci a fost un plan pe termen lung?

– Întocmai. Florile sunt o plantă din Hael. În starea lor naturală, ele controlează timpul pentru o secundă și ceva – un sistem de apărare împotriva insectelor, cred. Hibrizii pe care Negustorul Ogyris îi cultiva puteau fi produși doar pe Tărâm. Spectrul de lumină face ca aceștia să fie imposibil de cultivat în Hael. Așa că demonii au făcut o afacere.

Madame Cardui se cutremură. Beleth se dovedea un inamic neînduplecat, unul mult mai periculos decât putea fi vreodată Lordul Hairstreak. Dacă Tărâmul supraviețuia prezentei crize, atunci Serviciul de Inteligență va trebui să acorde o atenție mult mai mare demonilor, decât o făcuse în trecut. Dacă Tărâmul supraviețuia…

Ea zise sec:

– Se pare că Madame Ogyris a fost foarte amabilă, Kitterick.

Kitterick lăsă, cu modestie, ochii în pământ.

– *Foarte* amabilă, doamnă, fu el de acord.

NOUĂZECI ȘI PATRU

Blue coborî din pat.

Chestia ciudată era că adormise, însă acum era perfect trează și tulburată. Globurile de strălucire răspunseră mișcării ei, însă ea le stinse cu un ordin dat în șoaptă. Era mai bine să nu alerteze pe nimeni încă. Merse la fereastră și, în liniște, dădu draperiile deoparte. Lunile gemene ale Tărâmului atârnau deasupra orizontului și scăldau camera într-o strălucire plăcută, o lumină suficientă pentru ca să se poată îmbrăca.

Se îndreptă spre dulap, trăgându-și cămașa de noapte peste cap. Majoritatea ținutelor ei nu erau prea funcționale. Preferase multă vreme hainele băiețești și chiar și acum, că era Regină, gustul nu i se prea schimbase. Însă în seara asta era o ocazie specială și trebuia să arate cât mai bine, deci își alese rochia din mătase de păianjen pe care o comandase pentru încoronarea lui Pyrgus. Era o ținută oficială, însă îi venea foarte bine. Singurul ei regret era că nu era nouă, însă urma să-și comande alta și, până atunci, creația Doamnelor Mătăsii era de departe cel mai fermecător lucru din dulapul ei.

În timp ce materialul lucios pluti peste trupul ei, simți vraja aceea cunoscută. Chiar și fără o oglindă, știa că arată superb. Se simțea cu siguranță elegantă și încrezătoare. Exact așa cum trebuia să se simtă într-o noapte atât de importantă. Îi trecu repede prin cap să

se machieze, însă decise că n-avea nevoie de vrăji de iluzie. Era tânără, proaspătă și, îmbrăcată cu mătasea de păianjen, știa că era atrăgătoare. Nimeni nu avea nevoie de mai mult.

În momentul în care ieși din apartament, garda ei personală vru să o însoțească, însă o îndepărtă cu un gest. Ei vor vorbi, bineînțeles. Vor face speculații referitoare la plimbările ei în miez de noapte. Însă nu conta. Într-o oră sau două, toată lumea oricum va ști.

Palatul de Purpură era o construcție atât de gigantică, încât servitorii noi dispăreau adesea zile întregi pe când colindau prin pasajele și coridoarele sale. Acum zece ani, un ghinionist chiar a murit de foame într-o aripă neîntrebuințată, incapabil să găsească o cămară. Când trupul lipsit de vlagă fusese descoperit, tatăl lui Blue, pe atunci Împărat de Purpură, a ordonat să fie amplasate hărți în poziții strategice, cu învelișuri de vrajă care ar putea localiza individul și i-ar schița calea spre orice destinație majoră cunoscută. Blue, care colindase prin labirint încă de pe vremea când învățase să meargă, n-avea nevoie de așa ceva. Și, în afară de asta, nici unul dintre învelișurile de vrajă nu conțineau destinația *ei*.

Pe coridoarele acoperite cu covoare și cu draperii grele la ferestre, servitorii care lucrau de noapte se lipeau de ziduri, se înclinau și făceau reverențe în momentul în care trecea. Însă curând ajunse în vechea aripă a palatului, unde covoarele lăsară locul dalelor de piatră, iar draperiile de catifea se transformară în fanioane de bumbac și apoi în nimic. Aerul deveni vizibil mai rece; era acum departe de cazanele centrale de încălzire. Pe ziduri erau urme de condens. Va trebui să facă ceva în privința asta mai încolo. Nici o zonă a palatului nu trebuia să fie atât de rece. Însă, pentru moment, avea alte lucruri în minte.

Dădu un colț, ezită o clipă – chiar și ea nu era obișnuită prea mult cu aripa aceasta, apoi zări ceea ce căuta. Ușa era din stejar, încastrată în fier și atât de mică, încât un adult trebuia să se lase pe vine să poată trece prin ea. Încuietoarea părea ruginită și nefolosită.

Blue scoase la iveală o cheie grea, însă știa foarte bine că nu trebuia să o folosească. Sistemele de protecție puteau fi ele străvechi, însă erau letale încă. Avea de-a face cu ceva confecționat în vremurile

îndepărtate, cu mult înainte ca vreun Elf să acceadă la Tronul Peacock[1]. Intrarea era interzisă chiar și unei Regine. Ea n-ar fi îndrăznit să o folosească fără nici un fel de ajutor.

Din același buzunar ca și cheia, Blue pescui o bucățică de pergament și se uită cruciș la stihurile ce se zvârcoleau de-a lungul suprafeței acestuia. Lumina aici nu era prea bună. Vechea aripă a palatului își lua lumina de la zidăria pereților, care conțineau niște reziduuri luminoase despre care nimeni nu prea știa ce sunt. Era mai ieftin decât cu globurile de strălucire și perfect adecvat pentru o zonă care nu mai fusese folosită de generații întregi, însă era un lucru care o enerva acum că voia să fie sigură de formele pe care le vedea. Ca să se mai ajute puțin, le urmări cu vârful degetului, simțind furnicătura caldă a magiei pe care o conțineau. Șopti cuvintele cu voce joasă și aproape că le prinse sensul.

După o clipă, ceva în interiorul ei îi spuse că era în siguranță. Fără ezitare, introduse cheia în încuietoare. Nu răsună nici un urlet, nu se auzi nici o ocară acționată prin vrajă, nu avu loc nici un atac. Încuietoarea se înțepenise de ani de zile, așa că avu nevoie de toate puterile ei ca să învârtă cheia în broască.

Ușița se dădu încetișor de perete. Blue își plecă puțin capul și păși peste prag. Își trecu limba peste buzele uscate. Se afla în picioare la capătul unui șir de trepte înguste din piatră care șerpuiau în spirală jos în întuneric.

---

[1] Păun – (în lb. engleză în orig.)

NOUĂZECI ȘI CINCI

Pyrgus se lovi de suprafața stâncii cu o forță atât de mare că scăpă arma în timp ce se rostogolea. După el urmă imediat Nymph, rostogolindu-se peste el, după care Woodfordi. Toți trei coborâră într-o învălmășeală de brațe și picioare. Nymph își reveni imediat și se ridică în picioare, învârtind o sabie spre a se apăra. Pyrgus, cu răsuflarea întretăiată, făcu un salt în sus, și sângele îi șiroia din zgârieturile de pe față și mâini.

Garda de Goblini dispăruse. Nu doar demonii care fuseseră pe urmele lor, ci toți ceilalți. Pietrele erau doar pietre.

– Unde au dispărut? întrebă Pyrgus.

– S-au ascuns, îi răspunse încrezătoare Nymph, ațintindu-și ochii în toate direcțiile.

– De ce? întrebă Woodfordi.

El se ridică cu precauție în picioare, pipăindu-și brațele și picioarele să vadă dacă n-avea vreun os rupt.

– Da. De ce? repetă Pyrgus ca un ecou. Erau pe urmele noastre. Erau chiar aici, în spatele nostru.

Dar nu goblinii îl preocupau pe el.

– Portalul acela n-a funcționat, zise el.

Se aflau tot în deșert, sub razele arzătoare ale unui soare în asfințit. Nu era nici o flacără albastră, nici senzația aceea care-ți întorcea stomacul pe dos atunci când te translatai. Portalul era inert. El întinse cu prudență mâna spre locul unde ar fi trebuit să fie câmpul de forță. Era o mișcare periculoasă care l-ar fi putut costa un deget, însă acolo nu era nimic.

Nymph zise cu o voce ascuțită:

– Ridică-ți arma, Pyrgus. Demonii se vor întoarce!

– N-am o armă ca lumea, îi spuse Pyrgus mânios.

Deja se săturase să tot piardă cuțite scumpe Halek. Iar pumnalul lui Woodfordi n-avea cum să fie un înlocuitor.

– Ce e în neregulă? întrebă Woodfordi.

Se uita la portal.

Ceva era extrem de ciudat.

– Fii cu ochii în patru, îi spuse Pyrgus lui Nymph.

Își șterse sângele de pe față și o luă la goană către următorul portal.

– Ai grijă! strigă Nymph.

Ea se mișca nervoasă și-și răsucea capul în toate direcțiile, uitându-se după demoni care ar fi putut să-i atace.

Al doilea portal era și el inert. De aproape, putea vedea ceva ce, în mod evident, nu mai văzuse până atunci. Portalul părea adevărat de la distanță, însă acum era clar că n-ar fi funcționat niciodată. N-avea nici un fel de tehnologie de control.

– Demonii nu există, șopti el. Se răsuci pe călcâie. Asta e o iluzie! strigă el către Nymph.

Ea aruncă o privire în direcția lui, dar nu lăsă garda jos. Woodfordi se afla lângă primul portal, examinându-l îndeaproape.

– Aceea n-a fost o Gardă adevărată de Goblini, zise Pyrgus, cu ochii măriți de uimire.

Scutură din cap.

– Da' chiar eu i-am tăiat brațul unuia, făcu Nymph.

– Ar fi trebuit să ne dăm seama atunci când au supraviețuit exploziei. *Nimic* n-ar fi supraviețuit acelei explozii.

Woodfordi făcu câțiva pași înapoi și se uită la lungul șir de portaluri demonice.

– Vrăji pe bază de reflecție, zise el.

– Blue mi-a povestit despre asta. A fost atacată de o Gardă de Goblini când a pătruns în locuința lui Brimstone, însă a fost o iluzie.

– Cine-i Brimstone? întrebă, în mod de-a dreptul enervant, Nymph.

– Nu contează, zise Pyrgus. O iluzie te poate omorî. E suficient de reală atâta timp cât durează. Însă cu toate astea e o iluzie. Pot fi instalate ca sistem de securitate.

Probabil că deja începuse să o convingă, pentru că ea se mai relaxă puțin.

– Și ce păzeau?

– Portalurile, presupuse Woodfordi. Doar că și astea sunt un fel de iluzie.

– Trebuie să fie pe undeva unul real, zise Pyrgus, uitându-se fix la portalul din fața lui. Ar trebui să-l căutăm?

Woodfordi scutură din cap.

– O să fie doar un schelet. Ăsta n-are nici măcar mecanisme.

– Despre ce tot vorbiți? întrebă Nymph, iritată.

– Toată chestia asta e o înscenare, zise Pyrgus cu însuflețire. Portalurile sunt false. Cineva a construit unul, apoi a instalat o vrajă pe bază de reflecție ca să pară că sunt mii. E ca și cum ai sta între două oglinzi, doar că aici nu e nici o oglindă.

– Apoi au instalat iluzia cu Garda de Goblini ca să ne împiedice să descoperim, interveni Woodforfi. Se uită în jurul lui. E tot ce aveau nevoie. Aici nu întâlnești decât cel mult câțiva Trinieni rătăciți.

Lucrurile începeau să se lege, da' nu prea aveau sens. De ce să se obosească cineva să instaleze niște iluzii elaborate – și costisitoare – într-o zonă de deșert unde, așa cum spusese Woodfordi, singurele persoane din preajmă erau doar câțiva Trinieni rătăciți?

– Asta nu prea are sen… Pyrgus se opri ca trăsnit. Ia stai puțin, zise el. Dacă portalurile astea sunt toate false, cum a reușit Beleth să-și aducă armata aici?

Toți trei rămaseră uitându-se prostește unii la alții.

– Poate… zise Nymph; și se opri.

– Poate a folosit… zise Woodfordi; și se opri.

Continuară să se uite unii la alții, în tăcere.

– Doar dacă nu cumva armata lui Beleth e și ea o iluzie, zise Pyrgus gânditor.

NOUĂZECI ȘI ȘASE

– N-are nici o noimă, zise Henry. Tocmai mi-ați spus că implantul lui Beleth m-a transformat realmente într-un demon. Ca și cum aș fi devenit un demon, apoi m-am transformat din nou ca să arăt ca Henry – ceva de genul ăsta?

Se uita foarte intens la domnul Fogarty.

– *Exact* așa, zise Fogarty. Cel puțin asta i-ai spus tu lui Blue și ea s-a gândit că tu știi mai bine.

Henry luă, nervos, o înghițitură din cana de ceai și descoperi că se răcise. Își linse buzele.

– Ideea era că eu trebuia să… înțelegeți… cu Blue.

– Da, să te *împerechezi* cu ea, zise Fogarty cu asprime.

Părea că-și pierduse răbdarea din cauza emotivității lui Henry.

– Și asta a fost pentru ca demonii să poată avea un copil demon – sau pe jumătate demon, mă rog – la Palatul de Purpură?

– Acesta era planul, da.

– Și demonul avea înfățișarea mea – a lui Henry – pentru ca Blue să nu bănuiască faptul că avea să fie răpită?

– Nu faci altceva decât să repeți tot ce ți-am spus eu, zise Fogarty cu nerăbdare. Unde vrei să ajungi cu chestia asta?

– Dar atunci când ne-au băgat în cameră ca să… – el înghiți cu greutate – … ne împerechem, ei au dezactivat implantul și eu am devenit din nou *adevăratul* Henry. Chestia asta n-are nici un fel de sens.

– Ba da, are, zise Fogarty. Blue e foarte sensibilă. Ei și-au făcut griji că ea și-ar fi putut da seama că se împerechea cu un demon, chiar dacă acesta ar fi avut înfățișarea ta.

– Dacă aș fi fost eu cel adevărat, cum ar fi putut să iasă din chestia asta un copil demon? întrebă Henry.

Fogarty se uită chiorâș la el.

După o clipă, spuse:

– Ei bine, tu… bănuiesc că dacă tu… Se opri, privindu-l fix pe Henry. Ai dreptate. Chestia asta n-are nici un sens.

Se uitară unul la altul.

În cele din urmă, Henry întrebă:

– Sunteți sigur că ați înțeles cum trebuie ce v-a spus Blue?

– Nu sunt chiar *atât de senil*.

– Atunci, sunteți sigur că *Blue* a înțeles cum trebuie?

– De unde să știu eu? pufni Fogarty. Eu doar ți-am spus ce ne-a spus ea, mie și Cynthiei. A zis că așa i-ai spus tu. Când erai demon. Sau, mai degrabă, când nu erai: când implantul era dezactivat. N-avea cum să înțeleagă greșit asta.

– Doar dacă nu cumva o mințeam, zise Henry.

Domnul Fogarty pricepu imediat:

– Adică vrei să spui că implantul nu era dezactivat?

– Nu știu, zise Henry. Da' e posibil. Să zicem…

– Ți-o iau eu înainte, i-o reteză Fogarty, gânditor. Să zicem că demonii voiau să o prostească pe Blue *pretinzând* că implantul era dezactivat când de fapt nu era. Să zicem că ei încercau să o facă să creadă ceva ce în realitate nu se întâmpla.

– Asta cred și eu, zise Henry. Poate întreaga poveste despre copil era doar o acoperire pentru altceva.

Se simți în același timp ușurat și puțin dezamăgit.

– Ce e? întrebă Fogarty. O acoperire pentru ce?

Henry zise:

– Nu știu.

– Ar putea fi ceva important, Henry.

– Știu că ar putea fi important, domnule Fogarty! Da' nu-mi pot *aminti. Știți* că nu-mi pot aminti. Nu-mi pot aminti nimic din moment ce mi-ați scos implantul. Nu-mi pot aminti nici măcar cum am ajuns pe Tărâm.

– Aș putea să te fac eu să-ți amintești, zise Fogarty, încruntându-se.

Era ceva în tonul lui care-l făcu pe Henry să se gândească la tuburi de cauciuc și lumini în ochi.

– Cum… cum ați putea face asta? întrebă el cu prudență.

– Nu ești primul, zise Fogarty.

– Nu sunt primul care ce?

Fogarty se ridică în picioare și începu să măsoare camera în lung și-n lat.

– Implantul ți-a fost inserat într-o farfurie zburătoare pentru răpiri, zise el. Nu ești primul. Demonii au început să răpească oameni de pe Pământ încă din 1961. Și aceștia și-au pierdut memoria, dar noi știm cum o putem obține înapoi. Am făcut-o de sute de ori.

Henry se întrebă cine erau acei *noi*. Însă nu zise decât:

– Cum… cum o să facem asta, domnule Fogarty?

Domnul Fogarty îi dădu roată și începu să rânjească triumfător.

– Te vom hipnotiza! zise el.

NOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Torțele pâlpâiau în sfeșnicele agățate în perete, în momentul când Blue puse un pas ezitant pe treapta de sus. Se opri doar o fracțiune de secundă. Aceasta nu era una din tehnicile de vrajă pe care le cunoștea. Torțele nu păreau acționate prin vrajă. Erau aprinse cu ajutorul unui dispozitiv mecanic ce producea o scânteie. Cu toate astea, această zonă a castelului fusese de secole zăvorâtă. Cum putea oare un dispozitiv mecanic să funcționeze încă, după atâta timp? Cum putea oare o torță să ardă încă, în umezeala asta?

Alungă toate aceste întrebări din minte și se concentră spre a-și menține echilibrul. Treptele din piatră erau uzate și alunecoase. Cum se petrecuseră lucrurile nu mai conta. Important era că se întâmplaseră. Acum, ea se afla aici și era fericită.

Scara în spirală era atât de îngustă că de vreo două ori simți cum părul îi miroase a ars de la flăcările torțelor, însă ajunse în cele din urmă la baza treptelor. Se afla într-un vestibul micuț, în fața unei uși flancate de două statui vopsite reprezentând niște păzitori cu colți, a căror culoare se estompase odată cu trecerea anilor. Ușa era făcută din niște scânduri neprelucrate dintr-un lemn de culoare neagră, care

era însă presărat ici și acolo cu bucăți de obsidian de culoare argintie. Nu avea mâner și Blue nu văzu nici un fel de încuietoare.

Întinse mâna să împingă ușa și niște gheare de metal țâșniră pe dată și îi prinseră mâna în strânsoare. Blue înghență, cu inima bătându-i cu putere, însă se strădui să nu intre în panică. Dacă și-ar fi smucit mâna, ghearele i-ar fi smuls carnea de pe oase. Dar așa, una dintre ele îi străpunsese pielea așa că numai o singură picătură de sânge țâșni. Se uită fascinată la acea picătură de sânge.

Totuși altceva se ivi din ușă, și de data asta nu era un dispozitiv mecanic, ci o panglică întortocheată având o înfățișare straniu de organică. Aceasta alunecă de-a lungul suprafeței mâinii sale și linse acel sânge. Blue așteptă, conștientă dintr-odată de ce se întâmpla. Din câte se pare, mostra de sânge se dovedi satisfăcătoare, pentru că ghearele se retraseră brusc și întreaga ușă se zgudui, prăbușindu-se în fărâme de praf, la picioarele ei. Ea păși peste ele cu multă grație.

Se afla într-o imensă cutie neagră lăcuită, ale cărei suprafețe lucioase reflectau o flacără mică care ardea într-un vas de piatră aflat în centrul podelei. Efectul era apăsător, însă aceasta nu era altceva decât o anticameră a altei camere. Blue se repezi spre o arcadă deschisă, apoi ezită cuprinsă de o bruscă hotărâre interioară. Pe podeaua de lângă farfuria de piatră se afla un felinar neaprins. Arcada era întunecată – și părea să absoarbă toată acea lumină slabă –, iar ea va avea nevoie de un corp de iluminat dacă era să treacă prin ea. Era ridicol să-și închipuie că felinarul ar fi putut avea combustibil și ar fi putut funcționa după atâția ani, însă oricum îl înhăță.

Îi luă câteva minute bune ca să descopere cum funcționa felinarul, însă reuși în cele din urmă să-l aprindă de la o flacără. Ea se îndreptă spre arcadă, ținându-l ridicat în sus.

Camera nu semăna cu nimic din ce văzuse ea vreodată. Era ca și cum ar fi ieșit sub cerul înstelat al nopții, însă era un cer presărat cu stele străine. De-a lungul podelei șepuia, încrustat în mozaic, un râu leneș ce lucea la lumina lămpii. Pe malurile lui se vedeau viețuitoare,

unele ca niște insecte, iar altele cu carapace, însă ceva îi spuse că erau inofensive atâta timp cât nu le deranja.

Blue păși în acel râu, convinsă că aceasta era o cale sigură. Trei pași mai încolo, flacăra felinarului pâlpâi și ea văzu reprezentarea divină.

Silueta era atât de străină față de orice cunoștea ea, că avu instinctul de a se arunca la pământ. Reprezentarea, acoperită cu un lac de un roșu sângeriu, trona de la o margine la alta a boltei pline de stele de deasupra ei, dezgustător de dezgolită și diformă. Brațele întinse susțineau arcada prin care ea intrase. Picioarele sale robuste conturau o intrare deschisă, în față. Însă ceea ce o înspăimântă fu chipul acesteia. Se uita feroce în jos, din bezna de deasupra capului ei, cu o gură deschisă ce părea să o înghită de vie.

Blue își îndepărtă privirea și se concentră asupra respirației. Trebuia să-și amintească de ce se afla aici. Dacă era un test, atunci trebuia să-l treacă. Lucrul pe care trebuia să-l facă era mult mai important decât o sculptură idioată în relief a unei zeități arhaice, oricât de multă putere putea răspândi aceasta.

După un timp deveni suficient de calmă încât să treacă prin intrarea aflată între picioarele depărtate ale statuii.

Cea de-a treia și ultima cameră era cea mai ciudată dintre toate. Proporțiile sale erau colosale, de parcă ar fi fost construită pentru a adăposti un uriaș. Pereții și tavanul erau complet căptușiți cu plăci de alamă, înverzite de timp acum, însă reflectând încă lumina felinarului ei. În podeaua din granit lucios se afla încrustat un cerc din bronz, având gravat o enormă pentagramă[1] din alamă. Chiar din centrul figurii se ridica un altar format din două cuburi așezate unul peste altul, cioplite din porfir. Pe altar zăcea deschisă o carte străveche.

Ochii lui Blue luciră în timp ce înainta.

Pătrunse în interiorul cercului și pe dată întreaga cameră emise un vaiet ascuțit care se ridică într-un crescendo scurt, apoi se prăbuși

---

[1] Pentagramă – stea în cinci colțuri (n.tr.)

într-un zumzet de fundal. Puse felinarul pe podea și începu să se îndrepte spre altar. Avea privirea unui somnambul, însă zâmbea.

Altarul o făcea să pară mică. Trebui să stea în vârful degetelor ca să ajungă la carte, însă aceasta, deși era mare, era destul de ușor de mânuit. Ea o trase jos, fiind foarte atentă să nu piardă locul unde fusese deschisă. Paginile erau confecționate din piele de animal necunoscut și miroseau a mormânt și a pământ ud. Coperta era din piele prelucrată.

Pentru o fracțiune de secundă, ea se simți cuprinsă de panică. Cartea era scrisă de mână cu un scris înflorat și necunoscut și era delicat împodobită pe margini cu scene și creaturi atât de străine ei că aproape o năuceau. Cum putea oare să citească așa ceva? Nu era nimic ce putea înțelege.

Însă chiar în acel moment, ca și cum cartea ar fi avut viață proprie, cuvintele începură să se rearanjeze în mod subtil. Nimic nu schimbă cu adevărat caracterul literelor, însă acum, cu efort, descoperi un oarecare grad de înțelegere:

Micma Goho Mad Zir Comselha Zien Biah Os Londoh Norz Chis Othil Gigipah Vnd-L Chis ta Pu-Im Q Mospleh Teloch...

Cuvintele erau într-o limbă atât de arhaică, încât nu putu nici măcar să-i ghicească rădăcinile. N-avea nici un fel de asemănare cu nimic din ce cunoscuse vreodată, cu toate astea, într-un fel, înțelesul îi răsună în minte.

Iată, zice Zeul tău, eu sunt cercul în ale Cărui Mâini stau Douăsprezece Împărății. Șase sunt Reazemele Suflării Vii. Restul sunt Secerile Ascuțite ale Coarnelor Morții...

Ducând cartea deschisă cu grijă în ambele mâini, Blue făcu un pas înapoi, apoi altul. Într-o clipă, stătea pur și simplu în afara cercului de bronz, cu pentagrama încrustată și cu altarul. Își simți pieptul încordat, însă ignoră acest lucru. Trase cu putere aer în piept. Deși nu mai auzise niciodată aceste cuvinte, Blue începu să intoneze invocația de pe pagina din fața ochilor:

Micma Goho Mad Zir Comselha Zien Biah Os Londoh Norz...

Flacăra felinarului ei pâlpâi sălbatic și zumzetul de fundal crescu considerabil în înălțime și volum.

Chis Othil Gigipah Vnd-L Chis ta Pu-Im...

Într-o clipită, pentagrama de bronz începu să strălucească.

NOUĂZECI ȘI OPT

Era întuneric beznă atunci când Pyrgus și cei doi tovarăși ai săi reușiră să se întoarcă pe același drum la creasta de unde spionaseră armata lui Beleth, însă în acea perioadă a anului cele două luni se înălțau pe cer mai devreme, așa că avură lumină suficientă să poată vedea.

Tabăra demonică se întindea dedesubtul lor.

Pyrgus stătea sprijinit în coate cu Nymph la dreapta lui și Woodfordi la stânga. Vedea focurile de tabără care licăreau și mișcările rigide și automate ale santinelelor.

– Mie mi se pare destul de real, șopti Woodfordi, repetând ca un ecou tocmai ceea ce gândea Pyrgus.

– După câte înțeleg eu, șopti Nymph formal, astfel de iluzii sunt făcute ca totul să pară real.

– Păi, toate iluziile sunt făcute ca totul să pară real, zise Pyrgus. Însă sunt iluzii și iluzii.

Iar când Nymph îi aruncă o privire răbdătoare, el adăugă:

– Adică, Garda de Goblini e o iluzie care te poate omorî. Când e declanșată, goblinii pot foarte bine să fie reali atâta timp cât durează acea iluzie. Ei te pot ataca și te pot spinteca și reacționează ca și cum

ar fi aici, doar că nu-*i* poți omorî. Însă n-ai putea să faci asta cu o întreagă armată.

– De ce nu? întrebă Nymph.

– Costă prea mult, zise Pyrgus simplu.

– Nu prea cred că Beleth e în pană de bani.

Pyrgus scutură din cap.

– Nu e vorba numai de bani – e vorba de costul de energie. E nevoie de toată energia vrăjilor. Nu poți pur și simplu să le faci să pară mari întruna. După o vreme, vraja are nevoie de mai multă enegie decât poate face față o tehnologie. O armată iluzorie care ar putea actualmente să lupte e peste puterile oricui, indiferent cât de mulți bani ar avea.

– Scuzați-mă, domnule, toată chestia asta e foarte interesantă, zise Woodfordi, însă nu ne ajută să ne dăm seama dacă armata aia de colo e reală sau nu.

– Nu, fu Pyrgus de acord. El dădu să se ridice în picioare. E doar o singură cale de a afla…

Cearta izbucni pe dată.

– Nu te poți duce acolo jos, zise Nymph. E prea periculos.

Ea aruncă o privire către tabăra demonică și adăugă:

– Mă voi duce eu.

– E treaba mea, se oferi Woodfordi. Am fost instruit pentru spionaj.

Pyrgus se uită la el cu surprindere.

– Așa e?

Woodfordi scutură din cap.

– Nu prea, domnule. Însă domnișoara are dreptate – nu putem lăsa un prinț să-și asume genul ăsta de risc.

Își aruncară mingea de la unul la altul ceva vreme, apoi fură de acord, fără prea multă tragere de inimă, că toți o să meargă, însă sub înțelegerea strictă că nu vor comite nici o faptă de eroism.

În cele din urmă, nu fu nevoie de nici unul. Întreaga armată a lui Beleth se dovedi a fi la fel de neînsemnată ca o rază de lună.

Woodfordi își trecu mâna chiar printr-o santinelă care patrula.

– Ce se întâmplă aici? șopti el, mai mult pentru el.

– Nu știu, îi spuse Pyrgus. Însă știu că trebuie să informăm palatul despre asta. Ești încă în afara ariei de acoperire, Woodfordi?

– Mă tem că da, domnule.

– Atunci va trebui să ne întoarcem imediat la aeronavă.

NOUĂZECI ȘI NOUĂ

– Nu cred că pot fi hipnotizat, domnule Fogarty, zise Henry.

Fogarty scotocea printr-una dintre cutiile lui de tablă.

– Ce te face să spui asta? întrebă el.

– Am urcat odată pe o scenă când eram copil. Ilustrul Svengali nu m-a putut hipnotiza.

– Ilustrul *cum?* pufni Fogarty.

– Nu cred că ăsta era numele lui adevărat, zise Henry.

– Aa! exclamă Fogarty.

Scoase un ceas vechi de buzunar din cutie și începu să-l desfacă dintr-o încâlceală de fire electrice. Zise către Henry:

– Copilașii nu sunt așa de ușor de hipnotizat – au atenția trează ca a unui peștișor auriu. S-ar putea să fie ceva mai bine la vârsta ta.

Henry urmări cu îngrijorare cum domnul Fogarty își eliberează ceasul. În ciuda experienței negative cu Ilustrul Svengali, avea senzația că era posibil ca domnul Fogarty să reușească.

– Că doar… n-o să mă determinați *să fac* anumite lucruri? întrebă el.

– Pentru numele lui Hristos, Henry! exclamă cu nerăbdare Fogarty. Suntem în plin război, demonii ne invadează, Prințul Întunericului ți-a

băgat un implant și tu îți faci griji că eu o să te fac să-ți bagi degetul în fund și să latri ca un câine? Chestia asta e ceva serios.

– Scuzați-mă, domnule Fogarty, zise Henry.

N-avea importanță. Probabil că nici măcar n-o să funcționeze.

– Ce vreți să fac?

– Doar să stai aici și să privești.

Fogarty începu să balanseze vechea piesă de măsurat timpul, ținând-o de un capăt al lanțului.

– Lasă-ți ochii să urmărească mișcarea ceasului.

Ilustrul Svengali nu folosise un ceas. El doar se uita în ochii oamenilor și făcea niște mișcări ciudate din mâini. Henry spera ca domnul Fogarty să știe ce face. Ce se întâmpla dacă el chiar reușea *să-l hipnotizeze* pe Henry, însă nu mai reușea să-l trezească? Totuși, își lăsă ochii să urmărească ceasul, care se balansa ca o pendulă lungă și înceată.

– Se îngreunează... remarcă domnul Fogarty. Ți se îngreunează ochii...

Ochii lui Henry chiar *se îngreunau*, însă asta nu era deloc o surpriză. Dacă îți tot mișcai ochii înainte și înapoi, atunci aceștia oboseau și, când oboseau, ți-i simțeai grei. Asta nu însemna că erai hipnotizat.

– Sunt atât de grei că de-abia îi mai poți ține deschiși, intonă domnul Fogarty.

Henry descoperi că i se închideau ochii și cu o tresărire îi deschise larg. Știa că dacă își lăsa ochii să se închidă, atunci putea avea probleme. Îl urmărise pe Paul McKenna la televizor. Nu se arătase cum o făcuse el – probabil ca nu cumva oamenii din fața televizorului să nu fie hipnotizați accidental – însă subiecții săi sfârșeau întotdeauna prin a închide ochii și făceau tot felul de tâmpenii. Când aveai ochii închiși, atunci te aflai în mâinile lui Paul McKenna. Nu era sigur că voia să se afle în mâinile domnului Fogarty.

Apoi își aminti de ce făceau acest lucru în primul și în primul rând. Era important să afle ce puneau la cale Beleth și demonii lui. Pentru că era, cu siguranță, ceva în neregulă cu povestea pe care ei

i-o spuseseră lui Blue.

– Greoi, repetă domnul Fogarty cu o voce gravă.

Greoi, se gândi Henry în timp ce pleoapele sale alunecară din nou spre sud. Se simți cu adevărat confortabil. Considerase întotdeauna hipnoza drept o bătălie a voinței, însă nu era același lucru la domnul Fogarty. Era interesant că nu observase până atunci că domnul Fogarty avea o voce atât de plăcută.

– Sunt atât de greoi că nu-i poți ține deschiși, zise domnul Fogarty cu vocea sa plăcută.

Henry își lăsă ochii să se închidă în mod cu totul și cu totul agreabil. Nu mai conta că avea ochii închiși. Poate că domnul Fogarty era un nebun, însă era un nebun simpatic și Henry avea încredere în el. Într-un fel. Nu, în totalitate. Avea o voce atât de plăcută și liniștitoare. Și, în afară de asta, Henry nu se afla încă în mâinile lui. Dacă voia, putea deschide oricând ochii. Însă tocmai asta nu voia să facă. Nu voia să-l jignească pe domnul Fogarty deschizând ochii.

– Cazi, zise domnul Fogarty. Cazi în întuneric, într-un întuneric sigur și călduț. Te simți bine și în siguranță. Fericit și relaxat.

Henry se simți bine și în siguranță, fericit și relaxat. Plutea prin întuneric, un întuneric sigur și călduț, ca atunci când închizi ochii și asculți…

– Ascultă-mi vocea, rosti monoton domnul Fogarty.

Henry nu era hipnotizat, bineînțeles. Știa asta. Însă nu voia să-l contrazică pe domnul Fogarty pentru că ar fi fost lipsit de politețe. Mai bine să plutească în întunericul sigur și călduț și să-l lase pe domnul Fogarty să creadă că dormea când, de fapt, era perfect treaz și știa tot ce se petrecea și își putea deschide ochii oricând dorea, deși nu voia să facă asta încă.

Domnul Fogarty întinse mâna și îi atinse brațul drept.

– Brațul e greu, remarcă domnul Fogarty; și imediat brațul lui Henry căzu la fel de greu ca și plumbul.

Era foarte ciudat. Încercă să și-l ridice, însă era prea greu să poată face asta.

– Însă acum devine mai ușor, zise domnul Fogarty. Mai ușor ca aerul. Atât de ușor că plutește în aer.

Henry aproape chicoti. Își simțea, într-adevăr, brațul ușor ca un balon umplut cu heliu. Era mai ușor ca aerul. Voia să plutească în aer. Se relaxă și urmări, cu ochii închiși, cum brațul său începe să se miște de bunăvoie. Mai întâi se smuci, apoi se răsuci, apoi se ridică. Domnul Fogarty avea dreptate – plutea în aer! Ce tare era chestia asta!

– Brațul tău va pluti de bunăvoie până ce mâna îți va atinge fața. Și atunci când mâna îți va atinge fața, vei cădea pe dată într-un somn… adânc și fără vise.

Bineînțeles, Henry știa că nu era hipnotizat. Era cu siguranță perfect treaz și deținea controlul deplin. Putea face orice voia, putea spune orice voia. Putea sări în sus și dansa step dacă voia. Însă, cel mai bine era să nu-i pomenească asta domnului Fogarty, care se străduia din greu să-l hipnotizeze. Și, în afară de asta, era interesant să stai, iar brațul să-ți plutească prin aer.

– Un somn… adânc și fără vise, repetă domnul Fogarty. Atunci când mâna îți va atinge fața.

N-avea, bineînțeles, cum să cadă într-un somn adânc și fără vise. Chestia asta era foarte evidentă. Henry nu era somnoros, nu era nici pe departe somnoros, îi era doar cald și se simțea în siguranță și era foarte, foarte relaxa…

Mâna îi atinse fața.

– Deschide ochii! ordonă cu fermitate domnul Fogarty.

Henry deschise ochii. Madame Cardui stătea lângă domnul Fogarty – ea când intrase? – și amândoi aveau niște priviri grave.

– N-a funcționat, nu-i așa? remarcă Henry compătimitor.

– Beleth i-a pus un implant lui Blue, zise domnul Fogarty.

O SUTĂ

Blue simțea atât de multă presiune în cutia craniană că începu să o doară capul. Sunetul de fundal din camera de alamă devenise un urlet, asemănător țipetelor sufletelor pierdute, cuprinse de agonie. Strălucirea pentagramei crescu, reflectându-se în tavan și în pereți. Imensul altar de porfir începu să se cutremure.

– *Od commemahé do pereje salabarotza kynutzire fabaonu, od zodumebi pereji od salabarotza...* citi Blue cu voce tare din carte, și vocea i se ridică limpede și constantă, deasupra acelei zarve.

Deși limbajul nu-i era cunoscut, părea că-l înțelege: Și te cetluiesc în foc de sulf amestecat cu otravă, iar mările de foc și sulf…

Cuvintele erau o blasfemie, luate de pe vremea Vechilor Zei, însă nu-i mai păsa, așa cum nu-i mai păsa de durere. Ceea ce făcea era important, vital pentru bunăstarea Tărâmului. Nimic nu era mai important decât acest lucru.

– *Niisa, eca, dorebesa na-e-el od zodameranu asapeta vaunesa komesalohé!* intonă ea. *Arată-te, așadar, supune-te puterii mele și apari în fața acestui cerc!*

Urletul crescu într-un crescendo, iar plăcuțele de alamă ale camerei preluară rezonanța într-un tremur înfiorător. Durerea din

capul ei era acum atât de intensă, că se putea concentra cu greu asupra cuvintelor ce se zvârcoleau și șepuiau de-a lungul și de-a latul paginilor cărții.

– *Niisa!* strigă ea din nou. *Arată-te! Arată-te!*

Plăcuțele de alamă din tavan se deplasară și o dâră de praf căzu pe podea. Acum întreaga cameră se zgâlțâia, de parcă ar fi fost cuprinsă de un cutremur violent. Flacăra felinarului pâlpâi, apoi se stinse, însă camera rămase luminată de propria sa reflecție. În spatele acelui urlet începu să crească bătaie de tobă joasă subsonică, apoi, cu totul și cu totul disonant, muzica îndepărtată a unei orchestre se făcu auzită. Lipsa de armonie strângea creierul ca într-un clește, ducându-l spre punctul nebuniei, însă ea nu ezită deloc.

– *Niisa! Niisa! Niisa! Arată-te! Arată-te! Arată-te!* țipă ea ascuțit.

Toate zgomotele și vibrația încetară. Fu o clipă de tăcere profundă. Apoi, masivul altar crăpă cu un trosnet și se fărâmiță.

Din profunzimile acestuia ieși la iveală Beleth, Prințul Întunericului.

O SUTĂ UNU

În timp ce aeronava venea în picaj peste Yammeth City, Nymph zise dintr-odată:

– Uitați-vă spre est.

Pyrgus aruncă o privire în direcția în care arăta degetul ei. În josul lor, zeci de mii de trupe de Elfi ai Nopții se împrăștiau prin oraș, însoțite de artileria grea. Nu mai văzuse niciodată atât de mulți soldați la un loc în toată viața lui. Simți că i se îneacă toate corăbiile.

– Sper că oamenii noștri pot stăvili o armată atât de numeroasă.

– Se îndreaptă în direcția greșită, zise Nymph.

Pyrgus clipi. Woodfordi se ridicase din scaun și stătea în picioare în spatele lui Pyrgus, privind peste umărul lui. După o clipă, Pyrgus zise:

– Ai dreptate.

Trupele se revărsau prin poarta orașului, îndreptându-se către Deșertul din Est. Pyrgus se întoarse, încruntându-se:

– Ce mai e și asta? Bat în retragere din fața trupelor noastre?

– Ți se pare ție că asta seamănă a retragere? întrebă Nymph.

Nu semăna deloc a retragere. Bărbații aceia mărșăluiau într-o ordine perfectă și nu era nici urmă de pierderi.

Pyrgus zise dus pe gânduri:

– Poate că Unchiul Hairstreak i se alătură armatei lui Beleth.

– Armata lui Beleth nu există, zise Nymph.

– S-ar putea ca el să nu știe asta.

– E puțin probabil, zise Nymph scurt.

Pyrgus se uită urât la ea:

– Bine, ce crezi tu că se întâmplă, deșteapta pământului?

Nymph ridică din umeri de-a dreptul enervant și îi întoarse spatele:

– Nu știu.

Pyrgus zise către Woodfordi:

– Și bănuiesc că încă nu ești în legătură cu rețeaua?

– Mă tem că nu, domnule. Ar fi trebuit să fiu până acum, însă nu sunt și cu asta basta. Cred că Îngerul de Comunicații e bolnav.

Își suci gâtul după capul lui Pyrgus ca să aibă o vedere mai bună asupra orașului de dedesubt. Acum, aproape fiecare stradă era plină de bărbați care mărșăluiau ca niște furnici înspre poarta estică.

– De ce întrebați, domnule?

– Pentru că e bine ca palatul să afle cât mai repede despre acest lucru.

– Oamenii voștri vor afla imediat, zise Nymph. De la generalii lor.

Ea se așeză și adăugă:

– De vreme de Lordul Hairstreak bate în retragere.

– Și de ce ar bate el în retragere? întrebă Pyrgus cu năduf.

– Nici asta nu știu.

– Oricum, palatul trebuie să știe asta cât mai curând posibil, șopti Pyrgus.

– Ne vom întoarce acolo curând, zise Woodfordi pe un ton conciliant.

Pyrgus schimbă direcția aeronavei și mări viteza la maximum, ignorând vocea acționată prin vrajă care îl prevenea că acea mișcare nu era una prudentă.

O SUTĂ DOI

Henry se zgâi la el.

– De unde știți că Blue are un implant?

– Tocmai mi-ai spus tu, zise domnul Fogarty.

– N-am fost hipnotizat, spuse Henry.

– Oh, ba da, ai fost, frumosule – în cea mai profundă transă pe care am văzut-o eu vreodată. Îți vei aminti curând – te-am sugestionat, însă uneori durează un minut sau două până te prinzi.

– Însă ai avut dreptate, Henry, zise Madame Cardui.

Ea probabil că li se alăturase, atunci când el se afla în transă. Era sinistru: el nici măcar nu observase asta. Își trecu limba peste buze.

– Am avut dreptate? repetă el ca un ecou.

– În legătură cu povestea aceea referitoare la faptul că Beleth voia ca tu să te împerechezi cu Blue, dragule. Toată chestia a fost un nonsens.

– A fost? întrebă Henry.

Erau poate vreo sută de sentimente mult mai potrivite în acel moment, însă cel pe care îl simți era de ușurare.

Madame Cardui zâmbi.

– A fost doar o poveste pe care ei au implantat-o în capul lui Blue și al tău ca să ne distragă atenția de la invazie.

– Nu s-a întâmplat nimic din toate astea? întrebă Henry.

Însă domnul Fogarty avea dreptate. Începea să aibă ușoare instantanee acum.

– N-am fost lăsat singur cu Blue într-un dormitor.

– Nu.

– N-am omorât un demon.

Domnul Fogarty fornăi.

– Mi s-a părut mie că povestea asta era puțin cam trasă de păr încă de la început.

Madame Cardui zise cu blândețe:

– Bănuiesc că ai fi putut cu ușurință omorî un demon, dragule, însă nimic din toate astea nu s-a întâmplat, de fapt. Nici Blue n-a omorât unul – n-avea stimlusul cu ea. Toate acestea au fost false amintiri.

– Deci n-am răpit-o pe Blue?

– Ba ai răpit-o, cum să nu, zise domnul Fogarty. Chestia e că, de fapt, Beleth te-a răpit și ți-a băgat un implant. Apoi te-au programat să o răpești pe Blue și i-au pus și ei un implant. Și treaba cu demoni care prăsesc copii pe jumătate umani e destul de adevărată, însă asta n-o să funcționeze în Tărâm – ADN-ul e mult prea diferit. Însă v-au dat ție și lui Blue o falsă memorie și v-au trimis înapoi pentru a distrage atenția de la adevăratele lor planuri. Un șiretlic extrem de viclean.

Acum începea să-și aducă aminte, exact așa cum spusese domnul Fogarty. Își amintea de implant și de sentimentul acela înfiorător și dezgustător că niște demoni cu ochi negri și mari, în halate albe, îi așternuseră cu grijă o falsă memorie în creier. Și, din nou, începu să se simtă vinovat în legătură cu răpirea. Din cauza lui, creierul lui Blue fusese și el cârpăcit. Gândul la asta îl nelinişti, și chiar foarte mult.

– Trebuie să scoateți chestia aia, zise el.

– Drăguțule, *a fost* deja scoasă. De aceea ți-ai pierdut memoria în totalitate.

– Nu e vorba de mine, zise Henry repede. E vorba de Blue. Trebuie să-i scoateți chestia aia din cap.

– Blue doarme acum, îi spuse Madame Cardui. O să aranjez ca mâine-dimineață la prima oră, după ce se va fi odihnit, să i se scoată

implantul. Apoi Alan o poate hipnotiza și pe ea și îi poate restitui adevărata memorie.

– Nu mâine, acum! insistă Henry.

Nu știa sigur de ce anume, însă era vital ca ei să îndepărteze acel implant imediat.

– Henry, drăguțule, ce s-a întâmplat?

Nu *știa* ce se întâmplase, însă simțea panică, amestecată cu răzbunare. Nu puteau aștepta până dimineață, pentru că dacă așteptau până dimineață…

Nu știa ce s-ar întâmpla dacă ar aștepta până dimineață. S-ar fi întâmplat ceva rău, însă nu știa ce anume. I s-ar putea întâmpla ceva rău lui Blue. S-ar putea întâmpla ceva rău cu Tărâmul. Acum, panica era atât de puternică, încât nu mai putea sta locului. Se ridică repede de pe scaun.

– Henry, zise domnul Fogarty.

– Ceva rău, începu Henry.

Apoi memoria îi inundă din nou creierul și el se opri, cu ochii măriți de groază:

– Oh, Doamne, Dumnezeule! zise el.

Se îndreptă pe neașteptate spre ușă.

– Henry, ce s-a *întâmplat?* strigă Madame Cardui după el.

Însă Henry era deja afară, alergând cât îl țineau picioarele spre Palatul de Purpură.

O SUTĂ TREI

Unul dintre cele mai bune lucruri pe care le făcuse vreodată Pyrgus fusese să-l numească pe Henry Cavaler Comandor al Pumnalului de Argint. Titlul acesta îi permitea să treacă liber prin Palatul de Purpură și adeseori obținea și saluturi din partea gărzilor.

Se năpusti pe coridorul apartamentelor imperiale și zise, abia trăgându-și răsuflarea:

– Trebuie să o văd pe Regina Blue imediat!

Gărzile îl salutară toți până la unul, însă căpitanul lor zise scuzându-se:

– Mă tem că nu se află în camerele sale, domnule.

– Unde e?

Avea sentimentul că deja știa deja răspunsul.

– N-aș putea să vă spun, domnule. A refuzat să fie escortată.

– Când a părăsit apartamentul?

– Cu puțin timp în urmă.

Asta trebuia să fi fost! Asta trebuia să fi fost!

– Cum era îmbrăcată?

Căpitanul îl privi chiorâș.

– Îmbrăcată, domnule?

– Îmbrăcată, omule – îmbrăcată! îi urlă Henry în față.

– Ce purta?

Căpitanul se uită la el cu consternare.

– O rochie foarte drăguță, domnule. De parcă s-ar fi dus la o petrecere. Nu era îmbrăcată cu genul de lucruri pe care le poartă de obicei.

Doamne, Dumnezeule, ajunsese prea târziu! Își amintise prea târziu!

Căpitanul se încruntă.

– E ceva în neregulă, domnule? Domnule…

Însă Henry deja o luase la fugă înapoi pe coridor. Cum se putuse întâmpla asta? Cum putuse el să permită să se întâmple asta? De ce nu-și amintise mai devreme? Blue putea deja să fi fost pierdută – pierdută pentru totdeauna. *Și era numai vina lui!*

Cu sălbăticie, Henry își alungă din minte vina și autocompătimirea. Era posibil să mai fie încă timp. Însă avea nevoie de un cap limpede. Dacă reușea să o ajungă din urmă la timp, putea opri întregul dezastru, chiar dacă va trebui să o oblige. O mai răpise și înainte. O putea face din nou. Odată implantul scos, ea avea să fie bine. Și ea ar înțelege acest lucru.

Acum se mișca din instinct, răsucindu-se și cotind pe coridoarele palatului pe care nu le mai văzuse înainte. Doar că nu era doar din instinct, orice ar fi simțit el. Știa că urma amintirea instrucțiunilor pe care demonii i le implantaseră în cap. Știa unde se ducea Blue, pentru că el urma să fi mers acolo cu ea. Și dacă implantul lui nu i-ar fi fost scos, exact asta ar fi făcut. Însă poate putea întoarce planul împotriva lui Beleth însuși.

Se afla în aripa veche a palatului, fugind ca un demon. Pyrgus îi spusese odată că această parte a construcției data dinainte ca Elfii să fi condus Tărâmul. Avea camere care nu fuseseră deschise de milenii întregi și se auzeau zvonuri cum că aici ar bântui fantome. Majoritatea locuitorilor palatului o evitau, însă Henry era prea disperat pentru a simți vreun disconfort.

O parte din el spera că o va putea prinde din urmă pe Blue, înainte de a ajunge prea departe, însă în momentul când ajunse pe coridorul

care adăpostea mica ușă, tot nu văzu nici urmă de Blue. Îl cuprinse un gând groaznic. Și dacă ușa era încuiată? Demonii lui Beleth îi dăduseră cheia lui Blue, însă, din câte știa, el n-ar fi avut nevoie de una, de vreme ce ar fi fost cu ea. Însă acum… ce se întâmpla dacă ea închisese ușa în urma ei?

Henry se opri brusc. Ușa era închisă, însă când o încercă, descoperi că nu era încuiată. Aproape că gemu de ușurare pe când se năpustea în josul scării înguste în spirală.

Însă ușurarea lui fu de scurtă durată. Chiar înainte de a ajunge la capătul scării, auzi urletul. Blue începuse ceremonia obscenă care deschidea, în cele din urmă, porțile Iadului.

O SUTĂ PATRU

Pyrgus ignoră măsurile de siguranță în momentul în care aeronava sosi pe Insula Imperială. Transmise un singur cod ce urma să neutralizeze sistemul de securitate al palatului, apoi înclină vârful aeronavei către peluza din fața ușilor de la intrarea principală.

– Centură! ordonă el.

Nymph și Woodfordi fură imediat fixați în scaunele lor cu ajutorul unor năvoade. Articulațiile lui Woodfordi se albiră în locul unde fură strânse.

– Plonjare! murmură Pyrgus.

Se auzi un strigăt de stihie în momentul în care aeronava se lansă într-o coborâre abruptă, fără a pierde din viteză. Pyrgus își ținu ochii fixați ferm asupra țintei lui, o zonă netedă între două straturi de flori. Solul părea să se repeadă în direcția lui cu o grabă nerușinată. El așteptă, cu inima bătându-i tare, până când i se păru că poate întinde mâna și atinge pământul, apoi comandă.

– Aterizare!

Aeronava încercă să i se supună, însă Pyrgus lăsase lucrurile să ajungă deja prea departe. Formele *tulpa* de gândire încastrate în sistemul de propulsie citiră situația într-o clipă, reinstalară sistemele de securitate și îndreptară repede aeronava în sus. Aceasta se înclină, lovi ramura unui copac și se desfăcu asemenea unui ou. Pyrgus căzu și se

prăbuși grămadă la pământ. Nymph și Woodfordi rămaseră spânzurați în năvoadele lor.

– Chestia asta a fost extrem de captivantă, remarcă Nymph.

Ea scoase un cuțit din cizmă și se eliberă, ținându-se cu o mână de scaun. Apoi se agăță de o creangă și îl eliberă și pe Woodfordi.

– Mulțam, domnișoară, șopti el recunoscător. Credeam că voi da ortul popii.

– Și eu am crezut asta, îi spuse Nymph.

Ea își luă avânt, sări din copac și ateriză cu agilitate la pământ, lăsându-l pe Woodfordi să se descurce singur. Pyrgus era deja în picioare, șchiopătând către un contingent de gărzi ce soseau în goană din palat.

– Sunt în regulă! le strigă el peste umăr.

Nymph zâmbi ușor ca pentru ea.

– Escortați-ne la Regina Blue! le strigă Pyrgus, pe un ton important, gărzilor care se apropiau.

Observă brusc o siluetă înaltă pe treptele palatului.

– Domnule Fogarty, puteți aranja să-i adunați pe Blue și pe Generali la un loc – și pe Madame Cardui. Am niște vești.

Spre surprinderea lui, domnul Fogarty ignoră insistența din vocea sa și coborî treptele în direcția lui. Gărzile se răspândiră și îi înconjurară pe amândoi, apoi se separară pentru a le face loc să treacă lui Nymph și Woodfordi.

Fogarty zise:

– Hristoase, se va întâmpla totul în seara asta. Se uită pe deasupra lui Pyrgus la dezastrul din copac. Oare ai idee cât *costă* nenorocitele astea de lucruri? Se uită iar la Pyrgus: Și Henry și-a ieșit din minți.

Pyrgus îl apucă de braț, se lăsă într-o parte și-i șopti:

– Armata lui Beleth e o iluzie! Nici portalurile nu sunt reale. Nu există nici un fel de invazie demonică, iar Unchiul Hairstreak mărșăluiește cu toate forțele sale armate spre deșert.

Timp de-o clipă, Fogarty îl fixă și cu o privire pustie, apoi scutură din cap:

– Devin prea bătrân pentru genul ăsta de lucruri! zise el.

O SUTĂ CINCI

Beleth luase înfățișarea sa cea mai puternică. Niște coarne răsucite ca de berbec îi ieșeau din frunte. Dinții săi erau niște colți rânjiți, iar trupul numai pachete de mușchi. Doar înălțimea îi era redusă, probabil pentru că fusese întemnițat în altar: avea ceva mai mult de un metru optzeci. O manta de culoarea sângelui se revărsa de la umeri până la glezne. Era desculț și Blue văzu că fiecare deget de la picioare se termina cu câte o gheară periculos de ascuțită. Ochii săi îi înfruntau privirea lui Blue.

Beleth se scutură ca pentru a înlătura orice rămășiță a blocului de porfir. Peretele de alamă din spatele lui se schimbă, fiecare plăcuță prelingându-se asemenea unui lichid peste plăcuța vecină, înainte de a aluneca în jos. Pentru o fracțiune de secundă, Blue se întrebă dacă cercul cu pentagramă l-ar putea cuprinde pe Beleth, însă el își dădu mantia pe spate și se îndreptă către ea.

Blue făcu un pas înainte și se aruncă în brațele lui.

– Dragul meu, șopti ea fără suflare în timp ce se întindea să-l sărute.

O SUTĂ ȘASE

– *Nuuu!* țipă Henry.

Dincolo de Blue și de diavol, peretele dispăruse, iar camera se deschisese, fapt ce părea de-a dreptul imposibil, către o scenă care-i îngheța sângele în vine. Privea la un vast podium metalic, înconjurat de niște clădiri negre și turtite sub un cer cenușiu. Așezate într-o latură a podiumului respectiv se aflau două tronuri identice cioplite în obsidian și împodobite cu încrustații complicate din ceva ce ar fi putut foarte bine să fie aur. Aliniați în fața tronurilor, șiruri după șiruri, se aflau mii, zeci de mii de demoni încornorați. Și toți erau în genunchi.

Henry alergă. N-avea nici un fel de armă, însă îl lovi pe Beleth atât de violent cu umărul, încât creatura se clătină.

– Las-o în pace, ticălosule! țipă Henry.

Îl izbi pe demon cu o rafală de lovituri date cu pumnii și picioarele.

Beleth se debarasă de el ca de un țânțar.

Fu aruncat cu violență la podea. Piciorul i se prinse în resturile altarului de porfir, așa că el se bălăbăni, căzu și se lovi rău. Beleth veni spre el și îl lovi cu unul din picioarele sale cu gheare. Hainele lui Henry se sfâșiară și sângele-i țâșni din rana făcută de-a lungul abdomenului.

– Henry! zise Blue cu respirația întretăiată.

Simțise acea lovitură de parcă ea o primise.

Ochii lui Henry scânteiară, apoi se închiseră încet.

Beleth se întoarse la Blue cu un zâmbet.

– E mort? șopti ea.

Diavolul scutură din cap.

– Nu încă. Poate că ar trebui să-l sacrificăm pentru a celebra căsătoria noastră. O privi fix în ochi. Ai vrea asta, draga mea?

După un răgaz, Blue zise cu plictiseală în glas:

– Da.

Beleth o luă de mână și o conduse prin deschizătura din zid. Fu un moment de trecere în momentul în care vrăjile străvechi îi cuprinseră, apoi imediat se pomeniră pe podiumul de metal. Demonii îngenuncheați se prosternară pe dată la picioarele lor, cu frunțile lipite de pardoseala de metal. Vocea lui Beleth se auzi ca un tunet.

– Iată noua mea consoartă și Regina voastră!

Demonii îngenuncheați răcniră în semn de aprobare.

Blue se uită în spatele ei. Doi dintre demonii lui Beleth intraseră în camera cu pentagramă și trăgeau afară trupul trântit la pământ al lui Henry. Părea mai mult mort decât viu. Simți o greață în stomac, însă și-o înăbuși cu sălbăticie. Nimic nu trebuia să se împotrivească datoriei față de Tărâm.

– Nu e chiar adevărul, zise Beleth încetișor, însă curând vei fi și una și alta.

O conduse către tronul mai mic și așteptă politicos până ce se așeză înainte de a lua loc și el. Ea privi peste marea de demoni, în timp ce creaturile începură să se ridice și se îndreptară în grupuri organizate pentru a-și ocupa locurile stabilite.

Demonii iubeau formalismul și ceremonialul, asta era evident. Toți însoțitorii cei mai apropiați ai lui Beleth purtau robe, coarne și mantii, aveau fețele ascuțite și ochii scânteietori. În spatele lor, șiruri după șiruri de gărzi-demoni erau goi în mare parte, iar lumina slabă li se reflecta pe solzi. Patru diavoli enormi, care se duseseră

să ocupe cele patru puncte cardinale, își purtau ostentativ cozile țepoase și agățătoare.

Atmosfera era sulfuroasă, apăsătoare și foarte, foarte fierbinte. Blue simți cum broboane de sudoare i se preling de-a lungul feței. Doi șambelani străvechi cărară o masă solidă de stejar de-a lungul podiumului și o plasară chiar în fața tronurilor. „Asta o fi pentru semnarea pactului de căsătorie“, gândi ea.

Importanța ceremoniei era subliniată de prezența purtătorilor de stindarde care înconjurară repede masa în trei laturi. Erau toți drăcușori îmbrăcați în niște haine multicolore și țipătoare în care culorile complementare scânteiau și se îmbinau fără ajutorul măcar a unei singure vrăji de țesut. Predominau stindardele, roșii și negre, care se reflectau în brocartul ce acum fusese întins de-a lungul mesei.

Se forță să nu privească fix în momentul în care cei doi demoni ce-l târau pe Henry îl trântiră grămadă lovindu-l de un picior al mesei. Era încă viu, însă inconștient și respira cu greutate. Avu un sentiment de disconfort că i s-ar putea cere să-i bea sângele, acest lucru făcând parte din ceremonie. Dacă-i mai rămânea ceva sânge. Hainele-i erau deja mult prea îmbibate de sânge de la rana din abdomen.

Beleth își drese glasul și stătu în picioare pe tronul său pentru a părea și mai înalt. Se uită arogant peste toată acea mulțime adunată.

– Aceasta e o ocazie favorabilă, intonă el cu o voce ce părea prea puternică pentru gura și pieptul său. Un Pact de Căsătorie oficial – primul de acest fel – între Prințul conducător al Întunericului și Regina conducătoare a Elfilor.

Fu obligat să se întrerupă din cauza ovațiilor spontane ale supușilor săi.

Zgomotul se stinse în cele din urmă, iar Beleth continuă cu o cuvântare care fu din belșug condimentată cu cuvinte ca de exemplu „istoric“, „mândru“, „semnificativ“ și „eră“. Blue ascultă cu politețe, însă, când în cele din urmă el coborî și se așeză pe tron, se aplecă într-o parte și îi zise încetișor:

– Și ce-o să se întâmple cu băiatul?

Beleth o privi și se încruntă.

– Ce-i cu el? mormăi el.

– E încă inconștient, șopti Blue. Dacă urmează să fie sacrificat, n-ar trebui să fie treaz pentru a percepe suferința?

Beleth reuși să pară surprins și încântat în același timp.

– Ai perfectă dreptate, draga mea. Tradiția noastră cere o moarte înceată și agonizantă. Chiar nu văd rostul dacă el doarme în tot acest timp.

Se întoarse și mârâi ceva către una din slugile sale. În câteva clipe, doi demoni vindecători stăteau îngenuncheați lângă Henry. Blue observă cu satisfacție că ochii lui Henry se deschiseră aproape imediat, însă vindecătorii nu făcură nimic în privința rănii.

O creatură cu ditamai brațele și picioarele veni în goană și așeză pe masă un tom enorm, îmbrăcat în piele. Blue privi cu interes spre acest tom. Era mai mult ca sigur legendara Carte a Pactelor ce înregistrase orice tratat semnificativ, pe care diavolii îl făcuseră vreodată, încă de acum cinci secole. Auzise că undeva, păstrată în lăzi ignifuge, în străfundurile Haelului, se afla o întreagă bibliotecă de astfel de cărți din vremuri și mai îndepărtate. Se îndoia că orice înregistraseră ei ar fi putut să se potrivească cu lucrul pe care îl plănuiseră aici.

– Nu s-a mai semnat niciodată un contract ca acesta, trâmbiță Beleth, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

Ea îi aruncă repede o privire, însă expresia lui nu trădă nimic. Blue se strădui să se relaxeze. Acesta era un moment vital pentru Tărâm.

Era timpul. Blue presimțea acest lucru, ca o ceață materială, în rândurile de demoni ce așteptau. În câteva minute, ea și Beleth vor fi căsătoriți. Se rugă ca Henry să înțeleagă ce făcea.

Un condei străvechi de ceremonie fu scos la iveală; și apoi o foaie nescrisă de pergament. Până în stadiul acesta, tradiția fusese respectată. Condeiul era o pană ascuțită de vultur, pergamentul era din piele de miel, atent prelucrată, înălbită și uscată. Avea o culoare alb-gălbuie și o textură plăcută. Înscrisul urma să fie făcut cu cerneală neagră

dintr-un recipient solid de cupru și urma să sublinieze termenii contractului de căsătorie. Odată semnat, documentul dura veșnic.

– Pactul, zise Beleth cu îngâmfare în murmurul de apreciere al gloatei.

Cu vocea lui răsunătoare începu să-l citească, clauză cu clauză.

Blue îi acordă puțină atenție. Înțelegerea lor era una destul de simplă în esență. O obliga pe ea să i se supună viitorului soț în schimbul protecției. Să se supună în toate era exprimarea exactă. Și de vreme ce clauzele erau unele personale, consecințele erau politice. Pactul va ceda controlul demonilor asupra Tărâmului Elfilor.

– Ești de acord cu aceste clauze? o întrebă Beleth oficial.

Cu colțul ochiului văzu cum Henry se întoarce și o privește. Ea ezită o clipă. Oare ar putea să fie altă cale?

– Draga mea…? zise Beleth cu insistență.

Blue își îndreptă spatele.

– Da, zise ea.

O SUTĂ ȘAPTE

Se auziră urletele de încântare ale demonilor adunați. Blue se așeză țeapănă pe tron. Vedea privirea șocată de pe chipul lui Henry, deși el probabil că-și dăduse seama ce se întâmpla. O parte din ea voia să-i strige lui Henry să fugă, să se salveze. Însă asta n-ar duce acum la nimic bun.

Și, în afară de asta, era sigură că el n-ar vrea deloc să o părăsească.

– Atunci să se semneze Pactul! anunță Beleth cu grandoare.

Înțelegerea verbală nu reprezenta nimic. Tradiția din Hael cerea un contract scris, semnat cu sânge. Blue știa ce obligații avea.

Heralzii sunară sinistru din trâmbițe. Sunetul răsună haotic, lovindu-se ca un ecou de construcțiile de metal. O slugă se repezi înainte cu un brici și un mic potir de aur.

Beleth se întoarse spre ea, o privi și îi zâmbi. Apoi, luă briciul și, fără nici un fel de ezitare, își crestă palma mâinii stângi în așa fel încât o cantitate de sânge verzui se prelinse în potir. Apucă pana, o înmuie în sânge și semnă cu numele său pe pielea de miel, cu un scris înflorat.

Demonii ovaționară. Beleth își înclină ușor capul în semn de încuviințare. Îi zâmbi din nou lui Blue.

– Acum tu, draga mea. Fii curajoasă.

Sluga șterse potirul cu o bucată curată de pânză, apoi îi întinse briciul lui Blue.

Cu o ultimă privire plină de dragoste către Henry, Blue se aplecă peste tron și îi tăie cu sălbăticie beregata lui Beleth de la o ureche la alta.

– Adio, *dragul meu,* zise ea.

O SUTĂ OPT

Se strânseră în Camera Tronului.

– Nu *știu* ce se întâmplă, spunea Pyrgus. Tot ce știu e că Beleth n-are trupe adevărate în deșert. Și nici portaluri adevărate. Toată chestia asta e o mare cacealma.

– Ca să facă ce anume? îl întrebă Fogarty cu îmbufnare. Care e ideea?

– Ați putea încerca să-l întrebați pe Henry – el e cel care și-a petrecut timpul în compania demonilor.

– Henry nu-i aici, pufni Fogarty. Ți-am spus asta. Vorbeam despre Blue și el și-a luat tălpășița.

Madame Cardui sosi ceva mai târziu.

– Blue nu e în apartamentele ei, zise ea imediat. Sunt îngrijorată.

– O să fie în siguranță, în palat, zise Pyrgus.

Madame Cardui se uită la Fogarty.

– Nu i-ai spus de implantul lui Blue?

Pyrgus se uită de la unul la celălalt.

– Implant? Ce implant?

– Deci uit lucruri, da? zise Fogarty cu iritare și ridică din umeri. Tocmai a intrat cu aeronava personală într-un copac, pentru numele lui Dumnezeu!

Madame Cardui zise:

– Beleth i-a pus un implant lui Blue la fel ca lui Henry. Ca să-i dea false memorii.

– Ia stai puțin! zise Fogarty deodată.

– Ce-i un implant? întrebă Nymph.

Era prima oară când vorbea de la sosirea lor dramatică.

– Ia stai *puțin!* zise Fogarty din nou. Se încruntă. Chestia asta n-are nici un sens. Noi am presupus că memoria falsă era o diversiune pentru a distrage atenția de la invazia lui Beleth. Însă Pyrgus tocmai ne-a spus că și invazia e una falsă.

Se opri și se uită pe rând de la un chip la altul.

Madame Cardui interveni:

– Deci care a fost *adevăratul* motiv pentru care lui Blue i-a fost introdus implantul?

– Și unde e Blue acum? șopti Pyrgus.

– Chiar în spatele tău, zise Blue, zâmbind.

O SUTĂ NOUĂ

Avea sânge pe rochie, sânge pe mâini, picături de sânge pe brațele ei goale. Avea și fața pătată de sânge. Henry era cu un pas sau doi în urma ei. Din haine i se scurgeau încet picături de sânge.

– Duceți-l pe Henry la infirmerie, zise Blue.

– Ești rănită, drăguță!

Blue clătină din cap.

– Nu-i sângele meu.

Pyrgus fugi și o cuprinse cu brațele. Ea începu să tremure violent. Lacrimi îi brăzdară petele de sânge de pe chip.

– Ce dracu' ți s-a întâmplat? întrebă Fogarty.

Blue se agăță cu mâinile de Pyrgus cu ochii în lacrimi și scoase un geamăt înspăimântător.

– Sunt Regina Haelului acum, domnule Fogarty, zise ea și leșină.

Se trezi la infirmerie, simțindu-se extraordinar de bine, în ciuda durerii de cap. Ridică încet și cu precauție mâna și își pipăi bandajele.

– L-am scos, zise o voce cunoscută.

Blue întoarse încetișor capul.

– Unde-i Henry, domnule Fogarty?

– El e bine. A trebuit să i se pună ceva copci, da’ e în regulă.

El ridică un mic cilindru de metal și îl ținu între degetul mare și arătător.

– Ți-au implantat chestia asta în interiorul creierului. Interesant, ce zici? Henry a scăpat mai ușor. Al lui a fost înfipt în sinusuri. Probabil că voia ca acestea două să facă lucruri diferite.

– Da, încuviință Blue.

– Sunt groaznic de mulți demoni într-una dintre pivnițele palatului, zise Fogarty.

– Nu vă vor mai face nici un fel de probleme, zise Blue.

– Am observat, spuse Fogarty. Își înclină ușor capul într-o parte și o privi.

– Îți amintești?

– Da. Totul.

– Henry și-a pierdut memoria, după ce i-am scos implantul.

– Probabil că la elfi e diferit.

– Deci ce s-a întâmplat?

Blue se uită peste umărul lui, prin fereastă, la soarele strălucitor al dimineții. Fusese, evident, inconștientă mult timp.

– Beleth voia ca eu să mă căsătoresc cu el. Implantul în creier însemna că îmi putea manipula gândurile și emoțiile.

– Asta mi-a spus și Henry, zise domnul Fogarty. Chestia din deșert a fost o diversiune.

– Mai degrabă o distracție, spuse Blue. El voia ca toată lumea să fie atât de îngrijorată, încât să nu bănuiască ce se întâmplă cu adevărat. Era un plan foarte complicat.

– Și ce n-a mers la acest plan? întrebă Fogarty.

– Nu sunt sigură, zise Blue cu sinceritate. Se ridică în pat și schiță un mic zâmbet mohorât. Când mi-au băgat chestia aia în creier, chiar m-am simțit atrasă de Beleth. Însă era mai mult de-atât. Am crezut că această căsătorie va fi bună pentru Tărâm. Am simțit că, într-un fel, era datoria mea.

– Și când ai încetat să mai simți așa?

– Când Beleth l-a atacat pe Henry, zise Blue.

Fogarty răsuci cilindrul între degete.

– Știi ce e interesant? M-am uitat la chestia asta când au scos-o. Interiorul e ars în totalitate.

– Așa e? întrebă Blue blajin.

– E nevoie de foarte mult să ardă complet astfel de implanturi – e aproape imposibil, de fapt. Probabil că-l iubești foarte mult, zise Fogarty încetișor.

– Da, zise Blue. Îl iubesc.

După o clipă, Fogarty zise:

– Henry mi-a spus că i-ai tăiat beregata lui Beleth.

Ochii lui Blue scânteiară încetișor, în timp ce încuviința.

– Nu ți-a fost frică?

– Foarte mult.

– Probabil ai crezut că demonii vă vor sfâșia bucățică cu bucățică – pe tine și pe Henry.

– Da.

– Și de ce n-au făcut-o? întrebă Fogarty plin de curiozitate.

– E obiceiul lor să accepte orice nou lider care e suficient de puternic să-l omoare pe cel vechi. Beleth și-a mâncat tatăl ca să ajungă la tron.

– Ciudate creaturi. Ai de gând să lași portalul deschis? întrebă Fogarty.

– Nu e un portal, zise Blue. E o veche magie din vremurile de dinaintea elfilor. Nu știu cum a pus Beleth stăpânire pe ea. Dar nu, n-am de gând să las chestia asta deschisă, în nici un caz dacă descopăr cum se închide.

Fogarty se ridică de pe scaun.

– Te simți suficient de puternică pentru a te ridica?

– Cred că da. De ce?

– Ceilalți așteaptă. Avem nevoie de tine pentru a le vorbi Generalilor.

– Dați-mi roba, domnule Fogarty, zise Blue.

O SUTĂ ZECE

Generalul Creerful se înclină în tăcere în momentul când intrară în Camera de Gestionare a Situațiilor de Criză. Îi făcu un semn scurt cu capul lui Pyrgus, îi ignoră complet pe domnul Fogarty și pe Madame Cardui și îi zise, cu un chip împietrit, lui Blue:

– Principalele forțe armate ale Lordului Hairstreak se retrag, doamnă. Am întâmpinat o oarecare opoziție, însă acum am pătruns foarte adânc în Cretch și ne apropiem de Yammeth City. Mă aștept să-l capturăm în doar câteva ore.

Blue văzu imediat că acum Yammeth City nu era apărat deloc. Unul dintre globurile cele mari arătau întregul oraș, văzut de undeva de sus. Pentru o capitală aflată în război, locul părea liniștit, iar străzile sale erau în mare parte pustii. Până ce, asta era, te uitai către sectorul de est, unde trupe de Elfi ai Nopții și mașinării de război erau concentrate în număr mare. Evident, unchiul său nu-și dăduse încă seama că forțele armate ale demonilor din deșert erau o iluzie. Brusc, îi trecu prin cap că Beleth probabil îl omorâse pe Ducele de Burgundia pentru că descoperise acest lucru.

Ea zise direct:

– Trebuie să ne retragem.

Șocul lui Creerful fu evident.

– Să ne retragem, Maiestate?

– Imediat.

– Regină Blue, Efii Nopții sunt la mila noastră. S-ar putea să nu mai avem niciodată o astfel de ocazie.

Blue zise obosită.

– Elfii Nopții sunt verii noștri, nu dușmanii noștri. Adevăratul nostru dușman tocmai a fost înfrânt.

Aruncă din nou o privire spre glob.

– Suntem în legătură cu Lordul Hairstreak?

O privire precaută își făcu apariția în ochii lui Creerful.

– Nu, Maiestate.

– Cât durează până-l putem contacta?

– Probabil o oră, cu ajutorul mesagerilor – rețeaua CC e închisă. Depinde de locul unde se află.

Madame Cardui întrebă repede:

– Ce s-a întâmplat cu rețeaua CC?

Generalului Creerful i se alătură Generalul Vanelke, care răspunse la întrebare:

– Bănuim că e vorba despre un sabotaj. Au fost mai multe manifestări de revoltă ale Elfilor Nopții care locuiesc în capitală. Lucrăm să reparăm stricăciunea, însă e posibil să dureze ceva timp până va funcționa iar. Mesagerii ar putea fi mai rapizi, într-o astfel de situație.

– Trimiteți mesagerii atunci, Generale. Mesaj codat, bineînțeles. Informați-l pe unchiul meu în legătură cu retragerea. Spuneți-i că oferta sa cu privire la o alianță e acceptată.

EPILOG

Se plimbau împreună prin grădinile Palatului de Purpură. Era seară și puncte de lumină începeau să pâlpâie pe străzile orașului din depărtare. Florile de noapte își eliberau parfumul, un amestec straniu care, acum, devenise unul obișnuit.

Blue întrebă:

– Ce se întâmplă, Henry?

Se întâmpla că el va trebui să se întoarcă în curând. Va trebui să-i explice mamei lui unde fusese. Va trebui să-i explice lui Anaïs cum reușise să dispară chiar de sub nasul ei. Va trebui să trăiască cu vina a ceea ce-i făcuse lui Blue. Ea fusese foarte amabilă cu el, însă era sigur că n-o să-l poată ierta niciodată.

Ridică din umeri.

– Oh, știi și tu… plec acasă, mormăi el.

Nu voia să plece.

Pe neașteptate, Blue zise:

– Aș vrea să-ți cunosc familia.

Henry îi aruncă o privire surprinsă, apoi își înăbuși impulsul nebunesc de a chicoti. Se gândi la mama lui și la iubita acesteia. Se gândi la tatăl lui, care acum locuia cu o fată destul de tânără pentru a-i fi fiică. Se gândi la Aisling, sora lui egoistă.

– Oh nu, n-ai vrea, zise el subliniind acest lucru din toată inima. Crede-mă pe cuvânt, n-ai vrea!

– Nu îi placi? întrebă Blue.

– Nu foarte mult. Tata e în regulă, cred. Însă mama… Ezită o clipă. De fapt, nu știa ce să spună despre mama lui. După ceva vreme, continuă: Mama e genul care îți spune tot timpul ce să faci. Ea știe mai bine decât oricine despre orice. Apoi adăugă cu acreală: Cu toate astea, a reușit să facă o harababură din mariajul ei. L-a dat pe tata afară din casă și l-a făcut să creadă că acest lucru era în interesul lui.

– Deci nu prea vrei să te întorci?

– Câtuși de puțin, zise Henry, apoi zâmbi, încercând să înveselească conversația.

Blue își luă privirea de la Henry. El nu-și putea da seama în această lumină slabă, însă ceva îl făcea să creadă că era posibil ca ea să fi roșit.

– De ce nu rămâi aici? întrebă Blue.

Henry o privi plin de uimire.

GLOSAR

Cheie:

EAL: Elf al Luminii
EAN: Elf al Nopții
FO: Ființă omenească

Aeronavă Personală. Un aparat de zbor folosit în Tărâm, echivalentul aproximativ al unei mașini sport zburătoare.

Antiopa, Nymphalis (Nymph). Fiica Reginei Cleopatra, Prințesă a Elfilor Pădurii.

Apatura Iris. (EAL) Tatăl Prințului Pyrgus, al Prințului Comma și al Prințesei Blue. Împărat-de-Purpură timp de mai mult de douăzeci de ani.

Aristocrația. Familiile nobile.

Asmodeus. Un demon urât mirositor.

Atherton, Aisling. (FO) Sora mai mică a lui Henry Atherton și o adevărată pacoste.

Atherton, Henry. (FO) Un adolescent care trăiește în împrejurimile Londrei, Anglia, și care a venit prima dată în contact cu Tărâmul Elfilor când l-a salvat pe prințul elf, Pyrgus Malvae, de o pisică.

Atherton, Martha. (FO) Directoare a unei școli de fete din sudul Angliei. Soția lui Tim Atherton, mama lui Henry și Aisling.

Atherton, Tim. (FO) Om de afaceri de succes. Soțul Marthei Atherton, tatăl lui Henry și Aisling.

Beleth (cunoscut și drept Prințul Diabolic și Prințul Întunericului). Prințul tărâmului Hael, o dimensiune alternativă a realității care e locuită de demoni.

Black John. Un demon.

Blue, Prințesa Holly. (EAL) Sora mai mică a Prințului Pyrgus Malvae și fiica Împăratului-de-Purpură Apatura Iris.

Brimstone, Silas. (EAN) Un demonolog cam bătrâior și fost proprietar al unei fabrici de lipici.

Canal. Un medium militar folosit drept mijloc de comunicație.

Cardui, Madame Cynthia (cunoscută și drept Doamna Pictată). (EAL) O doamnă în vârstă și cam excentrică ale cărei contacte extinse au făcut-o unul dintre cei mai valoroși agenți ai Prințesei Blue.

Casa Iris. Casa Regală a Împărăției Elfilor.

Chalkhill, Jasper. (EAN) Partener de afaceri al lui Silas Brimstone și, în secret, fost șef al serviciului de inteligență al Lordului Hairstreak.

Chevalier. Termen echivalent în Tărâm pentru cavaler.

Cleopatra. Regina Elfilor Sălbatici.

Comma, Prințul. (EAL/EAN) Frate vitreg al Prințului Pyrgus și al Prințesei Blue. (Același tată, mame diferite).

Con de vrajă. Conuri de buzunar, nu mai mari de doi centimetri și ceva înălțime, îmbibate cu energii magice dirijate către un anumit scop. Modelul mai vechi de con trebuia să fie aprins. Versiunea modernă e cu autoaprindere și se poate „rupe“ cu unghia. Ambele tipuri se descarcă asemenea artificiilor.

Copoi. Un robot mecanizat letal ce face parte din noul sistem de securitate al lui Hairstreak.

Cossus Cossus. (EAN) Înaltul Portar al Lordului Hairstreak.

Creen. Felul în care localnicii din Haleklind numesc Haleklindul.

Cuțit Halek. O armă din cristal care eliberează energii magice pentru a omorî orice străpunge. Cuțitele Halek au tendința de se sfărâma din când în când, iar în această situație energiile pot omorî persoana care le folosește.

Demon. Chip adesea luat, atunci când vin în contact cu elfi sau ființe omenești, de către speciile extraterestre care își schimbă chipul și care locuiesc în Tărâmul Hael.

Doamnă a Mătăsii. (EAL) Membră a unei Bresle (exclusiv feminine) răspunzătoare de controlul păianjenilor-țesători și transformarea mătăsii de păianjen-țesător în articole vestimentare foarte scumpe și mult căutate.

Elf al Luminii. Unul din cele două tipuri importante de elfi, din punct de vedere cultural, care se opun folosirii demonilor în orice situație și sunt, de obicei, membrii ai Bisericii Luminii.

Elf al Nopții. Unul din cele două tipuri importante de elfi, deosebiți din punct de vedere fizic de Elfii Luminii prin ochi ca de pisică și sunt sensibili la lumină. Se servesc de slujitori demonici.

Elf al Pădurii. Modul în care te adresezi unui Elf Sălbatic dacă nu vrei să-l jignești.

Elfi Sălbatici. Niște elfi necivilizați și nomazi care trăiesc și vânează în străfundurile marii păduri primordiale ce acoperă o mare parte din Ținutul Elfilor. Elfii Sălbatici sunt renumiți că nu se supun nici Elfilor Luminii și nici celor ai Nopții.

Endolg. Un animal inteligent care seamănă cu o pătură de lână. Endolgii au capacitatea unică de a simți adevărul, lucru care îi face niște tovarăși foarte simpatizați în Ținutul Elfilor.

Fogarty, Alan. (FO) Un bătrân paranoic, fost fizician și spărgător de bănci cu un talent extraordinar la meșterirea de gadgeturi. Fogarty a fost desemnat Înalt Portar al Casei Iris, drept recunoștință

pentru ajutorul dat Prințului Pyrgus, deși inițial pisica lui Fogarty era aproape să-l mănânce pe Prințul Pyrgus.

Gardian. Hologramă de securitate acționată prin vrajă.

Hael. Denumire politicoasă pentru Hell (iad).

Hairstreak, Lord Black. (EAN) Căpetenia nobilă a Casei Hairstreak și conducătorul Elfilor Nopții.

Haleklind. Ținutul de baștină al vrăjitorilor Halek.

Halud. Un condiment exotic.

Haniel. Leu înaripat ce locuiește în zonele împădurite ale Tărâmului Elfilor.

Hodge. Motanul domnului Fogarty.

Ilustrul Svengali. (FO) Un hipnotizator.

Innatus. Un șaman Trinian nomad.

Înalt Portar. Titlu străvechi folosit pentru a-l descrie pe sfătuitorul principal al unei Case Nobiliare.

Kitterick. Un Trinian portocaliu în serviciul doamnei Cardui.

La Ropo. O cafenea cunoscută.

Lanceline. Pisica translucidă a doamnei Cardui.

Laura Croft. (FO) Noua cucerire a tatălui lui Henry.

Levitator. Un glob de vizualizare dotat cu un dispozitiv antigravitație.

Lumea Analoagă (cunoscută și drept Tărâmul Pământ). Denumiri folosite în Tărâmul Elfilor pentru a denumi zona terestră a școlilor, locurilor și părinților care se pare că vor sfârși printr-un divorț.

Malvae, Prințul Moștenitor Pyrgus. (EAL) Tânăr moștenitor al tronului Împăratului-de-Purpură. Pyrgus iubește animalele mai mult decât politica și, la un anumit moment dat, chiar a fugit de-acasă și a trăit ca un om de rând, din cauza neînțelegerilor cu tatăl său.

Mare Maestru Ghicitor în Mirodenii. Un oracol din Tărâm care face profeții cu ajutorul unor mirodenii halucinogene.

McKenna, Paul. (FO) Un hipnotizator de la televizor.

Memnon. (EAL) Marele Maestru Ghicitor în Mirodenii (vezi mai sus).

Mintea Iadului. Internetul mental al Iadului.

Nagel. O căpetenie a Trinienilor nomazi.

Niff (din fauna Haelului). Un animal cu colți de oțel și prevăzut cu platoșă, ceva mai mic decât o vulpe.

Numărătoare Inversă. O prevedere militară periculoasă, luată împotriva răpirii.

Nyman. Un spiriduș în serviciul doamnei Cardui.

Ochi spion. Un dispozitiv secret pentru supravegherea la distanță.

Ogyris, Gela. (EAN) Fiica lui Zosine Ogyris.

Ogyris, Genoveva. (EAN) Soția lui Zosine Ogyris și fosta iubită a lui Kitterick.

Ogyris, Zosine Typha. (EAN) Un negustor bogat din Haleklind, care trăiește acum în Yammeth Cretch și e un aliat apropiat al Lordului Hairstreak.

Orion. Îngerul de Comunicații.

Ornitherium. Un coteț de păsări din vechime.

Ouklo. Trăsură plutitoare, acționată prin magie.

Pelidne. Ultimul Înalt Portar al Lordului Hairstreak.

Perin. Un amfibian micuț renumit pentru faptul că scuipă pe labele din față când e atacat.

Plack. Formă de viață creată artificial.

Portal. Cale de acces a energiilor interdimensionale ce poate apărea în mod natural, poate fi modificată sau creată.

Pragul Iadului. O dimensiune a realității locuită temporar de către demoni care au un contract de servitor.

Primul Om. În mitologia din Ținut, prima creatură înzestrată cu simțuri, făcută de către Lumină în Grădina Haedonului.

Procles, Graphium. (EAN) Unul dintre generalii lui Hairstreak.

Quercusia. (EAN) Mama lui Comma.

Refinia. O boală tropicală a Tărâmului care cauzează o dilatare severă a creierului.

Salon Fizz. Un local la modă specializat în a oferi vizitatorilor săi o experiență care ascute simțurile și sentimentele.

Scufie Roșie de Hotar. Ciupercă înzestrată cu simțuri, care populează zonele stâncoase sălbatice ale Tărâmului și împrăștie spori halucinogeni atunci când e atacată.

Severs, Charlotte (Charlie). (FO) Prietena cea mai apropiată a lui Henry Atherton de pe Tărâmul Pământ.

Simbala. O formă de muzică ce creează dependență, vândută legal în amplasamente autorizate și ilegal în alte părți.

Slith. O reptilă periculoasă de culoare cenușie ce trăiește în zonele împădurite de pe Tărâmul Elfilor. Slithul secretă un acid extrem de toxic pe care îl scuipă la distanțe mari.

Somme. Locul unde s-a desfășurat o bătălie sângeroasă din Primul Război Mondial.

Stimlus. O armă personală încărcată cu energie.

Tărâmul Elfilor. Un aspect paralel al realității locuite de diferite specii extraterestre, cu tot cu Elfi ai Luminii și Elfi ai Nopții.

Transportor. Versiunea portabilă a domnului Fogarty pentru chestia care se folosește în *Star Trek*.

Trinian. Rasă de pitici care nu aparține nici ființelor omenești și nici elfilor, și care trăiește în Tărâmul Elfilor. Trinienii portocalii sunt un neam care se dedică meseriei de servitor, Trinienii violeți au tendința de a fi războinici, în timp ce Trinienii verzi se specializează în nanotehnologie biologică și prin urmare pot crea sisteme ecologice de epurare.

Tulpa. O formă de gândire inteligentă.

Urmăritor. Un spion demonic.

Vrajă-stază. O vrajă care face ca ceva să devină imobil și care păstrează acel lucru intact atâta timp cât durează acea vrajă.

Vrăjitor Halek. Nu e ființă omenească și nici elf. După cum se crede, cei mai talentați dintre practicanții de magie din Tărâmul Elfilor. Vrăjitorii Halek sunt specializați în tehnologia armelor.

Ward, Anaïs. (FO) Iubita mamei lui Henry.

Woodfordi. (EAL) Un Canal militar.

Yammeth Cretch. Zona de siguranță a Elfilor Nopții.

Yidam. Unul dintre Vechii Zei care sălășluia pe Tărâm, înaintea venirii Luminii.

Zălog. O vrajă care obligă victima să acționeze într-un anumit mod.

CLUBUL CĂRȚII



Rao pentru copii

❍ ALAIN BAKER
Crăciunul șoricelului Chiț

❍ J.M. BARRIE
Peter Pan / Peter Pan în Grădina Kensington

❍ MICHAEL BOND
Un urs pe nume Paddington / Mai multe despre Paddington / Paddington sare în ajutor / Paddington în străinătate

❍ M. BOND, R.W. ALLEY
Ursulețul Paddington / Paddington și surpriza de Crăciun / Paddington la Carnaval

❍ DESPINA CALAVREZO
Winter Time

❍ KATE DICAMILLO
Povestea lui Despereaux

❍ ZIZOU CORDER
Băiatul-Leu / Urmărirea

❍ SABINA COLLOREDO
– seria „Hotel Olimp“
Zeus / Hera / Poseidon / Afrodita

❍ ROALD DAHL
Matilda / Vrăjitoarele / Uriașul cel Prietenos / Charlie și Fabrica de Ciocolată / James și Piersica Uriașă / Charlie și Marele Ascensor din Sticlă

❍ ANNA DALE
Șoptindu-le vrăjitoarelor

❍ CORNELIA FUNKE
Călărețul dragonilor

❍ LAURA HUNT
Stuart Little 2

❍ ERICH KÄSTNER
35 Mai

❍ GARRY KILWORTH
Attica

❍ C.S. LEWIS
– seria „Cronicile din Narnia“
Nepotul magicianului / Șifonierul, leul și vrăjitoarea / Calul și băiatul / Jilțul de argint / Prințul Caspian / Călătorie pe mare cu Zori-de-Zi / *Ultima bătălie / Cronicile din Narnia* (set)

❍ ASTRID LINDGREN
Pippi Șosețica / Pippi Șosețica se îmbarcă
Pippi Șosețica în Mările Sudului

❍ MADONNA
Trandafirii Englezești
Merele Domnului Peabody

❍ HILLARY MCKAY
Îngerul lui Saffy!

❍ TRACY MACK & MICHAEL CITRIN
Cei trei magnifici Zalinda

❍ BEATRICE MASINI
– seria „Pantofiorii roz“
Ce temperament! / În pași de dans / Prieteni vechi și noi / Pe poante / Școala din Londra / Un tutu în plus

❍ A.A. MILNE
Ursulețul Winnie Puh / Cartierul Winnie Puh

❍ P.R. MORRISON
Băiatul care a îmblânzit vântul

❍ MARÍA ELBA SOTILLO PANTIN
Maeba

❍ LOUIS PERGAUD
Războiul bumbilor

❍ TONY DI TERLIZZI & HOLLY BLACK
– seria „Cronicile Spiderwick“
Cartea fantastică / Ochiul magic / În ghearele goblinilor / Copacul de fier/ Răzbunarea lui Mulgarath / Carnet pentru observații fantastice

❍ J.R.R. TOLKIEN
Roverandom / Copiii lui Hurin / Hobbitul/ Domnul Bliss / Povești neterminate / Scrisori de la Moș Crăciun / Silmarillion

❍ LYNNE REID BANKS
Indianul din dulap / Indianul se întoarce / Secretul indianului / Misterul dulapului

❍ LUC BESSON
Artur și minimoșii / Artur și Cetatea Interzisă / Artur și răzbunarea lui Maltazar

❍ R.L. STINE
– seria „Goosebumps“
Bun venit în Casa Morților! / Nu coborâți în pivniță / Sânge de monstru / Zâmbește și mori / Blestemul mumiei / Să devenim invizibili! / Fetița care a strigat: „Monstrul!“ / Bun venit în tabăra de coșmar! / Noaptea păpușii / Fantoma din vecini / Plaja bântuită / Răzbunarea piticilor de grădină / O zi î n Ținutul Ororilor / Fantoma de la Teatru / Nu mă puteți speria! / Teribilul om de zăpadă din Pasadena

❍ J.M. TREWELLARD
Degete răzlețe

❍ P.L. TRAVERS
Mary Poppins / Mary Poppins se întoarce / Mary Poppins deschide ușa / Mary Poppins în Parc / Mary Poppins pe Aleea Cireșilor / Mary Poppins și Casa de Alături

❍ ȘEBASTIANO RUIZ MIGNONE
Împotriva tuturor steagurilor / Scufundați corabia Scuipă-Foc! / Cei 7 adormiți / Comoara marelui sultan

❍ KAYE UMANSKY
Pongwiffy / Pongwiffy și răzbunarea Trolilor / Pongwiffy și Vraja Anului / Pongwiffy și vacanța de coșmar

Carte-jucărie

❍ MULTIPLAN
Broaște fantastice / Corpul uman / Mumiile egiptene / Sistemul solar

❍ PRIETENI PUFOȘI
Lânuca / Roibu / Ghiță / Bălțata

❍ GÂZUȚE CU ANTENUȚE
Nicușor Melcușor / Nuța Albinuța / Olguța Omidușa / Rița Gărgărița

❍ ANIMĂLUȚE
Cămila Kami / Ciuș Măgărușul / Cuțu Cățelușul / Leul Lester / Paddy Poneiul / Poppy Purcelușa /

Pisi Pisicuța / Rățușca Marușka

❍ ȘTIU EU CUM!
Capsa / Șiretul / Fermoarul / Nasturele

❍ ARIPIOARE
Papagalul / Pinguinul / Bufnița

❍ CRANȚ! CE MAI POVESTE
Lucy își ascute cleștii... / Holly Somnoroasa...

❍ GÂNGĂNII BÂZDÂGĂNII
Caut casă / Sunt ocupat / Isprăvile lui Panzel / Parada gâzelor / Luli sare-n ajutor / Lica la culcare / Hoții de unelte / Când mă fac mare

Povești cu lipici
Bucle-Aurii și cei trei ursuleți / Cartea junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită Jack și vrejul de fasole / Mica sirenă / Motanul-Încălțat / Pinocchio / Scufița-Roșie / Albă-ca-Zăpada / Frumoasa și bestia / Bambi / Aladdin / Alice în Țara Minunilor / Peter Pan

Engleza cu „lipici"
A venit vacanța!

Cărți ilustrate
Cartea mea de jocuri
E.T. Extraterestrul descoperă...
comunicațiile / plantele / sistemul solar
Lumea basmelor (2 volume)
Mega activități / Mega jocuri
Nu știam că...
poți sări mai sus pe Lună / rechinii își schimbă mereu dinții / unele vase au aripi / unii șerpi scuipă otravă
Viața cotidiană în lumea antică
Adevărul despre...
copii / stres / mămici / tătici
Cronicile Spiderwick – Ferește-te de Bogart!
Cronicile Spiderwick – Misiunea lui Thimbletack
Cronicile Spiderwick – Mallory stă de pază
Cronicile Spiderwick – Povestea filmului
Narnia – Prințul Caspian
Lupta pentru tron / Călătoria lui Lucy / Aceasta e Narnia / Prințul Caspian Povestea filmului / Carte de activități
Harry și găletușa cu dinozauri / Harry și dinozaurii merg la școală / Harry și dinozaurii se bălăcesc Harry și dinozaurii salvează animalele
Puiul-de-Mlaștină
Mica balerină / Prințesa perfectă
Basme clasice repovestite și ilustrate
Domnul Întuneric se strecoară
Spiridușii zăpezii găsesc o scrisoare

Basmele copilăriei
Aladdin și lampa fermecată / Cenușăreasa Cartea Junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită / Iepurele și broasca țestoasă / Cei 3 purceluși / Motanul încălțat / Scufița-Roșie / Hänsel și Gretel / Tom Degețel

Cărți de activități
❍ LOGICO RONDO – ÎNVĂȚĂM JUCÂNDU-NE
Primăvara, vara, toamna și iarna / Copiii se joacă / Cum ne îmbrăcăm / La grădina zoologică / O zi cu Ioana și Vlad / Sărbătorile copiilor / La circ / La circ (set) / *Privim și vorbim / Privim și vorbim* (set) / *Ne distrăm și cumpărăm / Ne distrăm și cumpărăm* (set) / *Animale de casă (set) / În camera copiilor (set) / La fermă / Jocuri de calcul* (1, 2) / *Să gândim logic / Jocuri cu numere / Să circulăm corect / Noi jocuri de concentrare / Să gândim logic Sudoku peste 6 ani / Sudoku peste 8 ani / Ferestre magice – În ocean / Ferestre magice – În junglă / Ferestre magice – La drum / Ferestre magice – Gângănii*

❍ FIONNA WATT
Artă și imaginație / Artă și îndemânare

❍ MOIRA BUTTERFIELD
Leul mănâncă lăptuci / Hipopotamul stă în casă? / Broasca zboară? / Vaca face miau?

Mă joc și învăț culori / Mă joc și învăț animale / Mă joc și învăț numere
În 3 dimensiuni – Corpul uman
În 3 dimensiuni – Dinozaurii
Carte cu abțibilduri
Aeronave / Corpul uman / Creaturi mitice / Spațiul
Animale de companie / Animale sălbatice
De la A la Z
În culori / Natura / Oameni în mișcare
Scăderea, înmulțirea, împărțirea
Ozmo. Metodă de învățare a limbii engleze, BBC

Cărți interactive
Prima mea carte Snappy
De Crăciun / Numere / Forme / Culori / Contrarii / În vacanță

Cărți eveniment
Cum să crești și să îngrijești un dragon / Pinguinul și prietenii lui / Pirații / Ursulețul și prietenii lui /

Rao junior

Alice în Țara Minunilor
Călătorie spre centrul pământului
Călătoriile lui Gulliver
Colindă de Crăciun
Colț-Alb
Heidi
Insula comorii
Ocolul Pământului în 80 de zile
Robin Hood
Robinson Crusoe
Vrăjitorul din Oz

Rao pentru tineri

❍ BLUE BALLIETT
Pe urmele lui Vermeer / Codul Wright

❍ CLIVE BARKER
– seria „Abarat"
Cărțile Abaratului / Zile de magie

❍ IAN BECK
Tom inimă-curată. Băiatul aventurier

❍ HOLLY BLACK
Jertfa / Curajul

❍ JOHN BOYNE
Băiatul cu pijamale în dungi

❍ ANN BRASHARES
– seria „Frăția Pantalonilor Călători"
Pantalonii Călători / A doua vară a Pantalonilor Călători / Mereu în albastru

❍ HERBIE BRENNAN
Războaiele împărăției de purpură
Împăratul de purpură